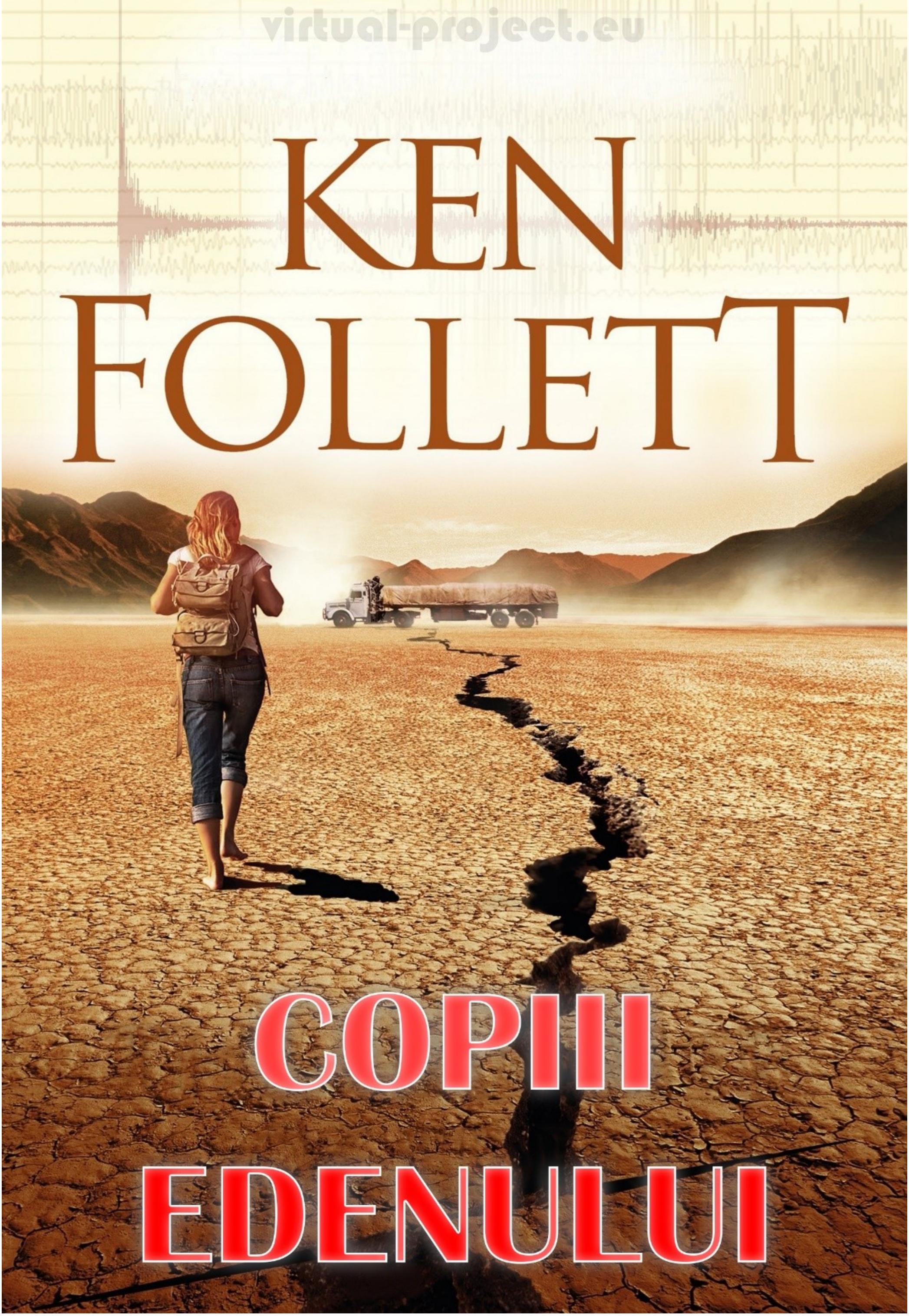

virtual-project.eu
KEN
FOLLETT
COPIII
EDENULUI

KEN FOLLETT

COPIII EDENULUI

Original: *The Hammer of Eden* (1998)

Traducere din limba engleză de:
GRAAL SFOT

virtual-project.eu

2019

PARTEA ÎNTÂI

PATRU SĂPTĂMÂNI

Când se întinde să doarmă, în minte are mereu acest peisaj:

O pădure de pini acoperă dealurile, deasă ca blana de pe spatele unui urs. *Cerul este atât de albastru, în aerul curat de munte, încât îl dor ochii să privească în sus*. *La câțiva kilometri distanță de drum se află o vale secretă cu laturi abrupte prin care curge un râu rece*. *Aici, ascunsă de ochii străini, a fost despădurită o pantă înclinată spre sud, însorită, pe care crește viță-de-vie, pe rânduri îngrijite*.

Când își amintește cât de frumos este, simte că i se frânge inima.

Bărbați, femei și copii se mișcă încet prin vie, îngrijind plantele. *Aceștia sunt prietenii lui, iubiții lui, familia lui*. *Una dintre femei râde*. *Este o femeie masivă, cu păr lung și negru, pentru care simte o pasiune deosebită*. *Ea își dă capul pe spate și deschide larg gura, iar vocea ei înaltă și clară plutește peste vale ca un cântec de pasăre*. *Unii dintre bărbați rostesc încet o mantră în timp ce lucrează, rugându-se la zeii văii și ca vița să aibă rod bun*. *La picioarele lor rămân câteva cioate masive, ca să le amintească de munca incredibilă care a creat acest loc cu douăzeci și cinci de ani în urmă*. *Solul este pietros, dar asta este bine, pentru că pietrele rețin căldura soarelui și încălzesc rădăcinile viței, protejându-le de gerul mortal*.

Dincolo de vie este un grup de clădiri de lemn, simple, dar bine construite și rezistente la apă. *Dintr-o bucătărie de vară iese fum*. *Într-un luminiș, o femeie învață un băiat cum să facă butoaie*.

Acesta este un loc sfânt.

Protejat de izolare și de rugăciuni, a rămas pur, oamenii sunt liberi, în timp ce lumea de dincolo de vale a degenerat în corupție și ipocrizie, lăcomie și mizerie.

Dar acum viziunea se schimbă.

S-a întâmplat ceva cu pârâul iute și rece care trecea prin vale. *Susurul lui a fost redus la tăcere, ritmul lui s-a oprit brusc*. *În*

locul unui șuvoi de ape repezi este un iaz întunecat, tăcut și nemișcat. Marginile lui par statice, dar dacă se uită în altă parte timp de câteva momente, iazul se lățește. În curând este nevoit să se retragă sus pe pantă.

Nu poate să înțeleagă de ce ceilalți nu observă cum crește. Pe măsură ce iazul negru atinge primele rânduri de viță-de-vie, ei continuă să lucreze cu picioarele în apă. Clădirile sunt înconjurate, apoi inundate. Focul din bucătărie se stinge, iar butoaiele goale plutesc pe lacul care crește din ce în ce mai mult.

De ce nu fug? se întreabă el și în gât simte o panică ce îl sufocă.

Acum cerul este negru, acoperit de nori cenușii de culoarea fierului, și un vânt rece biciuie hainele oamenilor, dar ei tot se mișcă printre vițe, aplecându-se și ridicându-se, zâmbind unul la altul și vorbind pe tonuri liniștite, normale. El este singurul care vede pericolul și își dă seama că trebuie să ridice unul sau doi sau chiar trei copii și să îi salveze de la înec. Încearcă să alerge spre fiica lui, dar descoperă că picioarele i s-au împotmolit în noroi și nu se poate mișca. Este cuprins de groază.

În vie, apa se ridică până la genunchii muncitorilor, apoi până la brâu, apoi până la gât. El încearcă să strige la oamenii pe care îi iubește, spunându-le că trebuie să facă ceva repede, acum, în următoarele câteva secunde, altfel vor muri, dar deși deschide gura și își încordează gâtul, nu ies sunete.

Este stăpânit complet de teroare.

Apa îi intră în gura deschisă și începe să îl sufoce.

Atunci se trezește.

1.

Un bărbat pe nume Priest își trase pălăria de cowboy pe frunte și privi de-a lungul deșertului plat și prăfos din sudul Texasului.

Tufișurile joase, verzi, de mesquite și salvie se întindeau în toate direcțiile cât vedea cu ochii. În fața lui, fusese trasată o potecă prin vegetație, cu margini brăzdate, lată de trei metri. Aceste urme erau numite *senderos* de șoferii spanioli de

buldozere care le tăiau în linii drepte. Într-o parte, la intervale egale de patruzeci și cinci de metri fluturau steaguri de plastic roz strident pe stâlpi mici de sârmă. Un camion se mișca încet de-a lungul *sendero*-ului.

Priest trebuia să fure camionul.

El furase primul vehicul la vârsta de unsprezece ani, un Lincoln Continental din 1961, alb ca zăpada și nou-nouț, parcat, cu cheile în torpedou, în fața clădirii Roxy Theatre de pe South Broadway în Los Angeles. Priest, care pe atunci se numea Ricky, de-abia vedea peste volan. Fusese atât de speriat, încât aproape făcuse pe el, dar îl condusese zece cvartale și îi dăduse cheile cu mândrie lui Jimmy „Față de Porc” Riley, care i-a dat cinci dolari și apoi și-a dus fata la o plimbare și a lovit mașina pe Pacific Coast Highway. Așa a devenit Ricky un membru al găștii Față de Porc.

Dar acest camion nu era doar un vehicul.

În timp ce privea, mașinăria puternică din spatele cabinei șoferului cobora pe pământ o placă masivă de oțel, de jumătate de metru pătrat. Urmă o pauză, apoi auzi o bubuitură. În jurul camionului se ridică un nor de praf, în timp ce placa începu să lovească pământul ritmic. Simți cum îi tremură pământul sub picioare.

Acesta era un vibrator seismic, un utilaj care trimitea unde de șoc prin scoarța pământului. Priest nu avusese parte de prea multă educație, dar devenise expert în furtul de mașini. Se considera cea mai deșteaptă persoană pe care o cunoștea și înțelegea cum funcționa vibratorul. Era asemănător cu radarul și sonarul. Undele de șoc se propagau în straturile din pământ – roci sau lichide – și reveneau la suprafață, unde erau captate de dispozitive de electroacustice, numite geofoane.

Priest lucra în echipa geofoanelor. Ei amplasaseră peste o mie de aparate acustice la distanțe egale pe o suprafață de 1,6 kilometri pătrați. De fiecare dată când un vibrator era activat, undele erau captate de aparate și înregistrate de un supervizor care lucra într-o rulotă numită și cușcă. Toate aceste date urmau să fie introduse ulterior într-un supercomputer din Houston pentru a realiza o hartă tridimensională a ceea ce se afla în straturile superficiale ale scoarței pământului. Aceasta urma să fie vândută unei companii petroliere.

Vibrațiile se intensificară cu un zgomot asemănător motoarelor mari ale unui pachebot care lua viteză, apoi sunetul se opri brusc. Priest alergă de-a lungul *sendero*-ului spre camion, ferindu-și ochii de praful care se ridica. Deschise ușa și se sui în cabină. La volan stătea un bărbat îndesat, brunet, în jur de treizeci de ani.

— Hei, Mario, spuse Priest în timp ce se așeză pe locul de lângă șofer.

— Hei, Ricky.

Richard Granger era numele de pe permisul de conducere (categoria B) al lui Priest. Permisul era falsificat, dar numele era real.

Ținea în mână un cartuș de Marlboro, marca de țigări pe care le fuma Mario, și îl aruncă pe bord.

— Uite, ți-am adus ceva.

— Hei, omule, nu trebuie să îmi cumperi țigări.

— Mereu ți le fur.

Luă pachetul început de pe bord, scoase o țigară și o puse între buze. Mario zâmbi.

— De ce nu-ți cumperi țigările tale?

— La naiba, nu, eu nu-mi permit să fumez.

— Ești nebun, omule, zise Mario râzând.

Priest își aprinse țigara. Întotdeauna ajungea să se înțeleagă cu oamenii, să îi facă să îl placă. Pe străzile unde crescuse, oamenii te băteau dacă nu te plăceau, iar el fusese un copil pricăjit. Așa că simțea intuitiv ce voiau ceilalți de la el – respect, afecțiune, umor, orice – și învățase să le ofere repede. Pe câmpul petrolifer, angajații legau ușor prietenii, iar liantul era umorul, uneori batjocoritor, alteori isteț, adesea obscen.

Deși se afla aici de doar două săptămâni, Priest câștigase încrederea colegilor săi. Dar încă nu știa cum putea să fure vibratorul seismic.

Și trebuia să o facă în următoarele câteva ore, pentru că a doua zi camionul era programat să fie dus la un nou sit, la o mie de kilometri distanță, aproape de Clovis, New Mexico.

Avea un plan vag să prindă o cursă cu Mario. Călătoria urma să dureze două sau trei zile, la o viteză maximă pe autostradă de 64 de kilometri pe oră cu care camionul de 20 de tone putea rula. La un moment dat avea să îl îmbete pe Mario, sau așa

ceva, și apoi să plece cu utilajul. Spera să îi vină în minte un plan mai bun, dar până acum nu avusese inspirație.

— Mașina mea e pe ducă, spuse el. Vrei să mă duci mâine până în San Antonio?

— Nu vii până în Clovis? întrebă Mario surprins.

— Nu, răspunse el fluturând o mână spre peisajul fad al deșertului. Privește în jur, Texasul este atât de frumos, omule, că nu aș vrea să plec niciodată.

Mario ridică din umeri. Nu era nimic ciudat pentru un angajat ocazional în acest domeniu.

— Sigur, te duc.

Era împotriva politicii companiei să ia pasageri, dar șoferii făceau asta tot timpul.

— Ne vedem la groapa de gunoi.

Priest încuviință. Groapa de gunoi era un loc dezolant, plin de camionete ruginite și televizoare sparte și saltele mucegăite, aflat la marginea Shiloh, cel mai apropiat oraș. Nu o să fie nimeni acolo să îl vadă pe Mario luându-l în mașină, în afară de câțiva copii care împușcau șerpi cu o pușcă de calibru 22.

— La ce oră?

— Hai să zicem șase.

— Aduc cafea.

Priest avea nevoie de acest camion. Simțea că viața lui depindea de el. Îl mâncau palmele să îl apuce de umeri pe Mario chiar acum, să îl arunce în drum și să conducă mai departe, pur și simplu. Dar asta nu era bine. În primul rând, Mario era cu aproape douăzeci de ani mai tânăr decât Priest și s-ar putea să nu se lase doborât așa de ușor. În al doilea rând, furtul trebuia să rămână nedescoperit timp de câteva zile. Priest avea nevoie să conducă până în California și să ascundă camionul înainte ca polițiștii să fie alertați să caute un vibrator seismic furat.

Se auzi un semnal de avertizare prin radio, care indica faptul că supervizorul din cușcă verificase datele de la ultima prospecție și nu găsise probleme. Mario ridică placa, băgă în viteză și se deplasă 45 de metri înainte, mergând spre următorul marcaj reprezentat de un steag roz. Apoi coborî din nou placa și trimise un semnal că e gata. Priest urmări cu atenție, așa cum făcuse de mai multe ori înainte, încercând să memoreze ordinea în care Mario mișca de leviere și

comutatoare. Dacă uita ceva mai târziu, nu avea pe cine să întrebe.

Așteptară semnalul radio prin care erau anunțați că începea următoarea prospecție. Vibrația putea fi declanșată manual și de către șoferul din camion, dar în general supervizorii preferau să dețină controlul și să înceapă procesul prin telecomandă. Priest își termină țigara și aruncă chiștocul afară pe fereastră. Mario privi spre mașina lui Priest, parcată la patru sute de metri pe șoseaua cu două benzi.

— Aceea e femeia ta?

Priest o urmări pe Star care ieșise din mașina murdară, o Honda Civic albastru-deschis, și se sprijinea de capotă, făcându-și vânt cu pălăria de paie.

— Da, spuse el.

— Stai să-ți arăt o poză.

Mario scoase un portofel vechi din buzunarul de la jeans și trase de acolo o fotografie pe care i-o dădu lui Priest.

— Ea este Isabella, spuse el cu mândrie.

Priest văzu o fată mexicană drăguță, de vreo douăzeci și ceva de ani, care purta o rochie galbenă și o bentiță tot galbenă în păr. Ținea un copil sprijinit pe șold și lângă ea stătea timid un băiat brunet.

— Copiii tăi?

— Ross și Betty, încuviință el.

Priest rezistă impulsului de a zâmbi la auzul numelor englezești.

— Frumoși copii.

Se gândi la propriii copii și era cât pe ce să-i povestească lui Mario despre ei, dar se opri la timp.

— Unde locuiesc?

— El Paso.

În mintea lui Priest încolți o idee.

— Îi vezi des?

Mario clătină din cap.

— Lucrez și lucrez, omule. Economisesc banii ca să le cumpăr o casă. O casă frumoasă, cu o bucătărie mare și o piscină în curte. Merită asta.

Ideea încolți. Priest își temperă entuziasmul și își păstră tonul calm, făcând conversație.

— Da, o casă frumoasă pentru o familie frumoasă, nu?

— La asta mă gândesc.

Radioul bipăi din nou, iar camionul începu să tremure. Zgomotul grav ca de tunet, dar mai regulat, și urca încet în tonalitate. Se opri după exact paisprezece secunde.

În liniștea care urmă, Priest își pocni degetele.

— Uite, am o idee… Nu, poate că nu.

— Ce?

— Nu știu dacă o să meargă.

— Ce, omule, ce?

— Mă gândeam doar, știi, soția și copiii tăi sunt așa de drăguți, cred că ți-e greu că nu îi vezi mai des.

— *Asta* e ideea ta?

— Nu. Ideea mea este că aș putea să conduc eu camionul până în New Mexico în timp ce tu mergi să-i vizitezi, asta e tot.

Era important să nu pară prea dornic, își spuse Priest în sinea lui.

— Dar cred că nu ar merge, adăugă el cu o voce tristă.

— Nu, omule, nu e posibil.

— Probabil că nu. Să vedem. Dacă pornim mâine-dimineață devreme și mergem împreună până în San Antonio, te pot lăsa la aeroport acolo și ai putea fi în El Paso până la prânz, probabil. Ți-ai vedea copiii, ai lua cina cu soția ta, ai sta peste noapte și a doua zi ai fi în avion, iar eu te-aș putea lua de la aeroportul din Lubbock… Ce distanță este între Lubbock și Clovis?

— 144-160 de kilometri, poate.

— Am ajunge în Clovis în noaptea aceea sau cel târziu în dimineața următoare, și nimeni nu ar afla că nu tu ai condus tot drumul.

— Dar tu vrei să mergi în San Antonio.

Rahat. Priest nu se gândise suficient la asta, inventa totul pe loc.

— Hei, n-am fost niciodată în Lubbock, spuse el degajat. Acolo s-a născut Buddy Holly.

— Cine dracului este Buddy Holly?

Priest cântă:

— „I love you, Peggy Sue…” Buddy Holly a murit înainte să te naști tu, Mario. Îmi plăcea mai mult decât Elvis. Și să nu mă întrebi cine a fost Elvis.

— Ai conduce tu atâta drum doar pentru mine?

Priest se întrebă îngrijorat dacă Mario era bănuitor sau doar recunoscător.

— Sigur că da, îi spuse Priest. Atâta vreme cât mă lași să îți fumez țigările Marlboro.

Mario clătină din cap uimit.

— Ești un tip al naibii, Ricky. Dar nu știu.

Înseamnă că nu era bănuitor, dar avea o reținere și probabil că nu putea fi presat să ia o decizie. Priest își mască frustrarea cu o atitudine nonșalantă.

— Ei, bine, gândește-te.

— Dacă se întâmplă ceva, nu vreau să îmi pierd slujba.

— Ai dreptate, zise Priest încercând să-și învingă nerăbdarea. Uite ce e, hai să vorbim mai târziu. Diseară te duci la bar?

— Sigur.

— Spune-mi atunci.

— Bine, s-a făcut.

Radioul dădu semnalul că totul e în ordine și Mario acționă levierul care ridică placa de pe sol.

— Trebuie să mă întorc la echipa de geofoane, spuse Priest. Mai avem câțiva kilometri de cablu de înfășurat până se lasă noaptea.

El îi returnă fotografia de familie și deschise ușa.

— Îți spun, omule, dacă aș avea o fată așa de frumoasă, nici nu aș ieși din *casă*, îi spuse zâmbind, apoi sări jos și trânti ușa.

Camionul înaintă la următorul steag și Priest se îndepărtă, ridicând praful cu cizmele sale de cowboy.

În timp ce urmă *sendero*-ul până unde era parcată mașina lui, o văzu pe Star care făcea pași, nerăbdătoare și anxioasă.

Cândva fusese celebră, dar pentru scurt timp. În apogeul epocii hippie locuise în cartierul Haight-Ashbury din San Francisco. Priest nu o cunoscuse atunci – el își petrecuse ultima parte a anilor șaizeci făcând primul lui milion de dolari –, dar auzise poveștile. Ea fusese de o frumusețe izbitoare, înaltă, brunetă și cu o siluetă generoasă, în formă de clepsidră. Scosese un disc recitând poezie pe un fundal de muzică psihedelică interpretată de o formație numită Raining Fresh Daisies. Albumul nu avusese succes, iar celebritatea lui Star dură doar câteva zile.

Însă promiscuitatea ei sexuală îi adusese statutul de legendă. Făcea sex cu oricine o plăcea pentru scurt timp: băieți dornici,

de doisprezece ani, și bărbați trecuți de șaizeci de ani, tipi care se credeau homosexuali și fete care nu știau că erau lesbiene, prieteni pe care îi știa de ani buni și străini de pe stradă.

Asta fusese cu mult timp în urmă. Peste câteva săptămâni împlinea cincizeci de ani, iar în păr avea șuvițe albe. Silueta ei încă generoasă își pierduse formele apetisante: cântărea 81 de kilograme. Dar încă emana un magnetism sexual extraordinar. Când intra într-un bar, bărbații se holbau la ea.

Chiar și acum, când era îngrijorată și îi era cald, pășea într-un mod ispititor, dând roată pe lângă mașina veche și ieftină. Mișcarea unduitoare a trupului ei pe sub rochia subțire de bumbac părea o invitație, iar Priest simți dorința să o posede chiar acolo.

— Ce s-a întâmplat? spuse ea imediat ce el se apropiase suficient.

Priest era mereu vesel.

— Arată bine, răspunse el.

— Asta sună rău, zise ea sceptică.

Știa ea mai bine decât să ia de bun ce spunea el.

El îi povesti despre oferta pe care i-o făcuse lui Mario.

— Partea frumoasă este că Mario va fi învinuit, adăugă el.

— Cum așa?

— Gândește-te. El se duce la Lubbock, mă caută, eu nu sunt acolo, nici camionul lui. Se gândește că a fost tras pe sfoară. Ce face? Se duce la Clovis să anunțe compania că a pierdut camionul? Nu cred. În cel mai bun caz, e concediat, în cel mai rău caz, ar putea fi acuzat că a furat camionul și ajunge la închisoare. Pun pariu că nici măcar nu se va duce la Clovis. Va lua imediat avionul înapoi spre El Paso, își va pune soția și copiii în mașină și va dispărea. Apoi, poliția va fi sigură că el a furat camionul. Și Ricky Granger nici măcar nu va fi suspectat.

Ea se încruntă.

— Este un plan grozav, dar va mușca momeala?

— Eu cred că da.

Îngrijorarea ei deveni mai profundă. Bătu cu palma în tabla mașinii.

— Rahat, trebuie să punem mâna pe nenorocitul acela de camion!

El era la fel de îngrijorat ca și ea, dar ascundea asta sub un aer sigur pe el.

— Așa vom face, spuse el. Dacă nu așa, atunci găsim noi altă cale.

Ea își puse pălăria de paie pe cap și se sprijini de mașină, închizând ochii.

— Mi-aș dori să fiu atât de sigură.

El îi mângâie obrazul.

— Vrei să te duc undeva, doamnă?

— Da, vă rog. Duceți-mă în camera mea de hotel cu aer condiționat.

— Trebuie să plătiți un preț.

Ea deschise ochii mari cu o nevinovăție prefăcută.

— Va trebui să fac ceva murdar, domnule?

El își băgă mâna în decolteul ei.

— Da.

— O, la naiba, spuse ea și își ridică fusta până la talie.

Nu purta lenjerie.

Priest zâmbi și își desfăcu nasturii de la jeanșii Levi's.

— Ce va crede Mario dacă ne vede? spuse ea.

— Va fi gelos, spuse Priest în timp ce o pătrunse.

Aveau aproape aceeași înălțime și se potriveau grație practicii îndelungate.

Ea îl sărută pe gură.

Peste câteva minute auzi un vehicul care se apropie de drum. Amândoi ridicară privirea fără să se oprească din ce făceau. Era o camionetă cu trei muncitori pe locurile din față. Bărbații vedeau ce se întâmpla și chiuiră și strigară pe geamul deschis când trecură pe lângă ei.

Star le făcu cu mâna strigând:

— Bună, băieți!

Priest râse atât de tare, încât ejaculă.

•

Criza intrase în faza finală, decisivă, exact cu trei săptămâni în urmă.

Stăteau la masa lungă din bucătărie și mâncau de prânz o tocană iute de linte și legume cu pâine caldă, făcută la cuptor, când Paul Beale intră cu un plic în mână.

Paul îmbutelia vinul pe care îl producea comunitatea lui Priest – dar el făcea mai mult de-atât. Era legătura lor cu lumea exterioară, permițându-le să aibă de-a face cu lumea și totuși să păstreze distanța. Era un bărbat chel, cu barbă și jachetă de

piele și se împrietenise cu Priest pe când aveau paisprezece ani și erau niște vagabonzi bețivi de la marginea LA-ului, la începutul anilor șaizeci.

Paul primise scrisoarea în dimineața aceea și se suise imediat în mașină și venise aici din Napa, bănuia Priest. El ghicise și ce era în scrisoare, dar aștepta ca Paul să-i explice.

— Este de la Biroul de Administrare a Terenurilor, spuse Paul. „Adresat lui Stella Higgins”.

El i-o dădu lui Star, care stătea în capul mesei, în fața lui Priest. Stella Higgins era numele ei adevărat, cel sub care închiriase această parcelă de teren de la Departamentul de Interne, în toamna lui 1969.

Toată lumea de la masă tăcu. Chiar și copiii făcură liniște, simțind atmosfera de teamă și disperare.

Star deschise plicul rupându-l și scoase o singură foaie. O citi dintr-o singură privire.

— Șapte iunie, spuse ea.

Priest spuse din reflex:

— Cinci săptămâni și două zile începând de acum.

Putea să facă automat astfel de calcule.

Mai mulți oameni suspinară adânc. O femeie pe nume Song începu să plângă încet. Unul dintre copiii lui Priest, Ringo, de zece ani, spuse:

— De ce, Star, de ce?

Priest o privi pe Melanie, cea mai nouă sosită în grup. Era o femeie de douăzeci și opt de ani, înaltă, slabă, foarte frumoasă: piele palidă, păr lung de culoarea papricăi și corp de model. Fiul ei de cinci ani, Dusty, stătea lângă ea.

— Ce? spuse Melanie șocată. Despre ce e vorba?

Toți ceilalți știau ce urma, dar era prea deprimant să vorbească despre asta și nu îi spuseseră nimic lui Melanie.

— Trebuie să părăsim valea. Îmi pare rău, Melanie, spuse Priest.

Star citi din scrisoare:

> Parcela sus-numită de teren va deveni periculoasă pentru a fi locuită de oameni după data de șapte iunie, astfel chiria dumneavoastră încetează de la această dată potrivit clauzei nouă, partea B, paragraful doi, al contractului.

Melanie se ridică în picioare. Pielea ei albă se înroși și chipul frumos se schimonosi de furie:

— Nu! strigă ea. Nu! Nu-mi pot face asta – de-abia v-am găsit! Nu cred, este o minciună.

Ea își îndreptă furia spre Paul.

— Mincinosule! urlă ea. Mincinos nenorocit!

Copilul ei începu să plângă.

— Hei, termină, spuse Paul indignat. Eu sunt doar poștașul!

Toată lumea începu să strige în același timp.

Priest ajunse lângă Melanie din câțiva pași. Își puse un braț în jurul ei și îi șopti încet la ureche:

— Îl sperii pe Dusty. Stai jos, acum. Ai dreptul să fii supărată, cu toții suntem foarte supărați.

— Spune-mi că nu este adevărat, se tângui ea.

Priest o așeză ușor pe scaunul ei.

— Este adevărat, Melanie. Este adevărat.

Când se liniștiră, Priest spuse:

— Haide, toată lumea, să spălăm vasele și să ne întoarcem la treabă.

— De ce? întrebă Dale.

El era cel care prepara vinul. Venise aici în anii optzeci, dezamăgit de lumea comercială. După Priest și Star, Dale era cea mai importantă persoană din grup, chiar dacă nu se număra printre fondatori.

— Nu vom fi aici la recoltă, continuă el. Trebuie să plecăm în cinci săptămâni. De ce să mai muncim?

Priest îl fixă cu Privirea – căutătura hipnotizantă cu care îi intimida pe toți, cu excepția celor mai încăpățânați. Așteptă să se lase tăcerea în încăpere, ca să audă cu toții. În cele din urmă spuse:

— Pentru că se întâmplă miracole.

•

O ordonanță locală interzicea vânzarea de băuturi alcoolice în Shiloh, Texas, dar în partea opusă a orașului era un bar numit Doodlebug, cu bere draft ieftină, o formație country-western și chelnerițe în jeanși mulați și cizme de cowboy.

Priest se duse singur. Nu voia ca Star să iasă în public și să riște să fie recunoscută mai târziu. Ar fi vrut ca ea să nu fi trebuit să vină în Texas. Dar avea nevoie de cineva care să îl

ajute să ducă acasă vibratorul seismic. Aveau să conducă zi și noapte, făcând cu rândul la volan, folosind droguri ca să stea treji.

Voiau să ajungă în vale înainte ca utilajul să fie dat dispărut.

Regreta indiscreția din acea după-amiază. Mario o văzuse pe Star de la patru sute de metri distanță, iar cei trei muncitori din camionetă doar în trecere, dar ea ieșea în evidență și probabil că o puteau descrie: o femeie albă, înaltă, masivă, cu păr lung, negru…

Priest își schimbase înfățișarea înainte să ajungă în Shiloh. Își lăsase o barbă stufoasă și mustață și își legase părul lung într-o coadă pe care o ținea strânsă sub pălărie.

Cu toate astea, dacă totul mergea conform planului, nimeni nu avea să ceară descrieri despre el și Star.

Când ajunse la Doodlebug, Mario era deja acolo, stând la o masă cu cinci sau șase colegi din echipa de geofoane și cu șeful grupului, Lenny Petersen, care controla întregul echipaj de explorări seismice.

Fără să pară prea dornic, Priest comandă o bere Lone Star și se așeză la bar o vreme, sorbind încet din sticlă și vorbind cu barmanița, înainte să i se alăture lui Mario la masă.

Lenny era un bărbat cu început de chelie și nas roșu. El îi dăduse slujba lui Priest cu două weekenduri în urmă. Priest petrecuse o seară la bar, bând cu moderație, fiind prietenos cu echipajul, însușindu-și o parte din jargonul celor din domeniul explorărilor seismice și râzând tare la glumele lui Lenny. În dimineața următoare îl găsise pe Lenny la biroul local și îi ceruse o slujbă.

— Te iau de probă, spusese Lenny.

Asta era exact ce îi trebuia lui Priest.

Era muncitor, învăța repede și oamenii se înțelegeau bine cu el, așa că, în câteva zile, a fost acceptat ca un membru obișnuit al echipei.

Acum, când se așeză, Lenny spuse cu accentul său texan tărăgănat:

— Deci, Ricky, nu vii cu noi la Clovis.

— Așa este, spuse Priest. Îmi place prea mult vremea de aici ca să plec.

— Ei bine, aș vrea să spun doar, foarte sincer, că a fost un adevărat privilegiu și o plăcere să te cunosc, chiar și pentru o perioadă atât de scurtă.

Ceilalți zâmbiră. Astfel de glume erau ceva obișnuit. Se uitară la Priest așteptând o ripostă.

El arboră un chip solemn și spuse:

— Lenny, ești atât de drăguț și bun cu mine, încât te voi mai întreba o dată. Te căsătorești cu mine?

Toți râseră. Mario îl bătu pe Priest pe spate.

Lenny păru tulburat și spuse:

— Știi că nu pot să mă însor cu tine, Ricky. Deja ți-am spus motivul.

El făcu o pauză pentru un efect dramatic și toți se apropiară să prindă poanta.

— Sunt lesbiană.

Izbucniră cu toții în râs. Priest zâmbi trist, recunoscând înfrângerea și comandă o carafă de bere pentru toți.

Conversația trecu la baseball. Majoritatea dintre ei erau fani Houston Astros, dar Lenny era din Arlington și urmărea Texas Rangers. Priest nu era interesat de sporturi, așa că așteptă nerăbdător, comentând neutru din când în când. Erau într-o dispoziție exuberantă. Treaba fusese terminată la timp, cu toții fuseseră bine plătiți și era vineri-seară. Priest își sorbea încet berea. El nu bea niciodată mult: ura să piardă controlul. Se uita la Mario, care dădea pe gât pahar după pahar. Când Tammy, chelnerița lor, le aduse altă carafă, Mario privi cu jind la sânii ei de sub cămașa în pătrățele. *Dorește-ți mai departe*, *Mario*… *ai putea să fii în pat cu soția ta mâine-noapte*.

După o oră, Mario se duse la toaletă.

Priest îl urmă. *La naiba cu așteptatul acesta*, *e vremea deciziilor*.

Ajuns lângă Mario, îi spuse:

— Cred că Tammy poartă lenjerie neagră în seara asta.

— De unde știi?

— Am tras puțin cu ochiul când s-a aplecat peste masă. Îmi place să văd un sutien cu dantelă.

Mario oftă.

Priest continuă:

— Îți place o femeie în lenjerie neagră?

— Roșie, spuse Mario hotărât.

— Da, și roșu e frumos. Se spune că atunci când o femeie poartă lenjerie roșie, ăsta e un semn că te vrea cu adevărat.

— Serios? întrebă Mario, a cărui respirație mirosea a bere.

— Da, am citit asta undeva, spuse Priest și își încheie nasturii. Ascultă, trebuie să plec. Femeia mea mă așteaptă la motel.

Mario zâmbi și își șterse sudoarea de pe frunte.

— Te-am văzut cu ea în după-amiaza asta, omule.

Priest clătină din cap cu un regret prefăcut.

— Este slăbiciunea mea. Nu pot să spun nu unui chip frumos.

— O *făceați*, chiar acolo în drum!

— Da. Ei bine, când nu ți-ai văzut femeia de o vreme, își cam iese din minți în privința asta, știi ce vreau să spun. *Haide*, *Mario*, *prinde pontul nenorocit*!

— Da, știu. Uite ce e, în legătură cu mâine...

Priest își ținu respirația.

— Ăăă, dacă încă vrei să faci cum ai zis...

Da! *Da*!

— Hai s-o facem.

Priest rezistă tentației de a-l îmbrățișa.

— Încă mai vrei, da? întrebă Mario speriat.

— Sigur că da.

Priest își trecu un braț peste umerii lui Mario când ieșiră din toaletă.

— Hei, pentru ce sunt prietenii, știi la ce mă refer.

— Mulțumesc, omule, zise Mario cu lacrimi în ochi. Ești un tip aparte, Ricky.

•

Spălau holurile de ceramică și lingurile de lemn într-o cadă mare cu apă caldă și le uscau pe un prosop făcut dintr-o cămașă veche de lucru.

— Ei bine, o vom lua de la capăt în altă parte! Cumpărăm o bucată de teren, construim cabane de lemn, plantăm viță, facem vin. De ce nu? Asta faci de atâția ani, îi spuse Melanie lui Priest.

— Așa este, răspunse el.

Puse castronul său pe un raft și aruncă lingura în cutie. Pentru o clipă se simți tânăr din nou, puternic și infinit de energic, sigur că putea să rezolve orice problemă îi aducea viața în continuare. Ținea minte mirosurile unice din zilele acelea de început: cherestea proaspăt tăiată, trupul tânăr și transpirat al lui Star

care săpa via, fumul specific marijuanei cultivate de ei, într-un luminiș din pădure, dulceața amețitoare a strugurilor striviți. Apoi reveni în prezent și se așeză la masă.

— În toți acești ani, repetă el, am închiriat acest teren de la guvern pe nimica toată, iar apoi au uitat de noi.

— Niciodată nu au crescut chiria, în douăzeci și nouă de ani, adăugă Star.

— Am tăiat pădurea împreună cu treizeci sau patruzeci de oameni tineri, care erau dornici să muncească voluntar douăsprezece și paisprezece ore pe zi, de dragul unui ideal, continuă Priest.

Paul Beale zâmbi:

— Încă mă doare spatele când mă gândesc la asta.

— Am cumpărat butașii de vie pe nimic de la un cultivator bun din Napa Valley, care voia să încurajeze tinerii să facă ceva constructiv în loc să stea degeaba toată ziua și să consume droguri.

— Bătrânul Raymond Dellavalle, spuse Paul. E mort acum, Dumnezeu să-l odihnească.

— Și, cel mai important, eram dornici și capabili să trăim la limita sărăciei, pe jumătate înfometați, dormeam pe podea, aveam găuri în pantofi, și asta timp de cinci ani, până am realizat primul nostru vin vandabil.

Star ridică un copil care se târa pe podea, îi șterse nasul și spuse:

— Și nu aveam copii de care să ne facem griji.

— Exact, spuse Priest. Dacă am putea reproduce toate acele condiții, am putea începe din nou.

Melanie nu era mulțumită.

— Trebuie să existe o cale!

— Ei bine, este, spuse Priest. Paul a descoperit-o.

Paul încuviință.

— Ai putea să înființezi o corporație, să împrumuți un sfert de milion de dolari de la bancă, să angajezi forță de muncă și să devii asemenea capitaliștilor lacomi care stau cu ochii pe profit.

— Și asta, spuse Priest, ar însemna același lucru cu a ceda.

•

Era încă întuneric când Priest și Star s-au trezit sâmbătă dimineața în Shiloh. Priest merse după cafea la restaurantul de

lângă motelul lor și când se întoarse, o găsi pe Star studiind o hartă rutieră la lumina unei lămpi.

— Ar trebui să îl lași pe Mario la aeroportul internațional San Antonio pe la nouă și jumătate, zece, în dimineața asta, spuse ea. Apoi să ieși din oraș pe autostrada Interstate 10.

Priest nu se uită la atlas. Hărțile îl depășeau. Putea să urmărească semnele pentru I-10.

— Unde să ne întâlnim?

Star calculă.

— Ar trebui să fiu cam cu o oră înaintea ta, spuse ea punând degetul pe un punct de pe pagină. E un loc numit Leon Springs pe I-10, cam la 24 de kilometri de aeroport. Voi parca undeva unde să poți repera ușor mașina.

— Sună bine.

Erau încordați și entuziasmați. Furatul camionului lui Mario era doar primul pas din plan, dar esențial: tot ce urma depindea de asta. Star se îngrijora de aspectele practice.

— Ce vom face cu Honda?

Priest cumpărase mașina cu trei săptămâni în urmă pentru o mie de dolari bani gheață.

— Va fi greu de vândut. Încercăm la un parc de mașini uzate, s-ar putea să primim cinci sute pe ea. Altfel, găsim un loc împădurit lângă autostradă și o lăsăm acolo.

— Ne permitem asta?

— Banii te fac sărac.

Priest cita unul din cele Cinci Paradoxuri ale lui Baghram, gurul după care se ghidau.

El știa câți bani aveau până la ultimul cent, dar îi ținea pe toți ceilalți în ignoranță. Majoritatea celor din comunitate nici nu știau că exista un cont bancar. Și nimeni nu știa despre banii de rezervă ai lui Priest, zece mii de dolari în bancnote de câte douăzeci, ascunși înăuntrul unei chitare vechi care atârna într-un cui pe peretele cabanei sale.

Star ridică din umeri.

— Nu mi-am mai făcut griji în privința asta de douăzeci și cinci de ani, așa că bănuiesc că nu voi începe acum. Ea își scoase ochelarii de citit.

Priest îi zâmbi.

— Ești drăguță cu ochelarii.

Ea îl privi pieziș și puse o întrebare-surpriză:

— Ești nerăbdător să o vezi pe Melanie?

Priest și Melanie erau iubiți.

El o luă pe Star de mână.

— Sigur, spuse el.

— Îmi place să te văd cu ea. Te face fericit.

În mintea lui Priest apăru brusc o amintire cu Melanie. Ea stătea cu fața în jos pe patul lui, adormită, în soarele de dimineață care pătrundea în cabană în timp ce el își bea cafeaua și o privea. Îi admira pielea albă, curburile perfecte, părul ei lung și roșu răvășit pe pernă. Într-o clipă avea să simtă mireasma de cafea, să se întoarcă și să deschidă ochii, iar el revenit în pat va face dragoste cu ea. Anticipa și plănuia atingerile, cum să o excite, savurând acest moment delicios ca pe un pahar de vin rafinat.

Imaginea dispăru și văzu chipul de patruzeci și nouă de ani al lui Star într-un motel ieftin din Texas.

— Nu ești nefericită în privința lui Melanie, nu? întrebă el.

— Căsătoria este cea mai mare infidelitate, spuse ea, citând alt Paradox.

El încuviință. Nu pretinseseră niciodată fidelitate unul altuia. Lui Star nu-i plăcuse niciodată ideea de a rămâne credincioasă unui singur iubit. Apoi, odată cu împlinirea vârstei de treizeci de ani părea că se liniștise, iar Priest îi testase permisivitatea fluturând un șir de fete prin fața ei. Dar în ultimii câțiva ani, deși ei încă mai credeau în amorul liber, niciunul dintre ei nu profitase de fapt de el.

Așa că Melanie reprezentase un șoc pentru Star. Dar asta era în regulă. Relația lor era oricum mult prea așezată. Priest detesta gândul că cineva ar fi putut intui ce urma să facă el. El o iubea pe Star, dar anxietatea prost ascunsă din ochii ei îi dădea un sentiment plăcut de control.

— Mă întreb doar ce părere are Flower despre toate astea, spuse Star, în timp ce răsucea paharul de cafea.

Flower era fiica lor de treisprezece ani, cel mai mare copil din comunitate.

— Ea nu a crescut într-o familie obișnuită, spuse el. Nu am făcut-o sclava prejudecăților burgheze. Acesta este rostul unei comunități.

— Da, aprobă Star, dar nu e destul. Nu vreau să te piardă, atâta tot.

El o mângâie pe mână.

— Nu se va întâmpla asta.

Ea îi strânse degetele.

— Mersi.

— Trebuie să plecăm, spuse el, ridicându-se.

Puținele lor lucruri erau deja împachetate în trei pungi de plastic. Priest luă pungile și le duse afară la Honda. Star îl urmă.

Își plătiseră factura cu o seară în urmă. Biroul era închis și nimeni nu văzu când Star urcă la volan și plecară în lumina cenușie a dimineții.

Shiloh era un oraș străbătut de două străzi, care se întâlneau într-o intersecție cu un singur semafor. Nu circulau multe vehicule la această oră de sâmbătă-dimineață.

Star trecu de semafor și se îndreptă spre ieșirea din oraș. Ajunseră la groapa de gunoi cu câteva minute înainte de ora șase.

Nu era niciun indicator pe drum, niciun gard sau o poartă, doar o potecă printre tufele de salvie bătătorite de roțile camionetelor. Star urmă poteca până la o pantă ușoară. Groapa de gunoi era într-o vale, departe de drum. Opri lângă o grămadă de gunoaie mocninde. Nu era nici urmă de Mario sau de vibratorul seismic.

Priest își dădea seama că Star era încă tulburată. Trebuia să o consoleze, se gândi el îngrijorat. Ea nu avea voie să stea cu mintea împrăștiată la alte probleme, azi mai mult ca în alte zile. Dacă avea să se întâmple ceva rău, trebuia să fie vigilentă, concentrată.

— Flower n-o să mă piardă, spuse el.

— Asta e bine, răspunse ea cu prudență.

— Vom sta împreună, noi trei. Știi de ce?

— Spune-mi.

— Pentru că ne iubim unii pe alții.

El văzu cum ușurarea îi reducea tensiunea de pe chip.

— Îți mulțumesc, spuse ea reținându-și lacrimile.

Se simți consolat. Îi dăduse ce avea nevoie și avea să fie bine. O sărută.

— Mario poate ajunge în orice secundă. Du-te acum. Ia avans câțiva kilometri.

— Nu vrei să aștept până vine?

— Nu trebuie să te vadă de aproape. Nu putem ști ce ne rezervă viitorul și nu vreau ca el să te poată identifica.

— Bine.

Priest se dădu jos din mașină.

— Hei, nu uita cafeaua lui Mario.

— Mersi, spuse luând punga și trântind portiera.

Ea întoarse mașina într-o curbă largă și plecă repede, lăsând în urmă un nor de praf din deșertul de Texas.

Priest privi în jur. I se părea uimitor că un oraș atât de mic putea să genereze atât de mult gunoi. Stăteau grămadă biciclete îndoite și cărucioare de copii aproape noi, canapele pătate și frigidere demodate și cel puțin zece cărucioare de supermarket. Și nenumărate ambalaje: cutii de carton, bucăți de polistiren în formă de sculpturi abstracte, pungi de tot felul, folii de împachetat și o mulțime de peturi cu substanțe pe care Priest nu le folosise niciodată: balsam pentru vase, de păr, de rufe, cremă hidratantă, tonere de fax. Văzu un castel din plastic roz, probabil o jucărie pentru copii, și se minună de extravaganța risipitoare a oamenilor.

În valea Silver River nu strângeau niciodată mult gunoi. Ei nu foloseau cărucioare de copii sau frigidere, și rareori cumpărau ceva care necesita ambalaj. Copiii își foloseau imaginația și lemnul din pădure sau al butoaielor uzate să construiască un castel ca din povești.

De după deal răsări un soare roșu, proiectând umbra lungă a lui Priest peste un suport de pat ruginit. Îl făcu să se gândească la răsăritul de peste vârfurile înzăpezite din Sierra Nevada și i se făcu dor de aerul rece, pur, al munților.

În curând, în curând.

Ceva îi străluci la picioare. Un obiect metalic era pe jumătate îngropat în pământ. Îndepărtă pământul uscat cu vârful cizmei, apoi se aplecă și ridică o cheie grea Stillson. Părea nouă. Mario ar fi găsit-o utilă, se gândi Priest; părea să aibă mărimea potrivită pentru mașinăria uriașă a vibratorului seismic. Dar, cu siguranță, Mario avea o trusă completă de scule și chei potrivite pentru fiecare șurub sau piuliță a utilajului. Nu era nevoie de o cheie aruncată. Aceasta era societatea de consum.

Priest lăsă jos unealta.

Auzi venind o mașină, dar nu părea a fi camionul cel mare. Ridică privirea. Peste o clipă, un vehicul bej apăru zgâlțâindu-se

pe terenul accidentat. Era un Dodge Ram cu parbrizul crăpat: mașina lui Mario. Priest se îngrijoră brusc. Ce însemna asta? Mario trebuia să vină cu vibratorul seismic. Mașina lui urma să fie condusă spre nord de unul dintre amicii lui, asta dacă nu se hotărâse să o vândă aici și să cumpere alta în Clovis. Ceva nu era în regulă.

— Rahat, spuse el. Rahat.

Își reprimă sentimentele de furie și frustrare când Mario opri și coborî din mașină.

— Ți-am adus cafea, spuse el, întinzându-i lui Mario punga de hârtie. Ce faci?

Mario o luă și clătină din cap trist.

— Omule, nu pot s-o fac.

Rahat.

Mario continuă:

— Chiar apreciez ceea ce te-ai oferit să faci pentru mine, dar trebuie să spun nu.

Ce dracului se întâmplă?

Priest scrâșni din dinți și spuse cu o voce relaxată:

— Ce s-a întâmplat de te-ai răzgândit, amice?

— După ce ai plecat de la bar noaptea trecută, Lenny mi-a ținut un discurs lung, omule, despre cât de mult costă camionul și că nu trebuie să iau pe nimeni, nici autostopiști, și cum are el încredere în mine, și chestii.

Mi-l și imaginez pe Lenny beat criță și sentimental – probabil te-a făcut aproape să plângi, *Mario*, *fiu de cățea prost*.

— Știi cum e, Ricky. Asta e o slujbă bună – muncă grea și ore multe, dar e plătită destul de bine. Nu vreau să o pierd.

— Hei, nicio problemă, spuse Priest cu o ușurință forțată. Atât timp cât încă mai poți să mă duci la San Antonio.

O să mă gândesc la ceva pe drum.

Mario clătină din cap.

— Mai bine nu, nu după ce mi-a spus Lenny. Nu duc pe nimeni nicăieri în camionul acela. De asta am venit cu mașina mea aici, ca să te duc înapoi în oraș.

Și eu ce ar trebui să fac acum, *pentru numele lui Dumnezeu*?

— Deci, ăăă, ce zici, vrei să plecăm?

Și apoi ce?

Planul lui Priest se risipea ca un castel de fum în briza ușoară a conștiinței vinovate a lui Mario. Petrecuse două săptămâni în

acest deșert fierbinte, prăfos, având o slujbă stupidă, fără valoare, și irosise sute de dolari pe bilete de avion și facturi de motel și pe mâncarea dezgustătoare de fast-food.

Nu avea timp s-o ia de la capăt.

Termenul-limită se apropia, mai avea la dispoziție doar două săptămâni și o zi.

Mario se încruntă.

— Haide, omule, hai să mergem.

•

— Nu am de gând să renunț la locul acesta, îi spusese Star lui Priest în ziua în care sosise scrisoarea.

Ea se așezase lângă el pe covorul de ace de pin la marginea viei, în timpul pauzei de după-amiază, bând apă rece și mâncând stafide făcute din strugurii de anul trecut.

— Asta nu este doar o cramă, nu e doar o vale, nu este doar o comunitate – asta este toată viața mea. Am venit aici, cu atâția ani în urmă, ca să fug din societatea bolnavă, coruptă și otrăvită pe care părinții noștri au construit-o. Și am avut dreptate, pentru numele lui Dumnezeu!

Se înroși la față în timp ce vorbea cu pasiune, iar Priest se gândi cât de frumoasă era încă.

— *Uită-te* numai la ce s-a întâmplat cu lumea, spuse ea, ridicând tonul. E plină de violență, mizerie și poluare, președinți mincinoși care încalcă legea, revolte, crime și sărăcie. Între timp, noi am locuit aici în pace și armonie, an după an, fără bani, fără gelozii, fără conformism. Am spus că nu e nevoie decât de dragoste și ne-au considerat naivi, dar noi am avut *dreptate* și ei *s-au înșelat*. Noi *știm* că am găsit o modalitate de a trăi frumos – am *dovedit-o*.

Vocea ei limpede îi trăda originile aristocrate. Tatăl ei provenise dintr-o familie bogată, dar își petrecuse viața ca medic într-un cartier rău famat. Star îi moștenise idealismul.

— Voi face orice e nevoie ca să salvez casa și stilul nostru de viață, continuă ea. Voi muri pentru asta, dacă e nevoie, astfel încât copiii noștri să poată trăi aici.

Vorbi cu o voce scăzută, dar cuvintele erau clare și ferme, fără remușcări.

— Voi ucide pentru asta, dacă e nevoie, spuse ea. Mă înțelegi, Priest? *Voi face orice*.

•

— Mă asculți? spuse Mario. Vrei să te duc în oraș, sau nu?

— Sigur, spuse Priest.

Sigur, *ticălos laș ce ești*, *câine fricos ce ești*, *loază nenorocită*, *vreau să mă duci în oraș*.

Mario se întoarse.

Privirea lui Priest se opri pe cheia Stillson pe care o aruncase cu câteva minute în urmă.

În mintea lui se contură un nou plan.

În timp ce Mario se îndrepta spre mașină, Priest se aplecă și ridică cheia.

Avea cam 45 de centimetri, cântărea două sau trei kilograme, fiind mai grea spre capătul de prindere a piulițelor mari, hexagonale. Era făcută din oțel.

El privi peste Mario, spre poteca ce ducea la șosea. Nu se vedea nimeni.

Niciun martor.

Priest făcu un pas înainte chiar când Mario dădu să deschidă ușa camionetei.

Brusc îi apăru în fața ochilor o imagine descurajatoare: fotografia unei tinere mexicane frumoase, într-o rochie galbenă, cu un copil în brațe și altul lângă ea, și pentru o fracțiune de secundă păru că renunță, gândindu-se la durerea copleșitoare pe care avea să o aducă în viața lor.

Apoi avu o viziune și mai rea: un iaz de apă neagră care se ridica încet și cuprindea o vie și îneca bărbații, femeile și copiii care îngrijeau ferma.

Alergă spre Mario, ridicând cheia deasupra capului.

Mario dădea să intre în mașină. El trebuie să fi văzut ceva cu coada ochiului, pentru că atunci când Priest se pregătea să îl lovească, scoase brusc un urlet de frică și deschise larg portiera, ferindu-se parțial.

Priest se lovi, apoi se smuci înapoi spre Mario. Era o ușă lată, grea și îl lovi pe Mario într-o parte. Ambii bărbați se clătinară pe picioare. Mario își pierdu echilibrul și căzu în genunchi, cu fața spre camionetă. Șapca Houston Astros îi sări de pe cap. Priest căzu pe spate și ateriză greu pe pământul pietros, scăpând cheia din mână. Aceasta se lovi de o sticlă de Cola și ajunse la un metru distanță.

— Ești nebun, gâfâi Mario.

Se sprijini într-un genunchi și cu mâna stângă se prinse de cadrul ușii, ridicându-se în picioare. Priest – încă la pământ – lovi portiera cu călcâiul cât de tare putu, care prinse degetele lui Mario și apoi se deschise larg. Mario urlă de durere și căzu în genunchi lângă mașină.

Priest sări în picioare.

Cheia argintie strălucea în soarele dimineții. El o ridică. Se uită la Mario și se umplu de furie și ură pentru bărbatul care îi stricase planul și îi pusese viața în pericol. Se apropie de Mario, care se întoarse pe jumătate spre el. Expresia de pe chipul lui tânăr arăta o uimire infinită, de parcă nu înțelegea ce se întâmpla.

Deschise gura și, când Priest se năpusti cu cheia, rosti pe un ton întrebător:

— Ricky…?

Capătul greu al cheii scoase un zgomot dezgustător când se izbi de țeasta lui Mario, dar nu avu nicio importanță. O bucată de scalp cu păr negru și lucios i se desprinse, dezvăluind craniul crăpat și cheia înfiptă în creier, dar nu muri.

Lui Priest începu să i se facă frică.

Ochii deschiși ai lui Mario rămaseră ațintiți pe Priest, cu expresia de uimire întipărită pe chip. Părea să încerce să-i spună ceva. Ridică o mână, de parcă voia să atragă atenția cuiva.

Priest făcu un pas înapoi speriat.

— Nu! spuse el.

— Omule…, spuse Mario.

Priest se simți cuprins de panică și apucă din nou cheia.

— Mori, nenorocitule! țipă el și îl lovi furios pe Mario.

De data asta cheia se afundă mai tare. Când o retrase era ca și cum scotea ceva dintr-un noroi moale. Priest simți o greață imensă când văzu materia cenușie, vie, mânjită pe fălcile ajustabile ale uneltei. Stomacul i se întoarse pe dos și înghiți în sec, cuprins de amețeală.

Mario se lăsă încet pe spate și căzu pe roata din spate, fără mișcare. Brațele îi erau moi și falca lăsată, dar încă trăia și îl fixa cu ochii pe Priest. Din cap îi țâșnea sângele care i se prelingea pe față și pe gulerul desfăcut de la cămașa în carouri. Privirea lui îl înspăimântă pe Priest.

— Mori, se rugă Priest. Pentru numele lui Dumnezeu, Mario, te rog, mori!

Nu se întâmplă nimic.

Priest se dădu înapoi. Ochii lui Mario păreau să îl implore să termine treaba, dar nu mai putea să îl lovească din nou. Nu avea nicio logică, pur și simplu nu putea ridica cheia.

Apoi Mario se mișcă, deschise gura, trupul îi deveni rigid și din gât îi izbucni un urlet strangulat de agonie, ceea ce îl împinse la extrem pe Priest. Țipă și el, apoi alergă spre Mario și îl lovi din nou și din nou, în același loc, nemaivăzându-și victima din cauza groazei care îi încețoșa vederea.

Urletele încetară și furia trecu.

Priest păși înapoi, lăsând cheia la pământ.

Cadavrul lui Mario căzu încet într-o parte și capul i se lovi de pământ. Creierii i se prelingeau pe solul uscat.

Priest căzu în genunchi și închise ochii.

— Dumnezeule mare, iartă-mă! spuse el.

Îngenunche acolo, tremurând. Se temea că, dacă deschidea ochii, ar fi putut vedea sufletul lui Mario ridicându-se la cer.

Începu să recite mantra care-i liniștea mintea:

— *Ley*, *tor*, *pur-doy-kor*... Cuvinte fără sens care aveau un efect pozitiv asupra lui dacă se concentra puternic pe ele. Aveau ritmul unor versuri de adormit copiii pe care și le amintea din copilărie:

Unu, *doi*, *trei-patru-cinci*
Odată am prins un pește viu.
Șase, *șapte*, *opt-nouă-zece*
Apoi l-am lăsat să plece din nou.

Adesea își cânta singur, trecând de la mantra sa la poezie. Funcționa la fel de bine.

Pe măsură ce silabele familiare îl alinau, se focusa pe respirație. Aerul inspirat profund îi intra pe nări, traversa căile nazale, coborând spre gât și piept, în cele din urmă umplându-i plămânii, apoi străbătea întregul circuit în sens invers: plămâni, gât, nări, eliberându-l printr-o expirație lungă. Concentrarea pe respirație îi golea mintea de tot – fără viziuni, fără coșmaruri, fără amintiri.

Câteva minute mai târziu se ridică în picioare, cu inima împietrită și cu o expresie hotărâtă pe chip. Se eliberase de orice fel de emoție: nu simțea regret sau milă. Crima ținea de

trecut, iar Mario nu fusese decât un gunoi de care trebuia să scape.

Își luă pălăria de cowboy, o scutură de praf și și-o puse pe cap.

Găsi trusa de unelte a camionetei în spatele scaunului șoferului. Luă o șurubelniță și scoase plăcuțele de înmatriculare ale mașinii, pe care le îngropă într-o grămadă fumegândă de gunoi. Apoi puse șurubelnița înapoi în trusa de unelte.

Se aplecă peste cadavru și cu o mână prinse cureaua de la jeanșii lui Mario, iar cu cealaltă cămașa lui în carouri. Îl ridică de la pământ și icni când simți o durere în spate: Mario era greu.

Priest balansă cadavrul de câteva ori, apoi îl aruncă în mașină prin portiera deschisă. Îl așeză pe bancheta din spate, cu cizmele în afară și cu capul sprijinit de scaunul pasagerului, din care îi picura sânge.

Aruncă cheia înăuntru.

Avea nevoie să scoată benzină din rezervor și pentru asta îi trebuia o bucată de furtun.

Deschise capota, recuperă tubul flexibil al recipientului cu lichid de parbriz și sticla de Cola pe care o observase mai devreme și deșurubă capacul rezervorului. Reuși să umple sticla cu benzină, care continuă să se scurgă prin furtun pe pământ. Goli sticla împrăștiind lichidul peste cadavrul lui Mario.

Auzi motorul unei mașini.

Priest privi la cadavrul îmbibat cu benzină. Dacă ar fi fost surprins de vreun martor, nu ar fi avut cum să explice scena fără ca el să pară vinovatul.

Calmul îl părăsi. Începu să tremure, sticla de plastic îi alunecă printre degete și se ghemui la pământ ca un copil speriat. Privea tremurând la poteca ce ducea spre drum. Putea apărea în orice moment cineva matinal, dornic să scape de vreun electrocasnic uzat sau de jucării nefolosite sau de hainele demodate ale vreunui bunic mort. Un motor se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia și Priest închise ochii.

— *Ley*, *tor*, *pur-doy-kor*…

Zgomotul se îndepărtă până dispăru. Vehiculul trecuse de intrare și continuase pe drum. Era doar traficul de dimineață.

Se simțea ca un prost. Se ridică, recăpătându-și controlul.

— *Ley*, *tor*, *pur-doy-kor*…

Dar sperietura îl făcu să se grăbească.

Umplu din nou sticla, aruncă repede cu benzină peste bancheta din spate și în tot interiorul și scurse pe pământ lichidul până spre spatele camionetei, la rezervor. Aruncă sticla în cabină și se dădu câțiva pași înapoi.

Observă șapca lui Mario pe jos. O ridică și o aruncă în mașină alături de cadavru.

Scoase o cutie de chibrituri din buzunar, aprinse un băț și cu el pe toate celelalte, aruncă apoi cutia în flăcări în camionetă și se îndepărtă repede.

Se auzi șuieratul flăcărilor izbucnind și un nor de fum negru cuprinse într-o secundă interiorul mașinii care arăta acum ca un furnal. O clipă mai târziu focul se împrăștie pe sol, gonind spre rezervorul din care picura benzină. Se auzi o nouă bubuitură când acesta explodă, zguduind camioneta. Cauciucurile din spate luară foc și flăcările pâlpâiau în jurul șasiului uleios.

Aerul se umplu de un miros dezgustător, de carne friptă. Priest înghiți cu noduri și se îndepărtă și mai mult.

Peste câteva secunde, vâlvătaia se mai domoli, însă cauciucurile, scaunele și trupul lui Mario continuau să ardă încet.

Priest așteptă câteva minute, privind flăcările, apoi se apropie mai mult, încercând să respire în așa fel încât duhoarea să nu îi intre în nări. Privi în interiorul cabinei. Cadavrul și scaunele formaseră o masă urâtă și neagră de cenușă și plastic topit. Când se va răci, vehiculul avea să fie unul din multele gunoaie incendiate de niște copii.

Știa că nu eliminase toate urmele lui Mario. La o primă vedere nu se observa nimic, dar dacă polițiștii aveau să examineze vreodată camioneta, vor găsi probabil cureaua lui Mario, plombele dinților și poate și oase arse. Priest se gândea că într-o zi Mario s-ar putea să se întoarcă și să îl bântuie. Dar făcuse tot ce putuse ca să ascundă dovada crimei sale.

Acum trebuia să fure vibratorul seismic.

Plecă pe jos, lăsând în urmă cadavrul arzând mocnit.

•

În comunitatea din valea Silver River trăia un mic grup de oameni numiți Mâncătorii de Orez. Șapte persoane supraviețuiseră iernii grele din anii ’72-’73, când rămăseseră izolate de un viscol și timp de trei săptămâni nu mâncaseră altceva decât orez brun fiert în zăpadă topită. În ziua în care

sosise scrisoarea, Mâncătorii de Orez rămaseră treji până târziu, stând în bucătărie, bând vin și fumând marijuana.

Song, care fusese o fugară de cincisprezece ani în 1972, cânta la o chitară acustică niște acorduri de blues. Câțiva din grup făceau chitare iarna. Pe cele care le plăceau mai mult le păstrau, iar restul le ducea Paul Beale la un magazin în San Francisco, unde erau vândute la prețuri bune. Star cânta și ea cu o voce de contralto răgușită, inventând versuri:

Nu voi alerga după trenul acela care nu duce nicăieri…

Avea cea mai sexy voce din lume, întotdeauna a avut.

Melanie stătea cu ei, deși nu era o Mâncătoare de Orez, pentru că Priest nu voia să o alunge, iar ceilalți nu puneau la îndoială deciziile lui Priest. Ea plângea în tăcere, lacrimi mari i se scurgeau pe față.

— De-abia v-am găsit, continua să spună.

— Nu am renunțat, îi spuse Priest. Trebuie să fie o cale să îl facem pe guvernatorul Californiei să se răzgândească.

Oaktree, tâmplarul, un negru musculos, de aceeași vârstă cu Priest, spuse pe un ton glumeț:

— Știi, nu e așa de greu să faci o bombă nucleară.

Dezertase din marină după ce ucisese un ofițer în timpul unui exercițiu de antrenament și de atunci nu mai fusese la fel.

— Aș putea să fac una într-o zi, dacă aș avea niște plutoniu. L-am putea șantaja pe guvernator – dacă nu face ce vrem noi, amenințăm să punem la pământ tot orașul Sacramento.

— Nu! spuse Aneth în timp ce își alăpta băiețelul în vârstă de trei ani.

Priest credea că era vremea să fie înțărcat, dar Aneth voia să-l hrănească natural până copilul renunța singur.

— Nu poți salva lumea cu bombe.

Star se opri din cântat.

— Nu încercăm să salvăm lumea. Am renunțat la asta în 1969, după ce presa mondială a transformat mișcarea hippie într-o glumă. Tot ce vreau acum este să salvez *asta*, ce avem aici, viața noastră, astfel încât copiii noștri să crească în pace și iubire.

Priest, care deja luase în considerare și respinsese ideea unei bombe nucleare, spuse:

— Partea grea este obținerea plutoniului.

Aneth desprinse copilul de la sân și îl bătu pe spate.

— Las-o baltă, spuse ea. Nu vreau să am nimic de-a face cu chestia aia. E mortal!

Star începu să cânte din nou.

— Tren, tren, tren care nu duce nicăieri…

Oaktree insistă.

— Aș putea să mă angajez la o centrală nucleară, să găsesc o modalitate de a trece de sistemul lor de securitate.

— Ți-ar cere CV-ul, spuse Priest. Și ce le-ai spune că ai făcut în ultimii douăzeci și cinci de ani? Cercetare nucleară la Berkeley?

— Aș spune că am locuit cu niște ciudați și că acum ei trebuie să arunce în aer Sacramento-ul și am venit aici să pun mâna pe niște substanțe radioactive, frate.

Ceilalți râseră. Oaktree se lăsă pe spătarul scaunului și începu să cânte în armonie cu Star:

Nu, *nu voi urca într-un tren care nu duce nicăieri*…

Priest se încruntă, în schimb. Nu putea să zâmbească. Inima lui era plină de ură. Dar știa că uneori ideile inspirate apăreau din discuții lejere și amuzante, așa că îi lăsă în pace.

Aneth își sărută copilul pe creștet și spuse:

— Am putea răpi pe cineva.

— Pe cine? Guvernatorul are poate șase gărzi de corp, spuse Priest.

— Dar mâna lui dreaptă, tipul acela, Albert Honeymoon?

Se auzi un murmur încurajator: cu toții îl urau pe Honeymoon.

— Sau președintele de la Coastal Electric?

Priest încuviință. Asta ar putea să meargă.

Știa despre astfel de lucruri. Trecuse multă vreme de când fusese pe străzi, dar își amintea regulile unei lupte: planifică cu atenție, pari relaxat, șochează ținta atât de tare încât să nu poată gândi, acționează repede și pleacă dracului de-acolo. Dar ceva îl deranja.

— Este prea… banal, spuse el. Să spunem că o persoană foarte influentă e răpită. Și ce dacă? Dacă vrei să sperii oamenii, nu poți să te prostești aiurea, trebuie să-i *bagi în sperieți de-a binelea*.

El se abținu să spună mai mult. *Când ai un tip care stă în genunchi, plânge și face pe el de frică, și te imploră să nu îi mai faci rău, atunci spui ce vrei, iar el este atât de recunoscător, te iubește pentru că îi spui ce trebuie să facă pentru a-i opri durerea*. Dar asta nu era o discuție potrivită pentru cineva ca Aneth.

Melanie stătea pe podea cu spatele la scaunul lui Priest. Aneth îi oferi țigara lungă, care trecea de la unul la altul. Melanie își șterse lacrimile, trase adânc din țigară și i-o dădu mai departe lui Priest, apoi suflă un nor mare de fum și spuse:

— Știi, există zece sau cincisprezece locuri în California unde faliile scoarței pământului se află sub o *presiune* atât de imensă, încât ar fi nevoie doar de un mic brânci, sau ceva, ca să facă plăcile tectonice să se miște și apoi… *bum*! E ca un uriaș care alunecă pe o pietricică și în căderea lui zguduie pământul.

Oaktree se opri din cântat și spuse:

— Melanie, dragă, despre ce dracului vorbești?

— Vorbesc despre un cutremur, spuse ea.

Oaktree râse.

— Mergi, mergi cu trenul spre nicăieri…

Priest nu râse. Ceva îi spunea că asta era important. Vorbi cu o intensitate tăcută.

— Melanie, ce vrei să spui?

— Lasă răpirea, lasă bombele nucleare, spuse ea. De ce nu îl amenințăm pe guvernator cu un cutremur?

— Nimeni nu poate provoca un cutremur, spuse Priest. Ar fi nevoie de o cantitate enormă de energie ca să faci pământul să se miște.

— Aici te înșeli. Este nevoie doar de puțină energie, dacă forța ar fi aplicată în locul potrivit.

— De unde știi toate chestiile astea? spuse Oaktree.

— Le-am studiat. Am un masterat în seismologie. Ar fi trebuit să predau la o universitate acum, dar m-am măritat cu profesorul meu și asta a fost sfârșitul carierei mele. Am fost refuzată la doctorat.

Tonul ei era plin de amărăciune. Priest vorbise cu ea despre asta, iar el știa că ea purta o ranchiună adâncă. Soțul ei făcuse parte din comisia universitară care o respinsese. Fusese obligat să se retragă din ședința în care se analizase cazul ei, ceea ce lui Priest i se părea ceva normal, dar Melanie considera că soțul

ei ar fi trebuit cumva să se asigure că ea va avea succes. Priest bănuia că ea nu se ridica la un nivel superior ca studiile doctorale – dar ea nu ar fi putut admite așa ceva. Așa că o consolase cu ideea că bărbații din comisie s-au simțit amenințați de combinația de frumusețe și inteligență care era, încât au conspirat să o respingă. Ea îl iubea pentru că o lăsa să creadă asta.

Melanie continuă:

— Soțul meu – în curând fostul meu soț – a dezvoltat teoria declanșării cutremurelor pentru detensionarea scoarței terestre. În anumite puncte, de-a lungul faliei, se acumulează tensiuni foarte mari în timp. Atunci este nevoie doar de o vibrație relativ slabă în scoarța pământului, care să disloce plăcile, să elibereze toată acea energie acumulată și să provoace un cutremur.

Priest era captivat. El prinse privirea lui Star, care încuviință trist. Credea în metodele neortodoxe, și în teoria bizară care se putea dovedi a fi adevărată, și în planul nebunesc care putea da roade când propunerile de bun-simț eșuau.

Priest studie chipul lui Melanie. Avea un aer din altă lume. Pielea ei palidă, ochii verzi, strălucitori și părul roșu o făceau să pară un extraterestru frumos. Ești de pe Marte? fuseseră primele cuvinte pe care i le adresase.

Ea știa oare despre ce vorbea acum? Era drogată, dar uneori oamenii găseau cele mai inspirate soluții în astfel de stări.

— Dacă este atât de ușor, atunci de ce nu s-a aplicat deja? spuse el.

— O, nu am spus că ar fi ușor. Doar un seismolog poate determina exact falia sub care presiunea este critică.

Acum mintea lui Priest gonea. Când ești într-un bucluc adevărat, uneori calea de ieșire este să faci ceva atât de ciudat, complet neașteptat, încât dușmanul tău să fie paralizat de surpriză.

— Cum ai provoca o vibrație în scoarța pământului? o întrebă el pe Melanie.

— Asta ar fi partea cea mai grea, răspunse ea.

Mergi, mergi, mergi,
O să merg cu acel tren spre nicăieri...

•

Priest mergea înapoi spre orașul Shiloh și se gândea obsesiv la crimă: felul în care cheia se înfipsese în creierii moi ai lui Mario, privirea de pe chipul bărbatului, sângele care se prelingea pe jos.

Asta nu era bine. Trebuia să rămână calm și vigilent. Încă nu pusese mâna pe vibratorul seismic cu care urma să salveze comunitatea. Uciderea lui Mario fusese partea ușoară, își spuse în sinea lui. În continuare trebuia să îl îmbrobodească pe Lenny. Dar cum?

Fu adus la realitate de motorul unei mașini rulând.

Venea din spatele lui, îndreptându-se spre oraș.

Pe aici nimeni nu mergea pe jos. Lumea ar putea presupune că i s-a defectat mașina. S-ar putea ca unii să se oprească și să se ofere să îl ducă undeva.

Priest încercă să se gândească la un motiv pentru care mergea pe jos spre oraș, la ora șase și jumătate, într-o dimineață de sâmbătă.

Nu-i veni nimic în minte.

Încercă să apeleze la zeul care îi dăduse ideea de a-l ucide pe Mario, dar acesta rămase tăcut.

Nu avea *de unde* să vină din altă parte, pe o rază de 80 de kilometri, decât dinspre locul despre care nu putea vorbi, groapa de gunoi unde cenușa lui Mario zăcea pe scaunul camionetei sale arse.

Mașina încetinea pe măsură ce se apropia.

Priest rezistă tentației de a-și trage pălăria peste ochi.

Ce am făcut?

— *M-am dus în deșert să observ natura*.

Da, *tufe de salvie și șerpi cu clopoței*.

— *Mi s-a stricat mașina*.

Unde? *Nu am văzut-o*.

— *M-am dus să mă ușurez*.

Atât de departe?

Deși aerul dimineții era răcoros, începu să transpire.

Mașina trecu pe lângă el încet. Era un Dodge Neon, ultimul model, de culoare verde metalizat și cu plăcuțe de Texas. Era o singură persoană înăuntru, un bărbat. Vedea șoferul cum îl examina în oglindă, îl verifica. Putea să fie un polițist în afara orelor de serviciu…

Îl cuprinse panica și se luptă cu impulsul de a se întoarce și a fugi.

Mașina se opri și dădu înapoi. Șoferul coborî geamul de lângă el. Era un bărbat tânăr, asiatic, într-un costum elegant.

— Hei, amice, vrei să te duc undeva? spuse el.

Ce o să spun? *Nu*, *mersi*, *îmi place să merg pe jos*.

— Sunt puțin prăfuit, spuse Priest, uitându-se la jeanșii lui. *Am căzut înfund încercând să ucid un om*.

— Cine nu e, prin părțile astea?

Priest se sui în mașină. Îi tremurau mâinile. Își puse centura de siguranță, doar ca să facă ceva care să îi ascundă teama.

Când mașina se îndepărtă, șoferul spuse:

— Ce naiba căutai prin zonă pe jos?

Tocmai l-am ucis pe prietenul meu Mario cu o cheie Stillson.

În ultima clipă, Priest se gândi la o poveste.

— M-am certat cu soția mea, spuse el. Am oprit mașina, am coborât și am mers pe jos. Nu mă așteptam ca ea pur și simplu să plece mai departe.

El mulțumi zeilor care îl inspiraseră din nou. Mâinile încetară să îi mai tremure.

— Era oare o femeie arătoasă, brunetă, într-o Honda albastră pe lângă care am trecut în urmă cu zece kilometri?

Iisuse, *cine ești*, *Omul Memorie*?

Tipul zâmbi și spuse:

— Când traversezi deșertul acesta, fiecare mașină este interesantă.

— Nu, nu e ea, spuse Priest. Soția mea conduce nenorocita mea de camionetă.

— N-am văzut o camionetă.

— Bun. Poate că nu s-a îndepărtat prea mult.

— Probabil o fi parcat pe o potecă lăturalnică și plânge întruna, dorindu-și să te aibă înapoi.

Priest zâmbi ușurat. Tipul îi credea povestea.

Mașina ajunse la marginea orașului.

— Dar tu? spuse Priest. Cum de ești treaz așa de devreme, într-o dimineață de sâmbătă?

— Eu nu m-am certat cu soția mea, mă duc acasă la ea. Locuiesc în Laredo. Sunt comis-voiajor cu obiecte din ceramică – farfurii decorative, statuete, indicatoare pe care scrie „Camera copilului”, chestii foarte atractive.

— Serios? *Ce modalitate de a-ți irosi viața*.

— Le vindem în farmacii, în mare parte.

— Farmacia din Shiloh nu e deschisă încă.

— Azi nu lucrez oricum. Dar aș putea să mă opresc pentru micul dejun. Ai vreo recomandare?

Priest ar fi preferat ca vânzătorul să conducă prin oraș fără oprire, ca să nu aibă ocazia să vorbească despre tipul cu barbă pe care îl luase din apropiere de groapa de gunoi. Dar era sigur că va întâlni localul Lazy Susan’s de pe Main Street, așa că nu avea rost să mintă.

— E un restaurant.

— Cum e mâncarea?

— Terciul de porumb e bun. E chiar după semafor. Mă poți lăsa acolo.

Un minut mai târziu mașina opri în parcarea de la Susan’s. Priest îi mulțumi și se dădu jos.

— Poftă bună la micul dejun, spuse el și se îndepărtă. *Și nu intra în vorbă cu niciun localnic*, *pentru numele lui Dumnezeu*.

La un cvartal de restaurant era biroul local al Ritkin Seismex, mica firmă de explorări seismice la care se angajase de curând. Biroul era amenajat într-o rulotă mare, într-o parcare liberă. Vibratorul seismic al lui Mario era parcat lângă Pontiacul Grand Am de culoare roșu-merișor al lui Lenny.

Priest se opri și se uită la camion pentru o clipă. Avea zece roți, cu niște cauciucuri mari, pentru orice tip de teren, ca o armură de dinozaur. Sub stratul de praf de Texas se zărea culoarea albastru-deschis. Îi venea să sară în el și să plece. Privi mașinăria uriașă din spate, motorul puternic și placa masivă de oțel, rezervoarele și furtunurile și valvele și manometrele. *Aș putea să pornesc chestia asta într-un minut*, *fără să am nevoie de chei*. Dar dacă îl fura acum, toți polițiștii patrulei de autostradă din Texas l-ar căuta în câteva minute. Trebuia să aibă răbdare. *O să fac pământul să tremure și nimeni nu o să mă oprească*.

El intră în rulotă.

În birou era agitație. Doi supraveghetori de echipe de geofoane stăteau la un computer, în timp ce o hartă color a zonei ieșea încet din imprimantă. Azi aveau să strângă echipamentul din câmp și să îl transporte în Clovis. Un

supraveghetor se certa la telefon în spaniolă, iar Diana, secretara lui Lenny, verifica o listă.

Priest intră pe o ușă deschisă în biroul din interior. Lenny bea din cafea cu telefonul la ureche. Avea ochii roșii și fața umflată după beția de aseară. Remarcă prezența lui Priest cu un gest din cap abia perceptibil.

Priest rămase lângă ușă, așteptând ca Lenny să termine. Își simțea inima pulsând în gât. Știa în mare ce urma să spună. Dar oare Lenny va mușca momeala? Totul depindea de asta.

După un minut, Lenny închise telefonul și spuse pe un ton iritat:

— Hei, Ricky, l-ai văzut pe Mario în dimineața asta? Ar fi trebuit să plece de aici cu o jumătate de oră în urmă.

— Da, l-am văzut, spuse Priest. Îmi pare rău că îți stric dimineața cu vestea asta, dar te-a dezamăgit.

— Despre ce vorbești?

Priest spuse povestea care îi venise în minte, într-un moment de inspirație, chiar înainte să ridice cheia și să se năpustească asupra lui Mario.

— Îi era foarte dor de soție și copii, așa că s-a suit în camioneta lui veche și a plecat din oraș.

— Of, rahat, asta e grozav. Cum ai aflat?

— L-am văzut trecând pe lângă mine pe stradă, dimineață devreme, mergea spre El Paso.

— De ce dracului nu m-a sunat?

— Îi era prea rușine să te dezamăgească.

— Ei bine, sper doar să treacă dincolo de graniță și să se oprească direct în nenorocitul de ocean.

Lenny se frecă la ochi cu dosul palmelor.

Priest începu să improvizeze.

— Ascultă, Lenny, are o familie tânără, nu fi prea dur cu el.

— Dur? Vorbești serios? E istorie.

— Chiar are nevoie de slujba asta.

— Și eu am nevoie de cineva care să conducă platforma lui până în New Mexico.

— Economisește bani să cumpere o casă cu piscină.

Lenny deveni sarcastic.

— Termină, Ricky, mă faci să plâng.

— Încearcă asta, spuse Priest încercând să pară relaxat. Conduc eu nenorocitul de camion până în Clovis, dacă promiți că îi dai slujba înapoi lui Mario.

Își ținu respirația.

Lenny se uită la Priest fără să spună nimic.

— Mario nu e un tip rău, știi asta, continuă Priest.

Nu pălăvrăgi, *pari nervos*, *încearcă săpări relaxat*!

— Ai permis de conducere comercial, categoria B? întrebă Lenny.

— De la douăzeci și unu de ani.

Priest își scoase portofelul, extrase permisul și-l aruncă pe birou. Era un fals. Și Star avea unul la fel. Paul Beale știa de unde să procure astfel de lucruri.

Lenny îl verifică, apoi privi în sus și spuse bănuitor:

— Și ce urmărești? Credeam că nu vrei să mergi în New Mexico.

Nu te prosti, *Lenny*, *spune-mi da sau nu*!

— Dintr-odată mi-ar prinde bine încă cinci sute de dolari.

— Nu știu…

Nenorocitule, *am ucis un om pentru asta*, *haide*!

— Ai face-o pentru două sute?

Da! *Mulțumesc*! *Mulțumesc*! Se prefăcu că ezită.

— Două sute este puțin pentru o muncă de trei zile.

— Sunt două zile, poate două și jumătate. Îți dau două sute cincizeci.

Orice! *Doar dă-mi cheile*!

— Uite, o s-o fac oricum, oricât mă plătești, pentru că Mario e un copil bun și vreau să-l ajut. Așa că plătește-mă cu cât crezi tu că valorează acest efort.

— Bine, ticălos șmecher, trei sute.

— S-a făcut. *Și eu m-am făcut cu un vibrator seismic*.

Lenny spuse:

— Hei, mersi că mă ajuți. Apreciez asta.

Priest își reținu zâmbetul triumfător.

— Sigur.

Lenny deschise un sertar, scoase o foaie de hârtie și o aruncă peste birou.

— Trebuie doar să completezi formularul acesta pentru asigurare.

Priest încremeni.

Nu știa să citească sau să scrie.
Se uită la formular cu frică.
— Haide, ia-l pentru numele lui Dumnezeu, nu e un șarpe cu clopoței, spuse Lenny.
Nu înțeleg. *Îmi pare rău*, *liniile alea șerpuitoare sar și dansează și nu pot să le fac să stea locului*!
Lenny se uită la perete și vorbi către un public invizibil.
— Acum un minut puteam să jur că omul acesta este treaz.
Ley, *tor*, *pur-doy-kor*…
Priest întinse mâna încet și luă formularul.
— Cât de greu a fost? spuse Lenny.
— Ăăă, mă gândeam doar la Mario. Crezi că e bine?
— Lasă-l baltă. Completează formularul și pleacă. Vreau să văd camionul acela în Clovis.
— Da, spuse Priest ridicându-se. Îl completez afară.
— Bine, eu mă întorc la celelalte cincizeci și șapte de probleme ale mele.
Priest ieși din camera lui Lenny și intră în biroul principal.
Ai trecut prin asta de o sută de ori înainte, *calmează-te*, *știi cum să o rezolvi*.
Se opri lângă ușă. Nimeni nu îl observă, toți erau ocupați.
Se uită la formular. *Literele mari stau în sus*, *ca niște copaci printre tufișuri*. *Dacă stau în jos*, *înseamnă că ții formularul invers*.
Avea formularul invers. Îl întoarse.
Pe unele foi se găsea un X mare, tipărit îngroșat, sau scris cu creionul sau cu cerneală roșie, marcând locul unde te semnai, dar pe formularul acesta nu-l găsi. Priest putea să își scrie numele, cumva. Îi luă destul timp și știa că era un fel de mâzgălitură, dar putea s-o facă.
Dar nimic altceva nu știa să scrie.
Copil fiind, descoperise că e suficient de deștept încât să nu aibă nevoie să învețe să citească și să scrie. Făcea adunări în minte mai ușor și mai rapid ca oricine, chiar dacă nu citea cifre pe hârtie. Memoria lui era infailibilă. Mereu reușea să iasă din situații jenante manipulând oamenii și punându-i să scrie în locul lui. La școală găsea scuze și evita să citească cu voce tare. Sau convingea vreun coleg să-i scrie temele și, dacă nu reușea, găsea o mie de scuze. Profesorii în cele din urmă ridicau din umeri și spuneau că dacă un copil chiar nu voia să lucreze, nu îl

puteau forța. Căpătase o reputație de leneș și când vedea o criză apropiindu-se, chiulea.

Mai târziu ajunsese să conducă o afacere prosperă de vânzare de băuturi spirtoase. Nu scrisese niciodată o scrisoare, rezolvase totul la telefon și în persoană. Ținuse minte zeci de numere de telefon până când și-a permis o secretară care să sune pentru el. Știa exact câți bani avea în casă și câți în bancă. Dacă un distribuitor îi prezenta un formular de comandă de completat, se eschiva spunând: „Eu îți dictez ce am nevoie și tu completezi formularul”. Avea un contabil și un avocat care tratau cu guvernul. Până la douăzeci și unu de ani făcuse un milion de dolari. Pierduse totul până să o cunoască pe Star și să se alăture comunității – nu pentru că era analfabet, ci pentru că își fraudase clienții, nu își plătise taxele și împrumutase bani de la mafie.

Completarea unui formular de asigurare trebuia să fie simplă.

Se așeză în fața biroului secretarei lui Lenny și zâmbi spre Diana.

— Arăți obosit în dimineața asta, dragă, spuse ea.

Ea oftă. Era o blondă plinuță, pe la treizeci și ceva de ani, măritată cu un muncitor, cu trei copii adolescenți. Refuza repede avansurile deocheate ale bărbaților care intrau în rulotă, dar Priest știa că ceda în fața farmecului politicos.

— Ricky, am atâtea de făcut în dimineața asta, încât îmi doresc să fi avut două creiere.

El arboră o mină tristă.

— Asta e o veste proastă, voiam să te rog să mă ajuți cu ceva.

Ea ezită, apoi zâmbi lamentabil.

— Ce este?

— Scrisul meu este foarte urât, voiam să te rog să completezi formularul acesta pentru mine. Detest să te deranjez când ești așa ocupată.

— Uite, facem un târg, spuse ea arătând spre un teanc de cutii de carton atent etichetate, sprijinite de perete. Eu te ajut cu formularul și tu vei pune toate cutiile astea în duba Chevy Astro verde de afară.

— S-a făcut, spuse Priest recunoscător și îi dădu formularul.

Ea se uită la el.

— Tu o să conduci vibratorul seismic?

— Da, lui Mario i s-a făcut dor de casă și a plecat la El Paso.

Ea se încruntă.

— Asta nu-i stă în fire.

— Chiar că nu. Sper că e bine.

Ea ridică din umeri și luă pixul.

— Acum, mai întâi ne trebuie numele tău complet și data și locul nașterii.

Priest îi dădu informația, iar ea completă spațiile libere de pe formular. Era ușor. De ce intrase în panică? Doar că nu se așteptase la formalitatea asta. Lenny îl luase prin surprindere și pentru o clipă el cedase fricii.

Era experimentat în a-și ascunde neputința. Folosea chiar bibliotecile, așa aflase detalii despre vibratoarele seismice. Se dusese la biblioteca centrală de pe First Street, în centrul orașului Sacramento – un loc aglomerat, unde probabil nimeni nu și-ar aminti chipul lui. La recepție aflase că secția știință era sus la etajul doi. Acolo suferise un atac de panică când văzuse culoarele lungi de rafturi pline cu cărți și rândurile de oameni care stăteau la calculatoare. Apoi reperase o bibliotecară cam de vârsta lui, care părea prietenoasă.

— Caut informații despre explorările seismice, spusese el cu un zâmbet cald. Mă puteți ajuta?

Ea îl condusese spre raftul din dreapta, scosese o carte și, cu puțină încurajare, găsise capitolul relevant.

— Mă interesează cum se generează undele de șoc, îi explicase el. Mă întreb dacă această carte conține informația asta.

Frunzăriseră împreună paginile.

— Se pare că în trei feluri, spusese ea. O explozie subterană, căderea unei greutăți sau un vibrator seismic.

— Vibrator seismic? întrebase el cu o ușoară licărire în ochi. Ce e asta?

Ea arătase spre o fotografie. Priest se uitase fascinat.

— Seamănă cu un camion, spusese bibliotecara.

Lui i se păruse că privea un miracol.

— Pot fotocopia unele dintre aceste pagini? întrebase el.

— Sigur.

Dacă erai suficient de isteț, mereu se găsea o cale de a face pe altcineva să citească și să scrie.

Diana termină de completat formularul, desenă un X mare pe o linie punctată, îi dădu hârtia și îi spuse:

— Semnează aici.

El luă pixul și scrise laborios. „R”-ul de la Richard avea forma unei dansatoare cu bust generos, cu un picior ridicat. „G”-ul de la Granger arăta ca o lampă mare, rotundă cu un mâner scurt. După „RG” desena o linie curbată ca un șarpe. Nu era drăguț, dar oamenii o acceptau. Mulți se semnau cu o mâzgălitură, aflase el: semnăturile nu trebuiau scrise clar, slavă Domnului.

De aceea permisul de conducere fals era pe numele său real: singurul pe care putea să îl scrie.

Ridică ochii. Diana se uita curioasă, sesizând cât de încet scria. Când o surprinse, ea se înroși și privi în altă parte.

Îi înapoie formularul.

— Mulțumesc pentru ajutor, Diana, apreciez foarte mult.

— Cu plăcere. Îți aduc cheile de la camion imediat ce Lenny termină de vorbit la telefon. Cheile erau păstrate în biroul șefului.

Priest își aminti că îi promisese că mută cutiile pentru ea. Ridică una și o duse afară. Duba verde stătea în curte cu ușa din spate deschisă. Puse cutia în mașină și se întoarse s-o ia pe următoarea.

De fiecare dată când se întorcea înăuntru se uita pe biroul ei. Formularul era încă acolo și cheile nu se vedeau.

După ce încărcă toate cutiile, se așeză din nou în fața ei. Vorbea la telefon despre rezervări la un motel în Clovis.

Priest scrâșni din dinți. Era aproape gata, aproape că avea cheile în mână și asculta prostii despre camere de motel! Se forță să stea locului.

Ea închise în sfârșit.

— Îi cer lui Lenny cheile acelea, spuse ea. Luă formularul și îl duse în biroul interior.

Intră un șofer de buldozer, gras, numit Chew. Rulota se clătină de la impactul cizmelor sale de lucru pe podea.

— Hei, Ricky, spuse el. Nu știam că ești însurat.

El râse. Ceilalți bărbați din rulotă ridicară privirile, interesați.

Rahat, *ce-i asta*?

— Ei, de unde ai auzit una ca asta? spuse Priest.

— Te-am văzut ieșind dintr-o mașină lângă Susan’s mai încolo. Apoi am luat micul dejun cu vânzătorul care te-a adus.

La dracu’, *ce ți-a spus*?

Diana ieși din biroul lui Lenny cu un inel de chei în mână. Priest voia să i-l smulgă din mână, dar se prefăcu mai interesat să vorbească cu Chew. Acesta continuă:

— Știi, omleta western a lui Susan este chiar ceva deosebit.

El ridică piciorul și trase un vânt, apoi privirea îi căzu pe secretară stând în pragul ușii, ascultând.

— Scuze, Diana. Oricum, acest tânăr spunea cum te-a luat din apropierea gropii de gunoi.

La naiba!

— Mergeai prin deșert singur la șase și jumătate din cauză că te-ai certat cu soția și ea a oprit mașina și te-ai dat jos.

Chew privi în jur spre ceilalți bărbați, asigurându-se că le captase atenția.

— Apoi ea a plecat și te-a lăsat acolo! continuă el zâmbind larg, iar ceilalți râseră.

Priest se ridică. Nu voia ca oamenii să își amintească de faptul că el se aflase lângă groapa de gunoi în ziua în care a dispărut Mario. Trebuia să pună capăt discuției și adoptă o atitudine de victimă.

— Ei bine, Chew, o să îți spun ceva. Dacă o să aflu vreodată ceva despre viața ta privată, mai ales dacă e ceva jenant, îți promit că nu voi spune în gura mare să audă tot biroul. Acum, ce crezi despre asta?

— Nu trebuie să devii sensibil, spuse Chew.

Ceilalți bărbați păreau rușinați. Nimeni nu voia să mai vorbească despre asta.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Priest nu voia să lase în urmă o atmosferă neplăcută, așa că spuse:

— La naiba, Chew, fără supărare.

Chew ridică din umeri.

— N-am vrut să supăr pe nimeni, Ricky.

Tensiunea se risipi.

Diana îi dădu lui Priest cheile de la vibratorul seismic.

— Mulțumesc, spuse el, încercând să își stăpânească entuziasmul din voce.

De-abia aștepta să plece de acolo și să se așeze la volan.

— La revedere tuturor. Ne vedem în New Mexico.

— Să conduci cu grijă, m-auzi? spuse Diana când el ajunse la ușă.

— O, așa voi face, răspunse Priest. Poți conta pe asta.

•

El ieși afară. Soarele era sus pe cer și ziua se încălzea. Rezistă tentației de a face un dans al victoriei în jurul camionului. Se sui și porni motorul. Verifică indicatoarele. Mario trebuie să fi făcut plinul aseară. Camionul era gata de drum.

Nu putu să își ascundă zâmbetul de pe chip când părăsi curtea.

Ieși din oraș, schimbând vitezele și îndreptându-se spre nord, pe ruta pe care o urmase Star în Honda.

Când se apropie de ieșirea spre groapa de gunoi, se simți ciudat. Și-l imagină pe Mario pe marginea drumului, cu creierii scurgându-i-se din cap. Era un gând prostesc, superstițios, dar nu putu să îl alunge. Stomacul i se întoarse pe dos. Pentru o clipă se simți prea slăbit ca să conducă, dar își reveni.

Mario nu era primul bărbat pe care îl ucisese.

Jack Kassner fusese un polițist care o jefuise pe mama lui Priest.

Mama lui fusese curvă și avea doar treisprezece ani când îl născuse. Când Ricky avea cincisprezece ani, ea lucra cu alte trei femei într-un apartament de deasupra unei librării jegoase de pe Seventh Street, într-un cartier rău famat din centrul Los Angeles-ului. Jack Kassner era detectiv la brigada de moravuri și venea o dată pe lună pentru a-și colecta banii. De obicei lua și o felație gratis în același timp. Într-o zi el a văzut-o pe mama lui scoțând banii de mită din cutia din camera din spate. În noaptea aceea, brigada de moravuri făcuse un raid în apartament și Kassner furase o mie cinci sute de dolari, care însemnau mulți bani în anii șaizeci. Pe mama lui Priest nu o deranja să petreacă câteva zile la închisoare, dar o durea să piardă toți banii pe care îi economisise. Kassner amenințase femeile că dacă depuneau plângere vreodată, le va acuza de trafic de droguri și toate vor face câțiva ani de închisoare.

Kassner credea că nu îl paște niciun pericol din partea a trei prostituate și a unui puști. Dar în seara următoare, pe când folosea toaleta din barul Blue Light de pe Broadway, urinând câteva beri, micul Ricky Granger i-a înfipt o lamă ascuțită de cuțit de cincisprezece centimetri în spate, tăind ușor sacoul de mohair negru și cămașa de nailon albă penetrându-i rinichiul. Kassner avea dureri atât de mari, încât nu a apucat să pună mâna pe armă. Ricky l-a înjunghiat de mai multe ori, repede, iar

polițistul zăcea pe podeaua udă de beton a toaletei bărbaților, vomitând sânge. Apoi și-a spălat lama la robinet și a ieșit afară.

Privind în urmă, Priest se minuna de încrederea în sine pe care o avea la vârsta aceea. Durase doar cincisprezece sau douăzeci de secunde, dar în acel moment oricine ar fi putut intra în încăpere. Cu toate astea, nu simțise frică, rușine sau vinovăție.

Dar după aceea căpătase fobia de întuneric.

De obicei luminile rămâneau aprinse toată noaptea în apartamentul mamei sale, dar uneori se trezea înainte de zori și descoperea că toată lumea dormea, învăluită în noapte. Atunci îl cuprindea o groază irațională și orbecăia prin cameră, lovindu-se de creaturi pufoase și suprafețe umede, până găsea întrerupătorul și se așeza pe marginea patului, gâfâind și transpirând. După ce își revenea încet, își dădea seama că suprafața umedă era oglinda și creatura pufoasă era haina lui cu căptușeală de lână.

Se temuse de întuneric până o găsise pe Star.

Își aminti un cântec care ajunsese hit în anul în care o cunoscuse și începu să-l fredoneze:

> *Smoke on the water*...

Formația era Deep Purple, își aminti el. În vara aceea toată lumea cânta albumul lor.

Era un cântec apocaliptic bun de fredonat la volanul unui vibrator seismic.

> *Smoke on the water*
> *A fire in the sky*

Trecu de intrarea spre groapa de gunoi și merse mai departe, îndreptându-se spre nord.

•

— O facem în noaptea asta, spusese Priest. Îi vom spune guvernatorului că de azi în patru săptămâni va fi un cutremur.

Star avea îndoieli.

— Nici nu suntem siguri că asta e posibil. Poate că ar trebui să facem tot restul mai întâi, să ne aranjăm toate ploile și *apoi* să dăm un ultimatum.

— La naiba, nu! spuse Priest.

Sugestia îl mânie. Știa că grupul trebuia condus cu mână de fier. Trebuia să obțină angajamente din partea lor. Trebuia ca fiecare să riște și să conștientizeze că nu mai există cale de întoarcere, altfel mâine, poate le va fi teamă și vor da înapoi.

Erau porniți acum. Scrisoarea sosise azi și erau cu toții furioși și disperați. Star era foarte hotărâtă, Melanie era furioasă, Oaktree era gata să declare războiul, iar Paul Beale se simțea neajutorat. Song nu prea vorbise, dar ea era cea mai firavă din grup și se va supune majorității. Numai Aneth se împotrivea, dar fiind o persoană slabă, ceda ușor. Ridica obiecții, dar renunța la ele foarte repede.

Însuși Priest știa cu certitudine că, dacă acest loc înceta să existe, viața lui se va termina.

— Dar un cutremur ar putea ucide oameni, spuse Aneth.

— Îți spun eu cum vom face, spuse Priest. Cred că va trebui să provocăm întâi un seism de intensitate mică, inofensiv, undeva în deșert, doar ca să dovedim că putem. Apoi, amenințăm cu un al doilea cutremur, iar guvernul va negocia.

Aneth își îndreptă atenția spre copilul ei.

— Eu sunt cu Priest. Hai s-o facem în noaptea asta, spuse Oaktree.

Star cedă.

— Cum să facem amenințarea?

— Cred că printr-un telefon anonim sau o scrisoare, spuse Priest. Dar trebuie să fie imposibil de detectat sursa.

— Am putea să o postăm pe un forum pe internet, spuse Melanie. Dacă am folosi laptopul și mobilul meu, nimeni nu ar putea să-i dea de urmă.

Până să vină Melanie, Priest nu mai văzuse niciodată un computer. Aruncă o privire întrebătoare spre Paul Beale, care știa despre astfel de lucruri. Paul încuviință și spuse:

— O idee bună.

— Bine, spuse Priest. Adu-ți lucrurile.

Melanie plecă.

— Cum să semnăm mesajul? spuse Star. Ne trebuie un nume.

— Ceva care să simbolizeze un grup iubitor de pace care a fost împins la măsuri extreme, spuse Song.

— Știu, spuse Priest. Ne vom spune Copiii Edenului.

Era chiar înainte de miezul nopții, pe întâi mai.

•

Priest deveni tensionat când ajunse la periferia orașului San Antonio. În planul inițial, Mario ar fi condus camionul până la aeroport. Dar acum Priest era singur când intră în labirintul de autostrăzi care înconjurau orașul și începu să transpire.

Nu avea cum să citească o hartă.

Când era nevoit să conducă pe un drum necunoscut, mereu o lua pe Star cu el ca să îl îndrume. Ea și ceilalți Mâncători de Orez știau că era analfabet. Ultima oară când condusese singur pe drumuri străine fusese la final de toamnă în 1972, când fugise din Los Angeles și ajunsese, din greșeală, la comunitatea din valea Silver River. Atunci nu îi păsa unde merge. De fapt, ar fi fost mai fericit să moară. Dar acum voia să trăiască.

Chiar și semnele rutiere îi creau probleme. Avea nevoie să se oprească și să se concentreze o vreme, pentru a putea face diferența dintre „est” și „vest” sau „nord” și „sud”.

În ciuda abilității sale remarcabile de a face calcule rapide, nu putea să deslușească indicatoarele fără să se uite atent și să se gândească mult. Cu un efort intens, recunoștea semnele pentru Ruta 10: un băț cu un cerc. Dar mai erau și alte imagini pe panouri care nu însemnau nimic pentru el.

Încercă să rămână calm, dar era greu. Îi plăcea să dețină controlul. Era copleșit de senzația de neajutorare și uimire care îl cuprindea când se rătăcea. Știa după soare în ce parte era nordul. Când realiza că mergea în direcția greșită, oprea la cea mai apropiată benzinărie sau mall și cerea îndrumări. Ura să facă asta, pentru că oamenii observau vibratorul seismic – era un utilaj mare, destul de ciudat, care ieșea în evidență și exista pericolul să fie ținut minte. Dar trebuia să își asume riscul.

Și îndrumările nu erau mereu de ajutor. Operatorii de la benzinării spuneau lucruri de genul: Da, e ușor, urmărește autostrada Corpus Christi până vezi un semn pentru Baza Aeriană Brooks.

Priest se forța să rămână calm, continua să pună întrebări și să își ascundă frustrarea și anxietatea. Juca rolul unui șofer de camion prietenos dar cam prostuț, de care nu-ți mai aminteai ziua următoare. În cele din urmă ieși din San Antonio pe drumul potrivit, mulțumind zeilor pentru ajutor. Câteva minute mai târziu, trecu de un oraș mic și fu ușurat să vadă o Honda albastră parcată la un restaurant McDonald’s.

O îmbrățișă recunoscător pe Star.

— Ce dracului s-a întâmplat? spuse ea îngrijorată. Mă așteptam să fii aici acum două ore!

El se hotărî să țină secret faptul că îl omorâse pe Mario.

— M-am pierdut în San Antonio, spuse el.

— Mă temeam de asta. Pe drum încoace m-a surprins cât de complicată era rețeaua de autostrăzi.

— Bănuiesc că nu e la fel de rău ca în San Francisco.

— Ei bine, acum ești aici. Hai să comandăm o cafea și să te calmezi.

Priest cumpără un burger cu fasole și primi gratuit un clovn de plastic, pe care îl puse cu grijă în buzunar pentru Smiler, fiul lui de șase ani.

La plecare, Star trecu la volanul camionului. Plănuiau să meargă nonstop până în California. Avea să dureze cel puțin două zile, poate mai mult. Unul dormea și altul conducea. Aveau niște amfetamine pentru a înlătura somnolența.

Lăsară Honda în parcarea de la McDonald’s și porniră la drum.

— Ți-am luat un cadou, spuse Star și-i întinse o pungă de hârtie.

Înăuntru găsi o pereche de foarfece și un aparat de ras pe baterii.

— Acum poți să scapi de barba aia nenorocită, spuse ea.

El zâmbi. Reglă oglinda retrovizoare spre el și începu să se tundă. Părul lui creștea repede și gros, iar mustața stufoasă și barba îi rotunjeau conturul feței. Își tăie barba scurt și o aranjă astfel că avea o nouă înfățișare. În cele din urmă renunță la pălăria de cowboy aruncând-o pe geam, își desfăcu părul din coadă și se privi în oglindă.

Părul buclat dat pe spate dezvăluia o frunte înaltă și încadra un chip tras. Avea nasul drept și obraji adânciți, dar gura senzuală – multe femei îi spuseseră asta. Dar cel mai adesea erau fascinate de ochii lui. Erau căprui-închis, aproape negri, cu o privire pătrunzătoare, aproape hipnotizantă. Priest știa că nu ochii, ci intensitatea privirii era cea care putea captiva o femeie: îi dădea sentimentul că se concentra doar la ea și la nimic altceva. Putea să facă asta și cu bărbații. Exersa Privirea acum, în oglindă.

— Diavol frumos, spuse Star, râzând de el, dar într-un fel drăgălaș, afectuos.

— Și deștept, spuse Priest.

— Bănuiesc că da. Ai obținut mașina asta, până la urmă.

Priest încuviință.

— Și încă nu ai văzut nimic.

2.

Luni-dimineață devreme, agentul FBI Judy Maddox aștepta într-o sală de judecată de la etajul cincisprezece, din clădirea federală de pe Golden Gate Avenue 450, San Francisco.

Mobilierul bej îl întâlneai în mai toate săli de judecată redecorate. În general nu aveau ferestre, așa că arhitecții încercau să le facă mai luminoase folosind culori deschise. Asta era teoria ei. Își petrecea mult timp așteptând în astfel de spații. Majoritatea personalului responsabil cu aplicarea legii făcea asta.

Era îngrijorată ca întotdeauna când se afla aici. Luni de muncă, uneori ani investea în pregătirea unui caz, dar nu se știa cum va decurge totul, odată ce ajungea la judecată. Apărarea putea să fie inspirată sau incompetentă, judecătorul – un înțelept cu ochi ageri sau un prost bătrân și senil, juriul – un grup de cetățeni inteligenți, responsabili sau un grup de ticăloși care ar fi trebuit să fie ei înșiși după gratii.

Azi patru bărbați erau judecați: John Parton, Ernest „Taxatorul” Dias, Foong Lee și Foong Ho. Frații Foong erau infractori de mare clasă, ceilalți doi, executanții lor. În cooperare cu o triadă din Hong Kong, ei înființaseră o rețea de spălare de bani obținuți din industria de droguri din nordul Californiei. Lui Judy îi luase un an să își dea seama cum făceau asta și încă un an s-o dovedească.

Avea un mare avantaj când mergea pe urmele infractorilor asiatici: arăta ca ei. Tatăl ei era un irlandez cu ochi verzi, dar ea semăna mai mult cu răposata ei mamă, care fusese vietnameză. Judy era slabă și brunetă, cu ochi migdalați trădând ascendența orientală. Gangsterii chinezi de vârstă mijlocie pe care îi cerceta nu bănuiseră niciodată că această fată drăguță, pe jumătate asiatică, era un agent FBI de excepție.

Ea lucra cu un procuror-adjunct pe care îl știa neobișnuit de bine. Numele lui era Don Riley și până în urmă cu un an locuiseră împreună. El era de o vârstă cu ea, treizeci și șase ani, și era experimentat, energic și foarte deștept.

Ea crezuse că aveau un caz beton. Dar acuzații angajaseră cea mai bună firmă de avocatură de drept penal din oraș și construiseră o apărare deșteaptă, viguroasă. Avocații lor subminaseră credibilitatea martorilor care erau, în mod inevitabil, ei înșiși din mediul criminal și exploataseră dovezile adunate de Judy ca să încurce și să uimească juriul.

Acum nici Judy și nici Don nu știau încotro vor merge lucrurile.

Judy avea un motiv special să fie îngrijorată în privința acestui caz. Șeful ei direct, supraveghetorul Diviziei de Crimă Organizată Asiatică, urma să se pensioneze, iar ea candidase pentru postul lui. Șeful Biroului FBI din San Francisco, agentul special responsabil, sau SAC, avea să îi sprijine candidatura, ea știa asta. Dar avea un rival: Marvin Hayes, un alt agent de succes în grupa ei de vârstă. Iar Marvin avea, de asemenea, un susținător puternic: cel mai bun prieten al său era agentul asistent special responsabil pentru toate diviziile de crimă organizată și de infracționalitate financiară.

Promovările erau oferite de un consiliu de carieră, dar opiniile SAC și ASAC cântăreau mult. Acum concursul dintre Judy și Marvin Hayes era strâns.

Ea își dorea acel post. Voia să avanseze repede și cât mai sus în FBI. Era un agent bun, care putea fi un supervizor excepțional și într-una din zilele acestea avea să fie cel mai bun SAC pe care îl avusese vreodată biroul. Ea era mândră de FBI, dar știa că putea să aducă îmbunătățiri: prin introducerea rapidă a noilor tehnici, precum sistemele de management optimizat care realizau profiluri rapid, și – mai mult – prin eliminarea unor agenți precum Marvin Hayes.

Hayes era tipul de agent federal demodat: leneș, brutal și fără scrupule. Nu băgase la închisoare la fel de mulți tipi răi precum Judy, dar făcuse mai multe arestări de profil înalt. Era bun când se implica într-o investigație celebră și se distanța repede de un caz care o lua la vale.

SAC îi dăduse de înțeles lui Judy că ea urma să primească postul și nu Marvin, dacă azi câștiga cazul.

În sala de judecată, alături de Judy era mare parte din echipa care lucrase la cazul Foong: supervizorul ei, agenți parteneri, un lingvist, secretara diviziei și doi detectivi de la departamentul de poliție din San Francisco. Spre mirarea ei, nici ASAC și nici SAC nu erau acolo. Acesta era un caz greu, iar rezultatul era important pentru amândoi. Ea avu un moment de neliniște. Se întreba dacă se întâmpla ceva la birou și ea nu știa. Se hotărî să iasă afară și să sune. Dar înainte să ajungă la ușă, intră funcționarul curții și anunță că juriul urma să revină în sală. Se așeză la loc.

Un moment mai târziu intră Don, mirosind a țigări: de când se despărțiseră începuse să fumeze din nou. O strânse încurajator de umăr. Ea îi zâmbi. Arăta bine, cu tunsoarea lui scurtă, îngrijită, costumul bleumarin, cămașa albă cu nasturi și cravata Armani roșu-închis. Dar nu mai exista nicio chimie între ei, nicio scânteie, ea nu mai voia să-i ciufulească părul și să-i desfacă cravata și să își strecoare mâna pe sub cămașa lui albă.

Avocații apărării se întoarseră, acuzații fură conduși înapoi, jurații intrară și în final judecătorul apăru și luă loc.

Judy își împleti degetele pe sub masă.

Funcționarul se ridică.

— Membrii juriului au ajuns la un verdict?

Se lăsă o tăcere absolută. Judy își dădu seama că bătea din picior. Se opri.

Se ridică primul jurat, un negustor chinez. Judy petrecuse multe ore întrebându-se dacă el ar simpatiza cu acuzații pentru că erau toți orientali, sau îi va urî, pentru că nu făceau onoare rasei. El spuse cu o voce tăcută:

— Da.

— Și cum considerați acuzații – vinovați sau nevinovați?

— Vinovați pentru toate capetele de acuzare.

Se lăsă din nou tăcerea când se anunță verdictul. În spatele ei, Judy auzi un geamăt din boxa acuzaților. Ea rezistă impulsului de a-și manifesta bucuria. Se uită la Don, care îi zâmbea larg. Avocații costisitori ai apărării fluturară hârtiile și își evitară privirile. Doi reporteri se ridicară și plecară în grabă, îndreptându-se spre telefoane.

Judecătorul, un bărbat slab, cu față acră, cam de cincizeci de ani, mulțumi juriului și programă anunțarea sentinței peste o săptămână.

Am reușit, se gândi Judy. *Am câștigat cazul*, *am băgat infractorii la închisoare și promovarea mea e ca și obținută*. *Agentul special supervizor Judy Maddox*, *la doar treizeci și șase de ani*, *o stea în devenire*.

— Ridicați-vă, spuse funcționarul.

Judecătorul ieși.

Don o îmbrățișă pe Judy.

— Ai făcut o treabă grozavă, îi spuse ea. Mulțumesc.

— Mi-ai dat un caz grozav, spuse el.

Ea își dădea seama că el voia să o sărute, așa că făcu un pas înapoi.

— Ei bine, amândoi ne-am descurcat perfect, spuse ea.

Ea se întoarse spre colegii ei și dădu mâna cu toți, îmbrățișându-i și mulțumindu-le pentru munca lor. Apoi veniră avocații apărării. Seniorul dintre ei era David Fielding, un asociat în firma Brooks Fielding. Era un bărbat distins, cam la șaizeci de ani.

— Felicitări, domnișoară Maddox, pentru o victorie bine-meritată, spuse el.

— Mulțumesc, spuse ea. A fost mai greu decât mă așteptam. Era ca și rezolvat cazul până ați început voi.

El acceptă complimentul cu o înclinare a capului.

— Pregătirea dumitale a fost impecabilă. Ai studii juridice?

— Am studia la Facultatea de Drept de la Stanford.

— M-am gândit că trebuie să ai o diplomă în drept. Ei bine, dacă te saturi vreodată de FBI, te rog, vino să stăm de vorbă. În firma mea ai putea câștiga de trei ori mai mult decât salariul tău actual, în mai puțin de un an.

Ea se simțea flatată, dar pentru că i se vorbea de sus, răspunse apăsat:

— Este o ofertă bună, dar eu vreau să îi bag pe tipii răi la închisoare, nu să-i țin afară.

— Îți admir idealismul, spuse el încet și se întoarse spre Don.

Judy își dădu seama că fusese tăioasă. Era un defect de-al ei, știa asta. Dar ce naiba, nu voia un post la Brooks Fielding.

Își luă valiza. Era dornică să împărtășească victoria cu SAC. Biroul din San Francisco al FBI era în aceeași clădire cu sala de judecată, cu două etaje mai jos. Când se întoarse să plece, Don o apucă de braț.

— Vrei să iei cina cu mine? spuse el. Ar trebui să sărbătorim.

Ea nu avea nicio întâlnire programată.

— Sigur.

— Fac o rezervare și te sun.

Când ieși din încăpere, își aminti senzația pe care o avusese mai devreme, când el voi să o sărute și își dorea să fi găsit o scuză pentru care îl evitase.

Intră în holul biroului FBI întrebându-se din nou de ce SAC și ASAC nu veniseră în sala de judecată pentru verdict. Nu era niciun semn de activitate neobișnuită aici. Pe coridoarele cu covoare era liniște. Poștașul robot, un cărucior motorizat, zumzăia din ușă în ușă pe traseul său prestabilit. Pentru o agenție de aplicare a legii, aveau un sediu modern. Diferența dintre FBI și o secție de poliție era ca între sediul unei corporații și o fabrică.

Ea se îndreptă spre biroul SAC. Milton Lestrange mereu avusese o slăbiciune pentru ea. El susținea de timpuriu angajații femei, care acum reprezentau zece la sută dintre agenți. Unii dintre SAC lătrau ordine ca generalii de armată, dar Milt mereu era calm și amabil.

Imediat ce intră în anticamera biroului lui, își dădu seama că ceva era în neregulă. Secretara lui era plânsă.

— Linda, ești bine? spuse Judy.

Secretara, o femeie de vârstă mijlocie, de obicei dură și eficientă, izbucni în lacrimi. Judy încercă să o consoleze, dar Linda o alungă și făcu semn spre ușa biroului.

Judy intră.

Era o cameră spațioasă, cu mobilă scumpă, cu un birou mare și o masă de conferințe lustruită. La biroul lui Lestrange, doar în cămașă și cu cravata desfăcută stătea ASAC Brian Kincaid, un bărbat masiv, cu un piept rotund și păr alb și des. El ridică privirea și spuse:

— Intră, Judy.

— Ce naiba se întâmplă? spuse ea. Unde e Milt?

— Am vești proaste, spuse el, deși nu părea prea trist. Milt este la spital. A fost diagnosticat cu cancer pancreatic.

— O, Doamne!

Judy se așeză.

Lestrange se dusese la spital ieri – pentru un control de rutină, spusese el, dar trebuie să fi știut că era ceva în neregulă. Kincaid continuă:

— O să facă o operație, un fel de bypass intestinal, și va lipsi o vreme.

— Bietul Milt!

Judy era șocată. Părea un bărbat în floarea vârstei, în formă, viguros, un șef bun. Acum fusese diagnosticat cu o boală mortală. Voia să facă ceva să îl aline, dar se simțea neajutorată.

— Bănuiesc că Jessica este cu el, spuse ea.

Jessica era a doua soție a lui Milt.

— Da, și fratele lui vine din Los Angeles azi. Aici în birou…

— Dar prima lui soție?

Kincaid părea iritat.

— Nu știu de ea. Am vorbit cu Jessica.

— Cineva ar trebui să o anunțe. O să încerc să aflu numărul ei de telefon.

— Fie.

Kincaid era nerăbdător să treacă peste chestiile personale și să vorbească despre muncă.

— Aici în birou au loc în mod inevitabil niște schimbări. Am fost numit SAC în locul lui Milt.

Lui Judy i se strânse inima.

— Felicitări, spuse ea, încercând să pară neutră.

— Te mut la biroul de violență domestică.

La început Judy fu doar mirată.

— Pentru ce?

— Cred că te vei descurca bine acolo.

El ridică telefonul și vorbi cu Linda.

— Spune-i lui Matt Peters să vină imediat la mine.

Peters era supervizorul diviziei TD.

— Dar tocmai am câștigat cazul, spuse Judy indignată. Azi i-am băgat la închisoare pe frații Foong!

— Bravo. Asta nu îmi schimbă decizia.

— Stai puțin. Știi că am aplicat pentru postul de supervizor în divizia de crimă organizată asiatică. Dacă acum sunt mutată la altă divizie, o să pară că am avut un fel de problemă.

— Cred că îți va prinde bine experiența.

— Și *eu* cred că *tu* îl vrei pe Marvin în divizia asiatică.

— Ai dreptate. Cred că Marvin este cel mai potrivit pentru acest post.

Ce ticălos, se gândi Judy furioasă. *Devine șef și primul lucru pe care îl face cu noua lui putere este să promoveze un amic*.

— Nu poți să faci asta, spuse ea. Avem reguli pentru oportunități egale.

— Haide, depune plângere, spuse Kincaid. Marvin este mai bine calificat decât tine.

— Eu am băgat mai mulți criminali la închisoare.

Kincaid îi zâmbi mulțumit de sine și jucă asul din mânecă.

— Dar el a petrecut doi ani la sediul din Washington.

Are dreptate, se gândi Judy cu disperare. Ea nu lucrase niciodată la sediul FBI. Și deși nu era absolut necesar, experiența la sediul central era de dorit la un supervizor. Așa că nu avea niciun sens să depună o plângere în legătură cu lipsa egalității de șanse la promovare. Toată lumea știa că ea era un agent mai bun, dar pe CV Marvin dădea mai bine. Judy se străduia să-și stăpânească lacrimile. Ea lucrase fără oprire timp de doi ani și obținuse o victorie majoră împotriva crimei organizate și acum un târâtor îi luă recompensa.

Matt Peters intră. Era un tip îndesat, de patruzeci și cinci de ani, chel, purta o cămașă cu mânecă scurtă și cravată. Asemenea lui Marvin Hayes, era apropiatul lui Kincaid. Judy începea să se simtă împresurată.

— Felicitări pentru câștigarea cazului, îi spuse Peters lui Judy. Mă bucur să te am în divizia mea.

— Mulțumesc.

Judy nu se putu gândi să spună altceva.

— Matt are o nouă misiune pentru tine, spuse Kincaid.

Peters avea un dosar la subraț, iar acum i-l dădu lui Judy.

— Guvernatorul a primit o amenințare teroristă de la un grup care se autointitulează Copiii Edenului.

Judy deschise dosarul, dar de-abia putea distinge cuvintele. Tremura de furie și din cauza unui sentiment copleșitor de inutilitate. Ca să își ascundă emoțiile, încercă să vorbească despre caz.

— Ce vor?

— Oprirea construirii de noi centrale electrice în California.

— Centrale nucleare?

— De orice fel. Ne-au dat patru săptămâni să ne conformăm. Au spus că sunt o ramură radicală a companiei Green California.

Judy încercă să se concentreze. Green California era o organizație de mediu legitimă, cu sediul în San Francisco. Era

greu de crezut că ar face așa ceva. Dar acest gen de organizații puteau atrage în rândurile lor și nebuni.

— Și care este amenințarea?

— Un cutremur.

Ea ridică privirea din dosar.

— Vă bateți joc de mine.

Matt clătină din capul său chel.

Pentru că era furioasă și supărată, ea nu se strădui să își îndulcească tonul.

— Asta e o prostie, spuse ea sec. Nimeni nu poate *provoca* un cutremur. Ar putea la fel de bine să ne amenințe cu 10 metri de zăpadă.

El ridică din umeri.

— Verifică.

Judy știa că politicienii de rang înalt primeau în fiecare zi amenințări. Mesajele nu erau investigate de FBI dacă nu aveau ceva special.

— Cum a fost comunicată această amenințare?

— A apărut pe un forum pe internet la întâi mai. Este totul în dosar.

Ea îl fixă cu privirea. Nu avea chef să asculte rahaturi.

— Este ceva ce nu îmi spuneți. Această amenințare nu prezintă niciun pic de credibilitate, spuse ea uitându-se la ceas.

— Azi e în douăzeci și cinci. Am ignorat mesajul timp de trei săptămâni și jumătate. Acum, brusc, cu patru zile înainte de termenul-limită, ne facem griji?

— John Truth a văzut forumul, navigând pe internet, cred. Probabil era disperat să găsească un nou subiect fierbinte. Oricum, a vorbit despre amenințare la emisiunea lui de vineri-seară și a primit multe telefoane.

— Înțeleg.

John Truth era gazda controversată a unei emisiuni radio transmisă din San Francisco în direct la posturi din toată California. Judy deveni și mai furioasă.

— John Truth a presat guvernatorul să facă ceva în legătură cu mesajul terorist. Guvernatorul a răspuns cerând FBI-ului să cerceteze. Așa că trebuie să parcurgem toate etapele unei investigații în care nimeni nu prea crede.

— Cam asta e.

Judy trase aer adânc în piept. Se adresă lui Kincaid, nu lui Peters, și avea motivele ei.

— Acest birou a muncit timp de douăzeci de ani să îi prindă pe frații Foong. Azi i-am băgat la închisoare, explică ea ridicând vocea. Și acum îmi dați o porcărie de caz ca acesta?

Kincaid se arătă încântat de sine însuși.

— Dacă vrei să fii în birou, va trebui să înveți să combini părțile dure cu cele bune.

— Am învățat, Brian!

— Nu țipa.

— Am învățat, repetă ea pe un ton mai jos. Cu zece ani în urmă, când eram nouă și neexperimentată, și supervizorul meu nu știa cât de mult se putea baza pe mine, primeam astfel de misiuni – și mă ocupam de ele cu bucurie și le făceam conștiincios, și am dovedit că merit al naibii de mult să mi se încredințeze cazuri adevărate!

— Zece ani nu înseamnă nimic, spuse Kincaid. Sunt aici de douăzeci și cinci.

Ea încercă să-l facă să judece obiectiv situația.

— Uite, tocmai ai primit pe mână biroul acesta. Prima ta decizie este să îi dai unuia dintre cei mai buni agenți ai tăi un post inferior, bun pentru un novice. Toată lumea va ști ce ai făcut. Oamenii vor crede că porți un fel de ranchiună.

— Ai dreptate, tocmai am primit acest post. Și tu deja îmi spui cum să îmi fac treaba. Treci înapoi la treabă, Maddox.

Ea se uită la el. În mod sigur nu o va alunga pur și simplu.

— Această ședință s-a terminat, spuse el.

Judy nu acceptă. Fierbea de furie.

— Nu doar ședința asta s-a terminat, spuse ea ridicându-se. Du-te dracului, Kincaid!

Pe chipul lui se așternu uimirea.

— Îmi dau demisia, spuse ea.

Și apoi plecă.

•

— Ai spus asta? se miră tatăl lui Judy.

— Da. Știam că nu vei fi de acord.

— În privința asta ai avut dreptate, oricum.

Stăteau în bucătărie, bând ceai verde. Tatăl lui Judy era detectiv la poliția din San Francisco. Făcea multă muncă sub

acoperire. Era un om solid, foarte în formă pentru vârsta lui, cu ochi verzi strălucitori și păr alb, strâns în coadă.

Se apropia de pensie și detesta asta. Aplicarea legii era viața lui. Își dorea să poată rămâne polițist până când făcea șaptezeci de ani. Era îngrozit de ideea că fiica lui renunța de bunăvoie.

Părinții lui Judy se cunoscuseră în Saigon. Tatăl ei era în armată pe vremea când trupele americane erau încă numite „consilieri”. Mama ei provenea dintr-o familie vietnameză de clasă mijlocie: bunicul lui Judy fusese contabil la ministerul de finanțe vietnamez. Tatăl lui Judy și-a adus mireasa acasă, iar Judy s-a născut în San Francisco. În copilărie se adresa părinților numindu-i Bo și Me, echivalentul vietnamez pentru tati și mami, și astfel tatăl ei ajunsese să fie cunoscut printre colegi drept Bo Maddox.

Judy îl adora. Când ea avea treisprezece ani, și-a pierdut mama într-un accident de mașină și de atunci legătura dintre Judy și Bo se întărise. După despărțirea de Don Riley cu un an în urmă, ea se mutase în casa tatălui ei.

Ea oftă.

— Trebuie să recunoști că nu îmi pierd mereu cumpătul.

— Numai în momente importante.

— Dar acum că l-am amenințat pe Kincaid cu demisia, cred că va trebui să mi-o dau.

— Acum că l-ai înjurat așa, bănuiesc că va trebui s-o faci.

Judy se ridică și mai turnă ceai pentru amândoi. Încă fierbea de furie.

— E așa un prost.

— Trebuie să fie, pentru că tocmai a pierdut un agent bun.

Bo își sorbi ceaiul.

— Dar tu ești mai fraieră, tocmai ai pierdut o slujbă grozavă.

— Mi s-a oferit una mai bună azi.

— Unde?

— Brooks Fielding, firma de avocatură. Aș putea câștiga de trei ori salariul de la FBI.

— Și să ții mafioții în libertate! spuse Bo indignat.

— Toată lumea are dreptul la o apărare puternică.

— De ce nu te măriți cu Don Riley și să faci copii? Nepoții m-ar ține ocupat la pensie.

Judy tresări. Ea nu îi spusese niciodată lui Bo adevărata poveste a despărțirii sale de Don. Adevărul simplu era că el

avusese o aventură. Simțindu-se vinovat, îi mărturisise lui Judy. Fusese doar ceva de scurtă durată cu o colegă. Judy încercase să îl ierte, dar sentimentele ei pentru Don nu mai fuseseră la fel după aceea. Nu mai simțise niciodată după aceea dorința de a face dragoste cu el. Nici nu se mai simțise atrasă de altcineva. Undeva înăuntrul ei fusese acționat un comutator și dorința ei sexuală dispăruse.

Bo nu știa nimic din toate astea. El vedea în Don Riley soțul perfect: chipeș, inteligent, de succes și o slujbă în domeniul aplicării legii.

— Don m-a invitat la o cină să sărbătorim, dar probabil voi anula, spuse Judy.

— Cred că ar trebui să știu mai bine decât să îți spun cu cine să te măriți, spuse Bo cu un zâmbet trist și se ridică. Trebuie să plec. Avem un raid în seara asta.

Ei nu îi plăcea când el lucra noaptea.

— Ai mâncat? întrebă ea neliniștită. Să îți fac niște ouă înainte să pleci?

— Nu, mersi, dragă. O să iau un sandviș mai târziu.

El își puse haina de piele și o sărută pe obraz.

— Te iubesc.

— Pa.

Când se trânti ușa, sună telefonul. Era Don.

— Am rezervat la Masa’s, spuse el.

Judy oftă. Masa’s era un local foarte sofisticat.

— Don, detest să te dezamăgesc, dar aș prefera să nu merg.

— Vorbești serios? A trebuit practic să ofer trupul surorii mele șefului restaurantului ca să primesc o masă într-un termen atât de scurt.

— Nu mă simt în stare să sărbătoresc. S-au întâmplat lucruri urâte la birou azi.

Ea îi povesti despre boala lui Lestrange și cum Kincaid i-a dat o misiune prostească.

— Așa că plec din birou.

Don fu șocat.

— Nu pot să cred! *Iubești* munca în FBI.

— Iubeam, la trecut.

— Asta e groaznic!

— Nu e atât de groaznic. E timpul să fac niște bani, oricum. Eram bună la facultatea de drept, știi. Aveam note mai bune decât vreo doi oameni care câștigă averi acum.

— Sigur, ajută un criminal să fie liber, scrie o carte despre asta, fă un milion de dolari… *Tu* ești? Vorbesc cu Judy Maddox? Alo?

— Nu știu, Don, dar cu toate astea în minte, nu am chef să ies în oraș la petreceri.

Urmă o pauză. Judy știa că Don se resemna în fața inevitabilului. După o clipă spuse:

— Bine, dar trebuie să te revanșezi față de mine. Mâine?

Judy nu mai avea energie să îl evite.

— Sigur, spuse ea.

— Mulțumesc.

Ea închise și porni televizorul, apoi se uită în frigider, gândindu-se la cină. Dar nu îi era foame. Scoase o cutie de bere și o deschise. Se uită la televizor timp de trei sau patru minute înainte să își dea seama că emisiunea era în spaniolă. Nu avea chef nici să bea. Stinse televizorul și turnă berea în chiuvetă.

Se gândi să se ducă la Everton, barul preferat al agenților FBI. îi plăcea să stea acolo cu o halbă bere, să mănânce hamburgeri și să spună povești de război. Dar nu era sigură că acum avea să fie bine primită, mai ales dacă era și Kincaid acolo. Deja începea să se simtă ca o străină.

Se hotărî să își pregătească CV-ul. Avea să se ducă la birou și să-l scrie la calculator. Mai bine să facă ceva decât să stea acasă și să se agite.

Își luă arma, apoi ezită. Agenții erau la datorie douăzeci și patru de ore pe zi și erau obligați să fie înarmați, cu excepția sălilor de judecată, în închisori sau la birou. *Dar dacă nu mai sunt agent*, *atunci nu trebuie să mă duc înarmată*. Apoi se răzgândi. *La naiba*, *dacă văd un jaf și trebuie să trec mai departe*, *pentru că mi-am lăsat arma acasă*. *M-aș simți destul de prost*.

Era o armă standard FBI, un pistol SIG-Sauer P228 cu treisprezece gloanțe de nouă milimetri. Dar Judy mereu lăsa primul glonț în cameră, apoi scotea încărcătorul și adăuga unul în plus, deci avea paisprezece. Ea deținea și o pușcă Remington model 870 cu cinci camere. Ca toți agenții, o dată pe lună se antrena cu armele de foc, de obicei la tirul șerifului în Santa

Rita. Ținta ei era testată de patru ori pe an. Cursul de calificare nu îi dăduse niciodată bătăi de cap: avea un ochi bun, o mână fermă și reflexe rapide.

Ca majoritatea agenților, ea nu trăsese cu arma niciodată, cu excepția antrenamentului.

Agenții FBI erau investigatori. Erau bine educați și bine plătiți. Nu se îmbrăcau pentru luptă. De-a lungul unei cariere de douăzeci și cinci de ani în FBI, era perfect normal ca agenții federali să nu fie niciodată implicați într-un conflict armat sau în vreo bătaie cât de măruntă. Dar trebuiau să fie pregătiți pentru asta.

Judy își puse arma într-o geantă de umăr. Ea purta *ao dai*, o haină tradițională vietnameză ca o bluză lungă, cu un guler tunică și mici despicături într-o parte, purtată peste pantaloni largi. Era îmbrăcămintea ei preferată pentru că era foarte confortabilă, dar și că îi stătea bine: materialul alb îi scotea în evidență părul negru și lung până la umeri și pielea de culoarea mierii, iar bluza atent croită îi avantaja silueta minionă. De obicei nu purta asta la birou, dar era seara târziu, și oricum ea deja își dăduse demisia.

Ieși afară. Chevroletul ei Monte Carlo era parcat la colțul străzii. Era o mașină a FBI și nu i-ar fi părut rău să scape de ea. Când va deveni avocat al apărării va putea să își ia ceva mai incitant – o mașină mică sport, europeană poate, un Porsche sau un MG.

Casa tatălui ei era în cartierul Richmond. Nu era foarte elegant, dar un polițist cinstit nu se îmbogățea niciodată. Judy se îndreptă spre centrul orașului pe autostrada Geary. Ora de vârf trecuse și traficul era lejer, așa că ea ajunse la clădirea federală în câteva minute. Opri în parcarea subterană și luă liftul până la etajul al doisprezecelea.

Acum că pleca de acolo, sediul i se părea foarte familiar și o făcea să se simtă nostalgică. Covorul cenușiu, camerele atent numerotate, birourile și dosarele și computerele, toate demonstrau că e o organizație puternică, cu multe resurse, încrezătoare și dedicată. Erau câțiva oameni care lucrau până târziu. Ea intră în biroul diviziei de crimă organizată asiatică. Încăperea era goală. Aprinse luminile, se așeză la biroul ei și porni computerul.

Se pregătea să își scrie CV-ul și mintea i se goli.

Nu erau prea multe de spus despre viața ei de dinainte de FBI: doar studiile și doi ani plictisitori în departamentul legal de la Mutual Medical Insurance. Trebuia să detalieze clar cei zece ani petrecuți ca agent FBI, punctând reușitele și cum a progresat. Dar în locul unei povești coerente, o serie de amintiri disparate îi năpădi mintea: violatorul în serie care îi mulțumise, din boxa acuzaților, pentru că îl băgase la închisoare unde nu mai putea să facă rău, o companie numită Holy Bible Investments care jefuise zeci de văduve și le luase economiile, momentul în care se aflase singură într-o cameră cu un bărbat înarmat, care răpise doi copii și ea îl convinsese să îi dea arma…

Nu putea să îi povestească lui Brooks Fielding despre toate acestea. Ei îl voiau pe Perry Mason, nu pe Wyatt Earp.

Se hotărî să se ocupe mai întâi de scrisoarea formală de demisie.

Puse data, apoi scrise: „În atenția Agentului Special Responsabil”.

Continuă: „Dragă Brian: Prin prezenta îmi confirm demisia”.

Era dureros.

Oferise zece ani din viața ei FBI-ului. Alte femei se căsătoriseră și făcuseră copii, sau începuseră propriile lor afaceri, sau scriseseră un roman, sau navigaseră în jurul lumii. Ea se străduise să fie un agent excepțional. Acum dădea cu piciorul la tot. Gândul acesta o făcu să îi dea lacrimile. *Ce idioată sunt*, *să stau singură în biroul meu*, *plângând la nenorocitul de computer*?!

Apoi intră Simon Sparrow.

Era un bărbat musculos, cu părul aranjat scurt și mustață. Era cu un an sau doi mai în vârstă decât Judy. Ca și ea, era îmbrăcat lejer, în pantaloni crem și o cămașă sport cu mânecă scurtă. Avea un doctorat în lingvistică și petrecuse cinci ani la divizia de științe behavioriste de la academia FBI din Quantico, Virginia. Era specializat pe analiza psiholingvistică a mesajului conținut de amenințări.

El o plăcea pe Judy și ea îl plăcea pe el. Cu ceilalți din birou vorbea ca între bărbați, despre fotbal și arme și mașini, dar când era singur cu Judy, discuta despre hainele și bijuteriile ei, așa cum ar face o prietenă.

Avea un dosar în mână.

— Amenințarea ta cu cutremurul este *fascinantă*, spuse el, ochii strălucindu-i de entuziasm.

Ea își suflă nasul. El cu siguranță văzuse că era supărată, dar se prefăcea cu tact că nu observa. El continuă:

— Voiam să las asta pe biroul tău, dar mă bucur că te-am prins aici.

Evident că el lucrase până târziu ca să termine raportul, iar Judy nu voia să îi spulbere entuziasmul spunându-i că își dădea demisia.

— Ia loc, spuse ea, adunându-se.

— Felicitări pentru câștigarea cazului de azi!

— Mulțumesc.

— Trebuie să fii foarte mulțumită.

— Ar trebui. Dar m-am certat cu Brian Kincaid imediat după aceea.

— A, el.

Simon alungă imaginea șefului lor din minte cu un gest al mâinii.

— Dacă îți ceri scuze amabil, va trebui să te ierte. Nu-și poate permite să te piardă, ești prea bună.

La asta nu se așteptase. Simon era de obicei mai empatic. Ca și cum știa dinainte. Dar dacă aflase despre ceartă, știa și că ea își dăduse demisia.

Deci de ce îi adusese ei raportul?

— Spune-mi despre analiza ta asupra amenințării, zise ea intrigată.

— M-a uimit pentru o vreme. El îi dădu mesajul tipărit, așa cum apăruse pe internet. Și cei de la Quantico păreau îngrijorați, adăugă el.

El se consulta permanent cu cei de la divizia de științe behavioriste, Judy știa asta.

Ea văzuse mesajul înainte: era în dosarul pe care i-l dăduse Matt Peters mai devreme. Îl studie din nou.

1 MAI
ÎN ATENȚIA GUVERNATORULUI DE STAT

Bună!

> Spui că îți pasă de poluare și mediu, dar nu faci niciodată nimic în privința asta; așa că o să te facem noi.
>
> Societatea de consum otrăvește planeta pentru că ești prea lacom și trebuie să te oprești acum!
>
> Noi suntem Copiii Edenului, ramura-radicală a companiei Green California.
>
> Îți cerem să anunți oprirea imediată a construirii de centrale electrice. Fără centrale noi. Punct. Altfel o să vezi!
>
> Ce o să văd, vei spune?
>
> Altfel o să vezi cum vom declanșa un cutremur exact de azi în patru săptămâni.
>
> Ești avertizat! Vorbim foarte serios!
>
> Copiii Edenului

Mesajul nu îi spunea prea multe, dar știa că Simon avea să analizeze fiecare cuvânt, fiecare virgulă și sigur găsea ceva.

— Ce înțelegi din asta? întrebă el.

Ea se gândi pentru un minut.

— Văd un student tânăr, tocilar, cu păr unsuros, care poartă un tricou prespălat cu Guns N' Roses, care stă la computerul său și are fantezii despre cum să facă lumea să i se supună, în loc să îl ignore ca întotdeauna.

— Ei bine, nu se poate să te înșeli mai mult, spuse Simon zâmbind. Este un bărbat cu venituri reduse, needucat, pe la patruzeci de ani.

Judy clătină din cap uimită. Era mereu surprinsă de modul în care Simon trăgea concluzii din dovezi pe care ea nici nu le putea vedea.

— De unde știi?

— Vocabularul și structura propoziției. Uită-te la formula de salut. Oamenii cu bani nu încep o scrisoare cu „Bună”, ei scriu „Dragă domnule”. Și absolvenții de facultate în general evită dublul negativ precum „nu faci niciodată nimic”.

Judy încuviință.

— Deci avem un Joe cu guler albastru, de patruzeci și cinci de ani. Pare destul de direct. Ce te-a pus pe gânduri?

— Indicații în contradictoriu. Alte elemente din mesaj sugerează o femeie tânără din clasa de mijloc. Scrierea este

perfectă. În prima propoziție folosesc punct și virgulă, ceea ce indică un anumit nivel de educație. Și numărul semnelor de exclamație sugerează o femeie – scuze, Judy, dar este adevărul.

— De unde știi că e tânără?

— E foarte probabil ca scriitorii mai în vârstă să folosească litere mari pentru o expresie precum „guvernator de stat” și să pună cratimă între cuvinte precum „ramură radicală”, pe care cei mai tineri le scriu unite. În plus, folosirea unui computer și a internetului sugerează că e cineva tânăr și educat.

Ea îl analiză pe Simon. Oare el încerca în mod intenționat să îi trezească interesul și să o împiedice să își dea demisia? Dacă da, nu va funcționa. Odată ce lua o decizie, detesta să se răzgândească. Dar era fascinată de misterul pe care îl prezenta Simon.

— Vrei să îmi spui că mesajul acesta a fost scris de cineva cu o dublă personalitate?

— Nu. E mai simplu de atât. A fost scris de doi oameni: bărbatul a dictat și femeia a scris.

— Isteț!

Judy începea să vadă o imagine cu doi indivizi în spatele acestei amenințări. Ca un câine de vânătoare care simte vânatul, era încordată, ageră, anticiparea urmăririi încălzindu-i sângele. *Pot să-i miros pe oamenii ăștia*, *vreau să știu unde se află*, *sunt sigură că pot să-i prind*.

Dar mi-am dat demisia.

— Mă întreb de ce el dictează, spuse Simon. Ar putea părea natural pentru un director de companie care are o secretară, dar acesta e doar un tip obișnuit.

Simon vorbea lejer, de parcă astea erau doar speculații, dar Judy știa că intuițiile lui erau adesea inspirate.

— Ai vreo teorie?

— Mă întreb dacă nu cumva e analfabet.

— Ar putea pur și simplu să fie leneș.

— Adevărat, spuse Simon ridicând din umeri. Am doar o bănuială.

— Bine, spuse Judy. Ai o fată bună cu facultate, care cumva s-a încurcat cu un tip de pe stradă. Scufița Roșie și Lupul cel Rău. Probabil că e în pericol, dar mai e și altcineva? Amenințarea cu un cutremur pur și simplu nu pare reală.

Simon clătină din cap.

— Mă tem că trebuie s-o luăm în serios.

Judy nu-și putea ascunde curiozitatea.

— De ce?

— După cum știi, analizăm amenințările după *motivație*, *intenție* și *selectarea țintei*.

Judy încuviință. Astea erau lucruri de bază.

— *Motivația* este fie emoțională, fie practică. Cu alte cuvinte, autorul face asta doar ca să se simtă bine, sau pentru că vrea ceva?

Judy se gândi că răspunsul era destul de evident.

— La o primă vedere, oamenii ăștia au un scop anume. Vor ca statul să nu mai construiască centrale electrice.

— Exact. Și asta înseamnă că nu vor de fapt să facă rău nimănui. Ei speră să își atingă obiectivul doar printr-o amenințare.

— În timp ce tipurile emoționale ar prefera mai degrabă să ucidă oameni.

— Exact. Mai departe, *intenția* este fie politică, criminală sau dintr-o tulburare mintală.

— Politică în acest caz, cel puțin la suprafață.

— Exact. Ideile politice pot fi un pretext pentru un act care este practic nebunesc, dar nu am senzația asta aici, tu?

Judy înțelegea ce voia să spună.

— Încerci să spui că oamenii ăștia sunt raționali. Dar este nebunesc să amenințti cu un cutremur!

— O să revin la asta, bine? În sfârșit, *selecția țintei* este fie specifică, fie la întâmplare. A încerca să ucidă președintele este specific, să o iei razna cu o pușcă în Disneyland este la întâmplare. A lua în serios amenințarea cutremurului, doar de dragul discuției, ar ucide evident mulți oameni la întâmplare, deci este aleatoriu.

Judy se aplecă în față.

— Bun, ai intenție practică, motivație politică și țintă aleatorie. Ce îți spune asta?

— Manualul spune că acești oameni fie negociază, fie caută publicitate. Eu spun că negociază. Dacă voiau publicitate, nu ar fi ales să își pună mesajul pe un forum obscur de pe internet – s-ar fi dus la televiziuni sau la ziare. Dar nu au făcut asta. Deci cred că, pur și simplu, au vrut să comunice cu guvernatorul.

— Sunt naivi dacă cred că guvernatorul citește mesajele lor.

— Sunt de acord. Oamenii ăștia dau dovadă de o combinație ciudată de sofisticare și ignoranță.

— Dar vorbesc serios.

— Da, și mai am un motiv să cred asta. Solicitarea lor – oprirea construirii de noi centrale electrice – nu este genul de lucru pe care l-ai alege ca pretext. Este prea realist. Dacă ai inventa asta, ai cere ceva extravagant, precum interzicerea aerului condiționat în Beverly Hills.

— Deci cine dracului sunt oamenii ăștia?

— Nu știm. Teroristul obișnuit arată un șablon care escaladează. Începe prin telefoane de amenințare și scrisori anonime, apoi scrie la ziare și posturi tv, apoi începe să se plimbe pe lângă clădirile guvernamentale, având fantezii. Până când ajunge la Casa Albă pentru un tur de vizită cu o ofertă de sâmbătă seara într-o pungă de plastic, am pus deja mâna pe operele lui de pe computerul FBI. Dar nu și acesta. Am verificat amprenta lingvistică prin toate amenințările anterioare înregistrate la Quantico, dar nu s-a potrivit nimic. Oamenii ăștia sunt noi.

— Deci nu știm nimic despre ei?

— Știm destule. Locuiesc în California, evident.

— De unde știi asta?

— Mesajul este adresat „guvernatorului de stat”. Dacă ar fi în alt stat, ar fi adresat-o „guvernatorului Californiei”.

— Ce altceva?

— Sunt americani și nu este nimic care să indice apartenența la un grup etnic anume: limbajul lor nu are nicio trăsătură caracteristică a negrilor, asiaticilor sau hispanicilor.

— Ai uitat ceva, spuse Judy.

— Ce anume?

— Sunt nebuni.

El clătină din cap.

Judy spuse:

— Simon, haide! Cred că pot declanșa un cutremur. Trebuie să fie nebuni!

El spuse cu încăpățânare:

— Nu știu nimic despre seismologie, dar știu psihologie și nu sunt de acord cu teoria că acești oameni sunt ieșiți din minți. Sunt sănătoși, serioși și concentrați. Și asta înseamnă că sunt periculoși.

— Nu cred.

El se ridică în picioare.

— Sunt frânt. Vrei să bem o bere undeva?

— Nu în seara asta, Simon, dar mersi. Și mulțumesc pentru raport. Ești cel mai bun.

— Sigur. Pe curând.

Judy își puse picioarele pe birou și își privi pantofii. Era sigură acum că Simon încercase să o convingă să nu își dea demisia. Kincaid ar putea crede că acesta era un caz prostesc, dar mesajul lui Simon era că grupul Copiii Edenului ar putea fi o amenințare autentică, un grup care chiar trebuia găsit și destructurat.

Caz în care cariera ei la FBI nu se terminase neapărat. Ea putea obține o victorie într-un dosar care îi fusese atribuit ca o insultă intenționată. Asta ar face-o să pară genială și în același timp pe Kincaid să pară prost. Perspectiva era incitantă.

Ea lăsă picioarele jos și privi ecranul. Pentru că nu atinsese tastele de ceva vreme, se activase screen saver-ul. Era o fotografie cu ea la vârsta de șapte ani, cu strungăreață și o clamă care îi ținea părul de pe frunte. Stătea pe genunchiul tatălui ei. Era încă polițist de patrulă atunci, purta uniforma de polițist din San Francisco. Ea îi luase pălăria și încerca să și-o pună pe cap. Fotografia fusese făcută de mama ei.

Se imagina lucrând pentru Brooks Fielding, conducând un Porsche și apărând în sala de judecată oameni precum frații Foong.

Atinse o tastă și screen saver-ul dispăru. În locul acestuia apărură cuvintele pe care le scrisese mai devreme:

„*Dragă Brian*: *Prin prezenta îmi confirm demisia*”.

Mâinile ei ezitau deasupra tastaturii. După o pauză lungă, spuse cu voce tare:

— Of, la naiba.

Apoi șterse propoziția și scrise:

„*Vreau să îți cer scuze pentru că am fost nepoliticoasă*...”

3.

Într-o dimineață de marți, soarele răsărea peste autostrada I-80. Priest se îndrepta spre San Francisco cu mașina lui, un Plymouth ’Cuda din 1971, al cărei motor, la viteza de 88 de kilometri la oră, suna de parcă mergea cu 145. El cumpărase mașina de nouă, când încă îi mergea bine. Apoi, când afacerea lui cu vânzarea de băuturi se prăbușise și urma să fie arestat de fisc, fugise doar cu hainele de pe el – un costum bleumarin, cu care era îmbrăcat din întâmplare, cu revere mari și pantaloni evazați – și mașina lui. Încă le mai avea pe amândouă. În perioada hippie, cea mai tare mașină pe care puteai s-o ai era un Volkswagen Beetle. Priest arăta ca un proxenet, conducând un ’Cuda galben-deschis, așa îi spunea Star. Așa că au vopsit-o într-un stil halucinant: planete pe acoperiș, flori pe ușa de la portbagaj și pe capotă o zeiță indiană cu opt brațe care se întindeau peste aripi, totul în mov și roz și turcoaz. După douăzeci și cinci de ani, culorile deveniseră un maro pestriț, dar încă se distingea modelul. Și acum mașina era o piesă de colecție.

Plecase la trei dimineața. Melanie dormise tot drumul. Stătea cu capul în poala lui, picioarele ei fabulos de lungi erau îndoite pe tapițeria neagră, uzată. În timp ce conducea, se juca în părul ei. Și-l purta ca în anii șaizeci, lung și drept cu cărare pe mijloc, deși ea se născuse cam pe vremea când se despărțiseră cei de la Beatles.

Și copilul dormea întins pe bancheta din spate, cu gura deschisă, iar Spirit, ciobănescul german al lui Priest, întins lângă el. Câinele stătea liniștit, dar, de fiecare dată când se uita în spate la el, avea un ochi deschis.

Priest simțea teamă.

Își spuse că ar trebui să se simtă bine. Era ca pe vremuri. În tinerețea lui mereu făcea câte ceva, o escrocherie, un proiect, un plan să facă bani sau să-i fure, sau să dea o petrecere sau să pornească un protest. Apoi a descoperit pacea. Dar uneori simțea că viața devenise prea pașnică. Furatul vibratorului seismic îi readusese vechiul ego la viață. Se simțea mai viu acum, cu o fată drăguță lângă el și înainte o bătălie a ideilor cum nu mai avusese demult.

În același timp era îngrijorat.

Își întinse gâtul cât putu de tare. Se lăudase că putea să îl facă pe guvernatorul Californiei să îi facă pe plac și promisese un cutremur. Dacă eșua, va fi terminat. Avea să piardă tot ce îi era drag. Și dacă era prins, intra la închisoare până la bătrânețe.

Dar el era extraordinar. Știuse întotdeauna că nu era ca oamenii ceilalți. Regulile nu i se aplicau lui. El făcea lucruri la care nimeni altcineva nu s-ar fi gândit.

Și era deja la jumătatea realizării obiectivului său. Furase vibratorul seismic. Ucisese un om pentru asta, dar scăpase cu crima: nu existaseră repercusiuni, cu excepția coșmarurilor în care Mario ieșea din camioneta în flăcări, cu hainele aprinse și sângele proaspăt șiroind din capul spart și venea clătinându-se spre el.

Camionul era acum ascuns într-o vale singuratică la poalele munților Sierra Nevada. Azi Priest urma să afle exact unde să îl amplaseze astfel încât să declanșeze un cutremur.

Și soțul lui Melanie urma să îi dea această informație.

Michael Quercus știa mai multe decât oricine în lumea asta despre falia San Andreas, potrivit lui Melanie. Datele erau stocate pe computerul lui. Priest voia să îi fure discul de backup.

Și trebuia să se asigure că Michael nu va afla niciodată ce s-a întâmplat.

Pentru asta, avea nevoie de Melanie. Motiv pentru care era îngrijorat. El o cunoștea doar de câteva săptămâni. În acest scurt timp, Priest devenise persoana dominantă din viața ei, știa asta, dar niciodată nu o testase astfel. În schimb, ea fusese căsătorită cu Michael timp de șase ani. Ar putea să o cuprindă brusc regretul că și-a părăsit soțul, sau nevoia de mașina de spălat vase și de televizor, ar putea să își dea seama de pericol și de faptul că deveniseră niște infractori. Nu avea cum să își dea seama ce s-ar putea întâmpla cu cineva atât de trist, confuz și tulburat precum Melanie.

Pe bancheta din spate, fiul ei de cinci ani se trezi.

Spirit se mișcă primul, iar Priest auzi zgomotul ghearelor lui pe plasticul scaunului, apoi un căscat de copil.

Dustin, cunoscut drept Dusty, era un băiețel bolnăvicios. Suferea de multe alergii. Priest nu asistase încă la unul din atacurile sale, dar Melanie le descrisese: Dusty strănuta incontrolabil, ochii i se umflau și făcea erupții pe piele. Ea avea

medicamente puternice pentru reacțiile alergice, dar spunea că tratau doar parțial simptomele.

Acum Dusty începu să se agite.

— Mami, mi-e sete, spuse el.

Melanie se trezi, se ridică și se întinse. Priest urmărea conturul sânilor ei pe tricoul scurt pe care îl purta. Ea se întoarse și spuse:

— Bea niște apă, Dusty, ai o sticlă chiar acolo.

— Nu vreau apă, se văicări el. Vreau suc de portocale.

— Nu avem niciun nenorocit de suc, se răsti ea.

Dusty începu să plângă.

Melanie era o mamă nervoasă, speriată să nu facă ceva greșit. Era obsedată de sănătatea fiului ei, așa că era super-protectoare, dar, în același timp, tensiunea o făcea să fie morocănoasă cu el. Trăia cu teama că într-o zi soțul ei îi va lua băiatul, așa că era stresată să nu facă ceva care l-ar determina să îi spună că e o mamă rea.

Priest preluă controlul.

— Hei, stai, ce naiba e în spatele nostru? spuse el. Se prefăcu foarte speriat.

Melanie se uită prin geamul-lunetă.

— Este doar un camion.

— Asta crezi tu. Este *deghizat* într-un camion, dar de fapt este o navă spațială de luptă centauriană cu torpile de fotoni. Dusty, trebuie să bați de trei ori în lunetă ca să pornești armura noastră magnetică invizibilă. Repede!

Dusty bătu în geam.

— Acum o să aflăm dacă trage cu torpilele, când apare o lumină portocalie pe aripă. Ai face bine să te uiți atent, Dusty.

Camionul se apropia repede de ei și peste un minut semnalizatorul său stâng se aprinse când îi depăși.

— Trage, trage! spuse Dusty.

— Bine, o să încerc să țin armura magnetică în timp ce tu ripostezi! Sticla aia de apă este de fapt un pistol cu laser!

Dusty îndreptă sticla de apă spre banda a doua din fața lor, iar Priest spuse ușurat:

— Pfui. Am avut noroc să ieșim din asta în viață. Cred că momentan au renunțat.

— Vor mai fi și alți centaurieni? întrebă Dusty dornic de joacă.

— Tu și Spirit stați de pază în spate și spuneți-mi ce vedeți, da?

— Da.

Melanie zâmbi și rosti încet:

— Mulțumesc. Ești atât de bun cu el.

Sunt bun cu toată lumea: bărbați, femei și animale. Am carismă. Nu m-am născut cu ea – am învățat. Este doar o modalitate de a face oamenii să facă ce vrei tu. Orice, de la a convinge o soție credincioasă să comită adulter până la a face un copil cu mâncărimi să nu se mai văicărească. Nu ai nevoie decât de farmec.

— Spune-mi pe ce ieșire să o iau, spuse Priest.

— Caută doar indicatoare spre Berkley.

Ea nu știa că el nu putea să citească.

— Probabil că sunt mai multe decât unul singur. Spune-mi doar unde să virez.

Peste câteva minute, ieșiră de pe autostradă și intrară în orașul universitar înverzit. Priest simți cum Melanie devine tot mai tensionată. El știa că toată furia ei împotriva societății și dezamăgirea ei în viață cumva se învârtea în jurul acestui om pe care îl părăsise în urmă cu șase luni. Ea îl orientă pe Priest prin intersecții spre Euclid Avenue, o stradă cu case modeste și clădiri de apartamente probabil închiriate de studenți la masterat și profesori tineri.

— Tot cred că ar trebui să intru singură, spuse ea.

Nici nu se punea problema. Melanie nu era suficient de stabilă. Priest nu se putea baza pe ea când era cu el, așa că nu avea cum să aibă încredere s-o lase singură.

— Nu, spuse el.

— Poate că eu…

— Nu! repetă el ușor enervat.

— Bine, bine, spuse ea în grabă mușcându-și buza.

— Hei, aici stă tati! spuse Dusty entuziasmat.

— Așa este, dragul meu, spuse Melanie.

Arătă spre o clădire de apartamente joasă, iar Priest parcă în fața ei.

Melanie se îndreptă spre Dusty, dar Priest o opri.

— El rămâne în mașină.

— Nu știu cât de sigur…

— Are câinele.

— S-ar putea speria.

Priest se întoarse să vorbească cu Dusty.

— Hei, locotenente, am nevoie ca tu și stegarul Spirit să stați de pază la nava noastră spațială în timp ce noi, copiloții, mama ta și cu mine, mergem în portul spațial.

— O să-l văd pe tati?

— Sigur că da. Dar vreau să-l văd eu câteva minute mai întâi. Crezi că te descurci cu misiunea de gardă?

— Sigur!

— În marina spațială trebuie să spui „Da, căpitane!” nu „Sigur!”

— Da, căpitane!

— Foarte bine. Continuă.

Priest se dădu jos din mașină.

Melanie tot părea tulburată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Michael nu trebuie să afle că i-am lăsat copilul singur în mașină, spuse ea.

Priest nu răspunse.

Poate că te temi să-l superi pe Michael, *iubito*, *dar mie nu-mi pasă*.

Melanie își luă poșeta de pe scaun și o puse pe umăr. Merseră pe alee spre ușa clădirii. Melanie apăsă tare pe butonul interfonului.

Soțul ei era o pasăre de noapte, îi spusese ea lui Priest. Îi plăcea să muncească noaptea și să doarmă până târziu a doua zi. De aceea aleseseră să ajungă aici înainte de șapte dimineața. Priest sperase ca Michael să fie prea adormit ca să se întrebe dacă nu cumva vizita lor avea un scop ascuns. Dacă devenea bănuitor, ar putea să fie imposibil să îi fure discul.

Melanie spunea că era dependent de muncă, își aminti Priest în timp ce așteptau ca Michael să răspundă. Își petrecuse timpul conducând prin toată California, verificând instrumentele care măsurau ușoarele mișcări geologice ale faliei San Andreas și din alte locuri, iar noaptea introducea datele în computer.

Dar ceea ce o determinase să îl părăsească în sfârșit fusese un incident cu Dusty. Ea și copilul erau vegetarieni de doi ani și mâncau numai mâncare organică și produse bio de la magazinele de specialitate. Melanie credea că dieta strictă îi întărea imunitatea lui Dusty și reducea atacurile alergice, deși Michael era sceptic. Apoi într-o zi a descoperit că Michael îi

cumpărase lui Dusty un hamburger. Pentru ea, asta era ca și cum îi otrăvea copilul. Încă tremura de furie când povestea. Ea plecase în noaptea aceea, luându-l pe Dusty cu ea.

Priest credea că s-ar putea să aibă dreptate cu privire la atacurile alergice. Comunitatea devenise vegetariană încă de la începutul anilor șaptezeci, când acest regim alimentar era considerat excentric. La vremea aceea, Priest se îndoia de valoarea practică a dietei, dar fusese în favoarea unei discipline care îi diferenția față de lumea din exterior. Strugurii lor creșteau fără chimicale, pur și simplu pentru că nu își permiteau să cumpere substanțe, așa că transformaseră neajunsul într-o oportunitate și își declarau vinul ca fiind un produs organic, ceea ce se dovedise a fi un avantaj mare la vânzare. Și totuși nu putea să nu observe că, după un sfert de secol, membrii comunității erau remarcabil de sănătoși. Se întâmpla rar ca ei să aibă o urgență medicală pe care nu o puteau trata singuri. Așa că acum era convins. Dar, spre deosebire de Melanie, el nu era obsedat de alimentație. Încă îi plăcea peștele și, din când în când, mai mânca neintenționat carne într-o supă sau un sandviș, și nu-i acorda atenție, însă pe Melanie o omletă cu ciuperci, preferata ei, gătită în grăsime animală o îngrețoșa.

La interfon se auzi o voce morocănoasă:

— Cine este?

— Melanie.

Se auzi un bâzâit și ușa clădirii se deschise. Priest o urmă pe Melanie înăuntru și sus pe scări. La etajul al doilea era deschis un apartament. Michael Quercus stătea în cadrul ușii.

Priest fu surprins de aspectul lui. Se aștepta la genul de profesor slăbănog, probabil chel, cu haine în nuanțe maronii. Quercus avea cam treizeci și cinci de ani. Înalt și atletic, cu un păr ondulat, scurt și negru și o barbă bogată pe obraji. Avea doar un prosop în jurul taliei, așa că Priest îi remarcă umerii lați, musculoși și abdomenul plat. *Trebuie să fi fost un cuplu frumos*.

Când Melanie ajunse în capul scărilor, Michael spuse:

— Am fost foarte îngrijorat, unde dracului ai fost?

— Poți să pui niște haine pe tine? spuse Melanie.

— Nu ai spus că vii cu cineva, răspunse el rece.

Rămase în cadrul ușii.

— O să răspunzi la întrebarea mea?

Priest își dădu seama că el își controla cu greu furia acumulată.

— Sunt aici să explic, spuse Melanie.

Ea se bucura de furia lui Michael. *Ce căsătorie distrusă*.

— El este prietenul meu, Priest. Putem intra?

Michael se uită la ea cu furie.

— Sper că e ceva al dracului de important, Melanie, spuse el.

Se întoarse cu spatele și intră în casă.

Melanie și Priest îl urmară într-un hol mic. El deschise ușa de la baie, scoase un halat albastru de bumbac și se îmbrăcă cu el, fără grabă. Lăsă prosopul și își legă cordonul. Apoi îi conduse în sufragerie.

Acesta era în mod limpede biroul său. În afară de canapea și televizor, erau un ecran de computer și o tastatură pe masă și un rând de aparatură electronică cu lumini licărinde pe un raft. Undeva în acele cutii cenușii se afla informația de care avea nevoie Priest. Se simți torturat. Nu avea cum să ajungă la ea fără ajutor. Trebuia să se bazeze pe Melanie.

Un perete era acoperit în întregime de o hartă uriașă.

— Ce dracului e asta? spuse Priest.

Michael îi aruncă o privire de tipul cine-naiba-mai-ești-și-tu și nu spuse nimic, dar Melanie răspunse la întrebare.

— Este falia San Andreas, spuse ea arătându-i pe hartă. Începând cu farul Point Arena, la 160 de kilometri nord de aici, în comitatul Mendocino, până în sud și est, dincolo de Los Angeles și înspre San Bernardino. O crăpătură în scoarța pământului, lungă de 1 126 kilometri.

Melanie îi explicase lui Priest în ce consta munca lui Michael. Specialitatea lui era calcularea presiunii în diferite locuri de-a lungul faliilor seismice. Era pe de o parte vorba despre măsurători precise ale mișcărilor mici din scoarța pământului, iar pe de altă parte, despre estimarea energiei acumulate în intervalul de timp care trecea de la ultimul cutremur. Munca lui îi adusese premii academice. Dar cu un an în urmă renunțase la universitate ca să pună bazele propriei afaceri, o firmă care oferea consultanță cu privire la riscurile de cutremur companiilor din construcții și din asigurări.

Melanie se pricepea la computere și îl ajutase pe Michael să își construiască aparatura. Ea îi programase computerul să facă o copie de rezervă a datelor în fiecare zi, între patru și șase

dimineața, când el dormea. Ea îi explicase lui Priest că tot ce era pe hardul lui se salva automat pe un disc optic. Dimineața când el pornea aparatul, lua discul din lăcașul său și îl punea într-o cutie ignifugă. Astfel, dacă ceda computerul sau îi lua foc casa, datele lui prețioase nu se puteau pierde. Era o minune pentru Priest că informația despre falia San Andreas putea fi păstrată pe un disc mic, dar de fapt și cărțile erau la fel de misterioase. El pur și simplu trebuia să accepte ce i se spusese. Important era că, având discul lui Michael, Melanie putea să îi spună lui Priest unde să plaseze vibratorul seismic.

Acum trebuia doar să-l scoată pe Michael din cameră suficient de mult timp cât Melanie să scoată discul din unitatea optică.

— Spune-mi, Michael, spuse Priest. Toate lucrurile astea…

El arătă spre hartă și computere cu mâna, apoi îl fixă pe Michael cu Privirea.

— Cum te fac să te *simți*?

Cei mai mulți oameni se tulburau când Priest îi fixa cu Privirea și le punea o întrebare personală. Uneori dădeau un răspuns revelator pentru că erau foarte zăpăciți. Dar Michael părea imun. El se uită sec la Priest și spuse:

— Nu mă fac să *simt* nimic, le folosesc.

Apoi se întoarse spre Melanie și spuse:

— Acum poți să-mi spui de ce ai dispărut?

Ticălos arogant.

— Este foarte simplu, spuse ea. O prietenă ne-a dat voie, mie și lui Dusty, să îi folosim cabana din munți.

Priest o instruise să nu spună care munți.

— Urma s-o închirieze, dar rezervarea s-a anulat în ultima clipă.

Tonul vocii ei insinua că nu trebuia să explice ceva atât de simplu.

— Nu ne permitem vacanțe, așa că am profitat de ocazie.

Atunci o cunoscuse Priest. Ea și Dusty rătăceau singuri prin pădure. Melanie era o fată de oraș și nu se putea orienta nici măcar după soare. Priest era singur în acea zi, la pescuit de somon. Era o după-amiază perfectă de primăvară, însorită și plăcută. Stătea pe malul unui pârâu, fumând iarbă, când auzi un copil plângând.

Știa că nu era unul dintre copiii din comunitate, pentru că le-ar fi recunoscut vocile. S-a luat după zgomot și i-a găsit pe

Dusty și Melanie. Ei îi venea să plângă și când îl văzu pe Priest spuse:

— Slavă Domnului, am crezut că vom muri aici!

El se uită la ea o clipă. Era puțin ciudată, cu părul lung și ochii verzi, dar, cu jeanșii tăiați și bluza mulată, fără mâneci, arăta excelent. Era magic să întâlnească o femeie pierdută în sălbăticie și el să fie singurul care să o poată salva. Dacă nu ar fi fost copilul, Priest ar fi încercat să i-o tragă chiar atunci și acolo, pe stratul moale din ace de pin, lângă pârâul susurând.

Atunci a întrebat-o dacă ea venea de pe Marte.

— Nu, spusese ea. Oakland.

Priest știa unde erau cabanele de vacanță. El își luă undița și o conduse prin pădure, urmând potecile și coamele care îi erau atât de familiare. Era o plimbare lungă, iar pe drum povestiră, îi puse întrebări empatice, zâmbindu-i din când în când, și aflase totul despre ea.

Era o femeie cu probleme grave.

Își părăsise soțul și se mutase cu un chitarist dintr-o formație rock la modă, dar, după câteva săptămâni, basistul o dăduse afară. Ea nu avea încotro să se ducă: tatăl ei murise, iar mama locuia în New York cu un tip care se dăduse la Melanie când rămăsese într-o noapte în apartamentul lor. Ea epuizase ospitalitatea prietenilor ei și împrumutase toți banii pe care și-i permiseseră. Își ratase cariera și lucra într-un supermaket, așezând marfa pe rafturi, iar Dusty stătea la un vecin toată ziua. Locuia într-o casă atât de murdară, încât copilul avea tot timpul alergii. Trebuia să se mute într-un loc cu aer curat, dar nu găsea o slujbă în afara orașului. Era într-o situație disperată și nu avea soluții. Calculase doza exactă de somnifere care să o ucidă pe ea și pe copil, când o prietenă le oferise această vacanță la munte.

Lui Priest îi plăceau oamenii care aveau probleme. Știa cum să relaționeze cu ei. Tot ce trebuia să facă era să le ofere ce aveau nevoie și ei deveneau sclavii săi. Nu se simțea confortabil cu oamenii încrezători, autosuficienți: erau prea greu de controlat.

Era ora cinei când ei ajunseseră la cabană. Melanie făcuse pastă și salată, apoi îl culcă pe Dusty. Când copilul adormise, Priest o sedusese pe covor. Era cuprinsă de dorință și sexul o eliberă de toată încărcătura emoțională acumulată. Făcea

dragoste sălbatic, zgâriindu-l și înfigându-și dinții în carnea lui, dorindu-și s-o pătrundă adânc, cu pasiunea și disperarea ultimei partide. Fusese cea mai incitantă întâlnire pe care și-o amintea Priest. Acum profesorul ei chipeș și îngâmfat se plângea.

— Asta se întâmpla cu *cinci săptămâni* în urmă. Nu poți pur și simplu să îmi iei fiul și să dispari fără să dai un telefon măcar!

— Ai fi putut să mă suni.

— Nu știam unde ești!

— Am un telefon mobil.

— Am încercat. N-a răspuns nimeni.

— Serviciul a fost oprit pentru că nu ai plătit factura. Am căzut de acord că tu o vei plăti.

— Am întârziat cu câteva zile, atât! Trebuie să-l fi repornit.

— Ei bine, bănuiesc că tu ai sunat când era deja întrerupt.

Această ceartă de familie nu îl apropia deloc pe Priest de acel disc, așa că se agita. *Trebuie să-l scot pe Michael din cameră*, *într-un fel*, *oricum*. El îi întrerupse și spuse:

— Ce-ar fi să bem cu toții niște cafea? El voia ca Michael să se ducă în bucătărie s-o facă.

— Servește-te, spuse el abrupt.

Rahat.

Michael se întoarse înapoi spre Melanie.

— Nu contează *de ce* n-am putut să dau de tine. N-am putut. De aceea trebuie să mă suni înainte să-l iei pe Dusty în vacanță.

— Uite ce e, Michael, e ceva ce nu ți-am spus încă.

Michael părea exasperat, apoi oftă și spuse:

— Stai jos. El se așeză la birou.

Melanie ocupă un colț de canapea, cu picioarele sub ea, într-un fel familiar care-i spunea lui Priest că acela fusese locul ei obișnuit. Priest se așeză pe brațul canapelei, nedorind să fie la un nivel mai jos decât Michael. *Nici nu-mi dau seama care dintre acele aparate este discul*. *Haide*, *Melanie*, *scapă de nenorocitul de soț*!

Tonul vocii ei sugera că mai trecuseră prin astfel de scene în trecut.

— Haide, spune ce ai de spus, spuse el obosit. Ce este de data asta?

— O să mă mut în munți permanent. Locuiesc cu Priest și niște oameni.

— Unde?

Priest răspunse la acea întrebare. Nu voia ca Michael să afle unde locuiau.

— Este în comitatul Humboldt.

Asta era în țara arborilor sequoia, în partea nordică a Californiei. De fapt comunitatea era în Sierra, la poalele dealurilor din Sierra Nevada, aproape de granița estică a statului. Ambele erau departe de Berkley.

Michael rămase consternat.

— Nu poți să-l duci pe Dusty să locuiască la sute de kilometri de tatăl lui!

— Există un motiv, insistă Melanie. În ultimele săptămâni, Dusty nu a avut nici măcar o singură criză alergică. Este sănătos în munți, Michael.

— Probabil că datorită calității aerului și apei. Fără poluare, adăugă Priest.

— De obicei pentru alergici este benefic deșertul, nu munții.

Michael era sceptic.

— Nu-mi vorbi mie despre *obiceiuri*! se răsti Melanie. Nu pot să mă duc în deșert – nu am niciun ban. Acesta este singurul loc pe care mi-l pot permite, unde Dusty poate să trăiască sănătos!

— Priest își plătește chiria?

Haide, ticălosule, insultă-mă, vorbește despre mine ca și când nu aș fi aici, și eu tot o să continui să i-o trag soției tale sexy.

— Este o comunitate, spuse Melanie.

— Iisuse, Melanie, cu ce fel de oameni te-ai încurcat acum? Mai întâi un chitarist drogat…

— Stai puțin, Blade nu era un drogat…

— … acum o nenorocită de comunitate hippie!

Melanie era acum atât de implicată în ceartă, încât uitase de ce veniseră aici. *Discul, Melanie, nenorocitul de disc*!

Priest întrerupse din nou.

— De ce nu îl întrebi pe Dusty ce părere are despre asta, Michael?

— Așa voi face.

Melanie se uită cu disperare la Priest, dar el o ignoră.

— Dusty e chiar afară, în mașina mea.

Michael se înroși de furie.

— Mi-ai lăsat fiul în mașină afară?

— E în regulă, câinele meu e cu el.

Michael se uită cu furie la Melanie.

— Ce dracu’ se întâmplă cu tine? strigă el.

— De ce nu te duci să-l iei? spuse Priest.

— Nu am nevoie de permisiunea ta nenorocită să mă duc să-mi iau propriul fiu. Dă-mi cheile de la mașină.

— Nu e încuiată, spuse Priest încet.

Michael ieși furtunos pe ușă.

— Ți-am spus să nu-i spui că Dusty e afară! strigă Melanie. De ce ai făcut-o?

— Ca să-l fac să iasă din nenorocita de cameră, spuse Priest. Acum ia discul.

— Dar l-ai înfuriat atât de tare!

— Era deja furios!

Asta nu era bine, își dădu seama Priest. Ea ar putea să fie prea speriată ca să acționeze conform planului. Se ridică. El o luă de mâini, o trase în sus și o fixă cu Privirea.

— Nu trebuie să te temi de el. Acum ești cu mine. Eu voi avea grijă de tine. Fii calmă. Rostește-ți mantra.

— Dar…

— Spune-o.

— *Lat hoo, dat soo*.

— Continuă s-o spui.

— *Lat hoo, dat soo, lat hoo, dat soo*.

Ea deveni mai calmă.

— Acum ia discul.

Ea încuviință. Se aplecă peste șirul de aparate de pe raft, continuând să repete mantra în șoaptă. Apăsă un buton și dintr-o fantă ieși un pătrat de plastic.

Priest observase mai de mult că „discurile” erau întotdeauna pătrate în lumea computerelor.

Ea deschise poșeta și scoase alt disc care arăta asemănător.

— Rahat! spuse ea.

— Ce este? întrebă Priest îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

— A schimbat marca!

Priest se uită la cele două discuri. Lui i se păreau la fel.

— Care este diferența?

— Uite, al meu e Sony, dar al lui Michael este un Philips.

— O să observe?

— S-ar putea.

— La naiba!

Era esențial ca Michael să nu afle că datele lui fuseseră furate.

— Probabil că va începe să lucreze imediat ce vom pleca. Va scoate discul și îl va schimba cu cel din cutia ignifugă și dacă se uită la ele, va observa diferența.

— Și în mod sigur va face legătura cu noi.

Priest simți un fior de panică. Totul se ducea dracului.

— Aș putea să cumpăr un disc Philips și să revin în altă zi.

Priest clătină din cap.

— Nu vreau să fac asta din nou. Am putea rata ocazia. Și nu mai avem timp. Termenul-limită este peste trei zile. Păstrează discuri de rezervă?

— Ar trebui. Câteodată un disc este corupt.

Ea privi în jur.

— Mă întreb unde sunt.

Stătea în mijlocul camerei, neajutorată.

Lui Priest îi venea să urle de ciudă. Îi fusese groază de așa ceva. Melanie se pierduse complet și mai aveau doar un minut sau două. El trebuia să o calmeze repede.

— Melanie, spuse el, străduindu-se să păstreze o voce calmă și joasă, ai două discuri în mână. Pune-le pe ambele în poșetă.

Ea îl ascultă automat.

— Acum închide poșeta.

Ea făcu asta.

Priest auzi cum se trântește ușa de la clădire. Michael se întorcea. Priest simți transpirație pe ceafă.

— Gândește-te, când locuiai aici, Michael avea un dulap de rechizite?

— Da. Ei bine, un sertar.

— Da? *Trezește-te*, *fată*! Unde este?

Ea arătă spre un dulap alb simplu de lângă perete.

Priest deschise sertarul de sus, găsi un pachet de caiete, o cutie de pixuri ieftine, câteva teancuri de coli albe, niște plicuri și o cutie cu discuri deschisă.

El auzi vocea lui Dusty. Părea să vină din holul de la intrarea în apartament.

Cu degete tremurânde, scoase un disc și i-l întinse lui Melanie.

— Acesta e bun?

— Da, e un Phillips.

Priest închise sertarul.

Michael intră cu Dusty în brațe.

Melanie stătea pe loc cu discul în mână.

Melanie, *pentru numele lui Dumnezeu*, *fă ceva*!

Dusty spunea:

— Și știi ce, tati? La munte nu am strănutat.

Atenția lui Michael era concentrată pe Dusty.

— Ce zici de asta? spuse el.

Melanie își recăpătă calmul. Când Michael îl așeză pe Dusty pe canapea, ea trecu pe deasupra unității și băgă discul în slot. Mașinăria zumzăi încet și îl trase înăuntru, ca un șarpe înghițind un șobolan.

— Nu ai strănutat? îi spuse Michael lui Dusty. Nici măcar o dată?

— Aha.

Melanie se îndreptă. Michael nu observase mișcarea.

Priest închise ochii. Ușurarea era copleșitoare. Scăpaseră neprinși. Obținuseră datele lui Michael – iar el nu avea să afle niciodată.

— Câinele acela nu te-a făcut să strănuți? spuse Michael.

— Nu, Spirit este un câine curat. Priest îl duce la pârâu să se spele și când iese afară și se scutură, e ca o ploaie! spuse Dusty râzând.

— Chiar așa?

— Ți-am spus, Michael, zise Melanie cu o voce tremurată.

Dar Michael nu păru să observe.

— Bine, bine, spuse el pe un ton conciliator. Dacă are un asemenea efect asupra sănătății lui Dusty, vom rezolva cumva.

Ea părea ușurată.

— Mersi.

Priest zâmbi. Totul se terminase. Planul său înaintase cu încă un pas important.

Acum trebuiau doar să spere că computerul lui Michael nu se defecta. Dacă se întâmpla asta și încerca să își recupereze datele de pe discul optic, avea să descopere că era gol. Dar Melanie spusese că defecțiunile erau rare. Nu exista nicio probabilitate să se defecteze azi. Și în seara asta, computerul avea să fie pornit din nou, salvând pe discul gol datele lui Michael. Mâine pe vremea asta ar fi imposibil să își dea seama că avusese loc un schimb.

— Ei bine, măcar ai venit aici să vorbim despre asta. Apreciez asta.

Priest știa că Melanie ar fi preferat să trateze cu soțul ei la telefon. Dar mutarea ei în comunitate era pretextul perfect pentru a-l vizita pe Michael, altfel o vizită întâmplătoare l-ar fi pus pe gânduri. Dar așa, Michael nu se întreba de ce veniseră.

De fapt, Michael nu era un tip suspicios, Priest era sigur de asta. Era deștept, dar inocent. Nu avea abilitatea de a vedea dincolo de aparențe și ce se întâmpla cu adevărat în inima unei alte ființe umane.

Priest exersase acea abilitate.

Melanie spuse:

— Îl voi aduce pe Dusty să îl vezi cât de des vrei. Vin eu cu mașina.

Priest vedea în inima ei. Era amabilă cu Michael, acum că el îi dăduse ce își dorise ea – îi zâmbea frumos dar nu îl mai iubea.

Michael era diferit. El era furios pe ea pentru că îl părăsise, asta era clar. Dar încă îi păsa de ea. El încă nu trecuse peste relația lor cu adevărat. O parte din el încă o voia înapoi. I-ar fi cerut asta, dar era prea mândru.

Priest era gelos.

Te urăsc, Michael.

4.

Judy se trezi marți devreme, întrebându-se dacă avea o slujbă.

Ieri spusese: „demisionez”, dar fusese mânioasă și frustrată. Azi era sigură că nu voia să părăsească FBI-ul. Ideea de a-și petrece viața apărând criminali în loc să îi prindă o deprima. Se răzgândise prea târziu? Noaptea trecută lăsase un bilet pe biroul lui Brian Kincaid. Oare el i-ar accepta scuza? Sau ar insista să își dea demisia?

Bo veni la șase dimineața și ea încălzise niște *pho*, supa de tăiței pe care vietnamezii o mâncau la micul dejun. Apoi se îmbrăcă în cel mai frumos costum, unul bleumarin, Armani, cu o fustă scurtă. Într-o zi bună, o făcea să pară sofisticată, autoritară și sexy, în același timp.

Dacă o să fiu concediată, aș putea la fel de bine să arăt ca o persoană căreia i se va simți lipsa.

Conducea tensionată spre serviciu. Parcă în garajul de sub clădirea federală și luă liftul până la etajul FBI. Se duse direct spre divizia SAC.

Brian Kincaid era în spatele biroului său mare, purtând o cămașă albă cu bretele roșii. El ridică privirea spre ea.

— Bună dimineața, spuse el rece.

— Bună…

Judy avea gura uscată. Înghiți în sec și o luă de la capăt.

— Bună dimineața, Brian. Ai primit biletul meu?

— Da, l-am primit.

Evident, el nu avea de gând să facă lucrurile mai simple pentru ea.

Nu știa ce altceva să spună, așa că se uita la el și aștepta.

În cele din urmă, el spuse:

— Scuza ta este primită.

— Mulțumesc, răspunse ea ușurată.

— Îți poți muta obiectele personale în biroul diviziei de violență domestică.

— Bine.

Putea fi și mai rău, reflectă ea. Erau câțiva oameni pe care îi plăcea în acest departament. Începu să se relaxeze.

Kincaid spuse:

— Apucă-te să lucrezi imediat la cazul Copiii Edenului. Trebuie să-i spunem ceva guvernatorului.

Judy era surprinsă.

— Te vezi cu guvernatorul?

— Cu secretarul lui de cabinet, răspunse Kincaid, uitându-se pe un bilet de pe birou. Un domn Albert Honeymoon.

— Am auzit de el.

Honeymoon era mâna dreaptă a guvernatorului. Judy își dădu seama că acest caz căpătase un profil mai înalt.

— Vreau să am un raport până mâine-seară.

Nu avea suficient timp să-l întocmească, dat fiind cât de puține date avea pentru început. Mâine era miercuri.

— Dar termenul-limită este vineri.

— Întâlnirea cu Honeymoon este joi.

— Îți voi da ceva material pentru el.

— Poți să îi dai personal. Domnul Honeymoon insistă să se întâlnească cu persoana implicată direct. Trebuie să fim în biroul guvernatorului din Sacramento la doisprezece la prânz.

— Uau. Bine.

— Întrebări?

Ea clătină din cap.

— Mă apuc imediat.

Când plecă, era bucuroasă că își recăpătase slujba, dar descurajată de vestea că trebuia să raporteze ajutorului guvernatorului. Nu era posibil ca ea să îi prindă pe oamenii din spatele amenințării doar în două zile, așa că era aproape condamnată să raporteze un eșec.

Ea își goli biroul de la divizia de crimă organizată asiatică și își duse lucrurile pe hol, spre cea de violență domestică. Noul ei supervizor, Matt Peters, îi alocă un birou. Ea îi cunoștea pe toți agenții, iar ei o felicitară pentru cazul fraților Foong, deși pe tonuri moderate – toată lumea știa că se certase cu Kincaid ieri.

Peters îi atribui un tânăr agent care să lucreze cu ea la cazul Copiii Edenului. Se numea Raja Khan, un hindus care vorbea repede și deținea un MBA. Avea douăzeci și șase de ani. Judy era încântată. Deși fără experiență, era inteligent și energic.

Ea îi prezentă cazul și îl trimise să verifice compania Green California.

— Fii amabil, îi spuse ea. Spune-le că nu credem că sunt implicați, dar trebuie să îi eliminăm de pe listă.

— Ce căutăm?

— Un cuplu, un bărbat fără ocupație de aproximativ patruzeci și cinci de ani, care s-ar putea să fie analfabet, și o femeie educată, în jur treizeci de ani, care probabil este dominată de el. Dar nu cred că îi vei găsi acolo. Ar fi prea ușor.

— Alternative…?

— Cel mai util lucru pe care îl poți face este să obții numele tuturor activiștilor din organizație, plătiți sau voluntari, și să îi verifici pe computer dacă vreunul are dosar penal pentru crime sau activități subversive.

— S-a făcut, spuse Raja. Tu ce vei face?

— Eu voi învăța despre cutremure.

•

Judy trecuse printr-un cutremur major.

Cel din Santa Rosa provocase daune în valoare de șase milioane de dolari – nu prea mult, de fapt – și se simțise pe o suprafață relativ mică, de 31 000 km². Pe atunci familia Maddox locuia în comitatul Marin, la nord de San Francisco și Judy era în clasa întâi. Fusese un cutremur minor, știa asta acum. Dar atunci avea șase ani și păruse sfârșitul lumii.

La început un vuiet ca de tren, dar foarte aproape, o trezise din somn și ea căutase prin dormitorul luminat de zorile dimineții sursa sunetului, speriată de moarte.

Apoi casa începu să tremure. Lampa din tavan, cu abajurul roz, se clătina înainte și înapoi. Pe noptiera ei, cartea *Best Fairy Tales* sări în sus ca prin magie și se deschise la „Tom Degețel”, povestea pe care Bo i-o citise cu o seară în urmă. Peria de păr și machiajul de jucărie dansau pe dulap. Călușul de lemn se scutura cu putere, iar păpușile căzură de pe raft, de parcă se scufundau în covor, iar Judy crezuse că se treziseră la viață, ca într-o poveste. În sfârșit reuși să strige:

— TATI!

Din camera alăturată îl auzi pe tatăl ei înjurând, apoi se auzi o bufnitură când el se dădu jos din pat. Zgomotul și tremuratul se amplificau, iar ea o auzi pe mama sa țipând. Bo veni la ușa lui Judy și răsuci clanța, dar nu se mișcă. Auzi altă bufnitură când o lovi cu umărul, dar era blocată.

Fereastra se sparse și cioburi de sticlă căzură înăuntru, aterizând pe scaunul unde avea împăturite hainele de școală, pregătite de cu seară: fustă gri, bluză albă, pulover verde cu anchior, lenjerie bleumarin și șosete albe. Calul de lemn se clătină mai tare, încât căzu peste casa de păpuși, spărgând acoperișul în miniatură, iar Judy își dădu seama că la fel de ușor putea fi spart și acoperișul casei ei adevărate. De pe perete căzu un portret înrămat al unui băiat mexican cu obraji roșii, zbură prin aer și o lovi în cap. Ea țipă de durere.

Apoi dulapul cu sertare începu să se miște.

Era un dulap vechi de pin pe care mama ei îl cumpărase de la un magazin de vechituri și îl vopsise în alb. Avea trei sertare și picioare scurte care se terminau în niște labe de leu. La început părea să danseze pe loc, neobosit, pe cele patru labe. Apoi se clătină dintr-o parte în alta și în cele din urmă începu să se miște spre ea.

Ea țipă din nou.

Ușa dormitorului se clătină în timp ce Bo încerca s-o doboare.

Dulapul înaintă centimetri pe podea, spre ea. Spera că va înceta, dar dulapul împingea înainte covorul cu labele lui de leu.

Patul i se zgâlțâi atât de tare, încât căzu din el.

Dulapul se apropie la câțiva centimetri de ea și se opri. Sertarul din mijloc se deschise ca o gură mare, gata s-o înghită. Țipă cât o țineau plămânii.

Ușa se spulberă și Bo intră.

Apoi zgâlțâitul se opri.

•

După treizeci de ani, încă retrăia groaza care pusese stăpânire pe ea, în timp ce lumea se destrăma în jurul ei. Ani de zile după aceea s-a temut să închidă ușa de la dormitor. A fost și încă era înspăimântată de cutremure. În California seismele mici cutremurau frecvent pământul, dar ea nu se obișnuise niciodată cu adevărat. Și când pământul tremura sau urmărea la televizor imagini cu clădiri prăbușite, groaza care îi curgea prin vene ca un drog nu era frica de a fi strivită sau arsă, ci panica unei fetițe a cărei lume începea brusc să se destrame.

Era încă încordată în seara aceea când intră în atmosfera sofisticată de la Masa's, purtând cămașa de mătase neagră și șiragul de perle pe care Don Riley i le dăduse de Crăciun, când locuiau împreună.

Don comandă un vin alb Corton Charlemagne. Îl bău aproape pe tot: Judy adora aroma de nucă, dar nu se simțea confortabil să bea alcool când un pistol semiautomat încărcat cu gloanțe de nouă milimetri stătea în poșeta ei neagră de seară.

Îi spuse lui Don că Brian Kincaid îi acceptase scuza și îi permisese să își retragă demisia.

— A trebuit să facă asta, spuse Don. Dacă refuza, ar fi fost ca și când te-ar fi concediat. Și nu ar fi fost bine pentru el dacă și-ar fi pierdut unul dintre cei mai buni oameni, în prima zi în noua lui funcție.

— Poate că ai dreptate, spuse Judy, dar ea se gândea că era ușor pentru Don să fie înțelept după eveniment.

— Sigur că am dreptate.

— Ține minte, Brian e SMPU.

Însemna „să mă pupi undeva”, adică persoana acumulase drepturi de pensie atât de generoase, încât se putea pensiona confortabil oricând dorea.

— Da, dar are și el mândria lui. Imaginează-ți să fie nevoit să explice la sediu cum de a trebuit să te concedieze. „Mi-a spus «la dracu'»", spune el. Și Washingtonul spune: „Și ce dacă, ce, ești preot? N-ai mai auzit vreodată un agent înjurând?" Îhî, spuse Don clătinând din cap. Kincaid ar fi arătat ca un fraier dacă ți-ar fi refuzat scuzele.

— Bănuiesc că da.

— În fine, chiar mă bucur că s-ar putea să lucrăm împreună din nou în curând, zise Don ridicând paharul. Pentru multe condamnări geniale din partea echipei grozave, Riley și Maddox.

Ciocniră paharele și ea sorbi puțin vin.

La masă vorbiră despre caz, amintindu-și greșelile pe care le făcuseră, surprizele pe care le serviseră apărării, momentele de tensiune și triumf.

Când ajunseră la cafea, Don spuse:

— Ți-e dor de mine?

Judy se încruntă. Ar fi fost crud să spună nu, și oricum nu era adevărat. Dar nu voia să îi dea încurajări false.

— Îmi e dor de anumite lucruri, spuse ea. Te plac când ești amuzant și deștept.

Îi era dor și să aibă un trup cald lângă ea noaptea, dar nu avea de gând să îi spună asta.

— Îmi e dor să vorbim despre munca mea și să aud despre a ta, spuse el.

— Cred că acum vorbesc cu Bo.

— Îmi e dor și de el.

— Te place. Crede că ești soțul ideal…

— Sunt, sunt!

— Pentru cineva în domeniul aplicării legii.

Don ridică din umeri.

— Mă mulțumesc și cu asta.

Judy zâmbi.

— Poate că tu și Bo ar trebui să vă căsătoriți.

— Ha, ha! Judy, vreau să îți spun ceva.

— Ascult.

— Cred că sunt pregătit să devin tată.

Dintr-un oarecare motiv, asta o mânie.

— Și eu ce ar trebui să fac în privința asta – să zic ura și să îmi desfac picioarele?

El fu surprins.

— Vreau să zic… ei bine, credeam că vrei un angajament.

— Angajament? Don, nu ți-am cerut decât să nu i-o mai pui secretarei tale, dar nu ai reușit nici măcar asta!

El era șocat.

— Bine, nu te înfuria. Încerc doar să îți spun că m-am schimbat.

— Și acum trebuie să mă întorc la tine, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Cred că tot nu te înțeleg.

— Probabil nu o vei face niciodată.

Supărarea lui evidentă o înmuie.

— Haide, te duc acasă.

Când locuiau împreună, ea fusese mereu șoferul de după cină.

Plecară de la restaurant într-o tăcere stânjenitoare. În mașină, el spuse:

— M-am gândit că am putea cel puțin să vorbim despre asta.

Don, avocatul, negocia.

— Putem vorbi. *Dar cum să îți spun că inima mea e rece*?

— Ce s-a întâmplat cu Paula… a fost cea mai mare greșeală din viața mea.

Ea îl credea. Nu era beat, doar suficient de amețit cât să spună ce simțea. Oftă. Voia ca el să fie fericit. Ținea mult la el și ura să îl vadă suferind. O durea și pe ea. O parte din ea își dorea să îi poată oferi ce voia el.

— Am petrecut niște vremuri bune împreună, spuse el în timp ce îi mângâie coapsa prin rochia de mătase.

— Dacă mă pipăi în timp ce conduc, te arunc afară din mașină, spuse ea.

Știa că ea era în stare.

— Cum spui tu, zise el și luă mâna de pe ea.

După o clipă, ea își dori să nu fi fost atât de dură. Nu era un lucru atât de rău, ca mâna unui bărbat pe coapsa ta. Don nu era cel mai bun amant din lume – era entuziast, dar fără imaginație. Totuși era mai bine decât nimic. De când îl părăsise, ea nu mai avusese nicio relație.

De ce nu am un bărbat? *Nu vreau să îmbătrânesc singură*. *E ceva în neregulă cu mine*?

La naiba, *nu*.

Un minut mai târziu, ea opri în fața clădirii lui.

— Mersi, Don, spuse ea. Pentru o urmărire penală grozavă și o cină la fel de grozavă.

El se aplecă să o sărute. Îi oferi obrazul, dar el o sărută pe buze, iar ea nu voia să dea importanță prea mare momentului, așa că îl lăsă. Sărutul lui zăbovi până când ea se desprinse. Apoi el spuse:

— Intră puțin. Îți fac un cappuccino.

Dorința din privirea lui aproape că îi învinse voința. Cât de greu putea să fie? se întrebă ea. Putea să își pună arma în seiful lui, să bea un coniac mare, relaxant și să petreacă noaptea în brațele unui bărbat decent care o adora.

— Nu, spuse ea ferm. Noapte bună.

El o privi îndelung, cu tristețe în ochi. Se simți jenată și îi părea rău, dar era hotărâtă.

— Noapte bună, spuse el în sfârșit. Se dădu jos și închise ușa mașinii.

Judy plecă. Privi în oglinda retrovizoare și îl văzu pe trotuar, făcându-i semn cu mâna pe jumătate ridicată. Ea trecu pe roșu și dădu colțul, iar apoi în sfârșit se simți singură din nou.

•

Când ajunse acasă, Bo se uita la Conan O'Brien și râdea.

— Tipul acesta mă face mereu să râd.

Urmăriră monologul lui până la pauza publicitară, apoi Bo stinse televizorul.

— Am rezolvat o crimă azi, spuse el. Ce zici de asta?

Judy știa că avea mai multe cazuri nerezolvate pe birou.

— Care din ele?

— Crima și violul din Telegraph Hill.

— Cine a făcut-o?

— Un tip care este deja la închisoare. A fost arestat cu ceva timp în urmă pentru că hărțuia fete tinere în parc. Am avut o bănuială în privința lui și i-am percheziționat apartamentul. Avea o pereche de cătușe de poliție ca și cele găsite pe cadavru, dar a negat crima și nu am putut să-l fac să cedeze. Azi am primit testul ADN de la laborator. Se potrivește cu sperma de pe trupul victimei. I-am spus asta și a mărturisit. Bingo.

— Bravo! spuse ea și îl sărută pe creștet.

— Iar tu?

— Ei bine, încă mai am o slujbă, dar rămâne de văzut dacă mai am o carieră.

— Ai o carieră, haide.

— Nu știu. Dacă sunt retrogradată pentru că i-am băgat la închisoare pe frații Foong, ce o să-mi facă în caz că dau greș?

— Ai făcut un mic pas înapoi. Este doar temporar. Vei trece peste asta, îți promit.

Ea zâmbi, amintindu-și de vremea în care nu exista nimic din ce tatăl ei nu putea face.

— Ei bine, nu am făcut mari progrese cu noul meu caz.

— Aseară credeai oricum că e o aiureală.

— Azi nu mai sunt atât de sigură. Analiza lingvistică spune că acești oameni sunt periculoși, oricine ar fi ei.

— Dar nu pot declanșa un cutremur.

— Nu știu.

Bo ridică din sprâncene.

— Crezi că este posibil?

— Mi-am petrecut mare parte din zi încercând să aflu. Am vorbit cu trei seismologi și am primit trei răspunsuri diferite.

— Așa sunt oamenii de știință.

— Ceea ce voiam de la ei era să mă asigure ferm că nu se poate întâmpla. Dar unul a spus că e „improbabil”, altul a spus că posibilitatea este „foarte mică” și al treilea a spus că se poate face, cu o bombă nucleară.

— Oare oamenii aceștia – cum se numesc?

— Copiii Edenului.

— Ar putea avea un dispozitiv nuclear?

— Este posibil. Sunt deștepți, concentrați, serioși. Dar atunci de ce ar vorbi despre cutremure? De ce să nu ne amenințe cu bomba?

— Da, spuse Bo gânditor. Asta ar fi la fel de înspăimântător și mult mai credibil.

— Dar cine poate spune cum funcționează mințile oamenilor ăstora?

— Care este următorul tău pas?

— Mai am un seismolog de întâlnit, unul pe nume Michael Quercus. Toți ceilalți spun că este un nonconformist, dar e expert în ceea ce privește cauzele care provoacă cutremurele.

Ea încercase deja să stea de vorbă cu Quercus. În acea după-amiază îl căutase acasă, iar el îi spusese prin interfon să sune pentru o programare.

— Poate că nu m-ați auzit bine, spusese ea. Sunt de la FBI.

— Asta înseamnă că nu trebuie să vă faceți programări?

Ea înjură în șoaptă. Era un ofițer în slujba legii, nu o vânzătoare din ușă în ușă.

— Da, în general asta înseamnă, spuse ea la interfon. Oamenii consideră că munca noastră este prea importantă ca să aștepte.

— Ba nu, răspunse el. Oamenii în general se tem de voi, de aceea vă lasă să intrați fără o programare. Sunați-mă. Numărul meu este în cartea de telefoane.

— Domnule profesor, sunt aici pentru o chestiune de siguranță publică. Mi s-a spus că sunteți un expert care îmi poate oferi informații cruciale care ne pot ajuta în munca noastră de a proteja oamenii. Îmi pare rău că nu m-am gândit la o programare, dar acum că sunt aici, chiar aș aprecia dacă m-ați primi pentru câteva minute.

Nu primi niciun răspuns și ea își dădu seama că el închisese.

Se întoarse cu mașina înapoi la birou, furioasă. Ea nu făcea programări, agenții rareori făceau asta. Prefera să prindă oamenii pe nepregătite. Aproape toți cei cu care vorbea aveau ceva de ascuns. Cu cât aveau mai puțin timp să se pregătească, cu atât era mai probabil să facă o greșeală revelatoare. Dar Quercus avea enervant de multă dreptate: ea nu avea niciun drept să dea buzna peste el.

Învingându-și mândria, îl sunase și programase o întâlnire pentru a doua zi.

Se hotărâse să nu îi spună lui Bo toate astea.

— Am nevoie de fapt de cineva care să îmi explice științific lucrurile, astfel încât să pot aprecia singură dacă un terorist ar putea provoca un cutremur, spuse ea.

— Și trebuie să îi găsești pe acești oameni de Copiii Edenului și să îi arestezi pentru că au făcut amenințări. Ai făcut progrese în sensul acesta?

Ea clătină din cap.

— Am pus pe cineva să stea de vorbă cu toată lumea din organizația Green California. Nimeni de acolo nu se potrivește profilului, nimeni nu are cazier sau dosar pentru acțiuni subversive, de fapt, nu e nimic suspect în legătură cu ei.

Bo încuviință.

— Întotdeauna este puțin probabil ca făptașii să spună adevărul despre cine sunt. Nu fi descurajată. Ai primit cazul doar de o zi și jumătate.

— Adevărat, dar mai am doar două zile până la termenul-limită dat de ei. Și trebuie să fiu în Sacramento joi ca să raportez biroului guvernatorului.

— Ai face bine să începi mâine devreme, spuse el ridicându-se de pe canapea.

Urcară amândoi la etaj. Judy se opri în fața dormitorului ei.

— Mai ții minte cutremurul acela, când aveam șase ani?

El încuviință.

— După standardele Californiei, nu a fost mare, dar te-a speriat groaznic.

Judy zâmbi.

— Am crezut că e sfârșitul lumii.

— Zgâlțâitura trebuie să fi deplasat puțin casă, pentru că ușa de la dormitorul tău s-a înțepenit și aproape că mi-am rupt umărul încercând s-o dobor.

— Am crezut că tu ai oprit cutremurul. Am crezut asta ani de zile.

— După aceea te-ai temut de dulapul acela nenorocit care îi plăcea atât de mult mamei tale. Nu ai vrut să-l mai vezi în casă.

— Am crezut că o să mă mănânce.

— În final l-am spart pentru lemne de foc, spuse Bo cu tristețe. Îmi doresc să pot da timpul înapoi, să trăiesc totul din nou.

Ea știa că se gândea la mama ei.

— Da, spuse ea.

— Noapte bună, puștoaico.

— Noapte bună, Bo.

•

Miercuri dimineața, când conducea peste Bay Bridge spre Berkley, Judy se întreba cum arăta Michael Quercus. Irascibilitatea lui sugera că ar fi un profesor excentric, mărunt și ponosit, care se uită iritat la lume prin ochelarii care îi tot cad de pe nas. Sau ar putea fi un barosan academic într-un costum dungat, fermecător cu oamenii care ar putea dona bani universității și indiferent față de cei care nu îi sunt de niciun folos.

Ea parcă la umbra unei magnolii de pe Euclid Avenue. Când sună la ușa lui, avu senzația teribilă că el ar putea să găsească altă scuză să o trimită la plimbare, dar când își rosti numele, se auzi un bâzâit și ușa se deschise. Urcă două etaje până la apartamentul lui. Era deschis. Intră. Locul era mic și ieftin: afacerea lui nu făcea mulți bani. Trecu printr-un hol și se trezi în biroul-sufragerie.

El stătea la birou, în pantaloni kaki, cizme de drumeție bej și o cămașă polo bleumarin. Michael Quercus nu era niciun profesor prăfuit, niciun academician lacom, își dădu imediat seama de asta. Era un bărbat bine: înalt, atletic, arătos, cu păr sexy, negru și ondulat. Ea îl aprecie repede din priviri ca fiind unul dintre acei tipi masivi, chipeși și încrezători, care cred că pot să facă orice își doresc.

Și el era surprins. Făcu ochii mari și spuse:

— Tu ești agentul FBI?

Ea îi strânse mâna ferm.

— Așteptai pe altcineva?

El ridică din umeri.

— Nu arăți ca Efrem Zimbalist Junior.

Zimbalist era actorul care îl juca pe inspectorul Lewis Erskine în serialul de televiziune de lungă durată *The FBI*.

— Sunt agent de zece ani. Îți poți imagina câți oameni au spus deja gluma asta? zise Judy încet.

Spre mirarea ei, el zâmbi larg.

— Bine, spuse el. M-ai prins.

Așa e mai bine.

Ea observă o fotografie înrămată pe biroul lui. O roșcată drăguță cu un copil în brațe. Oamenilor mereu le plăcea să vorbească despre copiii lor.

— Cine este aici? spuse ea.

— Nimeni important. Vrei să treci la subiect?

Deci nu e prietenos.

Ea îl crezu pe cuvânt și îl întrebă direct.

— Trebuie să aflu dacă un grup terorist ar putea să declanșeze un cutremur.

— Ai o amenințare?

Eu sunt cea care trebuie să pună întrebările.

— N-ai auzit? S-a vorbit despre asta la radio. Nu îl asculți pe John Truth?

El clătină din cap.

— E ceva serios?

— Asta încercăm să stabilim.

— Bine. Păi, pe scurt, răspunsul este da.

Judy simți un fior de frică. Quercus părea să fie sigur. Ea sperase la răspunsul opus.

— Și cum ar putea să facă asta? spuse ea.

— Iei o bombă nucleară, o pui în fundul unui puț de mină și o detonezi. Asta poate rezolva problema. Dar probabil vrei un scenariu mai realist.

— Da. Imaginează-ți că *tu* ai vrea să declanșezi un cutremur.

— O, aș putea să fac asta.

Judy se întrebă dacă nu cumva el doar se lăuda.

— Explică-mi cum.

— Bine.

El întinse mâna sub birou și luă o placă scurtă de lemn și o cărămidă obișnuită de construcții. Evident le ținea acolo pentru acest scop. Puse placa pe birou și cărămida pe placă. Apoi ridică încet de un capăt al plăcii de lemn până când cărămida alunecă pe pantă, pe birou.

— Cărămida alunecă atunci când gravitația care o trage depășește forța de frecare care o ține pe loc, spuse el. E în regulă până acum?

— Sigur.

— O falie precum San Andreas este un loc în care două plăci adiacente ale scoarței pământului se mișcă în direcții diferite. Imaginează-ți două iceberguri care trec unul pe lângă altul. Nu se mișcă neted, se blochează. Atunci când sunt lipite, se acumulează presiune, încet dar sigur, de-a lungul deceniilor.

— Și cum duce asta la cutremure?

— Se întâmplă ceva care eliberează acea energie acumulată.

El ridică din nou de un capăt al plăcii. De data asta se opri chiar înainte ca placa să înceapă să alunece.

— Mai multe secțiuni ale faliei San Andreas sunt așa – foarte aproape să alunece, la fiecare zece ani. Ia asta, spuse el și îi dădu lui Judy o riglă de plastic transparent de 30 de centimetri.

— Acum lovește iute placa în fața cărămizii.

Ea făcu astfel și cărămida începu să alunece.

Quercus o luă și o opri.

— Atunci când placa este înclinată, este nevoie doar de un mic impuls care să determine cărămida să se miște. Și acolo unde San Andreas se află sub o presiune imensă, un mic impuls ar fi suficient cât să deblocheze plăcile. Apoi ele alunecă – și toată acea energie acumulată zguduie pământul.

Poate că Quercus era aspru, dar odată ce intra în subiect, era o plăcere să îl asculți. Gândea limpede și explica cu ușurință, fără condescendență. În ciuda imaginii amenințătoare pe care o ilustra, Judy își dădea seama că îi făcea plăcere să vorbească cu el, și nu doar pentru că arăta atât de bine.

— Asta se întâmplă în cazul majorității cutremurelor?

— Așa cred, deși alți seismologi ar putea să nu fie de acord. Sunt vibrații naturale care trec prin scoarța pământului din când în când. Majoritatea cutremurelor sunt probabil declanșate de vibrația potrivită, în locul potrivit la momentul potrivit.

Cum o să îi explic eu toate astea domnului Honeymoon? *El va vrea răspunsuri simple*, *cu da și nu*.

— Și cum îi ajută asta pe teroriștii noștri?

— Au nevoie de o riglă și trebuie să știe unde să bată.

— Care este echivalentul în viața reală a unei rigle? O bombă nucleară?

— Nu au nevoie de ceva atât de puternic. Trebuie doar să trimită o undă de șoc prin scoarța pământului, asta e tot. Dacă știu exact unde este falia vulnerabilă, ar putea să facă asta cu o încărcătură de dinamită, plasată cu precizie.

— Oricine poate să obțină niște dinamită dacă chiar își dorește.

— Explozia ar trebui să aibă loc în subteran. Bănuiesc că forarea unui puț ar fi o provocare pentru un grup terorist.

Judy se întreba dacă bărbatul needucat imaginat de Simon Sparrow era cumva un operator de platformă de foraj. Asemenea oameni aveau cu siguranță nevoie de un permis special. O verificare rapidă la Departamentul de Înmatriculări Auto ar putea să îi listeze pe toți cei din California. Posibil să nu fie mulți.

Quercus continuă:

— Evident au nevoie de echipament de foraj, expertiză și un pretext să obțină aviz.

Aceste probleme nu erau insurmontabile.

— Este cu adevărat atât de simplu? spuse Judy.

— Uite ce e, nu spun că asta ar funcționa. Spun că ar putea. Nimeni nu ar ști sigur până nu ar încerca. Pot să încerc să îți dau un fel de perspectivă despre cum se întâmplă lucrurile astea, dar va trebui să evaluezi singură riscul.

Judy încuviință. Ea se folosise de aproape la fel de multe cuvinte ca seara trecută când îi spusese lui Bo de ce avea nevoie. Quercus poate că era un ticălos uneori, dar, cum ar spune Bo, toată lumea avea nevoie de un ticălos din când în când.

— Deci totul constă în a ști unde să pui încărcătura?

— Da.

— Cine deține această informație?

— Universitățile, geologul de stat… eu. Toți furnizăm informația.

— Oricine o poate obține?

— Nu este un secret, deși ar trebui să ai niște cunoștințe științifice pentru a interpreta datele.

— Deci cineva din grupul terorist ar trebui să fie seismolog.

— Da. Ar putea fi un student.

Judy se gândi la femeia educată de treizeci de ani care scrisese la calculator, potrivit teoriei lui Simon. Ea putea fi o studentă la postuniversitară. Câți studenți la geologie erau în California? Cât de mult timp i-ar lua să îi intervieveze pe toți?

Quercus continuă:

— Și mai este un factor: fluxurile pământului. Oceanele se mișcă sub influența gravitațională a lunii, iar uscatul este supus acelorași forțe. De două ori pe zi există o fantă seismică, atunci când linia faliei este supusă unui stres suplimentar din cauza fluxurilor, și atunci este cel mai probabil să se întâmple un cutremur – sau să fie cel mai ușor de declanșat. Și asta este specialitatea mea. Eu sunt singura persoană care a făcut calcule extinse cu privire la fantele seismice ale faliilor din California.

— Cineva ar fi putut să obțină aceste date de la tine?

— Ei bine, eu vând astfel de date, spuse el zâmbind trist. Dar, după cum poți vedea, afacerea mea nu mă îmbogățește. Am un singur contract cu o companie mare de asigurări, și asta plătește chiria, dar, din păcate, asta e tot. Teoriile mele despre fantele seismice mă fac puțin excentric, iar America corporatistă detestă excentricii.

Nota autodepreciativă fu surprinzătoare, iar Judy începu să îl placă și mai mult.

— Cineva trebuie să fi luat informațiile fără să știi. Ai fost jefuit în ultima vreme?

— Niciodată.

— Datele tale ar fi putut fi copiate de un prieten sau o rudă?

— Nu cred. Nimeni nu stă în camera asta fără ca eu să fiu aici.

Ea ridică fotografia de pe biroul său.

— Soția, sau prietena ta?

El păru enervat și îi luă fotografia din mână.

— Sunt despărțit de soția mea și nu am o prietenă.

— Chiar așa? spuse Judy.

Avea tot ce îi trebuia de la el. Se ridică.

— Apreciez timpul acordat, domnule profesor.

— Te rog, spune-mi Michael. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine.

Ea păru surprinsă.

— Te prinzi repede. Asta face lucrurile mai distractive, adăugă el.

— Atunci… bine.

O conduse până la ușa apartamentului și îi strânse mâna. Avea mâini mari, dar strânsoarea lui era surprinzător de blândă.

— Dacă mai vrei să afli ceva, te ajut cu plăcere.

Ea riscă o glumă.

— Atâta vreme cât sun înainte pentru o programare, nu?

El nu zâmbi.

— Exact.

Conducând înapoi peste golf, ea reflectă asupra pericolului care îi era acum clar. Un grup de teroriști ar putea să provoace un cutremur. Aveau nevoie de date exacte despre punctele critice de pe linia faliei, și poate despre fantele seismice, dar astea se puteau obține. Trebuia să aibă pe cineva care să obțină datele și o modalitate de a trimite unde de șoc prin pământ. Asta ar fi cea mai dificilă parte, dar nu imposibil de realizat.

Ea avea sarcina neplăcută de a-i spune guvernatorului că toată această chestie era îngrozitor de posibilă.

5.

Priest se trezi joi în zorii zilei.

El se trezea devreme, în general, tot anul. Nu avea niciodată nevoie de mult somn, dacă nu petrecea prea intens, iar asta se întâmpla rar acum.

Încă o zi.

Din partea biroului guvernatorului nu primise decât o tăcere înnebunitoare. Se purtau de parcă nu existase nicio amenințare. La fel și tot restul lumii. Copiii Edenului nu erau menționați în știrile pe care le asculta Priest la radioul din mașină.

Numai John Truth îi luase în serios. El îl tot tachina pe guvernatorul Mike Robson în emisiunea lui zilnică de la radio. Până ieri, guvernatorul nu spusese decât că FBI investiga. Dar seara trecută, Truth transmisese că azi guvernatorul promisese o declarație.

Acea declarație avea să decidă totul. Dacă era conciliant și le dădea cel puțin un indiciu că guvernatorul lua în considerație cererea, Priest avea să se bucure. Dar dacă declarația era rigidă, Priest va trebui să provoace un cutremur.

El se întreba dacă putea cu adevărat să facă asta.

Melanie păruse convingătoare când vorbise despre linia faliei și despre ce era nevoie să o facă să se miște. Dar nimeni nu încercase asta până acum. Până și ea recunoscuse că nu era sută la sută sigură că ar funcționa. Dacă eșua? Dacă funcționa și erau prinși? Dacă funcționa și mureau la cutremur, cine ar avea grijă de membrii comunității și de copii?

El se întoarse spre Melanie. Stătea cu capul pe pernă lângă el. Îi studie chipul în timp ce dormea. Avea pielea foarte albă și genele aproape transparente. O șuviță de păr roșcat îi traversa obrazul. El trase puțin cearșaful la o parte și se uită la sânii ei, grei și moi. Se gândi să o trezească. Se întinse sub pătură și o mângâie, trecându-și mâna peste pântecul ei și peste triunghiul de păr roșcat de dedesubt. Ea se agită, apoi se întoarse și se îndepărtă.

El se ridică. Erau în casa cu o singură cameră care fusese căminul lui în ultimii douăzeci și cinci de ani. În afară de pat, avea o canapea veche în fața șemineului și o masă în colț, cu o

lumânare mare și groasă într-un suport. Nu exista lumină electrică.

În primele zile ale comunității, majoritatea oamenilor locuiau în astfel de cabane și toți copiii dormeau împreună. Dar de-a lungul anilor se formaseră niște cupluri permanente, iar ei au construit case mai mari, cu dormitoare separate pentru copiii lor. Priest și Star își păstraseră casele lor individuale, dar tendințele erau altele ca și nevoile. Era mai bine să nu se opună inevitabilului: Priest învățase asta de la Star. Acum erau șase case familiale și cele cincisprezece cabane originale. Comuna era formată în prezent din douăzeci și cinci de adulți și zece copii, plus Melanie și Dusty. O cabană era goală.

El știa această cameră ca în palmă, dar, în ultima vreme, obiectele bine cunoscute căpătaseră o nouă aură. Timp de ani de zile el le privise fără să le vadă: tabloul lui Priest pe care Star îl pictase când el împlinise treizeci de ani, narghileaua elaborat decorată lăsată în urmă de o franțuzoaică pe nume Marie-Louise, raftul instabil pe care îl făcuse Flower la ora de meșteșuguri. Lada de fructe în care el își ținea hainele. Acum că știa că s-ar putea să plece, fiecare obiect casnic arăta special și minunat, și când le privea, i se punea un nod în gât. Camera lui era ca un album de fotografii în care fiecare poză declanșa un șir neîntrerupt de amintiri: nașterea lui Ringo, ziua în care Smiler aproape că se înecase în râu, când a făcut dragoste cu două surori gemene pe nume Jane și Eliza, toamna caldă și uscată a primei lor recolte de struguri, gustul vinului din ’89. Când se uită în jur și se gândi la oamenii care voiau să îi ia totul, se umplu de furie care îl ardea ca vitriolul pe dinăuntru.

Își luă un prosop și sandalele și ieși afară gol. Câinele său, Spirit, îl întâmpină cu un amușinat tăcut. Era o dimineață senină, răcoroasă, cu petice de nori pe cerul albastru. Soarele nu apăruse încă de peste munți, iar valea era în umbră. Nu era nimeni prin jur.

Se plimbă în vale prin micul sat, iar Spirit îl urmă. Deși spiritul comunității era încă puternic, oamenii își puneau amprenta personală în locul în care trăiau. O femeie își cultivase terenul din jurul casei cu flori și mici tufe: în consecință, Priest o denumise Garden. Dale și Poem, care erau un cuplu, își lăsaseră copiii să vopsească pereții exteriori și rezultase o mâzgăleală colorată. Un bărbat pe nume Slow, care era retardat, construise

o verandă strâmbă pe care se afla un balansoar confecționat șubred.

Priest știa că în ochii unora locul ar putea să nu pară frumos. Potecile erau noroioase, clădirile erau șubrede și dispunerea, aleatorie. Nu exista nicio ordine: casa copiilor era chiar lângă magazia de vin, iar curtea de tâmplărie era în mijlocul cabanelor. Latrinele erau mutate în fiecare an, fără niciun rezultat: indiferent unde erau amplasate, într-o zi călduroasă tot miroseau. Cu toate astea, îi încălzea inima acest loc. Și când privea mai departe și vedea poalele dealurilor împădurite urcând abrupt dinspre râul strălucitor până la vârfurile albastre din Sierra Nevada, avea o priveliște dureros de frumoasă.

Dar acum, de fiecare dată când o privea, gândul că s-ar putea să piardă toate astea îl înjunghia ca un cuțit.

Lângă râu era o cutie de lemn pe un pietroi, în care se afla săpun, un aparat de ras ieftin și o oglindă. El își săpuni fața și se rase, apoi intră în pârâul rece și se spălă peste tot. Se uscă rapid cu prosopul aspru.

Acolo nu venea apă prin conducte. Iarna, când era prea frig să se spele în râu, aveau o seară de baie comună de două ori pe săptămână și încălzeau butoaie de apă în bucătărie ca să se spele reciproc: era destul de sexy. Dar vara numai copiii aveau apă caldă.

El urcă dealul și se îmbrăcă repede în jeanșii albaștri și cămașa de lucru pe care o purta mereu. Merse spre bucătărie și intră înăuntru. Ușa nu era încuiată: aici nicio ușă nu avea lacăt. El făcu focul cu bușteni, puse o oală de apă pentru cafea și ieși.

Îi plăcea să se plimbe când toți ceilalți dormeau. Le șoptea numele când trecea pe lângă casele lor: Moon. Chocolate, Giggle. Și-i imagina pe fiecare întins acolo, dormind. Apple, o fată grasă, întinsă pe spate cu gura deschisă, sforăind, Juice și Alaska, două femei între două vârste, înlănțuite, copiii din casa lor – Flower, Ringo și Smiler ai lui, Dusty al lui Melanie, gemenii Bubble și Chip, cu obrajii roz și părul ciufulit…

Oamenii mei.

Fie ca ei să locuiască aici pentru totdeauna.

El trecu pe lângă atelier, unde păstrau spade și sape și foarfece de tăiat pomi, pe lângă cercul de beton unde zdrobeau strugurii în octombrie și magazia în care stătea vinul în butoaie

de lemn de la recolta de anul trecut, așezându-se și limpezindu-se încet, fiind acum aproape gata de amestecat și îmbuteliat.

El se opri în fața templului.

Se simțea foarte mândru. De la bun început ei vorbiseră despre construirea unui templu. Timp de mulți ani păruse un vis imposibil. Mereu erau multe altele de făcut – teren de eliberat și viță de plantat, hambare de construit, grădina de legume, magazinul gratuit și lecțiile copiilor. Dar, cu cinci ani în urmă, comunitatea atinsese un echilibru. Pentru prima oară Priest nu își făcuse griji dacă aveau destulă mâncare pentru iarna care urma. Nu mai simțise că acea unică recoltă proastă putea să îi elimine cu totul. Nu mai rămăsese nimic de făcut pe lista de sarcini urgente pe care o avea în minte. Așa că anunțase că venise timpul să construiască templul.

Și iată-l aici.

Pentru Priest însemna mult. Arăta că comunitatea lui era matură. Nu mai trăiau de pe o zi pe alta. Se puteau hrăni și aveau și timp, și resurse în plus pentru construirea unui lăcaș de cult. Nu mai erau un grup de hipioți care încercau să trăiască un vis idealist. Visul funcționa, ei dovediseră asta. Templul era emblema triumfului lor.

El intră înăuntru. Era o structură simplă de lemn, cu un luminator și fără mobilă. Toți stăteau cu picioarele încrucișate într-un cerc pe podeaua de plăci de lemn pentru a medita. Era în același timp sală de clasă și de întâlniri. Singura decorațiune era un steag pe care îl făcuse Star. Priest nu îl putea citi, dar știa ce scria pe el:

> *Meditația este viață*: *restul este distracție*
> *Banii te fac sărac*
> *Căsătoria este cea mai mare infidelitate*
> *Când nimeni nu deține nimic*, *cu toții deținem totul*
> *Singura lege este să faci ce îți place*

Acestea erau cele Cinci Paradoxuri ale lui Baghram. Priest spusese că le învățase de la un guru indian cu care studiase în Los Angeles, dar de fapt el le inventase. *Destul de bine pentru un tip care nu știe să citească*.

El stătu în centrul camerei pentru câteva minute, cu ochii închiși, brațele atârnând lejer într-o parte, concentrându-și

energia. Nu era nimic fals în privința *asta*. Învățase tehnici de meditație de la Star și chiar funcționau. Simțea cum mintea i se limpezea ca vinul din butoaie. Se ruga ca inima guvernatorului Mike Robson să se înduioșeze și să anunțe oprirea construcției de noi centrale electrice în California. Și-l imagina pe guvernatorul chipeș în costumul său închis la culoare și cămașa albă, stând pe un scaun de piele în spatele unui birou lustruit, și în viziunea lui, guvernatorul spunea:

— M-am hotărât să le dau acestor oameni ce își doresc – nu doar ca să evit un cutremur, ci pentru că oricum are sens.

După câteva minute, puterea spirituală a lui Priest era reînnoită. Se simțea ager, încrezător, centrat.

Când ieși din nou afară, se hotărî să verifice via.

Inițial nu existase via. Când Star venise acolo, nu era nimic în vale, cu excepția unei cabane de vânătoare ruinate. Timp de trei ani comunitatea trecuse de la o criză la alta, cuprinsă de certuri, doborâtă de furtuni, susținută numai prin cerșitul în oraș. Apoi venise Priest.

I-a luat mai puțin de un an să devină egalul recunoscut al lui Star și co-lider. La început a organizat excursiile pentru cerșit pentru a avea maximum de eficiență. Mergeau în orașe precum Sacramento sau Stockton, într-o sâmbătă-dimineață, când străzile erau pline de cumpărători. Fiecărui individ i se atribuia un colț.

Toată lumea avea o poveste: Aneth spunea că încearcă să strângă bani cât să plătească biletul de întoarcere acasă la ai ei în New York, Song cânta la chitară „There but for Fortune”, Slow spunea că el nu mâncase de trei zile, Bones făcea oamenii să zâmbească cu o pancartă pe care scria „De ce să mint? Strâng bani de bere”.

Dar cerșitul era doar temporar. Sub îndrumarea lui Priest, hipioții terasaseră dealul, deviaseră un pârâu pentru irigații și plantaseră o vie. Efortul uriaș de echipă îi unise și închegaseră un mic grup, iar via le permitea să trăiască fără să cerșească. Acum chardonnay-ul lor era căutat de cunoscătorii de vin. Priest mergea printre rândurile bine îngrijite. Între vițe erau plantate ierburi și flori, în parte pentru că erau utile și frumoase, dar în principal pentru a atrage gărgărițe și viespi care distrugeau afidele și alți dăunători. Aici nu se foloseau chimicale: se bazau pe metode naturale. Creșteau și trifoi, pentru că fixa azotul din

aer, iar când îl arau și amestecau în sol, acționa ca un îngrășământ natural.

Vița dădea lăstari. Era sfârșit de mai, astfel că pericolul ca noii lăstari să înghețe trecuse. La acest moment al ciclului, mare parte a muncii consta în a lega lăstarii de araci ca să le susțină creșterea și să prevină ruperea lor la vânt.

Priest învățase despre vin în anii petrecuți ca vânzător de tării, Star studiase subiectul în cărți, dar nu ar fi putut reuși fără bătrânul Raymond Dellavalle, un producător de vin binevoitor care îi ajutase pentru că, bănuia Priest, își dorise ca în tinerețe să fi fost mai îndrăzneț.

Via lui Priest salvase comunitatea, dar și comunitatea îi salvase viața lui Priest. El sosise aici ca fugar – fugea de mafie, de poliția din Los Angeles și de fisc în același timp. Era bețiv și consumator de cocaină, singur, falit și cu gânduri suicidare. El condusese pe drumul de pământ spre comunitate, urmând niște indicații vagi ale unui drumeț și hoinărise printre arbori până când dăduse peste un grup de hipioți goi, care stăteau pe pământ, cântând. Se uitase la ei pentru o bună bucată de vreme, vrăjit de mantra lor și de starea lor de calm profund care se ridica precum fumul. Unul sau doi îi zâmbiră, dar își continuaseră ritualul. În cele din urmă se dezbrăcase, ca un om în transă, lăsând deoparte costumul de afaceri, cămașa roz, pantofii cu platforme și boxerii roșu cu alb și se așezase gol lângă ei.

Aici găsise pacea, o nouă religie, muncă, prieteni și iubite. Într-o perioadă când era gata să se arunce cu Plymouth-ul ’Cuda 440-6 galben de pe o stâncă, comunitatea îi dăduse un sens vieții.

Acum pentru el nu avea să mai fie altă existență. Locul acesta era tot ce avea și ar fi fost în stare să moară ca să-l apere.

S-ar putea să fiu nevoit să fac asta.

Va asculta emisiunea de la radio a lui John Truth. Dacă guvernatorul avea de gând să deschidă ușa pentru negocieri, sau să facă alte concesii, în mod sigur va fi anunțat înainte de finalul transmisiei.

Când ajunse în capătul îndepărtat al viei, se decise să verifice vibratorul seismic.

Merse sus pe deal. Nu era niciun drum, doar o potecă bine bătătorită prin pădure. Vehiculele nu puteau trece prin sat. La

patru sute de metri de case, el ajunse într-un luminiș noroios. Parcat sub arbori era vechiul lui ’Cuda, un minibus Volkswagen vechi, care era chiar și mai vechi decât Subarul lui Melanie, și camioneta comunității, un Ford Ranger verde-închis. De aici, un drum de pământ ducea trei kilometri prin pădure, la deal și la vale, dispărând într-un șuvoi de noroi ici și trecând printr-un izvor colo, până când în final ajungea la drumul de țară, asfaltat, cu două benzi. Era la 16 kilometri de cel mai apropiat oraș, Silver City.

O dată pe an toată comunitatea petrecea o zi rostogolind butoaiele pe deal și printre arbori până în acest luminiș, iar de-aici erau încărcate în camionul lui Paul Beale și transportate la fabrica lui de îmbuteliere din Napa. Era ziua cea mare a calendarului lor și mereu țineau un festin în seara aceea, apoi își luau liber în ziua următoare, ca să sărbătorească un an de succes. Ceremonia avea loc la opt luni după recoltă, deci urma peste câteva zile. Anul acesta Priest decise că vor ține petrecerea la o zi după ce guvernatorul va amâna construcțiile din vale.

În schimbul vinului, Paul Beale cumpăra mâncare pentru bucătăria comunității și aproviziona magazinul gratuit cu provizii: haine, dulciuri, țigări, rechizite, cărți, tampoane, pastă de dinți, tot ce avea nevoie toată lumea. Sistemul funcționa fără bani. Cu toate astea, Paul ținea contabilitatea și, la finalul fiecărui an, el depunea surplusul de bani într-un cont bancar de care știau numai Priest și Star.

Din luminiș, Priest merse pe potecă un kilometru, sărind peste băltoace de ploaie și cățărându-se peste creste, apoi ieși și urmă o cale invizibilă printre copaci. Nu erau urme de cauciuc pentru că le acoperise covorul de ace de pin care se formase în pădure. Ajunse într-un loc mai liber și se opri. Nu se vedea decât o grămadă de vegetație: ramuri rupte și puieți scoși din rădăcină puși unii peste alții, la trei metri înălțime, ca un foc de tabără. Trebuia să urce până în vârful grămezii și să dea la o parte frunzișul ca să se asigure că acolo sub camuflaj camionul era încă la locul lui.

Nu că ar fi crezut că ar veni cineva aici căutând camionul. Ricky Granger, care fusese angajat la geofoane de Ritkin Seismex din sudul Texasului, pe câmpurile petrolifere, nu avea nicio legătură cu această vie izolată din comitatul Sierra,

California. Cu toate astea, din când în când se întâmpla să se piardă câțiva drumeți și să rătăcească pe terenurile comunității – cum făcuse și Melanie – și în mod sigur s-ar fi întrebat de ce acest echipament mare și scump era parcat aici în pădure. Așa că Priest și Mâncătorii de Orez munciseră două ore să ascundă camionul. Priest era destul de sigur că nu se putea vedea nici măcar din aer. El dezveli o roată și lovi cauciucul, așa cum ar face cumpărătorul sceptic al unei mașini folosite. Ucisese un om pentru acest vehicul. Se gândi puțin la soția frumoasă a lui Mario și la copiii lui și se întrebă dacă ei își dăduseră seama deja că Mario nu se mai întorcea acasă niciodată. Apoi alungă gândul din minte.

Dorea să se asigure încă o dată că vehiculul era gata de plecare mâine-dimineață. Numai când se uita la el se încorda. Simți un impuls puternic să pornească chiar acum, azi, doar să scape de tensiune. Dar anunțase un termen-limită, iar respectarea lui era importantă.

Așteptarea era de nesuportat. Se gândi să se urce și să pornească camionul, doar ca să se asigure că totul era în ordine, dar asta ar fi fost imprudent. Era prea agitat. Camionul era bine. Ar face mai bine să stea deoparte și să aștepte până mâine.

Desfăcu o altă parte a acoperișului și se uită la placa de oțel care lovea pământul. Dacă planul lui Melanie funcționa, vibrația va declanșa un cutremur. Planul conținea un fel de justiție pură. Ei aveau să folosească energia acumulată a pământului ca amenințare pentru a forța guvernatorul să aibă grijă de mediu. Pământul salva pământul. Priest simțea că este dreptate divină.

Spirit lătră încet, ca și când ar fi auzit ceva. Era probabil un iepure, dar Priest puse nervos la loc crengile pe care le mutase, apoi se îndepărtă.

Își croi drum printre arbori până la potecă și se îndreptă spre sat.

Se opri în mijlocul potecii și se încruntă, încurcat. Când venise aici, călcase peste o creangă căzută. Acum fusese dată la o parte. Spirit nu lătra la iepuri. Mai era cineva prin zonă. El nu auzise pe nimeni, dar sunetele erau amortizate repede în vegetația deasă. Cine era? Îl urmărise cineva? Îl văzuse uitându-se la vibratorul seismic?

În timp ce se îndrepta spre casă, Spirit deveni agitat. Când putuse să vadă locul de parcare, Priest înțelese de ce.

Acolo, în luminișul noroios, parcată lângă ’Cuda lui, era o mașină de poliție.

Lui Priest îi stătu inima în loc.

Așa de repede! Cum de i-au dat de urmă atât de repede?

El se uită la mașină.

Era un Ford Crown Victoria alb, cu o dungă verde într-o parte, o stea cu șase colțuri de șerif pe portieră, patru antene și un stand de girofaruri albastre, roșii și portocalii pe acoperiș.

Fii calm. *Toate lucrurile trebuie să treacă*.

S-ar putea ca poliția să nu fie aici pentru vibrator. Curiozitatea l-ar fi putut mâna pe polițist, care s-a rătăcit pe drum: nu se mai întâmplase până acum, dar era posibil.

Erau multe alte motive posibile. Puteau să caute un turist care dispăruse. Un ajutor de șerif putea să caute un loc secret în care să se întâlnească cu soția vecinului său.

Ar putea nici să nu-și dea seama că era o comunitate aici. Poate că nu vor afla niciodată. Dacă Priest se întorcea în pădure…

Prea târziu. Chiar când gândul îi trecu prin cap, un polițist păși pe după trunchiul unui arbore.

Spirit lătră puternic.

— Liniște, spuse Priest, iar câinele tăcu.

Polițistul purta uniforma gri-verzuie a ajutorului de șerif, cu o stea pe piept în stânga, peste jacheta scurtă, o pălărie de cowboy și un pistol la cureaua pantalonilor.

Îl văzu pe Priest și îi făcu semn cu mâna.

Priest ezită, apoi ridică încet mâna și făcu și el semn.

Apoi, ezitant, înaintă spre mașină.

Ura polițiștii. Majoritatea dintre ei erau hoți și bătăuși și psihopați. Se foloseau de uniforma și poziția lor ca să ascundă faptul că erau criminali mai răi decât oamenii pe care îi arestau. Dar se forță să fie politicos, ca și când ar fi un cetățean prost, din suburbie, care își imagina că poliția era acolo să îl protejeze.

El respiră constant, își relaxă mușchii feței, zâmbi și spuse:

— ’Neața.

Polițistul era singur. Era tânăr, poate douăzeci și cinci sau treizeci de ani, cu păr scurt, șaten-deschis. Trupul lui în uniformă era deja îndesat: în zece ani va avea deja o burtă de bere.

— Sunt locuințe pe aici? întrebă polițistul.

Priest era tentat să mintă, dar după ce reflectă o clipă, își dădu seama că era prea riscant. Polițistul trebuia să meargă doar patru sute de metri în direcția potrivită ca să dea de case și ar fi intrat la bănuieli dacă ar fi descoperit că a fost mințit. Așa că Priest îi spuse adevărul.

— Nu sunteți departe de Crama Silver River.

— N-am auzit de ea.

Nu era un accident. În cartea de telefoane, adresa și numărul erau ale lui Paul Beale din Napa. Niciunul dintre membrii comunității nu era înregistrat să voteze. Niciunul dintre ei nu plătea taxe pentru că niciunul nu avea venit. Mereu fuseseră secretoși. Star avea oroare de publicitate, din vremea în care mișcarea hippie fusese distrusă de supraexpunerea mediatică. Dar mulți dintre membrii comunei aveau un motiv să se ascundă. Unii aveau datorii, alții erau căutați de poliție. Oaktree fusese dezertor, Song fugise de un unchi care o abuzase sexual, iar soțul lui Aneth o bătuse și jurase că, dacă ea îl părăsea, ar căuta-o oriunde s-ar ascunde.

Comunitatea continua să acționeze ca un sanctuar și unii dintre cei mai recent veniți erau și ei fugari. Singura cale prin care cineva putea să afle despre acest loc era de la oameni precum Paul Beale care locuiseră aici pentru o vreme, iar apoi se întorseseră la lumea din afară, dar aceștia erau foarte precauți cu păstrarea secretului.

Nu mai fusese niciodată un polițist aici.

— Cum de nu am auzit niciodată de acest loc? spuse polițistul. Sunt ofițer aici de zece ani.

— Este destul de mic, spuse Priest.

— Ești proprietarul?

— Nu, doar un muncitor.

— Și ce faceți aici, faceți vin?

O, doamne, un gigant intelectual.

— Da, pe scurt.

Polițistul nu prinse ironia. Priest continuă:

— Ce vă aduce prin părțile astea așa de devreme dimineața? N-am mai avut o infracțiune aici de când Charlie s-a îmbătat și l-a votat pe Jimmy Carter.

El zâmbi. Nu exista niciun Charlie, încerca să facă genul de glumă care i-ar plăcea unui polițist.

Dar acesta rămase neschimbat.

— Îi caut pe părinții unei tinere fete care și-a dat numele de Flower.

Priest fu cuprins de o frică teribilă și brusc se simți rece ca gheața.

— O, Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— A fost arestată.

— E bine?

— Nu e rănită în niciun fel, dacă la asta vă referiți.

— Slavă Domnului. Credeam că o să spuneți că a avut un accident.

Creierul lui Priest începea să își revină din șoc.

— Cum poate să fie la închisoare? Credeam că e aici, dormind în patul ei!

— Evident că nu. Ce legătură aveți cu ea?

— Sunt tatăl ei.

— Atunci va trebui să veniți în Silver City.

— Silver City? De când e acolo?

— De peste noapte. Nu am vrut să o ținem atât de mult, dar pentru o vreme a refuzat să ne spună adresa ei. A cedat cu aproximativ o oră în urmă.

Inima lui Priest bătu cu putere când se gândi la fetița lui în custodia poliției, încercând să păstreze secretul comunei până când nu a mai putut. Ochii i se umplură de lacrimi.

Polițistul continuă:

— Chiar și așa, ați fost extrem de greu de găsit. În final am primit indicații de orientare de la un grup de ciudați înarmați cam la patru kilometri în vale de aici.

Priest încuviință.

— Los Alamos.

— Da. Aveau un semn uriaș pe care scria „Nu recunoaștem jurisdicția guvernului Statelor Unite”. Cretini.

— Îi cunosc, spuse Priest.

Erau niște justițiari de dreapta care preluaseră o casă de țară mare și veche, într-un loc izolat, și pe care acum o păzeau cu arme de foc și visau să lupte cu o invazie a chinezilor. Din păcate, erau cei mai apropiați vecini ai comunității.

— De ce este Flower în custodia poliției? A făcut ceva rău?

— Acesta este motivul obișnuit, spuse polițistul sarcastic.

— Ce a făcut?

— A fost prinsă furând dintr-un magazin.

— Dintr-un *magazin*? De ce ar vrea să facă asta un copil care are acces la un magazin gratuit? Ce a furat?

— O fotografie color, mare, cu Leonardo DiCaprio.

•

Priest voia să-l pocnească în față pe polițist, dar asta nu ar fi ajutat-o pe Flower, așa că, în schimb, i-a mulțumit omului că venise acolo și i-a promis că el și mama lui Flower vor veni într-o oră la secția șerifului din Silver City ca să-și ia fiica. Mulțumit, polițistul plecă.

Priest se duse la cabana lui Star. Era în același timp și clinica comunității. Ea nu avea pregătire medicală, dar acumulase multe cunoștințe de la tatăl ei medic și mama ei asistentă. În copilărie s-a obișnuit cu urgențe medicale și chiar asistase la nașteri. Camera ei era plină de cutii cu bandaje, borcane cu unguente, aspirine, medicamente de tuse și contraceptive.

Când Priest o trezi și îi dădu vestea cea proastă, ea deveni isterică. Ura poliția aproape la fel de mult ca el. În anii șaizeci fusese bătută de polițiști cu bastoane la proteste, i se vânduseră droguri proaste de către polițiști sub acoperire și, odată, fusese violată de detectivi într-o secție. Ea sări din pat, țipând și începu să-l lovească. El o ținu de încheieturi și încercă să o calmeze.

— Trebuie să mergem acolo acum și să o scoatem! strigă Star.

— Da, spuse el. Dar îmbracă-te mai întâi, bine?

Ea se opri din agitație.

— Bine.

— Mi-ai spus că tu ai fost arestată la treisprezece ani, spuse el în timp ce ea își lua jeanșii.

— Da, și un sergent bătrân și murdar, cu o țigară care îi atârna din colțul gurii, și-a pus mâinile pe sânii mei și a spus că mă voi transforma într-o doamnă frumoasă.

— N-o s-o ajute pe Flower dacă te duci acolo supărată și ești arestată și tu, sublinie el.

Ea se controlă.

— Ai dreptate, Priest. De dragul ei, trebuie să intrăm în grațiile ticăloșilor ălora.

Ea își pieptănă părul și se uită într-o oglindă mică.

— Bun. Sunt gata să mănânc rahat.

Priest mereu credea că era cel mai bine să fii îmbrăcat convențional când aveai de-a face cu poliția. Îl trezi pe Dale și

luă de la el vechiul său costum bleumarin. Acum era proprietate comună, iar Dale îl purtase cel mai recent, ca să meargă la tribunal când soția pe care o părăsise cu douăzeci de ani în urmă se hotărâse, în sfârșit, să divorțeze de el. Priest se îmbrăcă cu costumul peste cămașa de lucru și își legă cravata „scrumbie” roz cu verde, veche de douăzeci și cinci de ani. Pantofii erau demult uzați, așa că își puse la loc sandalele. Apoi el și Star se urcară în ’Cuda.

Când ajunseră pe drumul de țară, Priest spuse:

— Cum de niciunul dintre noi nu a observat că nu era acasă noaptea trecută?

— M-am dus să îi spun noapte bună, dar Pearl mi-a spus că se dusese la toaletă.

— Și mie mi s-a spus la fel! Pearl trebuie să fi știut ce se întâmplase și a mințit pentru ea!

Pearl, fiica lui Dale și Poem, avea doisprezece ani și era cea mai bună prietenă a lui Flower.

— M-am întors mai târziu, dar toate lumânările erau stinse și era întuneric peste tot, așa că nu am vrut să le trezesc. Nu mi-am imaginat niciodată…

— De ce ai face-o? Copilul acesta și-a petrecut toate nopțile din viața ei în același loc – nu aveai niciun motiv să crezi că era în altă parte.

•

Intrară în Silver City. Secția șerifului era lângă tribunal. Intrară într-un hol întunecos decorat cu articole decupate din ziare cu vechi crime. În spatele unui ghișeu cu un interfon și un buton de acces era o recepție. Un ofițer în cămașă kaki și cravată verde spuse:

— Vă ajut cu ceva?

— Numele meu este Stella Higgins, iar fiica mea este reținută aici, spuse Star.

Ofițerul îi privi cu duritate. Priest se gândi că el îi evalua, întrebându-se ce fel de părinți erau.

— Un moment, vă rog, spuse el și dispăru.

Priest îi vorbi lui Star în șoaptă.

— Cred că ar trebui să fim cetățeni respectabili, care se supun legii și care sunt consternați că un copil de-al lor a dat de necaz cu poliția. Nu avem decât respect pentru personalul de aplicare

a legii. Ne pare rău că am provocat probleme unor oameni atât de muncitori.

— M-am prins, spuse Star încet.

Se deschise o ușă și ofițerul îi lăsă să intre.

— Domnul și doamna Higgins, spuse el.

Priest nu îl corectă.

— Urmați-mă, vă rog.

Îi conduse într-o sală de ședințe cu un covor gri și mobilă modernă, ternă.

Flower aștepta.

Ea urma să fie formidabilă și voluptuoasă ca mama ei într-o bună zi, dar la treisprezece ani era încă o fată deșirată, stânjenită. Acum era supărată și plânsă în același timp. Dar părea că nu pățise nimic. Star o îmbrățișă strâns, apoi Priest făcu la fel.

Star spuse:

— Dragă, ai petrecut noaptea în închisoare?

Flower clătină din cap.

— Într-o casă, spuse ea.

Ofițerul explică.

— Legea din California este foarte strictă. Minorii nu pot fi închiși sub același acoperiș precum infractorii adulți. Așa că avem câțiva oameni în oraș care sunt dispuși să aibă grijă de tinerii nelegiuiți peste noapte. Flower a stat acasă la doamna Waterlow, o profesoară locală care se întâmplă să fie și sora șerifului.

— A fost în regulă? o întrebă Priest pe Flower.

Copilul încuviință prostește.

El începu să se simtă mai bine. *La naiba*, *copiilor li se pot întâmpla și lucruri mai grave*.

Ofițerul spuse:

— Luați loc, vă rog, domnule și doamnă Higgins. Sunt ofițerul de eliberare condiționată și face parte din munca mea să mă ocup de infractorii adolescenți.

Ei se așezară.

— Flower este acuzată că a furat un poster în valoare de 9,99 dolari de la magazinul Silver Disc Music.

Star se întoarse spre fiica ei.

— Nu înțeleg asta, spuse ea. De ce ai fura un *poster* cu *o nenorocită de stea de cinema*?

Flower deveni brusc vocală.

— Pur și simplu l-am vrut, bine? L-am vrut! strigă ea izbucnind în lacrimi.

Priest i se adresă ofițerului.

— Vrem să o luăm acasă pe fiica noastră cât de repede posibil. Ce trebuie să facem?

— Domnule Higgins, trebuie să vă spun că pedeapsa maximă pentru ce a făcut Flower ar fi încarcerare până la vârsta de douăzeci și unu de ani.

— Iisuse Hristoase! exclamă Priest.

— Cu toate astea, nu mă aștept la o pedeapsă atât de dură pentru un prim incident. Spuneți-mi, Flower a intrat în necazuri în trecut?

— Niciodată.

— Sunteți surprinși de ce a făcut?

— Da.

— Suntem uluiți, spuse Star.

Agentul îi întrebă despre viața lor de acasă, încercând să își dea seama dacă Flower era bine îngrijită. Priest răspunse la majoritatea întrebărilor, lăsând impresia că erau simpli muncitori agricoli. El nu spuse nimic despre viața lor în comunitate sau despre credințele lor. Agentul întrebă unde mergea Flower la școală și Priest spuse că la cramă era o școală pentru copiii muncitorilor.

Agentul părea mulțumit de răspunsuri. Flower trebui să semneze o promisiune că va veni la tribunal peste patru săptămâni la zece dimineața. Agentul ceru contrasemnătura unuia dintre părinți și Star semnă. Nu trebuiau să depună cauțiune. Plecară de acolo în mai puțin de o oră.

Când ieșiră din biroul șerifului, Priest spuse:

— Asta nu te face o persoană rea, Flower. Ai făcut o prostie, dar te iubim la fel de mult ca întotdeauna. Ține minte asta. Și vorbim despre asta când ajungem acasă.

Conduseră înapoi la cramă. Pentru o vreme, Priest nu se putea gândi la altceva decât la cum era fiica lui, dar acum că o avea înapoi bine și sănătoasă, el începu să reflecteze la implicațiile mai ample ale arestului. Comunitatea nu atrăsese niciodată atenția poliției până atunci. Nu exista furt, pentru că nu recunoșteau proprietatea privată. Uneori mai erau bătăi, dar membrii comunității tratau singuri în astfel de situații. Acolo

nimeni nu murise vreodată. Nu aveau telefon cu care să sune la poliție. Nu încălcau nicio lege, cu excepția legilor legate de droguri și erau discreți în privința asta.

Dar acum locul se afla pe hartă.

Era cel mai prost moment posibil să se întâmple asta.

Nu putea să facă nimic în privința asta decât să fie foarte atent. Se hotărî să nu dea vina pe Flower. La vârsta ei el era deja un hoț profesionist cu normă întreagă, cu un cazier deja de trei ani. Dacă un părinte ar putea înțelege, el ar fi acela.

Porni radioul din mașină. La oră fixă era un buletin de știri. Ultima știre se referi la amenințarea cutremurului:

„*Guvernatorul Mike Robson se întâlnește cu agenți FBI în această dimineață pentru a discuta despre gruparea teroristă Copiii Edenului*, *care a amenințat că va declanșa un cutremur*, spuse crainicul. *Un purtător de cuvânt al Biroului a declarat că amenințările sunt luate în serios*, *dar nu va comenta mai mult înaintea întâlnirii*”.

Guvernatorul avea să facă un anunț după ce se întâlnea cu FBI, ghici Priest. El își dorea ca postul de radio să fi difuzat ora întâlnirii.

Când ajunseră acasă era mijlocul dimineții. Mașina lui Melanie nu era în parcare: îl dusese pe Dusty în San Francisco să îl lase cu tatăl lui peste weekend.

La cramă era un aer supus. Majoritatea grupului era în vie, culegând buruieni, muncind fără cântecele și râsetele obișnuite. Lângă bucătărie, Holly, mama fiilor lui, Ringo și Smiler, prăjea ceapă în timp ce Slow, care era mereu sensibil la atmosferă, părea speriat când curăța cartofi noi din grădina de legume. Chiar și Oaktree, tâmplarul, părea tăcut în timp ce stătea aplecat peste masa lui de lucru, tăind o placă.

Când îi văzură pe Priest și Star întorcându-se cu Flower, toți începură să termine sarcinile pe care le aveau de făcut și să se îndrepte spre templu. Când era o criză, mereu se adunau s-o discute. Dacă era o chestiune minoră, putea să aștepte până la finalul zilei, dar asta era prea importantă să fie amânată.

În drum spre templu, Priest și familia lui fură interceptați de Dale și Poem cu fiica lor, Pearl.

Dale, un bărbat scund cu păr scurt și aranjat, era cel mai convențional din grup. Era o persoană esențială pentru că era un fabricant de vin expert și controla amestecul din fiecare an.

Dar uneori Priest simțea că el trata comunitatea de parcă era ca oricare alt sat. Dale și Poem fuseseră primul cuplu care a construit o cabană de familie. Poem era o femeie cu piele închisă la culoare și cu accent franțuzesc. Ea avea o trăsătură sălbatică – Priest știa, pentru că se culcase cu ea de câteva ori –, dar cu Dale ea devenise întrucâtva domesticită. Dale era unul dintre puținii care s-ar fi putut readapta la viața normală dacă ar fi trebuit să plece. Cei mai mulți dintre ei nu erau la fel, simțea Priest: ar fi ajuns la închisoare sau instituționalizați sau morți.

— E ceva ce ar trebui să vezi, spuse Dale.

Priest observă un mic schimb de priviri între fete. Flower o privi acuzator pe Pearl, care părea speriată și vinovată.

— Ce mai e acum? spuse Star.

Dale îi conduse pe toți spre singura cabană goală. În prezent era folosită drept cameră de studiu pentru copiii mai mari. Erau o masă, niște scaune și un dulap cu cărți și creioane. Tavanul avea o ușă care ducea spre un spațiu îngust sub acoperișul înclinat. Acum trapa era deschisă și scara era sub ea.

Priest avea senzația oribilă că știa ce urmează.

Dale aprinse o lumânare și urcă pe scară. Priest și Star îl urmară. În spațiul de sub acoperiș, la lumina lumânării pâlpâinde, văzură depozitul secret al fetelor: o cutie plină de bijuterii ieftine, machiaj, haine la modă și reviste pentru adolescenți.

Priest spuse încet:

— Toate lucrurile despre care le-am învățat să le considere inutile.

Dale spuse:

— Au fost în drumeție în Silver City. Au făcut asta de trei ori în ultimele patru săptămâni. Iau hainele astea și se schimbă din jeanșii și cămășile de lucru când se duc acolo.

— Ce fac acolo? spuse Star.

— Stau pe stradă, vorbesc cu băieții și fură din magazine.

Priest băgă mâna în cutie și scoase un tricou îngust, albastru cu o dungă portocalie. Era făcut din nailon și părea subțire și ieftin. Era genul de haine pe care le disprețuia: nu oferea căldură sau protecție și nu făcea decât să acopere frumusețea trupului omenesc cu un strat de urâțenie.

Cu cămașa în mână, coborî de pe scară. Star și Dale îl urmară.

Cele două fete erau îngrozite.

Priest spuse:

— Hai să mergem la templu și să discutăm asta cu tot grupul.

Până când au ajuns acolo, toată lumea se adunase, inclusiv copiii. Stăteau cu picioarele încrucișate pe podea, așteptând.

Priest se așeză în mijloc, ca întotdeauna. În teorie, discuțiile erau democratice, iar comunitatea nu avea lideri, dar în practică el și Star dominau toate întâlnirile.

Priest conducea dialogul spre rezultatul dorit de el, de obicei punând întrebări mai degrabă decât afirmând un punct de vedere. Dacă îi plăcea o idee, încuraja o discuție asupra beneficiilor sale, dacă voia să înăbușe o propunere, întreba cum puteau fi siguri că va funcționa. Și dacă dispoziția întâlnirii era împotriva lui, se prefăcea că era convins, apoi schimba decizia mai târziu.

— Cine vrea să înceapă? spuse el.

Aneth vorbi. Era genul mamei de aproape patruzeci de ani care credea în înțelegere mai degrabă decât în pedepsire. Ea spuse:

— Poate Flower și Pearl ar trebui să înceapă, să ne spună de ce au vrut să meargă în Silver City.

— Să cunoaștem oameni, spuse Flower cu sfidare.

Aneth zâmbi.

— Te referi la băieți?

Flower ridică din umeri.

Aneth spuse:

— Ei bine, cred că este de înțeles asta… dar de ce a trebuit să furați?

— Să arătăm bine!

Star oftă exasperată.

— Ce e în neregulă cu hainele voastre obișnuite?

— Mamă, fii serioasă, spuse Flower disprețuitor.

Star se aplecă și o plesni peste față.

Flower rămase cu gura deschisă. Pe obraz îi rămase un semn roșu.

— Să nu îndrăznești să îmi vorbești așa, spuse Star. Tocmai ai fost prinsă furând și a trebuit să te scot de la închisoare, așa că nu vorbi de parcă eu sunt proasta.

Pearl începu să plângă.

Priest oftă. Ar fi trebuit să prevadă asta. Nu era nimic în neregulă cu hainele din magazinul gratuit. Aveau jeanși albaștri,

negri sau crem, cămăși de lucru de denim, tricouri albe, gri, roșii și galbene, sandale și cizme, pulovere groase din lână pentru iarnă, haine impermeabile pentru lucrat în ploaie. Dar aceleași haine erau purtate de toată lumea și așa se întâmpla de ani de zile. Normal că fetele voiau ceva diferit. Cu treizeci și cinci de ani în urmă Priest furase o jachetă de Beatle de la un butic numit Rave pe strada San Pedro.

— Pearl, *cherie*, nu-ți plac hainele tale? se adresă Poem fiicei sale.

Printre sughițuri spuse:

— Am vrut să arătăm ca Melanie.

— A, spuse Priest și își dădu seama.

Melanie încă purta hainele pe care le adusese aici: topuri decoltate care îi arătau burta, fuste mini și pantaloni scurți, pantaloni ușchiți și șepci drăguțe. Arăta șic și sexy. Nu era de mirare că fetele o adoptaseră drept model.

Dale spuse:

— Trebuie să vorbim despre Melanie.

El părea agresiv. Cei mai mulți dintre ei ezitau să spună ceva care ar putea trece drept critică asupra lui Priest.

Priest se simți defensiv. El o adusese pe Melanie aici și el era iubitul ei. Și ea era esențială pentru plan.

— Niciodată nu punem oamenii să își schimbe hainele când ni se alătură, spuse el. La început ei poartă hainele lor vechi, mereu asta a fost regula.

Alaska vorbi. O fostă profesoară, ea venise aici cu iubita ei, Juice, cu zece ani în urmă, după ce au fost ostracizate în orășelul în care locuiau după ce au dezvăluit că sunt lesbiene.

— Nu este vorba doar de hainele ei, spuse Alaska. Nu prea muncește.

Juice încuviință aprobator.

Priest argumentă:

— Am văzut-o în bucătărie, spălând vase și făcând prăjituri.

Alaska părea speriată, dar ea insistă.

— Câteva sarcini domestice ușoare. Nu muncește în vie. Este o pasageră, Priest.

Star văzu că Priest era atacat și îl susținu.

— Am avut mulți astfel de oameni. Mai țineți minte cum era Holly când a venit prima oară?

Holly fusese puțin ca Melanie, o fată drăguță care fusese atrasă mai întâi de Priest și apoi de comunitate.

Holly zâmbi trist.

— Recunosc. Eram leneșă. Dar în cele din urmă am început să mă simt prost pentru că nu îmi făceam treaba. Nimeni nu mi-a zis nimic. Mi-am dat seama, pur și simplu, că aș fi mai fericită dacă îmi făceam partea mea.

Priest spuse:

— Evident că trebuie să avem o discuție cu Melanie despre asta când se întoarce din San Francisco. Știu că va fi foarte supărată când va auzi ce au făcut Flower și Pearl.

Dale nu era mulțumit.

— Ce îi deranjează pe mulți dintre noi…

Priest se încruntă. Suna de parcă era un grup care vorbise pe la spatele lui. *Iisuse*, *mă paște o adevărată rebeliune acum*? El lăsă disconfortul să i se arate în voce.

— Ei? Ce *deranjează* pe mulți dintre voi?

Dale înghiți în sec.

— Telefonul ei mobil și computerul.

În vale nu era electricitate, deci aveau puține aparate electrice și dezvoltaseră un fel de puritanism despre lucruri precum televizorul și casetele video. Priest trebuia să asculte radioul din mașină ca să audă știrile. Ajunseseră să desconsidere tot ce era electric. Echipamentele lui Melanie, pe care le reîncărca la biblioteca publică din Silver City, conectându-se la o priză folosită de obicei pentru aspirator, atrăsesem niște priviri dezaprobatoare. Acum mai mulți oameni încuviințau aprobator față de plângerea lui Dale.

Exista un motiv special pentru care Melanie trebuia să își păstreze mobilul și computerul. Dar Priest nu putea să îi explice asta lui Dale. Nu era un Mâncător de Orez. Deși era un membru cu drepturi depline al grupului și fusese aici de ani de zile, Priest nu putea fi sigur că ar fi de acord cu planul cutremurului. S-ar putea speria.

Priest își dădu seama că trebuia să pună capăt acestei discuții. Scăpa de sub control. Oamenii nemulțumiți trebuiau tratați individual, nu într-o discuție colectivă unde s-ar putea apăra unul pe altul.

Dar înainte să spună ceva, Poem contribui.

— Priest, se întâmplă ceva? Este ceva ce nu ne spui? Nu am înțeles niciodată de ce tu și Star a trebuit să plecați două săptămâni și jumătate.

Song, sprijinindu-l pe Priest, spuse:

— Uau, ce întrebare plină de neîncredere!

Priest își dădu seama că grupul se destrăma. Era iminentă perspectiva părăsirii văii. Nu era niciun semn al miracolului la care el făcuse referire. Vedeau cum lumea lor lua sfârșit.

Star spuse:

— Am crezut că am spus tuturor. Am avut un unchi care a murit și și-a lăsat afacerile încurcate, iar eu eram singura lui rudă, așa că a trebuit să ajut avocații să descurce totul.

Destul.

Priest știa cum să înăbușe un protest și vorbi cu hotărâre:

— Simt că discutăm aceste lucruri într-o atmosferă neplăcută, spuse el. Mai este cineva de acord cu mine?

Toți erau, desigur. Mulți dintre ei încuviințară.

— Ce facem în privința asta?

Priest se uită la fiul său de zece ani, un copil cu ochi negri, serios.

— Ce zici, Ringo?

— Meditâm împreună, spuse băiatul.

Era răspunsul pe care l-ar fi dat oricare dintre ei.

Priest privi în jur.

— Toată lumea este de acord cu ideea lui Ringo?

Erau.

— Atunci hai să ne pregătim.

Fiecare dintre ei luă poziția preferată. Unii stăteau întinși pe spate, alții se ghemuiră în poziție fetală, unul sau doi stăteau de parcă dormeau. Priest și alți câțiva stăteau cu picioarele încrucișate, cu mâinile relaxate pe genunchi, cu ochii închiși și chipurile ridicate spre rai.

— Relaxați-vă degetul mic de la piciorul stâng, spuse Priest cu o voce joasă, penetrantă. Apoi al patrulea deget, apoi al treilea, apoi al doilea, apoi degetul mare. Relaxați-vă tot piciorul... și glezna... și apoi gamba. În timp ce trecea încet peste tot trupul, o pace contemplativă coborî peste încăpere. Respirația oamenilor încetini și deveni echilibrată, trupurile lor erau din ce în ce mai nemișcate și chipurile lor căpătară treptat liniștea meditației.

În cele din urmă Priest rosti o silabă lentă, profundă:

— Om.

Cu o singură voce, congregația răspunse:

— Omm…

Oamenii mei.

Fie ca ei să trăiască aici pentru totdeauna.

6.

Întâlnirea de la biroul guvernatorului era programată pentru ora douăsprezece. Sacramento, capitala statului, era la o distanță de câteva ore cu mașina de San Francisco. Judy plecă de acasă la zece fără un sfert să aibă timp să iasă din oraș cu traficul intens.

Cel cu care urma să se întâlnească, Al Honeymoon, era o figură bine cunoscută în politica din California. Oficial era secretarul de cabinet, dar de fapt era un călău. Ori de câte ori guvernatorul Robson trebuia să treacă o nouă autostradă printr-un loc prețuit pentru frumusețea sa, să construiască o nouă centrală nucleară, să concedieze o mie de angajați guvernamentali sau să trădeze un prieten credincios, îl punea pe Honeymoon să facă treburile murdare.

Cei doi bărbați fuseseră colegi timp de douăzeci de ani. Când s-au cunoscut, Mike Robson era încă doar un membru al unui organ legislativ, iar Honeymoon tocmai terminase facultatea de drept.

Honeymoon fusese ales pentru rolul lui de tip rău pentru că era negru, iar guvernatorul calculase cu înțelepciune că presa ar ezita să defăimeze un om de culoare. Acele vremuri liberale trecuseră de mult, dar Honeymoon se transformase într-un manipulator politic foarte abil și de o cruzime neînchipuită. Nimeni nu îl plăcea, dar mulți oameni se temeau de el.

De dragul Biroului, Judy voia să îi facă o impresie bună. Nu se întâmpla des ca persoanele politice să aibă un interes direct și personal într-un caz al FBI. Judy știa că felul în care ea va trata această misiune va influența pentru totdeauna atitudinea lui Honeymoon asupra Biroului și față de agențiile de aplicare a

legii, în general. Experiența personală avea întotdeauna un impact mai puternic decât rapoartele și statisticile.

FBI-ul voia să pară atotputernic și infailibil. Dar ea progresase atât de puțin cu cazul, încât ar fi fost greu să joace acest rol, mai ales față de un tip dur precum Honeymoon. Oricum, nu era stilul ei. Planul ei era, pur și simplu, să pară eficientă și să inspire încredere.

Și mai avea un motiv să se prezinte bine. Ea voia ca declarația guvernatorului Robson să deschidă o cale de dialog cu Copiii Edenului.

Un indiciu că guvernatorul ar negocia i-ar putea convinge să se oprească. Și dacă răspundeau, asta i-ar oferi lui Judy noi indicii despre identitatea lor. Acum asta era singura modalitate prin care se gândea că îi putea prinde. Toate celelalte căi de investigare nu duseseră la nimic.

Ea se gândi că ar putea fi dificil să îl convingă pe guvernator să ofere acest indiciu. El nu va dori să dea impresia că ascultă solicitările teroriste, de teamă să nu-i încurajeze pe alții. Dar ar trebui să existe o cale de a compune declarația astfel încât mesajul să fie clar doar pentru oamenii grupului Copiii Edenului.

Ea nu purta costumul ei Armani. Instinctul îi spunea că lui Honeymoon îi plăcea să vadă pe cineva care dădea impresia unui om muncitor obișnuit, așa că se îmbrăcase cu un costum cu pantaloni gri-oțel, își legase părul la spate simplu și purta arma într-un toc la șold. Ca să nu pară prea sobră, purta și niște mici cercei cu perlă care atrăgeau atenția asupra gâtului ei lung. Nu strica niciodată să fie atrăgătoare.

Se întreba însă dacă Michael Quercus o considerase atrăgătoare. Era o partidă, dar păcat că era atât de iritant. Mama ei l-ar fi plăcut. Judy își amintea cum ea spunea:

— Îmi place un bărbat care preia inițiativa.

Quercus se îmbrăca bine, într-un fel subtil. Ea se întreba cum arăta trupul lui sub haine. Poate că era acoperit cu păr negru, ca o maimuță: nu îi plăceau bărbații păroși. Poate că era palid și moale, dar se gândi că nu: părea în formă. Își dădu seama că avea fantezii cu Quercus gol și se simți enervată pe sine însăși. *Ultimul lucru de care am nevoie este un idol matinal cu temperament neplăcut*.

Se hotărî să sune înainte și să verifice situația parcării. Formă numărul de la biroul guvernatorului pe mobil și dădu de secretara lui Honeymoon.

— Am o întâlnire la ora douăsprezece cu domnul Honeymoon și mă întreb dacă pot parca la clădirea Capitol. Nu am mai fost în Sacramento până acum.

La secretariat era un bărbat tânăr.

— Nu avem parcare pentru vizitatori la clădire, dar în cvartalul următor este un garaj pentru parcare.

— Unde anume este asta?

— Intrarea este pe Tenth Street între K Street și L. Clădirea Capitol este pe Tenth între L și M. Este practic la un minut distanță. Dar întâlnirea dumitale nu este la prânz, este la unsprezece și jumătate.

— Ce?

— Întâlnirea dumitale este programată pentru unsprezece și jumătate.

— S-a schimbat?

— Nu, doamnă, mereu a fost la unsprezece și jumătate.

Judy era furioasă. Să ajungă târziu deja crea o impresie proastă, înainte să deschidă gura. Deja lucrurile mergeau prost.

Ea își controlă furia.

— Bănuiesc că a făcut cineva o greșeală.

Ea se uită la ceas. Dacă ar fi condus foarte repede, putea să ajungă acolo în nouăzeci de minute.

— Nu este nicio problemă, deja am un avans, minți ea. Voi fi acolo.

— Foarte bine.

Apăsă accelerația și văzu cum vitezometrul Monte Carlo-ului se apropia de o sută șaizeci la oră. Din fericire drumul nu era aglomerat. Mare parte din traficul dimineții era în partea opusă, spre San Francisco.

Brian Kincaid îi spusese ora întâlnirii, deci și el va întârzia. Călătoreau separat pentru că el mai avea o întâlnire în Sacramento, la biroul FBI de acolo. Judy formă numărul biroului din San Francisco și vorbi cu secretara SAC-ului.

— Linda, Judy la telefon. Poți să îl suni te rog pe Brian și să îi spui că asistentul guvernatorului ne așteaptă la unsprezece și jumătate și nu la douăsprezece?

— Cred că știe asta, spuse Linda.

— Nu, nu știe. El mi-a spus douăsprezece. Vezi dacă poți să dai de el și să îl anunți.

— Sigur.

— Mersi, spuse Judy închizând telefonul și se concentră pe condus.

Câteva minute mai târziu auzi o sirenă de poliție.

Se uită în oglinda retrovizoare și văzu mașina de culoare bej a patrulei de poliție de pe autostrada Californiei.

— Nu pot să cred asta! spuse ea.

Ea trase pe dreapta și frână puternic. Mașina de patrulă opri în urma ei. Ea deschise portiera.

O voce amplificată spuse:

— RĂMÂNEȚI ÎN MAȘINĂ!

Ea își scoase ecusonul de FBI și îl întinse astfel încât polițistul să-l vadă, apoi se dădu jos.

— RĂMÂNEȚI ÎN MAȘINĂ!

Ea auzi o notă de frică în vocea lui și văzu că ofițerul de patrulă era singur. Își imagină oftând un polițist începător care scoate arma și o împușcă doar din nervozitate.

Ea întinse ecusonul astfel încât el să-l vadă.

— FBI! strigă ea. Uite, pentru numele lui Dumnezeu!

— INTRAȚI LA LOC ÎN MAȘINĂ!

Se uită la ceas. Era zece și jumătate. Tremurând de nervi, se așeză în mașină și lăsă portiera deschisă.

Urmă o așteptare înnebunitoare.

În final ofițerul de patrulă o abordă.

— Motivul pentru care v-am oprit este că mergeați cu o sută cincizeci și nouă de kilometri la oră…

— Uită-te la asta! spuse ea, ținând ecusonul.

— Ce-i asta?

— Pentru numele lui Dumnezeu, este o legitimație FBI! Sunt un agent într-o misiune urgentă și tocmai m-ai întârziat!

— Ei bine, nu prea arăți a…

Ea sări din mașină, îl luă prin surprindere și flutură un deget sub bărbia lui.

— Nu-mi spune tu mie că nu arăt a un nenorocit de agent. Nu recunoști un ecuson FBI, așa că de unde ai ști cum arată un agent?

Ea își puse mâinile în șold, dându-și sacoul la o parte ca el să îi vadă tocul armei.

— Pot să vă văd permisul, vă rog?

— La naiba, nu. Plec acum și voi conduce spre Sacramento cu o sută cincizeci și nouă de kilometri la oră, mă înțelegi?

Ea se sui înapoi în mașină.

— Nu puteți face asta, spuse el.

— Scrie-i reprezentantului tău din Congres, spuse ea, apoi trânti portiera și plecă.

Trecu pe banda de viteză, acceleră până la o sută șaizeci și apoi se uită la ceas. Irosise cam cinci minute. Încă putea să ajungă la timp.

Își pierduse cumpătul cu agentul de patrulă. El avea să îi spună superiorului său, care se va plânge la FBI. Judy va primi o mustrare. Dar dacă ea ar fi fost politicoasă cu tipul, încă ar fi fost acolo.

— Rahat, spuse ea prevestitor.

Ajunse la ieșirea spre centrul Sacramento-ului la unsprezece și douăzeci. Până la și douăzeci și cinci ea intra în parcarea de pe Tenth Street. Îi luă două minute să găsească un loc. Alergă pe scară și traversă strada.

Clădirea Capitol era un palat din piatră albă, ca un tort de nuntă, amplasat în niște grădini impecabile, mărginite de palmieri uriași. Se grăbi pe un hol de marmură și ajunse la o ușă mare cu numele GUVERNATOR gravat pe ea. Se opri, respiră de câteva ori să se calmeze și se uită la ceas.

Era exact unsprezece și jumătate. Ajunsese acolo la timp. Biroul nu va părea incompetent.

Ea deschise ușile duble și păși înăuntru.

Se trezi într-un hol mare în care se afla un secretar în spatele unui birou enorm. Pe o parte era un rând de scaune unde, spre mirarea ei, îl văzu pe Brian Kincaid așteptând relaxat, îmbrăcat într-un costum gri-închis, cu părul alb pieptănat cu grijă, ca o persoană care nu se grăbise să ajungă acolo. Brusc însă deveni conștientă că transpirase.

Când Kincaid o privi, ea văzu o scânteie de mirare în ochii lui, repede suprimată.

— Ăăă… bună, Brian, spuse ea.

— ’Neața, spuse el privind în altă parte.

Nu îi mulțumi pentru că îi trimisese un mesaj să îl avertizeze că întâlnirea era mai devreme.

— Când ai ajuns aici? întrebă ea.

— În urmă cu câteva minute.

Asta însemna că el știuse ora corectă a întâlnirii, dar îi spusese că era cu o jumătate de oră mai târziu. Sigur nu o dusese în eroare intenționat? Părea aproape copilăresc.

Înainte să aibă timp să ajungă la o concluzie, un tânăr de culoare apăru dintr-o ușă lăturalnică și i se adresă lui Brian.

— Agent Kincaid?

El se ridică.

— Eu sunt.

— Și dumneata trebuie să fii agentul Maddox. Domnul Honeymoon vă va primi pe amândoi acum.

Îl urmară pe un coridor și apoi după un colț. În timp ce mergeau, el spuse:

— Numim asta Potcoava, pentru că birourile guvernatorului sunt grupate în jurul a trei laturi ale unui dreptunghi.

La jumătatea celei de-a doua laturi trecură pe lângă încă un hol, acesta fiind ocupat de două secretare. Pe o canapea de piele era un tânăr care ținea un dosar în mână. Judy bănui că pe acolo se intra în biroul personal al guvernatorului. Câțiva pași mai în față fuseseră conduși în biroul lui Honeymoon.

Era un tip masiv, tuns scurt, cu părul aproape cărunt. Își dăduse jos sacoul costumului său gri cu dungi și purta bretele negre. Mânecile cămășii albe erau suflecate, dar cravata de mătase era înnodată strâns pe guler. Își dădu jos ochelarii cu ramă aurie și se ridică. Avea un chip negru, colțuros, cu o expresie de „nu-te-pune-cu-mine”. Ar fi putut fi un locotenent de poliție, doar că era prea bine îmbrăcat.

În ciuda aspectului său intimidant, maniera lui era plină de curtoazie. Le dădu mâinile și spuse:

— Apreciez că ați venit aici tocmai din San Francisco.

— Nicio problemă, spuse Kincaid.

Se așezară.

Fără preambul, Honeymoon spuse:

— Cum evaluați situația?

Kincaid spuse:

— Ei bine, domnule, ați cerut să vă întâlniți cu agentul de pe teren, așa că o voi lăsa pe Judy să vă pună în temă.

Judy spuse:

— Mă tem că încă nu i-am prins pe acești oameni.

Apoi se înjură singură pentru că începuse cu o scuză.

Fii pozitivă!

— Suntem destul de siguri că *nu* au legătură cu compania Green California – aceea a fost o încercare de a ne duce pe o pistă greșită. Nu știm cine sunt, dar pot să vă spun niște lucruri importante pe care le-am aflat despre ei.

— Continuați, vă rog, spuse Honeymoon.

— În primul rând, analiza lingvistică a mesajului de amenințare ne spune că nu avem de-a face cu un singur individ, ci cu un întreg grup.

— Ei bine, cel puțin doi oameni, spuse Kincaid.

Judy se holbă la Kincaid, dar el nu îi întoarse privirea.

Honeymoon spuse iritat:

— Cum este, doi oameni sau un grup?

Judy simți cum roșește.

— Mesajul a fost compus de un bărbat și scris de o femeie, deci sunt cel puțin doi. Nu știm încă dacă sunt mai mulți.

— Bine, dar vă rog să fiți precisă.

Nu mergea bine.

Judy insistă mai departe.

— Punctul doi: acești oameni nu sunt nebuni.

Kincaid spuse:

— Ei bine, nu clinic, dar în mod sigur nu sunt normali, spuse el râzând de parcă spusese ceva isteț.

Judy îl înjură în gând pentru că o submina.

— Oamenii care comit crime violente pot fi împărțiți în două feluri, organizați și dezorganizați. Cei dezorganizați acționează impulsiv, folosesc orice arme au la îndemână și își aleg victimele la întâmplare. Ei sunt nebunii adevărați.

Honeymoon era interesat.

— Și ceilalți?

— Cei organizați își planifică crimele, poartă armele cu ei și atacă victime care au fost selectate dinainte, după anumite criterii logice.

Kincaid spuse:

— Sunt tot nebuni, doar că în alt fel.

Judy încercă să îl ignore.

— Astfel de oameni pot fi bolnavi, dar nu sunt duși cu pluta. Putem să îi considerăm raționali și putem încerca să anticipăm ce ar putea să facă.

— Bun. Și oamenii de la Copiii Edenului sunt organizați.

— Da, apreciind după mesajul lor de amenințare.

— Vă bazați foarte mult pe această analiză lingvistică, spuse Honeymoon sceptic.

— Este un instrument puternic.

Kincaid adăugă:

— Nu înlocuiește munca atentă de investigație. Dar în acest caz, este tot ce avem.

Ideea era că trebuia să se bazeze pe analiza lingvistică pentru că Judy nu-și făcuse munca de teren. Simțindu-se cuprinsă de disperare, ea se luptă mai departe.

— Avem de-a face cu oameni serioși, ceea ce înseamnă că dacă nu pot provoca un cutremur, ar putea încerca să facă altceva.

— Cum ar fi?

— Un act terorist mai obișnuit. Să detoneze o bombă, să ia un ostatic, să ucidă o personalitate importantă.

Kincaid spuse:

— Presupunând că au capacitatea, desigur. Până acum nu avem nimic care să ne indice asta.

Judy trase aer adânc în piept. Era ceva ce trebuia să spună și nu putea să evite asta.

— Cu toate astea, nu sunt pregătită să elimin posibilitatea ca ei să provoace un cutremur cu adevărat.

— *Ce*? spuse Honeymoon.

Kincaid râse disprețuitor.

Judy spuse cu încăpățânare:

— Nu este probabil, dar este posibil. Asta mi s-a spus de către cel mai bun expert din California, profesorul Quercus. Nu mi-aș face datoria dacă nu v-aș spune.

Kincaid se lăsă pe spătarul scaunului și își încrucișă picioarele.

— Al, Judy ți-a dat toate răspunsurile ca din manual, spuse el pe o voce amicală. Acum poate că ar trebui să îți spun cum arată problema din perspectiva unei anumite vârste și experiențe.

Judy se holbă la el. *O să te taxez pentru asta, chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac, Kincaid. Tot timpul în această întâlnire nu ai făcut altceva decât să mă subminezi. Dar dacă o să fie cu adevărat un cutremur, cretinule? Ce le vei spune rudelor morților?*

— Te rog, continuă, îi spuse Honeymoon lui Kincaid.

— Acești oameni nu pot provoca un cutremur și nu dau niciun rahat pe centralele tale electrice. Instinctul îmi spune că e vorba de un tip care încearcă să își impresioneze prietena. L-a speriat pe guvernator, a pus FBI-ul pe drumuri ca pe niște muște agitate, și toată chestia se aude la emisiunea de la radio a lui John Truth, în fiecare seară. Brusc, el e mare și tare, iar ea e plină de admirație.

Judy se simți complet umilită. Kincaid o lăsase să își expună constatările și apoi batjocorise tot ce spusese ea. Era evident că el plănuise asta, iar acum era sigură că îi spusese intenționat ora greșită a întâlnirii, în speranța ca ea să apară târziu. Toate astea erau o strategie pentru a o discredita și în același timp pentru a-l face pe el să dea bine. Îi era greață.

Honeymoon se ridică brusc.

— Îl voi sfătui pe guvernator să nu acționeze în privința acestei amenințări. Vă mulțumesc amândurora, adăugă el în final.

Judy își dădu seama că era prea târziu să îi ceară să deschidă o cale de dialog cu teroriștii. Momentul trecuse. Și orice sugestie de-a ei ar fi fost subminată oricum de Kincaid. Era disperată. *Dacă este real*? *Dacă pot face asta cu adevărat*?

— Oricând putem fi de ajutor, dă-ne de știre, spuse Kincaid.

Honeymoon păru ușor disprețuitor. Nu avea nevoie de o invitație de a folosi serviciile FBI-ului, dar întinse mâna politicos.

Un moment mai târziu, Judy și Kincaid erau afară.

Judy rămase tăcută în timp ce mergeau în jurul Potcoavei și prin hol, spre sala de marmură. Acolo Kincaid se opri și spuse:

— Te-ai descurcat bine acolo, Judy. Nu-ți face griji, spuse el și nu își ascunse un surâs.

Ea era hotărâtă să nu îl lase să vadă cât de stârnită era. Voia să urle la el, dar se forță să spună cu calm:

— Cred că ne-am făcut datoria.

— Sigur că da. Unde ai parcat?

— În garajul de peste drum.

Ea arătă cu un deget.

— Eu sunt în partea opusă. Ne vedem mai târziu.

— Sigur.

Judy îl privi plecând și apoi se întoarse în direcția opusă.

Traversă strada și văzu un magazin de bomboane See’s. Intră și cumpără niște bomboane de ciocolată.

În drum spre San Francisco, mâncă toată cutia.

7.

Priest avea nevoie de mișcare fizică, o activitate care să îl împiedice să înnebunească de tensiune. După întâlnirea din templu, se duse în vie și începu să adune buruieni. Era o zi călduroasă și în curând transpiră și își dădu jos cămașa.

Star lucra lângă el. După aproximativ o oră ea se uită la ceas.

— E vremea pentru o pauză, spuse ea. Hai să mergem să ascultăm știrile.

Stătură în mașina lui Priest și porniră radioul. Buletinul de știri era identic cu cel pe care îl auziseră mai devreme. Priest scrâșni din dinți, frustrat.

— La naiba, guvernatorul trebuie să spună ceva în curând!

— Nu ne așteptăm să cedeze imediat, nu? spuse Star.

— Nu, dar am crezut că va fi un mesaj, poate un indiciu pentru o concesie. La naiba, ideea amânării construirii de noi centrale electrice nu e tocmai nebunească. Milioane de oameni din California ar fi probabil de acord cu asta.

Star încuviință.

— Rahat, în Los Angeles este deja periculos să respiri din cauza poluării, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-mi vine să cred că oamenii chiar vor să trăiască așa.

— Dar nimic nu se întâmplă.

— Ei bine, ne-am gândit că va trebui să facem o demonstrație înainte să asculte.

— Da.

Priest ezită și apoi spuse:

— Mă tem doar că nu va funcționa.

— Vibratorul seismic?

El ezită din nou. Nu ar fi fost la fel de direct cu nimeni în afară de Star, și deja regreta pe jumătate confesiunea îndoielii. Dar începuse, așa că putea la fel de bine să termine.

— Toată treaba asta, spuse el. Mă tem că nu va fi niciun cutremur și că apoi vom pierde totul.

Ea fu puțin șocată, observă el. Era obișnuită ca el să fie extrem de încrezător cu privire la tot ce făcea. Dar el nu mai făcuse niciodată așa ceva.

Mergând înapoi spre vie, ea spuse:

— Fă ceva cu Flower în seara asta.

— La ce te referi?

— Petrece timp cu ea. Fă ceva cu ea. Mereu te joci cu Dusty.

Dusty avea cinci ani. Era ușor să se distreze cu el. Era fascinat de orice. Flower avea treisprezece ani, vârsta la care tot ce făceau adulții părea prostesc. Priest tocmai urma să spună asta când își dădu seama că mai exista un motiv pentru spusele lui Star.

Ea crede că mâine voi muri.

Gândul îl lovi ca un pumn. Știa că acest plan cu cutremurul era periculos, desigur, dar el se gândise în principal la pericolul pentru el însuși și la riscul de a lăsa comunitatea fără lider. Nu și-o imaginase pe Flower singură pe lume la vârsta de treisprezece ani.

— Ce să fac cu ea? spuse el.

— Vrea să învețe să cânte la chitară.

Asta era o noutate pentru Priest. El nu era cine știe ce chitarist, dar știa să cânte cântece folk și blues simplu, suficient cât să îi ofere un început, oricum.

— Bine, vom începe diseară.

Se întoarseră la treabă, dar peste câteva minute au fost întrerupți de Slow, care strigă cu un zâmbet până la urechi:

— Hei, uite cine e aici!

Priest se uită peste vie. Persoana pe care o aștepta era Melanie. Ea se dusese în San Francisco să îl ducă pe Dusty la tatăl lui. Era singura care îi putea spune lui Priest exact unde să folosească vibratorul seismic și el nu se simțea confortabil până când ea nu se întorcea. Dar era prea devreme să o aștepte și, oricum, Slow nu s-ar fi entuziasmat atât în privința lui Melanie.

El văzu un bărbat venind pe deal, urmat de o femeie care ținea un copil în brațe. Priest se încruntă. Adesea trecea un an fără ca un singur vizitator să vină în vale. În dimineața aceasta îl avuseseră pe polițist, acum oamenii aceștia. Dar erau străini? Mersul bărbatului era teribil de familiar. Pe măsură ce siluetele se apropiau mai mult, Priest spuse:

— Dumnezeule, acela este Bones?

— Da, este! spuse Star încântată. Sfinte Sisoe!

Ea se grăbi spre noii veniți. Spirit se alătură entuziasmului și alergă cu ea, lătrând.

Priest o urmă mai încet. Bones, al cărui nume real era Billy Owens, era un Mâncător de Orez. Dar lui îi plăcea cum erau lucrurile înainte să sosească Priest. Se bucura de existența de pe o zi pe alta a comunității de la început. Îi plăceau crizele constante și îi plăcea să fie beat sau drogat sau ambele, la câteva ore după ce se trezea. Cânta blues la muzicuță genial și era cel mai de succes cerșetor pe care îl aveau. El nu se alăturase comunității să găsească de lucru, autodisciplină și un act zilnic de venerare. Așa că, după câțiva ani, când devenise clar că regimul Priest-Star era permanent, Bones plecase. Nu mai fusese văzut de atunci. Acum, după mai bine de douăzeci de ani, se întorsese.

Star îl îmbrățișă cu putere și îl sărută pe buze. Ei doi fuseseră un cuplu stabil pentru o perioadă. Toți bărbații din comunitate se culcaseră cu Star pe atunci, dar ea avusese o slăbiciune pentru Bones. Priest simți un fior de gelozie când îl văzu pe Bones lipindu-și trupul de al lui Star.

Când se despărțiră, Priest văzu că Bones nu arăta bine. El fusese mereu un bărbat slab, dar acum arăta de parcă murea de foame. Avea părul răvășit, din care îi cădeau smocuri și barba încâlcită. Jeanșii și tricoul erau murdare, iar tocul de la una din cizmele de cowboy căzuse.

E aici pentru că a dat de necaz.

Bones o prezentă pe femeie, care se numea Debbie. Era mai tânără decât el, nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani și era drăguță, într-un fel bolnăvicios. Copilul ei era un băiat de aproximativ optsprezece luni. Ea și copilul erau aproape la fel de slabi și de murdari ca Bones.

Era ora prânzului. Îl duseră pe Bones la bucătărie. Prânzul consta într-o caserolă de orz rotund aromat cu ierburi cultivate de Garden.

Debbie mâncă cu poftă și îl hrăni și pe copil, dar Bones luă doar câteva linguri, apoi aprinse o țigară.

Era mult de vorbit despre vremurile apuse.

— Îți spun amintirea mea preferată, spuse Bones. Într-o după-amiază, pe dealul acela de acolo, Star mi-a explicat despre cunilingus.

Se auzi un râs în jurul mesei. Era un râs ușor jenat, dar Bones nu se prinse de asta și continuă:

— Aveam douăzeci de ani și nu știam că oamenii făceau asta. Eram șocat! Dar ea m-a făcut să încerc. Și gustul! Bleah!

— Erau multe lucruri pe care nu le știai, spuse Star. Îmi aduc aminte că îmi spuneai cum nu înțelegeai de ce uneori aveai dureri de cap dimineața și eu trebuia să îți explic că asta se întâmpla ori de câte ori cădeai mort de beat cu o seară în urmă. Nu știai sensul cuvântului „mahmureală”.

Ea schimbase cu abilitate subiectul. Pe vremuri era perfect normal să se vorbească despre cunilingus la masă, dar lucrurile se schimbaseră de când plecase Bones. Nimeni nu ridicase vreodată problema atenției la conversație, dar se întâmplase natural pe măsură ce copiii începuseră să înțeleagă mai multe.

Bones era nervos, râdea mult, se străduia prea tare să fie prietenos, se agita, fuma țigară de la țigară. *Vrea ceva. Dar o să-mi spună în curând ce anume*.

Când eliberară masa și spălară castroanele, Bones îl luă pe Priest deoparte și spuse:

— Am ceva să îți arăt. Haide.

Priest ridică din umeri și merse cu el.

Când mergeau, Priest scoase o punguță de marijuana și un pachet de foițe de țigară. Membrii comunității nu fumau de obicei iarbă ziua, pentru că încetinea munca din vie, dar azi era o zi specială și Priest simțea nevoia să își aline nervii. Când urcară pe deal și printre copaci, rulă o țigară cu ușurință ca urmare a unei practici îndelungate.

Bones își linse buzele.

— Nu ai ceva cu, să zicem, mai mult impact, nu?

— Ce iei acum, Bones?

— Puțin zahăr brun din când în când, știi tu, să-mi țin capul limpede.

Heroină.

Deci asta era. Bones devenise un dependent de droguri.

— Nu avem heroină aici, îi spuse Priest. Nimeni nu folosește asta. *Și o să scap de oricine face asta, mai repede decât poți spune ac*.

Priest aprinse țigara.

Când ajunseră în luminișul unde erau parcate mașinile, Bones spuse:

— Asta e.

La început Priest nu își dădu seama la ce se uita. Era un camion, dar de care? Era vopsit cu un model cenușiu, roșu strident și galben, pe laturi era o imagine cu un monstru care răsufla foc și niște litere cu aceleași culori țipătoare.

Bones, care știa că Priest nu știa să citească, spuse:

— Gura Dragonului. Este un aparat pentru parcuri de distracții.

Atunci Priest își dădu seama. Multe aparate mici pentru parcuri de distracții erau montate pe camioane. Motorul camioanelor alimenta aparatul. Apoi părțile puteau fi pliate și camionul putea să călătorească la următorul amplasament.

Priest îi dădu țigara și spuse:

— Este al tău?

Bones trase un fum lung, ținu fumul și apoi îl dădu afară înainte să răspundă.

— Din asta îmi câștig existența de zece ani. Dar are nevoie de reparații pe care nu mi le permit. Așa că trebuie să îl vând.

Acum Priest știa ce urma.

Bones mai trase un fum din țigară dar nu o înapoie.

— Probabil că valorează cincizeci de mii de dolari, dar eu cer zece pe el.

Priest încuviință.

— Pare un chilipir… pentru cineva.

— Poate că ați vrea voi să-l cumpărați, spuse Bones.

— Ce dracului aș face cu un aparat de carnaval, Bones?

— Este o investiție bună. Dacă ai un an prost cu vinul, poți să călătorești cu el și să faci niște bani.

Aveau ani proști, uneori. Nu puteau controla vremea. Dar Paul Beale era mereu dornic să le acorde credit. El credea în idealurile comunității, chiar dacă nu putuse să trăiască pe măsura lor. Și știa că anul următor era altă recoltă.

Priest clătină din cap.

— În niciun caz. Dar îți urez noroc, vechi prieten. Continuă să încerci, vei găsi un cumpărător.

Bones trebuie că știuse că era o încercare cu puține șanse de reușită, dar oricum arăta panicat.

— Hei, Priest, dacă vrei să știi adevărul… Sunt în formă proastă. Poți să-mi împrumuți o mie de dolari? M-ar scoate din impas.

Vrei să spui că te-ai droga bine de tot. Apoi, după câteva zile, ai fi exact în același loc.

— Nu avem bani, îi spuse Priest. Nu-i folosim aici, nu mai ții minte asta?

— Trebuie să ai o rezervă undeva, haide! spuse el cu șiretenie.

Și crezi că o să-ți spun despre ea?

— Îmi pare rău, amice, nu te pot ajuta.

Bones încuviință.

— Asta e nasol tare, omule. Adică, am necazuri serioase.

Priest spuse:

— Și nu încerca să mergi pe la spatele meu și să îi ceri lui Star, pentru că vei primi același răspuns, spuse el cu o notă dură în voce. M-ai auzit?

— Sigur, sigur, spuse Bones, părând speriat. Relaxează-te, Priest, omule, relaxează-te.

— Sunt relaxat, spuse Priest.

•

Priest își făcu griji toată după-amiaza cu privire la Melanie. Poate că se răzgândise și se hotărâse să se întoarcă la soțul ei sau, pur și simplu, se speriase și plecase cu mașina. În acest caz el ar fi fost terminat. Nu exista nicio modalitate prin care el sau oricine altcineva putea să interpreteze datele de pe discul lui Michael Quercus și să își dea seama unde să amplaseze vibratorul seismic mâine.

Dar ea apăru la finalul după-amiezii, spre marea lui ușurare. El îi povesti cum Flower fusese arestată și o avertizase că unul sau doi oameni voiau să dea vina pe Melanie și pe hainele ei drăguțe. Ea spuse că va lua niște haine de lucru din magazinul gratuit.

După cină, Priest se duse în cabana lui Song și luă chitara ei.

— Folosești asta? spuse el politicos.

El nu spunea niciodată „Pot să-ți împrumut chitara?” pentru că teoretic toate lucrurile se foloseau în comun, așa că chitara era la fel de mult a lui cât era și a ei, deși ea o făcuse. Cu toate astea, în practică, toată lumea întreba mereu.

El stătea în fața cabanei sale cu Flower și acorda chitara. Spirit, câinele, privea cu atenție, de parcă și el urma să învețe să cânte.

— Majoritatea cântecelor au trei acorduri, începu Priest. Dacă știi trei acorduri, poți cânta nouă din zece cântece din întreaga lume.

El îi arătă coarda C. Când se străduia să apese coardele cu vârfurile moi ale degetelor ei, el îi studie chipul în lumina serii: pielea ei perfectă, părul negru, ochii verzi ca ai lui Star, mica încruntare când se concentra. *Trebuie să rămân în viață, ca să am grijă de tine*.

El se gândi cum era el la aceeași vârstă, deja un criminal, experimentat, abil, înrăit prin violență, cu ură față de polițiști și dispreț față de cetățenii obișnuiți, destul de proști cât să se lase jefuiți. *La treisprezece ani deja greșisem*. Era hotărât ca Flower să nu fie așa. Ea fusese crescută într-o comunitate plină de iubire și de pace, neatinsă de lumea care îl corupsese pe micul Ricky Granger și îl transformase într-un huligan înainte să îi crească păr în barbă. *O să fii bine, mă voi asigura de asta*.

Ea cântă acordul, iar Priest își dădu seama că avea acel cântec în cap de când sosise Bones. Era o melodie folk[1] din anii șaizeci care îi plăcuse mereu lui Star:

Arată-mi închisoarea
Arată-mi pușcăria
Arată-mi prizonierul
A cărui viață e plictisitoare

— Te voi învăța un cântec pe care îl cânta mama ta când erai bebeluș, spuse el.

El luă chitara de la ea.

— Mai ții minte? o întrebă el și începu să cânte:

O să-ți arăt un tânăr
Cu atât de multe motive

În mintea lui auzea vocea de neconfundat a lui Star, șoptită și sexy, atunci ca și acum.

Acolo, doar din ghinion
Ne ducem tu sau eu

---

[1] Versurile fac parte din melodia „There But For Fortune”, interpretată de Joan Baez. (n.red.).

Tu sau eu. Priest era cam de aceeași vârstă cu Bones, iar Bones era pe moarte. Priest nu avea nicio îndoială în privința asta. În curând fata și copilul îl vor părăsi. El își va înfometa trupul și își va hrăni viciul. Își va face supradoză sau se va otrăvi cu droguri proaste, sau va abuza de organismul lui până când va ceda și va face pneumonie. Într-un fel sau altul, era un om mort.

Dacă pierd locul acesta, *voi ajunge la fel ca Bones*.

În timp ce Flower se străduia să cânte acordul A minor, Priest jongla cu ideea de a se întoarce în societatea normală. Își imagina ducându-se zilnic la un serviciu, cumpărând șosete și pantofi de gală, având un televizor și un prăjitor de pâine. Gândul îi provocă greață. El nu trăise niciodată normal. Fusese crescut într-un bordel, educat pe străzi, fusese pentru scurtă vreme patronul unei afaceri semilegale și mare parte din viață fusese liderul unei comunități hippie izolate de lume.

Își aminti de o singură slujbă obișnuită pe care o avusese. La optsprezece ani se dusese să lucreze pentru familia Jenkinson, un cuplu care avea un magazin de băuturi pe aceeași stradă. El îi considerase bătrâni la vremea aceea, dar acum bănuia că aveau în jur de cincizeci de ani. Intenția lui fusese să lucreze atât cât să își dea seama unde țineau banii și apoi să îi fure. Dar atunci a învățat ceva despre el însuși.

Descoperise că avea un talent neobișnuit pentru aritmetică. În fiecare dimineață domnul Jenkinson punea zece dolari în monede în casa de marcat. Pe măsură ce clienții cumpărau băutură și primeau rest, Priest fie îi servea chiar el, fie îl auzea pe unul dintre soți spunând totalul:

— Un dolar și douăzeci și unu de cenți, vă rog, doamnă Roberto.

Sau:

— Trei dolari fix, domnule.

Și numerele păreau să se adune singure în mintea lui. Toată ziua Priest știa exact câți bani erau în casă și la finalul zilei putea să îi spună domnului Jenkinson totalul, înainte să îi numere.

Îl auzea pe domnul Jenkinson vorbind cu vânzătorii care sunau și curând știa toate prețurile cu ridicata și cu amănuntul al fiecărui obiect din magazin. De atunci înainte casa de marcat automată din creierul său calcula profitul la fiecare tranzacție și

era uimit de câți bani făcea familia Jenkinson *fără să fure de la nimeni*.

El aranjă ca ei să fie jefuiți de patru ori într-o lună, apoi le făcu o ofertă pentru magazin. Când îl refuzară, el aranjă un al cincilea jaf și se asigură ca doamna Jenkinson să fie agresată de acea dată. După aceea domnul Jenkinson îi acceptase oferta.

Priest împrumută garanția de la cămătarul din cartier și plăti ratele domnului Jenkinson din ce furase din magazin. Deși nu știa să citească sau să scrie, întotdeauna își cunoștea exact poziția financiară. Nimeni nu putea să-l înșele. Odată angajase o femeie respectabilă, de vârstă mijlocie, care fura un dolar din casa de marcat în fiecare zi. La finalul săptămânii el scăzuse cinci dolari din salariul ei, o bătu și îi spuse să nu se mai întoarcă niciodată.

Într-un an avea patru magazine, peste doi ani avea un depozit de spirtoase cu ridicata, iar după trei ani era milionar și la finalul celui de-al patrulea an era fugar.

Se întreba uneori ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi plătit pe cămătar în întregime, dacă i-ar fi dat contabilului său cifrele cinstite ca să le raporteze la Fisc și dacă ajungea la o înțelegere cu poliția din Los Angeles cu privire la acuzațiile de fraudă. Poate că azi ar fi avut o companie la fel de mare precum Coca-Cola și ar fi locuit într-una din acele vile din Beverly Hills, cu grădinar și băiat la piscină și un garaj cu cinci mașini.

Dar când încercă să își imagineze, își dădu seama că nu s-ar fi putut întâmpla niciodată. El nu era așa. Tipul care cobora treptele vilei într-un halat alb și comanda relaxat menajerei să-i prepare un pahar de suc de portocale avea chipul altcuiva. Priest n-ar fi putut trăi niciodată în lumea convențională. Mereu avusese o problemă cu regulile: nu se putea supune niciodată regulilor altor oameni. De aceea trebuia să locuiască aici.

În Valea Silver River eu fac regulile, eu schimb regulile, eu sunt regulile.

Flower îi spuse că o dureau degetele.

— Atunci e timpul să te oprești, spuse Priest. Dacă vrei, mâine te învăț alt cântec. *Dacă o să mai fiu în viață*.

— Pe tine te doare?

— Nu, dar asta pentru că sunt obișnuit. Când vei fi exersat puțin chitara, pe vârfurile degetelor o să ai piele tare, ca pielea de pe călcâi.

— Noel Gallagher are vârfurile degetelor tari?

— Dacă Noel Gallagher este un chitarist pop…

— Sigur că da! E în Oasis!

— Atunci, da, are pielea de pe vârfurile degetelor tare. Crezi că ți-ar plăcea să faci muzică?

— Nu.

— Ce răspuns hotărât. Ai alte idei?

Ea părea că se simte vinovată, de parcă știa că el urma să nu fie de acord, dar își adună curajul și spuse:

— Vreau să fiu scriitoare.

Nu știa ce să creadă despre asta. *Tatăl tău nu îți va putea citi niciodată opera*. Dar se prefăcu că era entuziasmat.

— Asta e bine! Ce fel de scriitoare?

— Pentru o revistă. Ca *Teen*, poate.

— De ce?

— Pentru că poți întâlni staruri și le poți lua interviuri, și poți scrie despre mode și machiaj.

Priest scrâșni din dinți și nu lăsă să i se vadă repulsia.

— Ei bine, îmi place oricum ideea că ai putea deveni scriitoare. Dacă scrii poezie sau povești, în loc de articole de revistă, ai putea locui aici în valea Silver River.

— Da, poate, spuse ea cu îndoială.

El își dădea seama că ea nu plănuia să-și petreacă viața aici. Dar era prea mică să înțeleagă. Până când va fi destul de mare să decidă singură pentru ea, va avea altă perspectivă. *Sper*.

Star veni.

— E timpul pentru Truth, spuse ea.

Priest luă chitara de la Flower.

— Mergi și pregătește-te pentru culcare, acum, spuse el.

El și Star se îndreptară spre parcare, lăsând chitara la cabana lui Song pe drum. O găsiră pe Melanie deja acolo, stând pe bancheta din spate în ’Cuda, ascultând radioul. Era îmbrăcată cu un tricou galben strident și jeanși de la magazinul gratuit. Ambele erau prea mari pentru ea și își băgase tricoul în pantaloni și își strânsese jeanșii cu o curea, evidențiindu-și talia îngustă. Tot arăta extrem de sexy.

John Truth avea o voce nazală care putea deveni hipnotizantă. Specialitatea lui era să rostească cu voce tare lucrurile pe care ascultătorii lui le știau în inimile lor, dar le era rușine să le recunoască. Erau lucruri în mare parte tipic fasciste: SIDA era o

pedeapsă pentru păcat, inteligența se moștenea rasial, lumea avea nevoie de o disciplinare mai strictă, toți politicienii erau proști și corupți, lucruri de genul acesta. Priest își imagina că publicul lui era alcătuit în mare parte din bărbați albi, grași, care învățaseră din baruri tot ce știau.

— Tipul acesta, spuse Star. E tot ce urăsc la America: are prejudecăți, e fățarnic, ipocrit, fariseic și extrem de cretin.

— Aceasta este realitatea, spuse Priest. Ascultă.

Truth spunea:

— Voi citi încă o dată declarația făcută de secretarul de cabinet al guvernatorului, domnul Honeymoon.

Priest se înfurie și Star spuse:

— Ticălosul acela!

Honeymoon era omul din spatele proiectului de inundare a văii Silver River și îl urau.

John Truth continuă, vorbind încet și greoi, de parcă fiecare silabă era importantă.

— Ascultați aici: „*FBI a investigat amenințarea care a apărut pe un forum de pe internet pe întâi mai*. *Acea investigație a stabilit că amenințarea nu are substanță*”.

Priest simți un gol în stomac. La asta se așteptase, dar în același timp era dezamăgit. El sperase cel puțin la un mic indiciu privind negocierea. Dar Honeymoon părea de neclintit.

Truth continuă să citească:

„*Guvernatorul Mike Robson*, *la recomandarea FBI*, *a decis să nu acționeze mai departe*. „Aceasta, prieteni, este declarația *în întregime*.

Era evident că lui Truth i se părea mult prea scurtă.

— *Voi* sunteți mulțumiți? Termenul-limită al teroristului este mâine. *Vă simțiți* liniștiți? Sunați la John Truth la acest număr acum pentru a spune lumii ce credeți *voi*.

— Asta înseamnă că trebuie s-o facem, spuse Priest.

— Ei bine, nu m-am așteptat niciodată ca guvernatorul să cedeze fără o demonstrație, spuse Melanie.

— Nici eu, cred, spuse el încruntându-se. Declarația menționează FBI-ul de două ori. Mi se pare că Mike Robson se pregătește să dea vina pe agenții federali dacă lucrurile nu merg cum trebuie. Asta mă face să mă întreb dacă în sinea lui nu este așa de sigur.

— Așa că o să îi dăm dovada că putem cu adevărat să provocăm un cutremur…

— Poate că se va răzgândi.

Star părea dezamăgită.

— Rahat, spuse ea. Cred că speram să nu fie nevoie să facem asta.

Priest era alarmat. Nu voia ca Star să ezite în punctul acesta. Sprijinul ei era necesar ca să ducă mai departe restul Mâncătorilor de Orez.

— Putem să facem asta fără să rănim pe nimeni, spuse el. Melanie a ales locația perfectă.

El se întoarse spre bancheta din spate.

— Spune-i lui Star despre ce am vorbit.

Melanie se aplecă în față și despături o hartă ca Star și Priest să o poată vedea. Ea nu știa că Priest nu știa să citească hărți.

— Aici este falia Owens Valley, spuse ea, arătând spre o dungă roșie. Au fost cutremure majore în 1790 și 1872, deci trebuia să aibă loc încă unul, demult.

Star spuse:

— Sigur cutremurele nu au loc după un orar regulat?

— Nu. Dar istoria faliei ne arată că, după aproximativ un secol, se acumulează suficient de multă presiune pentru un cutremur. Ceea ce înseamnă că putem provoca unul acum, dacă dăm un mic brânci în locul potrivit.

— Care este unde? spuse Star.

Melanie arătă un punct pe hartă.

— Cam în zona asta.

— Poți fi mai exactă?

— Nu, până nu ajung acolo. Datele lui Michael ne dau locația pe o distanță de un kilometru. Dacă mă uit la peisaj, ar trebui să pot localiza punctul.

— Cum?

— Urmele cutremurelor mai vechi.

— Bine.

— Acum, potrivit fantei seismice a lui Michael, cel mai bun timp va fi între unu și jumătate și două și jumătate.

— Cum poți fi sigură că nimeni nu va fi rănit?

— Privește harta. Owens Valley este slab populată, doar câteva orașe mici, întinse de-a lungul unei albii secate. Punctul

pe care l-am ales este la kilometri distanță de orice așezare umană.

Priest adăugă:

— Putem fi siguri că va fi minor cutremurul. Efectele de-abia vor fi simțite în cel mai apropiat oraș.

El știa că asta nu era sigur, la fel și Melanie, dar el o privi intens, iar ea nu îl contrazise.

Star spuse:

— Dacă efectele de-abia sunt simțite și nimănui nu-i va păsa, de ce să facem asta?

Ea se împotrivi, dar asta era doar un semn de cât de încordată era.

— Am spus că mâine vom provoca un cutremur, zise Priest. Imediat ce facem asta, îl vom suna pe John Truth de pe mobilul lui Melanie și îi vom spune că ne-am ținut de promisiune. *Ce moment va fi acela*, *ce sentiment*!

— Ne va crede?

— Va trebui, atunci când va verifica seismograful, spuse Melanie.

— Imaginează-ți cum se vor simți guvernatorul Robson și oamenii lui, spuse Priest.

El auzea exaltarea din propria lui voce.

— Mai ales ticălosul acela de Honeymoon. Vor spune, gen: „Rahat! Oamenii ăștia chiar pot cauza cutremure, omule! Ce dracului ne facem?”

— Și după aceea? spuse Star.

— Apoi îi amenințăm că o facem iar. Dar de data asta nu le mai dăm o lună. Le dăm o săptămână.

— Cum vom face amenințarea? La fel ca înainte?

— Nu cred, răspunse Melanie. Sunt sigură că au o cale de a monitoriza forumul și de a urmări apelul telefonic. Și dacă folosim un alt forum, există mereu șansa ca nimeni să nu ne observe mesajul. Ține minte, abia după trei săptămâni John Truth s-a prins de ultimul nostru mesaj.

— Deci sunăm și amenințăm cu un al doilea cutremur.

Priest adăugă:

— Dar data viitoare nu va mai fi în sălbăticie, izolat – va fi undeva unde se vor produce pagube reale.

El prinse o privire temătoare de la Star.

— Nu trebuie să vorbim serios, adăugă el. Odată ce ne-am demonstrat forța, doar amenințarea ar trebui să fie suficientă.

— *Inshallah*, spuse Star. Ea preluase asta de la Poem, care era din Algeria. Dacă vrea Dumnezeu!

•

Când plecară în dimineața următoare, era încă întuneric.

Vibratorul seismic nu mai fusese văzut în lumina zilei la o distanță de o sută șaizeci de kilometri de vale, iar Priest voia să păstreze lucrurile așa. El plănuise să plece de acasă și să se întoarcă pe întuneric. Drumul dus-întors avea să fie cam de opt sute de kilometri, adică unsprezece ore de condus un camion cu o viteză maximă de șaizeci la oră. Aveau să ia ’Cuda ca mașină de rezervă, se hotărâse Priest. Oaktree avea să vină cu ei să ajute la condus.

Priest folosi o lanternă să lumineze calea printre arbori spre locul unde era ascuns camionul. Cei patru erau tăcuți, temători. Dură jumătate de oră să îndepărteze crengile pe care le puseseră peste vehicul.

El era încordat când în sfârșit se așeză la volan, băgă cheia în contact și porni motorul. Porni de la prima cheie cu un vâjâit satisfăcător, iar el se simțea exaltat.

Casele comunității erau la mai bine de un kilometru depărtare, iar el era sigur că nimeni nu va auzi motorul de la o asemenea distanță. Pădurea deasă amortiza sunetul. Mai târziu, desigur, toată lumea avea să observe că patru membri ai comunității erau plecați. Aneth fusese instruită să spună că plecaseră la o vie din Napa pe care Paul Beale voia s-o vadă, unde fusese plantat un hibrid nou de viță. Era ceva neobișnuit ca oamenii să facă excursii în afara comunității, dar aveau să fie puține întrebări, pentru că nimănui nu-i plăcea să-l provoace pe Priest.

El aprinse farurile, iar Melanie se urcă în camion lângă el. Porni cu prima viteză și mânui vehiculul greu printre arbori și pe poteca de pământ, apoi o luă la deal și se îndreptă spre drum. Cauciucurile erau pentru orice tip de teren și se descurcau bine cu albiile de râu și zonele noroioase.

Iisuse, *mă întreb dacă o să meargă*.

Un cutremur? *Haide*!

Dar trebuie să meargă.

El ajunse pe drum și se îndreptă spre est. După douăzeci de minute ieșiră din valea Silver River și o luară pe Route 89. Priest o luă spre sud. Se uită în oglinzi și văzu că Star și Oaktree erau încă în urmă, în ’Cuda.

Lângă el, Melanie era foarte calmă. Testând-o cu blândețe, el spuse:

— Dusty a fost în regulă noaptea trecută?

— A fost bine, îi place să-și viziteze tatăl. Michael mereu găsea timp pentru el, niciodată pentru mine.

Amărăciunea lui Melanie era familiară. Ceea ce îl surprinse pe Priest era lipsa ei de frică. Spre deosebire de el, ea nu agoniza cu privire la ce s-ar întâmpla cu copilul ei dacă murea azi.

Părea complet încrezătoare că nimic nu va merge prost, cutremurul nu o va răni. Oare știa mai multe decât Priest? Sau era tipul de persoană care ignora realitățile incomode? Priest nu era sigur.

Când se iviră zorii, ei treceau prin nordul lacului Tahoe. Apa nemișcată arăta ca un disc de oțel lustruit căzut printre munți. Vibratorul seismic era un vehicul neobișnuit pe drumul șerpuitor care urma malul mărginit de pini, dar turiștii dormeau încă, iar camionul era văzut numai de muncitori cu ochi adormiți în drumul spre slujbele lor în hoteluri și restaurante.

Până când soarele urcă sus pe cer, se aflau pe US 395, de-a lungul graniței cu Nevada, mergând spre sud printr-un peisaj de deșert plat. Făcură o pauză la un popas de camioane, parcând vibratorul seismic undeva unde nu putea fi văzut de pe drum, și mâncară un mic dejun care consta în niște omlete uleioase și cafea diluată.

Când drumul viră înapoi în California și urcă spre munți, timp de două ore văzură peisajul maiestuos, cu pante abrupte împădurite, o versiune mai mare a văii Silver River. O luară din nou în jos, pe lângă o mare argintie despre care Melanie spuse că era lacul Mono.

În curând după aceea se aflau pe un drum cu două benzi care tăia în linie dreaptă o vale lungă, prăfuită. Valea se lărgea până când munții de pe latura îndepărtată deveneau doar o ceață albastră, apoi se îngusta din nou. Terenul de ambele laturi ale drumului era de culoare cafenie și pietros, cu tufișuri joase împrăștiate. Nu era niciun râu, dar câmpiile de sare arătau ca o peliculă îndepărtată de apă.

— Aceasta este Owens Valley, spuse Melanie.

Peisajul îi lăsă lui Priest senzația că fusese afectat de un fel de dezastru.

— Ce s-a întâmplat aici? spuse el.

— Râul este uscat pentru că apa a fost direcționată spre Los Angeles cu ani în urmă.

Treceau prin câte un oraș mic și adormit, la fiecare aproximativ treizeci de kilometri. Acum nu aveau cum să nu iasă în evidență. Era puțin trafic, iar vibratorul seismic atrăgea privirile de fiecare dată când așteptau la un semafor. Mulți oameni aveau să și-l amintească. *Da*, *am văzut platforma aia*. *Arăta de parcă era pentru turnat asfalt sau ceva*. *Ce e aia*, *până la urmă*?

Melanie porni laptopul și despături harta.

— Undeva sub noi, două plăci mari de scoarță sunt înțepenite, blocate și se luptă să se elibereze, spuse ea, gânditoare.

Gândul îl făcu pe Priest să i se facă frig. Cu greu îi venea să creadă că el avea de gând să elibereze toată acea forță acumulată și distrugătoare. *Trebuie să-mi fi ieșit din minți*.

— Undeva în următorii opt, zece kilometri, spuse ea.

— Cât e ceasul?

— E puțin trecut de unu.

Ajunseseră la timp. Fanta seismică se deschidea în jumătate de oră și se închidea peste cincizeci de minute.

Melanie îl orientă pe Priest spre un drum care traversa fundul plat al văii. Nu era tocmai un drum, ci o potecă eliberată de pietroaie și tufișuri. Deși pământul părea aproape plat, drumul principal dispărea din vedere în urma lor și puteau vedea numai acoperișurile camioanelor care treceau.

— Oprește aici, spuse Melanie într-un final.

Priest opri camionul și ieșiră amândoi. Soarele îi bătea nemilos. ’Cuda opri în spatele lor, iar Star și Oaktree se dădură jos, întinzându-și brațele și picioarele după drumul lung.

— Uită-te aici, spuse Melanie. Vezi viroaga aia uscată?

Priest vedea un loc unde un pârâu, de mult secat, tăiase un canal prin terenul stâncos. Dar unde arăta Melanie, viroaga se oprea brusc, ca și când ar fi fost întreruptă.

— Asta e ciudat, spuse Priest.

— Acum uită-te la câțiva metri la dreapta.

Priest îi urmă degetul în mișcare. Albia râului începea la fel de abrupt și continuă spre mijlocul văii. Priest își dădu seama ce arăta ea.

— Asta este linia faliei, spuse el. Ultima oară când a fost cutremur, o parte întreagă a văii ăsteia și-a ridicat poalele și s-a mutat cinci metri, apoi s-a așezat la loc.

— Exact.

— Și noi urmează să facem să se întâmple asta din nou, nu? spuse Oaktree cu o notă de uimire în voce.

— Vom încerca, spuse Priest scurt. Și nu avem mult timp.

El se întoarse spre Melanie.

— Camionul este exact în locul potrivit?

— Bănuiesc că da, spuse ea. Câțiva metri mai încolo sau mai încoace pe suprafață nu ar trebui să facă nicio diferență pe o distanță de opt kilometri.

— Bine.

El ezită. Aproape să simțea nevoia să țină un discurs.

— Ei bine, mă duc să-l pornesc.

El se urcă în cabina camionului și se așeză pe scaunul șoferului, apoi porni motorul care alimenta vibratorul. Activă comutatorul care cobora placa de oțel pe pământ. Setă vibratorul să lucreze timp de treizeci de secunde în mijlocul intervalului de frecvență. Privi prin luneta cabinei și verifică indicatoarele. Valorile erau normale. Luă telecomanda radio și se dădu jos din camion.

— Totul e gata, spuse el.

Cei patru se suiră în ’Cuda. Oaktree trecu la volan. Conduseră înapoi pe drum, îl traversară și se îndreptară spre tufișurile din capătul îndepărtat. Urcară la jumătatea dealului și apoi Melanie spuse:

— Aici e bine.

Oaktree opri mașina.

Priest sperase că nu ridicau bănuieli pe drum. Dacă da, nu aveau cum să schimbe asta. Dar culorile cu care era vopsită mașina ajutau la camuflarea ei în peisajul cafeniu.

Oaktree spuse nervos:

— E suficient de departe?

— Cred că da, spuse Melanie relaxată.

Nu era speriată deloc. Studiindu-i chipul, Priest văzu o scânteie de entuziasm nebun în ochii ei. Era aproape sexual.

Oare ea se răzbuna pe seismologii care o respinseseră, sau pe soțul care o dezamăgise, sau pe toată nenorocita de lume? Oricare ar fi fost explicația, ea obținea o mare satisfacție din asta.

Se dădură jos și se așezară cu fața spre vale. Puteau vedea doar acoperișul camionului.

Star îi spuse lui Priest:

— A fost o greșeală să venim amândoi. Dacă murim, Flower nu mai are pe nimeni.

— Are toată comunitatea, spuse Priest. Tu și cu mine nu suntem singurii adulți pe care îi iubește și în care are încredere. Nu suntem o familie conjugală și acesta este un lucru bun.

Melanie părea enervată.

— Suntem la patru sute de metri de falie, presupunând că traversează fundul văii, spuse ea, pe un ton autoritar. Vom simți cum se mișcă pământul, dar nu suntem în pericol. Oamenii care sunt afectați de cutremure sunt în general loviți de bucăți din clădiri, tavane care cad, poduri care se prăbușesc, sticlă spartă, lucruri de genul acesta. Suntem în siguranță aici.

Star privi peste umăr.

— Muntele nu va cădea peste noi?

— S-ar putea. Și s-ar putea ca toți să murim într-un accident de mașină înapoi spre valea Silver River. Dar este atât de improbabil, încât nu ar trebui să irosim timpul făcându-ne griji.

— Pentru tine este ușor de zis – tatăl copilului tău este la aproape cinci sute de kilometri distanță în San Francisco.

— Nu-mi pasă dacă mor aici, spuse Priest. Nu pot să-mi cresc copiii în suburbiile Americii.

— Trebuie să meargă. Pur și simplu trebuie să meargă, bombăni Oaktree.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Priest, spuse Melanie. Nu avem toată ziua. Apasă nenorocitul ăla de buton.

Priest privi pe drum și așteptă să treacă un Jeep Grand Cherokee Limited, de culoare verde-închis.

— Bine, spuse el când drumul se eliberă. Asta e.

El apăsă butonul de pe telecomandă.

Auzi imediat vuietul vibratorului, deși era atenuat de distanță. Simți vibrația în tălpile picioarelor, o senzație de tremur, slabă, dar sesizabilă.

— O, Doamne! spuse Star.

Un nor de praf se ridică în jurul camionului.

Toți patru erau tensionați ca niște coarde de chitară, așteptând prima senzație de mișcare a pământului.

Trecură câteva secunde.

Ochii lui Priest scanară peisajul, căutând semnele unui cutremur, deși bănuia că avea să îl simtă înainte să-l vadă.

Haide, *haide*!

Echipele de explorare seismică setau de obicei vibratorul pentru o „scanare” de șapte secunde. Priest îl setase pe acesta pentru treizeci de secunde. Părea o oră.

În cele din urmă zgomotul se opri.

— La naiba, spuse Melanie.

Priest simți un gol în stomac. Nu era niciun cutremur. Eșuase.

Poate că era doar o idee hipiotă nebunească, cum ar fi să leviteze Pentagonul.

— Încearcă din nou, spuse Melanie.

Priest se uită la telecomanda din mână. *De ce nu*?

Pe US 395 se apropia un camion cu șaisprezece roți, dar de data asta Priest nu așteptă. Dacă Melanie avea dreptate, camionul nu va fi afectat de cutremur. Dacă Melanie se înșela, toți vor muri.

Apăsă pe buton.

Vuietul începu din nou, se simți o vibrație perceptibilă în pământ și un nor de praf cuprinse vibratorul seismic.

Priest se întreba dacă drumul se va deschide sub camionul cu șaisprezece roți.

Nu se întâmplă nimic.

Cele treizeci de secunde trecură mai repede de data asta. Priest fu surprins când se opri zgomotul. *Asta e tot*?

Îl cuprinse disperarea. Comunitatea din Silver Valley era poate doar un vis care se apropia de sfârșit. *Ce-o să mă fac*? *Unde o să locuiesc*? *Cum pot să nu ajung ca Bones*?

Dar Melanie nu era gata să renunțe.

— Hai să mutăm camionul și să încercăm din nou.

— Dar ai spus că poziția exactă nu contează, sublinie Oaktree. „Câțiva metri mai încolo sau mai încoace pe suprafață nu ar trebui să facă nicio diferență pe o distanță de opt kilometri”, asta ai spus.

— Atunci îl vom muta mai departe, spuse Melanie furioasă. Nu mai avem timp, hai să mergem!

Priest nu o contrazise. Era schimbată. De obicei era dominată de Priest. Fusese o fată în primejdie, el o salvase, iar ea îi era atât de recunoscătoare, încât trebuia să fie supusă voinței lui veșnic. Dar acum ea deținea controlul, era nerăbdătoare și dominantă. Priest putea să accepte asta, atâta vreme cât ea putea să facă ce promisese. El avea s-o pună la punct mai târziu.

Se urcară în ’Cuda și conduseră repede înapoi peste pământul ars, spre vibratorul seismic. Apoi Priest și Melanie se urcară în cabina camionului și ea îl direcționă în timp ce conducea, în timp ce Oaktree și Star îi urmară în mașină. Nu mai urmăreau poteca, ci o tăiau direct prin tufișuri. Roțile mari ale camionului striveau tufele aspre și treceau cu ușurință peste pietre, dar Priest se întrebă dacă mașina ’Cuda cea joasă nu va fi afectată. Bănuia că Oaktree avea să claxoneze dacă avea probleme.

Melanie privi peisajul pentru a găsi indicii unde ducea linia faliei. Priest nu mai văzu alte albii mutate. Dar după aproape un kilometru, Melanie arătă spre ceva care părea o stâncă în miniatură, cam de 1,2 metri înălțime.

— O terasă a faliei, spuse ea. Cam de o sută de ani.

— O văd, spuse Priest.

Era o adâncitură în pământ, ca un castron, și o spărtură pe marginea ei arăta locul în care pământul se mișcase într-o parte de parcă ar fi fost spart și lipit la loc cu stângăcie.

— Hai să încercăm acolo, spuse Melanie.

Priest opri camionul și coborî placa. Verifică repede indicatoarele și setă vibratorul. De data asta programă o vibrație de șaizeci de minute. Când totul fu gata, sări din camion.

Se uită la ceas cu neliniște. Era ora două. Mai aveau doar douăzeci de minute.

Din nou conduse ’Cuda peste US 395 și pe dealul din partea opusă. Șoferii celor câteva vehicule care treceau continuau să îi ignore, dar Priest era nervos. Mai devreme sau mai târziu cineva îi va întreba ce făceau. Nu voia să dea explicații unui polițist curios sau unui consilier de primărie băgăreț. Avea deja o poveste plauzibilă, un proiect de cercetare universitară despre geologia albiei râului, dar nu voia să-și amintească cineva chipul lui.

Se dădură cu toții jos din mașină și se uitară peste vale, unde vibratorul seismic stătea lângă povârniș. Priest își dorea din

toată inima ca de data asta să poată vedea pământul mișcându-se și deschizându-se. *Haide*, *Doamne – dă-mi doar asta*, *bine*?

El apăsă pe buton.

Camionul hurui, pământul tremură ușor, iar praful se ridică. Vibrația continuă un minut în loc de jumătate. Dar cutremurul nu avu loc. Doar așteptară mai mult timp dezamăgirea.

Când zgomotul se opri, Star spuse:

— N-o să meargă, nu-i așa?

Melanie se uită la ea furioasă. Întorcându-se spre Priest, spuse:

— Poți modifica frecvența vibrațiilor?

— Da, spuse Priest. Chiar acum este setat aproape de mijloc, deci pot să dau în sus sau în jos. De ce?

— Potrivit unei teorii, frecvența poate juca un rol important. Vezi, pământul rezonează constant cu vibrații slabe. Deci de ce nu sunt cutremure tot timpul? Poate pentru că o vibrație trebuie să aibă frecvența corectă ca să disloce falia. Știai că o notă muzicală poate să spargă un pahar?

— N-am văzut niciodată asta, doar în desene animate, dar știu ce vrei să spui. Răspunsul este da. Când foloseau vibratorul în explorări seismice, variau frecvența după șapte secunde.

— Da? întrebă Melanie curioasă. De ce?

— Nu știu, poate că așa geofoanele citeau mai bine. Oricum, nu părea potrivit pentru noi, așa că nu am selectat acea abilitate, dar pot.

— Hai să încercăm.

— Bine, dar trebuie să ne grăbim. Este deja două și cinci.

Săriră în mașină. Oaktree conduse repede, derapând prin deșertul prăfos. Priest reglă din nou vibratorul astfel încât să crească treptat frecvența în decurs de șaizeci de secunde. Când se îndreptară din nou spre punctul de observație, se uită din nou la ceas.

— Două și un sfert, spuse el. Este ultima noastră șansă.

— Nu-ți face griji, spuse Melanie. Nu mai am idei. Dacă asta nu funcționează, renunț.

Oaktree opri mașina și coborâră din nou.

Gândul de a conduce înapoi până în Silver River fără să aibă ceva de sărbătorit îl deprima pe Priest atât de tare, încât simțea că ar vrea să lovească camionul pe autostradă și să termine cu toate. Poate că aceasta era calea de ieșire pentru el. Se întreba

dacă Star ar vrea să moară cu el. *Văd acum*: *noi doi*, *o supradoză de calmante*, *o sticlă de vin cu care să dăm pe gât pastilele*...

— Ce mai aștepți? spuse Melanie. E două și douăzeci. Apasă nenorocitul de buton!

Priest apăsă butonul.

Ca și mai înainte, camionul gemu și pământul tremură și se ridică un nor de praf din pământ în jurul plăcii de oțel a vibratorului. De data asta zgomotul nu rămase pe același ton moderat, la început era ca bubuitul unui bas, apoi a început încet să crească.

Apoi se întâmplă.

Pământul de sub picioarele lui Priest părea să tremure ca o mare agitată. Apoi simți ca și cum cineva îl luă de picior și îl aruncă la pământ. Ateriză pe spate, lovind cu putere pământul. Rămase fără suflare.

Star și Melanie țipară în același timp, Melanie cu un țipăt ascuțit și Star cu un urlet de șoc și groază. Priest le văzu pe amândouă căzând, Melanie lângă el și Star câțiva pași mai încolo. Oaktree se clătină, rămase în picioare și căzu ultimul.

Priest era îngrozit în sinea lui. *Gata*, *asta e*, *o să mor*.

Apoi se auzi un zgomot ca și când un tren de mare viteză trecu pe lângă ei. Praful se ridică de la sol, mici pietre zburară prin aer și bolovani se rostogoleau în toate părțile. Pământul continua să se miște de parcă ținea cineva de un capăt de covor și îl tot scutura. Senzația era incredibil de dezorientantă, de parcă lumea devenise brusc un loc complet străin. Era înspăimântător.

Nu sunt pregătit să mor.

Priest își recăpătă suflul și se ridică în genunchi. Apoi, când puse un picior pe pământ, Melanie îl apucă de braț și îl trase din nou în jos. El urlă la ea:

— Dă-mi drumul, proasto!

Dar nu-și putu auzi cuvintele.

Pământul se ridică și îi aruncă la vale, departe de mașină. Melanie căzu peste el. Crezu că mașina s-ar putea răsturna și i-ar putea strivi pe amândoi, iar el încercă să se rostogolească din calea ei. Nu o vedea pe Star și nici pe Oaktree. Un tufiș cu țepi îi biciui fața, zgâriindu-l. Îi intră praf în ochi și fu orbit temporar. Își

pierdu orice simț al orientării. Se ghemui, acoperindu-și fața cu brațele și așteptă moartea.

Iisuse, *dacă o să mor*, *aș vrea să mor cu Star*.

Tremuratul se opri la fel de brusc pe care începu. El nu știa dacă durase zece secunde sau zece minute.

Un moment mai târziu zgomotul se opri.

Priest își frecă ochii de praf și se ridică. Vederea i se limpezi încet. O văzu pe Melanie la picioarele lui. Întinse o mână și o ridică.

— Ești bine? spuse el.

— Cred că da, răspunse ea tremurat.

Praful din aer se subție și îl văzu pe Oaktree ridicându-se nesigur în picioare. Unde era Star? Apoi o văzu la câțiva pași distanță. Era întinsă pe spate, cu ochii închiși. I se strânse inima. *Să nu fie moartă*, *te rog*, *Doamne*, *să nu fie moartă*! Îngenunche lângă ea.

— Star! spuse el. Ești bine?

Ea deschise ochii.

— Iisuse, spuse ea. Ce tare a fost!

Priest zâmbi, reținându-și lacrimile de bucurie.

O ajută pe Star să se ridice în picioare.

— Suntem cu toții în viață, spuse el.

Praful se depunea repede. Se uită peste vale și văzu camionul. Era drept și părea să nu fie afectat. La câțiva metri de el era o crăpătură mare în pământ care se întindea de la nord la sud, în mijlocul văii, cât vedeai cu ochii.

— Să fiu al naibii, spuse el încet. Ia te uită!

— A funcționat, spuse Melanie.

— Am reușit, spuse Oaktree. La naiba, am provocat un nenorocit de cutremur!

Priest zâmbi spre ei.

— Acesta e adevărul, spuse el.

O sărută pe Star, apoi pe Melanie, apoi Oaktree le sărută pe amândouă, apoi Star o sărută pe Melanie. Râseră cu toții. Apoi Priest începu să danseze. Făcu un salt războinic de indian roșu, acolo în mijlocul văii rupte, ridicând cu cizmele praful proaspăt așezat. Star se alătură, apoi Melanie și Oaktree, iar cei patru alergau în cerc, strigând, chiuind și râzând până când le dădură lacrimile.

PARTEA A DOUA

ȘAPTE ZILE

8.

Judy Maddox conducea spre casă vineri la finalul celei mai proaste săptămâni din cariera ei de la FBI.

Nu își dădea seama ce făcuse ca să merite asta. Bine, țipase la șeful ei, dar el fusese ostil cu ea înainte ca ei să-i sară țandăra, așa că trebuie să fi existat alt motiv. Ieri fusese în Sacramento cu intenția de a face tot posibilul să arate că Biroul e eficient și competent, dar cumva ajunsese să lase impresia de zăpăceală și incompetență. Se simțea frustrată și deprimată.

Nimic bun nu se întâmplase de la întâlnirea ei cu Al Honeymoon. Sunase profesori de seismologie și îi intervievase prin telefon. Întrebase dacă profesorul lucra în locații sub presiune critică de-a lungul faliilor. Dacă da, cine avea acces la datele lor? Și acei oameni aveau legătură cu grupuri teroriste?

Seismologii nu-i fuseseră de ajutor. Mare parte din academicienii de azi fuseseră studenți în anii șaizeci și șaptezeci, când FBI plătise toți ciudații din campusuri să spioneze mișcarea de protest. Asta fusese demult, dar ei nu uitaseră. Pentru ei, Biroul era dușmanul. Judy înțelegea cum se simțeau, dar își dorea ca ei să nu fie pasiv-agresivi cu agenții care lucrau în interesul publicului.

Termenul-limită al Copiilor Edenului expira azi și nu fusese niciun cutremur. Judy se simțea ușurată, chiar dacă asta sugera că se înșelase când luase în serios amenințarea. Poate că aici se va termina totul. Își spuse că ar trebui să aibă parte de un weekend relaxant. Vremea era minunată, însorită și caldă.

În seara asta voia să facă pui prăjit pentru Bo și să deschidă o sticlă de vin. Mâine va trebui să se ducă la supermarket, dar

duminică putea să meargă pe coastă, la Bodega Bay și să stea pe plajă, să citească o carte ca un om normal. Luni probabil că va primi o nouă misiune. Poate că putea să o ia de la capăt.

Se întreba dacă să o sune pe Virginia, să vadă dacă voia să meargă la plajă. Ginny era cea mai veche prietenă a ei. Era și ea fiică de polițist, de aceeași vârstă cu Judy, director de vânzări la o firmă de securitate. Dar Judy își dădu seama că nu își dorea o companie feminină. Ar fi fost plăcut să stea pe plajă lângă cineva cu picioare păroase și o voce profundă. Trecuse un an de când se despărțise de Don – era cea mai lungă perioadă în care nu avusese un iubit din adolescență. În facultate fusese puțin sălbatică, aproape promiscuă. Lucrase la Mutual American Insurance și avusese o aventură cu șeful ei, apoi locuise cu Steve Dolen timp de șapte ani și ajunsese în punctul de a se mărita cu el. Adesea se gândea la Steve. Era atrăgător și deștept și bun – poate prea bun, pentru că, în final, ea ajunsese să îl considere slab. Poate că voia imposibilul. Poate că toți bărbații buni, atenți erau slabi și toți cei puternici, ca Don Riley, ajungeau să le-o pună secretarelor lor.

Îi sună telefonul din mașină. Nu trebuia să ridice receptorul: după două apeluri se conecta automat la modul handsfree.

— Alo, spuse ea. Judy Maddox la telefon.

— Tatăl tău la telefon.

— Bună, Bo. Vii acasă la cină? Putem să…

El o întrerupse.

— Pornește radioul mașinii, repede, spuse el. Dă pe John Truth.

Iisuse, *acum ce mai e*?

Comută butonul de pornire. Se auzi un post de muzică rock. Apăsă un buton cu posturi prestabilite și dădu de cel din San Francisco care transmitea *John Truth Live*. Vocea lui nazală invadă mașina.

El vorbea într-un mod ce sugera că avea de spus ceva extrem de important.

„Seismologul de stat din California a confirmat acum că azi a avut loc un cutremur – chiar în ziua stabilită de Copiii Edenului. A avut loc la două și douăzeci după-amiaza, în Owens Valley, exact așa cum au spus Copiii Edenului, când au sunat în emisiune cu câteva minute în urmă”.

Dumnezeule – au reușit, se gândi Judy șocată. Uită de frustrare și depresia ei dispăru. Se simțea din nou vie.

John Truth spuse:

„Dar în același timp seismologul a negat că acesta sau oricare alt cutremur ar fi putut fi declanșat de un grup terorist”.

Era adevărat? Judy trebuia să afle. Ce credeau alți seismologi? Trebuia să dea niște telefoane. Apoi îl auzi pe John Truth spunând:

Într-o clipă vă vom pune o înregistrare a mesajului lăsat de Copiii Edenului.

„E o înregistrare cu ei!”

Asta putea fi o greșeală crucială din partea teroriștilor. Ei nu știau, dar o voce înregistrată putea oferi o mulțime de informații dacă era analizată de Simon Sparrow. Truth continuă:

„Între timp, voi ce credeți? Îl credeți pe seismologul de stat? Sau credeți că e nepăsător? Poate că tu ești seismolog și ai o părere despre posibilitățile tehnice de aici. Sau poate că ești un cetățean preocupat și crezi că autoritățile ar trebui să fie la fel de îngrijorate ca tine. Sună la John Truth Live la acest număr și spune lumii ce crezi tu”.

Urmă o reclamă la un depozit de mobilă și Judy închise sonorul.

— Mai ești acolo, Bo?

— Sigur.

— Au reușit, nu-i așa?

— Sigur, așa pare.

Ea se întrebă dacă el era într-adevăr nesigur sau era doar precaut.

— Instinctul tău ce spune?

El dădu alt răspuns ambiguu:

— Că acești oameni sunt foarte periculoși.

Judy încercă să-și calmeze inima care îi galopa în piept și să se gândească la ce să facă mai departe.

— Ar trebui să-l sun pe Brian Kincaid…

— Ce o să-i spui?

— Știrea… Stai puțin.

Bo spuse ceva.

— Nu crezi că ar trebui să-l sun.

— Cred că ar trebui să îți suni șeful când poți să-i spui ceva ce nu poate să audă singur la radio.

— Ai dreptate.

Judy începu să se simtă mai calmă în timp ce analiza posibilitățile.

— Cred că mă întorc la serviciu, spuse ea și viră la dreapta.

— Bine. Eu voi fi acasă cam într-o oră. Sună-mă dacă vrei cina.

Ea simți brusc un fior de afecțiune pentru el.

— Mulțumesc, Bo. Ești un tată grozav.

— Și tu ești un copil grozav. Pe mai târziu, spuse el râzând.

— Pe mai târziu.

Ea atinse butonul care oprea apelul și apoi dădu mai tare volumul la radio.

Auzi o voce joasă, sexy, care spunea:

Acesta este mesajul din partea Copiilor Edenului pentru guvernatorul Mike Robson.

În minte îi apăru imaginea unei femei mature, cu sâni mari și un zâmbet larg, plăcută dar puțin deplasată.

Acesta e dușmanul meu?

Tonul se schimbă și femeia șopti:

— Rahat, nu mă așteptam să vorbesc într-un magnetofon.

Nu ea este creierul din spatele acestei acțiuni. *E prea aiurită*. *Urmează instrucțiunile primite de la altcineva*.

Femeia își reluă tonul formal și continuă:

— Așa cum am promis, am declanșat un cutremur azi, la patru săptămâni după ultimul nostru mesaj. A avut loc în Owens Valley, puțin după ora două, puteți verifica.

Un ușor zgomot de fundal o făcu să ezite.

Ce-a fost asta? *Simon o să afle*.

Peste o secundă ea continuă:

— Nu recunoaștem jurisdicția guvernului Statelor Unite. Acum că știți că putem face ce spunem, ați face bine să luați în calcul solicitarea noastră. Anunțați oprirea construirii de noi centrale electrice în California. Aveți șapte zile să vă hotărâți.

Șapte zile! *Data trecută ne-au dat patru săptămâni*.

— După aceea vom mai declanșa un cutremur. Dar următorul nu va mai fi în pustietate. Dacă ne forțați, vom provoca daune masive.

O escalare atent calculată a amenințării. *Iisuse*, *oamenii ăștia mă sperie*.

— Nu o să vă placă, dar este singura cale. Vă rugăm să faceți cum spunem, pentru ca acest coșmar să se termine.

Se auzi mai departe John Truth.

„Asta e, vocea Mâniei Divine, grupul care pretinde că a declanșat cutremurul care a scuturat Owens Valley azi”.

Judy trebuia să pună mâna pe înregistrarea aceea. Dădu volumul mai încet din nou și formă numărul de acasă al lui Raja. Era singur, putea să renunțe la seara de vineri.

— Bună, Judy la telefon.

El spuse imediat:

— Nu pot, am bilete la operă!

Ea ezită, apoi se decise să îi facă jocul:

— Ce operă?

— Ăăă… *Nunta lui Macbeth*.

Ea își reținu râsul.

— De Ludwig Sebastian Wagner?

— Exact.

— Nu există o asemenea operă și niciun asemenea compozitor. Lucrezi în seara asta.

— Rahat.

— De ce nu ai inventat o formație rock? Te-aș fi crezut.

— Tot uit câți ani ai.

Ea râse. Raja avea douăzeci și șase de ani, Judy avea treizeci și șase.

— Voi considera asta un compliment.

— Care este misiunea?

Judy redeveni serioasă.

— Bun, uite ce e. A avut loc un cutremur în partea estică a statului în după-amiaza asta și Copiii Edenului pretind că ei l-au declanșat.

— Uau! Poate că oamenii aceia sunt serioși până la urmă!

El părea mai mult încântat decât speriat. Era tânăr și energic, și nu se gândise prea mult la implicații.

— John Truth tocmai a pus la radio un mesaj înregistrat de la făptași. Am nevoie să te duci la postul de radio și să iei caseta.

— Sunt pe drum.

— Ai grijă să iei originalul, nu o copie. Dacă îți dau bătaie de cap, spune-le că putem obține un ordin judecătoresc într-o oră.

— Nimeni nu-mi dă bătăi de cap. Sunt Raja, ții minte?

Era adevărat. Era fermecător.

— Du-i caseta lui Simon Sparrow și spune-i că am nevoie de ceva mâine-dimineață.

— S-a făcut.

Ea întrerupse conexiunea și dădu din nou pe John Truth care spunea:

„… un cutremur minor, apropo, de magnitudine cinci sau șase”.

Cum dracului au reușit?

— Nimeni nu a fost rănit, nu au fost afectate clădiri sau bunuri, dar a fost în mod sigur un cutremur simțit de locuitorii din Bishop, Bigpine, Independence și Lone Pine.

Unii dintre acești oameni trebuie să-i fi văzut pe făptași în ultimele câteva ore, realiză Judy. Trebuia să meargă acolo și să înceapă să îi intervieveze cât de repede posibil.

Unde anume a fost cutremurul? Trebuia să stea de vorbă cu un expert.

Alegerea evidentă era seismologul de stat. Cu toate astea, părea să aibă o minte închisă. El deja eliminase posibilitatea unui cutremur declanșat de om. Asta o deranja. Ea voia pe cineva care era dornic să ia în calcul toate posibilitățile. Se gândi la Michael Quercus. Acesta putea fi o pacoste, dar nu se temea să speculeze. În plus, era tocmai peste golf, în Berkley, iar seismologul de stat era în Sacramento.

Dacă apărea fără o programare, el va refuza să o vadă. Oftă și îi formă numărul.

Pentru o vreme nu răspunse și se gândi că trebuie să fie plecat. El răspunse după șase apeluri.

— Quercus, răspunse el enervat de întrerupere.

— La telefon Judy Maddox de la FBI. Trebuie să vorbim. Este urgent și aș vrea să vin la tine imediat.

— Iese din discuție. Sunt cu cineva.

M-am gândit că vei fi dificil.

— Poate după *ce* se termină ședința?

— Nu este o ședință și se termină abia duminică.

Da, *sigur*.

Avea o femeie acolo, bănui Judy. Dar el îi spusese la prima lor întâlnire că nu se vedea cu nimeni. Dintr-un motiv oarecare, ea își aminti cuvintele lui exact: „Sunt despărțit de soția mea și nu am o prietenă”. Poate că mințise. Sau poate că era cu cineva nou. Nu părea o relație nouă, dacă el se aștepta ca ea să stea

peste weekend. Pe de altă parte, era suficient de arogant cât să presupună că o fată s-ar culca cu el la o primă întâlnire și suficient de atrăgător încât probabil multe fete ar face-o.

Nu știu de ce sunt atât de interesată de viața lui amoroasă.

— Ai ascultat radioul? îl întrebă ea. A avut loc un cutremur, iar grupul terorist despre care am vorbit pretinde că l-a declanșat.

— Chiar așa? întrebă el sincer intrigat. Spun adevărul?

— Despre asta vreau să discut cu tine.

— Înțeleg.

Haide, *ticălos încăpățânat – cedează*, *măcar o dată în viața ta*.

— Este foarte important, domnule profesor.

— Aș vrea să te pot ajuta… dar chiar nu este posibil în seara asta… Nu, așteaptă.

Vocea lui se înăbuși când acoperi microfonul cu mâna, dar ea putu să distingă cuvintele.

— Hei, ai întâlnit vreodată un agent FBI adevărat?

Ea nu auzi răspunsul, dar după un moment îi spuse:

— Bine, oaspetele meu vrea să te cunoască. Poți să vii.

Nu-i plăcu ideea de a fi etalată ca un fel de ciudățenie de la circ, dar în momentul acesta nu putea să refuze.

— Mersi, ajung în douăzeci de minute, spuse ea și închise telefonul.

Când conducea peste pod, se gândi că nici Raja și nici Michael nu păreau speriați. Raja era entuziasmat, Michael intrigat. Și ea era electrizată de brusca reanimare a cazului, dar când își aminti de cutremurul din 1989 și imaginile de la televizor cu muncitorii echipelor de salvare care scoteau cadavre de pe autostrada dublă suspendată Nimitz, chiar de aici din Oakland, și contemplă posibilitatea ca un grup terorist să aibă puterea de a face asta, îi îngheță inima și avu o presimțire rea.

Ca să își limpezească mintea, încercă să-și imagineze cum era prietena lui Michael Quercus. Ea văzuse o poză de-a soției lui, o roșcată izbitoare, cu o siluetă de supermodel și o gură ațâțătoare. *Pare să îi placă exoticul*. Dar se despărțiseră, deci poate că ea nu era tocmai genul lui. Judy îl vedea cu o femeie genul profesoară, cu ochelari moderni cu ramă subțire, cu păr tuns bine scurt, dar fără machiaj. Pe de altă parte, acel tip de femeie nici nu ar traversa strada să cunoască un agent FBI.

Cel mai probabil agățase o aeriană sexy care era ușor de impresionat. Judy vizualiză o fată cu haine mulate, fumând și

mestecând gumă în același timp, uitându-se prin apartamentul lui spunând: „Ai *citit* toate cărțile astea?”

Nu știu de ce mă obsedează prietena lui când am atâtea lucruri de care să îmi fac griji.

Ea găsi strada Euclid și parcă sub aceeași magnolie ca data trecută. Sună la soneria lui și el îi permise accesul în clădire. El veni la ușa apartamentului desculț, arătând plăcut, ca de weekend, cu jeanși și un tricou alb. *O fată s-ar putea distra foarte bine în weekend alături de el*. Ea îl urmă în biroul-sufragerie.

Acolo, spre uimirea ei, văzu un băiețel de aproximativ cinci ani, cu pistrui și păr blond, îmbrăcat în pijamale cu dinozauri. După o clipă îl recunoscu drept copilul din fotografia de pe birou. Fiul lui Michael. El era oaspetele de weekend. Se simți jenată pentru că își imaginase o blondă proastă.

Am fost puțin nedreaptă cu tine, *domnule profesor*.

Michael spuse:

— Dusty, fă cunoștință cu agentul special Judy Maddox.

Băiatul dădu politicos mâna cu ea și spuse:

— Chiar ești în FBI?

— Da, sunt.

— Uau.

— Vrei să îți arăt ecusonul?

Ea scoase legitimația din geantă și i-o dădu. El o ținu cu venerație.

Michael spuse:

— Lui Dusty îi place să se uite la *Dosarele X*.

Judy zâmbi.

— Nu lucrez în departamentul de nave extraterestre, eu doar prind infractorii obișnuiți de pe pământ.

Dusty spuse:

— Pot să-ți văd pistolul?

Judy ezită. Știa că băieții erau fascinați de arme, dar nu îi plăcea să încurajeze un astfel de interes. Privi la Michael, care ridică din umeri. Ea își desfăcu sacoul și scoase arma din tocul de umăr.

Când făcu asta, îl văzu pe Michael privindu-i sânii și simți un fior sexual brusc. Nu era bădăran, era într-un fel atrăgător, în picioarele goale și cu tricoul pe dinafară.

— Armele sunt destul de periculoase, Dusty, spuse ea, așa că eu o s-o țin, dar poți să te uiți la ea.

Chipul lui Dusty care se holba la pistol avea aceeași expresie ca Michael când ea își desfăcuse sacoul. Gândul o făcu să zâmbească.

După un minut, puse arma la loc.

Dusty spuse politicos:

— Tocmai ne pregăteam să mâncăm niște Cap’n Crunch. Vrei să ni te alături?

Judy era nerăbdătoare să îi pună întrebări lui Michael, dar simți că el ar fi mai deschis dacă avea răbdare și îi făcea jocul.

— Ce drăguț din partea ta, spuse ea. Îmi este foarte foame, mi-ar plăcea niște Cap’n Crunch.

— Vino în bucătărie.

Toți trei stăteau la o masă de plastic în bucătăria mică și mâncau cereale de mic dejun și lapte din castroane albastre de porțelan. Judy își dădu seama că îi era foame, era trecut de vremea cinei.

— Dumnezeule, spuse ea. Am uitat cât de bun e Cap’n Crunch.

Michael râse. Judy fu uimită de cât de diferit era. Era relaxat și amabil. Părea o persoană diferită de morocănosul care o forțase să se întoarcă la birou și să îl sune să facă o programare. Începea să îl placă.

După ce terminară cina, Michael îl pregăti pe Dusty de culcare. Dusty îi spuse tatălui său:

— Agentul Judy poate să-mi spună o poveste?

Judy își suprimă nerăbdarea.

Am șapte zile, pot să mai aștept cinci minute.

— Cred că tatăl tău vrea să îți spună o poveste, pentru că nu are ocazia să o facă atât de des cum și-ar dori, spuse ea.

— E în regulă, spuse Michael zâmbind. Voi asculta.

Merseră în dormitor.

— Nu știu multe povești, dar îmi amintesc una pe care mi-o spunea mama mea, spuse Judy. Este legenda dragonului blând. Ai vrea s-o auzi?

— Da, te rog, spuse Dusty.

— Și eu, spuse Michael.

— A fost odată, demult, demult de tot, un dragon blând care locuia în China, de unde vin toți dragonii. Într-o zi dragonul

blând s-a dus la plimbare. A cutreierat atât de mult, încât a părăsit China și s-a pierdut în sălbăticie.

După multe zile a ajuns într-o altă țară, departe, spre sud. Era cea mai frumoasă țară pe care o văzuse vreodată, cu păduri și munți, văi fertile și râuri în care să se bălăcească. Erau bananieri și duzi plini de fructe coapte. Vremea era mereu caldă cu o briză plăcută.

Dar ceva era în neregulă. Era un ținut gol. Nimeni nu locuia acolo: nici oameni, nici dragoni. Așa că, deși dragonului blând îi plăcea noul tărâm, era teribil de singur.

Cu toate astea, nu știa cum să ajungă acasă, așa că mergea peste tot, căutând pe cineva să îi țină companie. În sfârșit, într-o zi norocoasă, el găsi o persoană care locuia acolo – o prințesă fermecată. Era atât de frumoasă, încât se îndrăgosti de ea pe loc. Acum, și prințesa era singură și, deși dragonul arăta înfricoșător, el avea o inimă bună, așa că ea s-a căsătorit cu el.

Dragonul cel blând și prințesa fermecată se iubeau unul pe altul și au avut o sută de copii. Toți copiii erau curajoși și buni ca tatăl lor dragon și frumoși ca mama lor fermecată.

Dragonul blând și prințesa fermecată au avut grijă de copiii lor până s-au făcut mari cu toții. Apoi, brusc, ambii părinți au dispărut. Au plecat să trăiască în iubire și armonie în lumea spiritelor pentru eternitate. Iar copiii lor au devenit oamenii curajoși, blânzi și frumoși ai Vietnamului. Și de acolo venea mama mea.

Dusty avea ochii mari.

— E adevărat?

Judy zâmbi.

— Nu știu, poate.

— Este oricum o poveste frumoasă, spuse Michael.

El îl sărută pe Dusty de noapte bună.

Când Judy ieși din cameră, îl auzi pe Dusty șoptind:

— E foarte drăguță, nu-i așa?

— Da, răspunse Michael.

Înapoi în sufragerie, Michael spuse:

— Îți mulțumesc pentru asta. Ai fost grozavă cu el.

— N-a fost greu. Este fermecător.

Michael încuviință.

— Seamănă cu mama lui.

Judy zâmbi.

Michael zâmbi și spuse:

— Observ că nu contești asta.

— N-am cunoscut-o pe soția ta. În poză arată foarte frumoasă.

— Este. Și… necredincioasă.

Aceasta era o confidență neașteptată, care venea atât de brusc din partea unui bărbat pe care îl considera mândru. Îi plăcea de el. Dar nu știa ce să spună drept răspuns. Amândoi tăcură pentru o clipă. Apoi Michael spuse:

— Ai aflat destule despre familia Quercus. Spune-mi despre cutremur.

În sfârșit.

— A avut loc în Owens Valley în după-amiaza asta, la două și douăzeci.

— Să luăm seismograful.

Michael se așeză la birou și tastă la computerul său. Ea se trezi uitându-se la picioarele lui goale. Unii bărbați aveau picioare urâte, dar ale lui aveau o formă bine definită și păreau puternice, cu unghii atent tăiate. Pielea era albă și pe fiecare deget mare era un mic smoc de păr negru.

El nu îi observă privirea.

— Când teroriștii tăi au publicat amenințarea, cu patru săptămâni în urmă, au specificat și locația?

— Nu.

— Hmmm. În comunitatea științifică, spunem că o prognoză de succes pentru un cutremur trebuie să specifice data, locația și magnitudinea. Oamenii tăi au dat numai data. Asta nu e prea convingător. Aproape în fiecare zi are loc un cutremur *undeva* în California. Poate că doar și-au asumat responsabilitatea pentru ceva care s-a întâmplat în mod natural.

— Poți să-mi spui exact unde a avut loc cutremurul de azi?

— Da. Pot calcula epicentrul prin triangulare. De fapt, computerul o face automat. Doar voi imprima coordonatele.

După o clipă, imprimanta lui bâzâi.

Judy spuse:

— Există vreo cale să-ți dai seama cum a fost declanșat cutremurul?

— Vrei să spui, dacă îmi pot da seama din grafic dacă a fost creat prin intervenție umană? Ar trebui să pot.

— Cum?

El apăsă pe mouse și se întoarse cu fața spre ea.

— Un cutremur normal este precedat de o serie de preșocuri graduale, acumulate, sau cutremure mai mici, pe care le putem vedea pe seismograf. În schimb, atunci când cutremurul este declanșat de o explozie, nu există nicio acumulare – graficul începe cu un vârf caracteristic.

El se întoarse înapoi spre computer.

Era probabil un bun profesor, se gândi Judy. Explica lucrurile cu claritate. Dar ar fi nemilos de intolerant cu slăbiciunile studenților. Ar da teste-surpriză și ar refuza să accepte întârziații la cursuri.

— Ce ciudat, spuse el.

Judy privi spre ecran peste umărul lui.

— Ce e ciudat?

— Seismograful.

— Nu văd un vârf.

— Nu. Nu a existat o explozie.

Judy nu știa dacă să se simtă ușurată sau dezamăgită.

— Deci cutremurul a avut loc natural?

El clătină din cap.

— Nu sunt sigur. Sunt preșocuri, dar... Dar nu am mai văzut niciodată asemenea preșocuri.

Judy era frustrată. El îi promisese să îi spună dacă pretenția Copiilor Edenului era plauzibilă. Acum el era înnebunitor de nesigur.

— Ce este ciudat la preșocuri? întrebă ea.

— Sunt prea regulate. Par artificial produse.

— Artificial?

El încuviință.

— Nu știu ce a provocat aceste vibrații, dar nu sunt naturale. Cred că teroriștii tăi au făcut *ceva*. Doar că nu știu ce anume.

— Poți afla?

— Așa sper. O să sun câțiva oameni. Sunt destui seismologi care deja studiază datele astea. Între noi ar trebui să ne dăm seama ce înseamnă.

El nu părea prea sigur, dar Judy ghici că pentru moment trebuia să se mulțumească cu asta. Ea obținuse tot ce putuse de la Michael în seara asta. Acum trebuia să ajungă la locul faptei. Luă foaia care ieși din imprimantă. Arăta o serie de referințe pe hartă.

— Mulțumesc că m-ai primit, spuse ea. Apreciez foarte mult.

— Mi-a făcut plăcere.

El îi zâmbi, un zâmbet mare, care afișă două rânduri de dinți albi.

— Weekend plăcut cu Dusty.

— Mersi.

Ea se sui în mașină și se întoarse spre oraș. Trebuia să meargă la birou și să caute curse de avion pe internet, să vadă dacă mâine-dimineață era vreun zbor cât mai aproape de Owen Valley. Va trebui să verifice și care birou FBI din teren avea jurisdicție peste Owens Valley și să le spună ce urma să facă. Apoi urma să îl sune pe șeriful local și să îl facă să treacă de partea ei.

Ea ajunse pe Golden Gate Avenue numărul 450, parcă în subteran și luă liftul la etaj. Când trecu pe lângă biroul lui Brian Kincaid, auzi voci. Se pare că el lucra până târziu.

Era o ocazie la fel de bună ca oricare alta să-l țină la curent. Intră în anticameră și bătu la ușa deschisă de la biroul interior.

— Intră, spuse el.

Ea intră. I se strânse inima când îl văzu pe Kincaid cu Marvin Hayes. Ea și Marvin se displăceau reciproc foarte tare. El stătea în fața biroului, cu un costum crem de vară și o cămașă albă cu nasturi și o cravată negru cu auriu. Era un bărbat chipeș, cu păr negru tuns scurt, aspru și o mustață îngrijită. Arăta ca emblema competenței, dar de fapt era tot ce nu trebuia să fie un om al legii: leneș, brutal, neglijent și fără scrupule. Din partea lui, el credea că Judy era pedantă.

Din păcate, Brian Kincaid îl plăcea și acum Brian era șeful.

Cei doi bărbați păreau surprinși și vinovați când intră Judy și ea își dădu seama că ei trebuie să fi vorbit despre ea. Ca să îi facă să se simtă și mai prost, ea spuse:

— Am întrerupt ceva?

— Vorbeam despre cutremur, spuse Brian. Ai auzit vestea?

— Desigur. Am lucrat la asta. Tocmai am intervievat un seismolog care spune că preșocurile nu seamănă cu nimic din ce a mai văzut până acum, dar este sigur că sunt artificiale. Mi-a dat coordonatele de pe hartă cu locația exactă a cutremurului. Vreau să mă duc mâine-dimineață în Owens Valley să caut martori.

Cei doi bărbați făcură un schimb de priviri cu subînțeles. Brian spuse:

— Judy, nimeni nu poate provoca un cutremur.

— Nu știm asta.

— Chiar eu am vorbit cu doi seismologi în seara asta și amândoi mi-au spus că este imposibil, spuse Marvin.

— Oamenii de știință nu sunt mereu de acord…

— Credem că acest grup nici nu s-a apropiat de Owens Valley. Au aflat despre cutremur și și-au asumat meritul pentru el, spuse Brian.

Judy se încruntă.

— Aceasta este misiunea mea, spuse ea. Cum de Marvin sună seismologi?

— Cazul acesta începe să capete un profil foarte înalt, spuse Brian.

Judy știa ce urma și inima i se umplu de o furie neputincioasă.

— Chiar dacă nu credem că acești Copii ai Edenului pot pune în practică ceea ce pretind, tot pot avea parte de al naibii de multă publicitate. Nu sunt sigur că poți să faci față la asta.

Judy se strădui să-și controleze furia.

— Nu îmi poți da un nou caz fără un motiv.

— O, am un motiv, spuse el.

El luă un fax de pe birou.

— Ieri ai avut o altercație cu un polițist de patrulă pe autostradă. Te-a oprit pentru că mergeai cu viteză. Potrivit acestui document, ai fost necooperantă și abuzivă și ai refuzat să-i arăți permisul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, i-am arătat legitimația!

Brian ignoră asta. Judy își dădu seama că el nu era tocmai interesat de detalii. Incidentul cu polițistul era doar un pretext.

— Pun bazele unei divizii speciale care să trateze cu Copiii Edenului, continuă el, înghițind nervos, apoi ridică bărbia într-un gest agresiv. L-am rugat pe Marvin să preia controlul. Nu va avea nevoie de ajutorul tău. Acesta nu mai e cazul tău.

9.

Lui Priest cu greu îi venea să creadă că o făcuse.

Am declanșat un cutremur. *Chiar am făcut asta*. *Eu*.

În timp ce conducea camionul spre nord pe US 395, îndreptându-se spre casă, cu Melanie lângă el și Star și Oaktree în ’Cuda, în urma lor, el dădu frâu liber imaginației. Vizualiză un reporter alb la televizor care relata știrea că grupul Copiii Edenului făcuse ce promisese, proteste pe străzi cu oameni panicați la amenințarea unui alt cutremur și un guvernator Robson tulburat, în fața clădirii Capitol, anunțând oprirea construirii de noi centrale electrice în California.

Poate că era prea optimist. Poate că oamenii nu erau gata încă să se panicheze. Guvernatorul nu va ceda imediat. Dar cel puțin va fi forțat să deschidă negocierile cu Priest.

Ce va face poliția? Publicul s-ar aștepta ca ei să îi prindă pe făptași. Guvernatorul chemase FBI-ul. Dar nu știau cine erau Copiii Edenului. Misiunea lor era aproape imposibilă.

Azi un singur lucru mersese prost, iar Priest își tot făcea griji în privința asta. Când Star îl sunase pe John Truth, ea nu se adresase unui individ, ci lăsase un mesaj pe un aparat. Priest ar fi oprit-o, dar când și-a dat seama ce se întâmpla, era prea târziu.

O voce necunoscută pe o casetă nu le era de folos prea mult polițiștilor, se gândi el. În același timp își dorea ca ei să nu aibă nici măcar această pistă slabă.

I se păru surprinzător că lumea continua mai departe ca și când nu se întâmplase nimic. Mașinile și camioanele treceau mai departe pe autostradă, oamenii parcau la Burger King, patrula de autostradă oprise un tânăr într-un Porsche roșu, un echipaj de mentenanță tundea tufele de pe marginea drumului. Ar fi trebuit să fie cu toții șocați.

El începu să se întrebe dacă cutremurul avusese loc cu adevărat. Oare își imaginase totul într-un vis indus de droguri? Văzuse cu propriii ochi gaura din pământ care se deschisese în Owens Valley – și totuși cutremurul părea mai exagerat și mai imposibil acum decât atunci când nu era decât o idee. Tânjea după o confirmare publică: un buletin de știri tv, o poză pe o copertă de revistă, oameni care să vorbească despre asta într-un bar sau la coadă la supermarket.

După-amiaza târziu, în timp ce erau de partea graniței în Nevada, Priest opri la o benzinărie. ’Cuda îi urmă. Priest și Oaktree umplură rezervoarele, stând în lumina slabă de seară, în timp ce Melanie și Star se duseră la toaleta femeilor.

— Sper că am apărut la știri, spuse Oaktree nerăbdător.

El gândea la fel ca Priest.

— Cum să nu? răspunse Priest. Am provocat un cutremur!

— E posibil ca autoritățile să păstreze tăcerea.

Ca mulți hipioți bătrâni, Oaktree credea că guvernul controla știrile. Priest se gândea că asta s-ar putea să fie mai greu decât își imagina Oaktree. Priest considera ca publicul e cenzorul. Refuzau să cumpere ziare sau să se uite la emisiuni tv care le provocau prejudecățile, așa că mâncau terci.

Cu toate astea, gândul lui Oaktree îl îngrijoră. S-ar putea să nu fie prea greu să acopere un mic cutremur într-un loc izolat.

El intră să plătească. Aerul condiționat îl făcu să tremure. Funcționarul avea un radio care era pornit, în spatele tejghelei. Priest se gândi că putea asculta știrile. Întrebă cât era ceasul și vânzătorul spuse că era șase fără cinci. După ce plăti, Priest zăbovi, prefăcându-se că studiază un teanc de reviste, în timp ce o asculta pe Billy Jo Spears cântând „57 Chevrolet”. Melanie și Star ieșiră împreună de la toaletă.

În sfârșit începură știrile.

Ca să le dea un motiv să rămână, Priest alese încet niște batoane de ciocolată și le duse la tejghea, în timp ce asculta.

Prima știre era despre nunta a doi actori care jucau roluri de vecini într-un sitcom. Cui i-ar păsa de asta? Priest ascultă cu nerăbdare, bătând din picior. Apoi urmă o relatare despre vizita președintelui în India. Priest speră ca el să învețe o mantră. Vânzătorul adună costul batoanelor și Priest plăti. În mod sigur cutremurul va fi următorul. Dar a treia știre fu despre niște împușcături la o școală din Chicago.

Priest merse încet spre ușă, urmat de Melanie și Star. Alt client termină de alimentat Jeepul Wrangler și intră să plătească.

În sfârșit crainicul spuse:

„Grupul terorist de mediu Copiii Edenului a revendicat responsabilitatea pentru un cutremur de mică intensitate care a avut loc azi în Owens Valley, în estul Californiei”.

Priest șopti:

— Da! și-și lovi palma stângă de pumnul drept într-un gest triumfal.

Star bombăni:

— Nu suntem teroriști!

Crainicul continuă:

„Cutremurul a avut loc în ziua în care grupul a amenințat să declanșeze unul, dar seismologul de stat Matthew Bird a negat că acesta sau oricare alt cutremur ar putea fi provocat de oameni”.

— Mincinosule! spuse Melanie încet.

— Revendicarea a avut loc într-un apel telefonic la principalul talk-show al postului, *John Truth Live*.

Chiar când Priest ajunse la ieșire, fu șocat să audă vocea lui Star. Se opri locului. Ea spunea: „Nu recunoaștem jurisdicția guvernului Statelor Unite. Acum că știți că putem face ce spunem, ați face mai bine să reluați în calcul solicitarea noastră. Anunțați oprirea construirii de noi centrale electrice în California. Aveți șapte zile să vă hotărâți”.

Star explodă:

— Iisuse – e vocea mea!

— Taci! spuse Priest.

Se uită peste umăr. Clientul cu Jeepul Wrangler vorbea în timp ce funcționarul îi trecea cârdul de credit printr-un aparat. Niciunul nu părea să fi observat ieșirea lui Star.

„Guvernatorul Mike Robson nu a răspuns la această amenințare recentă. Știrile din sport…”

Ieșiră afară.

— Dumnezeule! Mi-au difuzat vocea! Ce-o să mă fac? spuse Star.

— Stai calmă, îi spuse Priest.

El nu se simțea calm, dar se controla. În timp ce se îndreptau spre vehicule, el spuse pe o voce joasă, rezonabilă:

— Nimeni în afară de comunitatea noastră nu îți cunoaște vocea. De douăzeci și cinci de ani nu ai spus mai mult de câteva cuvinte cuiva din afară. Și oamenii care te-ar putea ține minte din zilele Haight-Ashbury nu știu unde locuiești acum.

— Bănuiesc că ai dreptate, spuse Star cu îndoială.

— Singura excepție la care mă pot gândi este Bones. El s-ar putea să audă caseta și să îți recunoască vocea.

— El nu ne-ar trăda niciodată. Bones este un Mâncător de Orez.

— Nu știu. Drogații ar face orice.

— Dar ceilalți – precum Dale și Poem?

— Da, ei sunt o problemă, recunoscu Priest.

În cabane nu erau radiouri, dar era unul în camioneta comunală, pe care Dale o conducea uneori.

— Dacă se întâmplă, va trebui pur și simplu să ne înțelegem cu ei.

Sau să aplicăm din nou soluția Mario.

Nu, *n-aș putea să fac asta – nu cu Dale sau Poem*.

Oare aș putea?

Oaktree aștepta la volanul mașinii mici.

— Haide, oameni buni, ce mai așteptăm? spuse el.

Star îi explică pe scurt ce auziseră.

— Din fericire, nimeni în afara comunității nu îmi cunoaște vocea – o, Doamne, tocmai m-am gândit la ceva! Ea se întoarse spre Priest.

— Ofițerul de eliberări condiționate din biroul șerifului.

Priest înjură. Desigur. Ea vorbise cu el chiar ieri. Inima îi fu cuprinsă de frică.

Dacă el ar fi auzit transmisiunea radio și și-ar fi amintit vocea lui Star, șeriful și jumătate de duzină de ofițeri ar putea fi chiar acum în comunitate, așteptând ca Star să se întoarcă. Dar poate că el nu auzise știrea. Priest trebuia să verifice. Dar cum?

— O să sun la biroul șerifului, le spuse el.

— Dar ce vei spune? spuse Star.

— Nu știu, o să mă gândesc la ceva. Așteptați aici.

El merse înăuntru, luă monede de la vânzător și se duse la telefonul public. Luă numărul șerifului din Silver City de la biroul de informații din California și sună. Își aminti numele ofițerului de eliberări condiționate.

— Trebuie să vorbesc cu domnul Wicks, spuse el.

O voce prietenoasă spuse:

— Billy nu este aici.

— Dar l-am văzut ieri.

— A luat un avion spre Nassau noaptea trecută. Acum stă pe plajă, bea bere și se uită la fete în bikini, câine norocos. Se întoarce peste două săptămâni. Vă poate ajuta altcineva?

Priest închise.

Iisuse, *ce noroc*, se gândi și ieși.

— Dumnezeu e de partea noastră, le spuse celorlalți.

— Ce? făcu Star nerăbdătoare. Ce s-a întâmplat?

— Tipul a plecat în vacanță noaptea trecută. E în Nassau pentru două săptămâni. Nu cred că posturile de radio străine vor difuza vocea lui Star. Suntem în siguranță.

Star răsuflă ușurată.

— Slavă Domnului pentru asta.

Priest deschise portiera camionului.

— Hai înapoi la drum, spuse el.

•

Era aproape de miezul nopții când Priest viră vibratorul seismic de-a lungul potecii șerpuitoare care ducea prin pădure spre comunitate. El duse camionul în ascunzătoarea sa. Deși era întuneric și erau cu toții epuizați, Priest se asigură că acoperiră fiecare centimetru pătrat al vehiculului cu vegetație, ca să fie invizibil din toate unghiurile și din aer. Apoi se suiră cu toții în ’Cuda ca să parcurgă ultimul kilometru.

Priest porni radioul mașinii pentru buletinul de știri de la miezul nopții. De data asta cutremurul deschise știrile.

„Emisiunea noastră John Truth Live a jucat azi un rol central în drama continuă a Copiilor Edenului, grupul teroriștilor de mediu care pretinde că poate cauza cutremure, se auzi o voce entuziasmată. După ce un cutremur moderat a scuturat Owens Valley, în estul Californiei, o femeie care a pretins că reprezintă grupul l-a sunat pe John Truth și a spus că ei au declanșat cutremurul”.

Postul a redat apoi în întregime mesajul lui Star.

— Rahat, spuse Star când își auzi propria voce.

Priest nu putu să nu se simtă îngrozit. Deși era sigur că asta nu îi va ajuta pe polițiști, tot ura să o audă pe Star expusă astfel. O făcea să pară teribil de vulnerabilă, iar el dorea să îi distrugă dușmanii și să o facă să se simtă în siguranță.

După ce a pus înregistrarea, crainicul spuse:

„Agentul special Raja Khan a luat azi înregistrarea pentru a fi analizată de experții FBI în psiholingvistică”.

Asta îl lovi pe Priest ca un pumn în stomac.

— Ce dracului e psiholingvistica? spuse el.

Melanie răspunse:

— N-am mai auzit cuvântul acesta până acum, dar cred că studiază ce fel de limbaj folosești și trag concluzii despre psihologia ta.

— Nu știam că sunt așa deștepți, spuse Priest îngrijorat.

Oaktree spuse:

— Nu-ți face griji, omule. Pot să analizeze mintea lui Star cât vor, asta n-o să le dea *adresa* ei.

— Bănuiesc că nu.

Crainicul continuă:

„Încă niciun comentariu din partea guvernatorului Mike Robson, dar șeful biroului FBI din San Francisco a promis o conferință de presă mâine-dimineață. Alte știri…”

Priest opri radioul. Oaktree parcă ’Cuda lângă instalația de carnaval a lui Bones. Bones acoperise camionul cu o prelată uriașă, ca să protejeze vopseaua colorată. Asta sugera că plănuia să stea pentru o vreme.

Coborâră dealul și merseră spre sat prin vie. Bucătăria și cabana copiilor erau cufundate în întuneric. În spatele ferestrei lui Apple pâlpâia lumina lumânării – era insomniacă și îi plăcea să citească noaptea – și de la Song se auzeau acorduri lente de chitară, dar celelalte cabane erau întunecate și tăcute. Numai Spirit, câinele, veni să îi întâmpine, dând vesel din coadă în lumina lunii. Își urară noapte bună în tăcere și se îndreptară spre casele lor individuale, prea obosiți să sărbătorească triumful.

Era o noapte călduroasă. Priest stătea în pat, gol, gândindu-se. Nimic de la guvernator, doar o conferință de presă FBI de dimineață. Asta îl deranja. În acest moment al jocului, guvernatorul ar trebui să se panicheze, să spună: FBI a eșuat, nu ne putem permite alt cutremur, trebuie să vorbesc cu oamenii ăștia.

Priest se neliniști la gândul că era atât de ignorant cu privire la ce gândea dușmanul lui. El mereu obținea ce voia citind oamenii, gândindu-se la ce voiau cu adevărat din felul în care priveau, zâmbeau, își încrucișau brațele și se scărpinau în cap. El încerca să-l manipuleze pe guvernatorul Robson, dar era greu fără un contact față în față. Și FBI ce făcea? Era vreo semnificație în discuțiile astea despre analiza psiholingvistică?

Trebuia să afle mai multe. Nu putea să stea aici și să aștepte ca opoziția să acționeze.

Se întrebă dacă să sune la biroul guvernatorului și să încerce să vorbească cu el. Oare putea să ajungă chiar la el? Și dacă da, ar putea să afle ceva? Ar merita o încercare. Cu toate astea, nu îi plăcea poziția în care îi puseseră. Ar putea să fie un petiționar care cere privilegiul de a purta o conversație cu marele om.

Strategia lui era să își impună voința asupra guvernatorului, nu să cerșească o favoare.

Atunci îi veni ideea că ar putea să se ducă la conferința de presă.

Putea să fie periculos: dacă era descoperit, totul va fi pierdut.

Dar ideea îi plăcu. Pe vremuri obișnuia să pretindă că era reporter. Se specializase în acte îndrăznețe: când a furat acel Lincoln alb și i l-a dat lui Pigface Riley, când l-a înjunghiat pe detectivul Jack Kassner în toaleta de la barul Blue Light, când s-a oferit să cumpere magazinul de spirtoase de pe Fourth Street de la familia Jenkinson. El mereu reușea să scape nepedepsit cu astfel de lucruri.

Poate că ar putea să se dea drept fotograf. Putea să împrumute un aparat modern de la Paul Beale. Melanie putea fi reporterul. Era suficient de drăguță cât să facă orice agent FBI să-și piardă concentrarea.

La ce oră era conferința de presă?

Se dădu jos din pat, își luă sandalele și ieși afară. În lumina lunii găsi cabana lui Melanie. Ea stătea pe marginea patului, goală, periindu-și părul lung și roșu. Când intră, ea ridică privirea și zâmbi. Lumina lumânării îi evidenția conturul trupului, proiectând o aură în spatele umerilor ei netezi, sfârcurilor, oaselor șoldurilor și părului roșcat dintre coapse. Îi tăie răsuflarea.

— Bună, spuse ea.

El avu nevoie de un moment să-și amintească de ce venise.

— Am nevoie să îți folosesc telefonul mobil, spuse el.

Ea se bosumflă. Nu asta era reacția pe care și-o dorea de la un bărbat care o vedea goală.

El îi oferi zâmbetul lui de băiat rău.

— Dar s-ar putea să te pun la pământ și să te necinstesc și apoi să folosesc telefonul tău.

Ea zâmbi.

— E în regulă, poți folosi telefonul mai întâi.

El îl luă, apoi ezită. Melanie fusese încăpățânată toată ziua, iar el tolerase asta pentru că ea era seismologul, dar asta se terminase. Nu îi plăcea ca ea să-i dea permisiunea pentru nimic. Nu asta era relația pe care trebuia s-o aibă.

El se întinse pe pat, încă ținând telefonul, apoi îi ghidă capul lui Melanie spre prohabul lui. Ea ezită, apoi făcu ce voia el.

Pentru un minut el stătu nemișcat, bucurându-se de senzație.

Apoi sună la informații.

Melanie se opri din ce făcea, dar el apucă un mănunchi din părul ei și îi ținu capul pe loc. Ea ezită, ca și când ar contempla un gest de protest, dar după o clipă ea începu din nou.

Așa e mai bine.

Priest obținu numărul de la FBI din San Francisco și îl formă.

Răspunse o voce de bărbat.

— FBI.

Inspirația îi veni lui Priest, ca întotdeauna.

— Vă sun de la postul de radio KCAR din Carson City, Dave Horlock la telefon, spuse el. Vrem să trimitem un reporter la conferința voastră de presă de mâine. Îmi puteți da adresa și ora?

— Informația s-a trimis către agenții, spuse bărbatul.

Ticălos leneș.

— Nu sunt la birou, improviză Priest. Și reporterul nostru s-ar putea să trebuiască să plece devreme mâine.

— Este la ora douăsprezece la prânz, – în clădirea federală de pe Golden Gate Avenue numărul 450.

— Avem nevoie de invitație, sau omul nostru poate să vină pur și simplu?

— Nu există invitații. Are nevoie doar de acreditarea normală de presă.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— De la ce post ați spus că sunteți?

Priest închise.

Acreditare. *Peste asta cum trec*?

Melanie se opri din ce făcea și spuse:

— Sper că nu au urmărit apelul acela.

Priest era surprins.

— De ce ar face asta?

— Poate că FBI-ul urmărește din rutină toate apelurile care vin.

El se încruntă.

— Pot să facă asta?

— Cu computere, sigur că da.

— Ei bine, nu am stat suficient de mult la telefon.

— Priest, nu mai suntem în anii șaizeci. Nu este nevoie de timp, computerul face asta în nanosecunde. Trebuie doar să

verifice desfășurătorul ca să afle cine are numărul care a sunat la unu fără trei minute dimineața.

Priest nu mai auzise cuvântul „nanosecundă” până acum, dar putea ghici ce însemna. Acum era îngrijorat.

— Rahat, spuse el. Își pot da seama unde ești?

— Doar cât timp telefonul e pornit.

Priest îl opri în grabă.

Începea să se simtă tulburat. Fusese surprins prea des azi: de înregistrarea vocii lui Star, de conceptul analizei psiholingvistice și acum de noțiunea unui computer care poate urmări apelurile telefonice. Mai era ceva ce nu reușise să anticipeze?

El clătină din cap. Gândea negativ. Precauția și îngrijorarea nu realizau nimic. Imaginația și curajul erau punctele lui tari. Avea să apară la conferința de presă de mâine, va convinge pe cineva să intre și își va da seama ce plănuia dușmanul său.

Melanie se întinse pe spate, pe pat, închise ochii și spuse:

— A fost o zi lungă și plină.

Priest îi admiră trupul. Adora să îi privească sânii. Îi plăcea cum se mișcau, atunci când mergea, ritmat, dintr-o parte în alta. Îi plăcea să o vadă cum își scotea un pulover pe cap, gestul vertical făcându-i sânii să se ridice ca niște arme. Îi plăcea să o vadă cum își pune un sutien și cum își ajustează sânii în cupe ca să stea comod. Acum, în timp ce stătea pe spate, erau ușor aplatizați, ieșind într-o parte, iar sfârcurile erau moi în repaus.

Trebuia să își limpezească mintea de griji. A doua cea mai bună modalitate de a face asta era meditația. Cea mai bună era în fața ochilor săi.

Îngenunche peste ea. Când îi sărută sânii, ea oftă mulțumită și îi mângâie părul, dar nu își deschise ochii.

Priest sesiză o mișcare cu coada ochilor. Privi spre ușă și o văzu pe Star, care purta un halat de mătase mov. El zâmbi. Știa ce avea ea în minte: mai făcuse astfel de lucruri în trecut. Ea ridică sprâncenele într-un gest întrebător. Priest încuviință aprobator. Ea intră și închise ușa încet.

Priest îi sugea sfârcul roz al lui Melanie, trăgându-l în gură încet cu buzele lui, apoi tachinându-l cu vârful limbii când îl lăsă să iasă iar afară, din nou și din nou cu un ritm constant. Ea gemea de plăcere.

Star își dezlegă halatul și îl lăsă să cadă pe podea, apoi stătu să privească, atingându-și încet propriii sâni. Trupul ei era atât

de diferit de al lui Melanie, pielea ei ușor bronzată, în timp ce a lui Melanie era albă, șoldurile și umerii mai lați, părul negru și gros acolo unde al lui Melanie era roșu auriu și fin. După câteva clipe ea se aplecă și sărută urechea lui Priest, apoi își trecu mâna pe spatele lui, pe spinare și între picioare, mângâind și strângând.

El începu să respire mai repede.

Încet, încet. Savurează momentul.

Star îngenunche lângă pat și începu să mângâie sânul lui Melanie în timp ce Priest îl sugea.

Melanie simți ceva diferit. Se opri din gemut. Trupul i se înțepeni, apoi deschise ochii. Când o văzu pe Star, scoase un ușor țipăt. Star zâmbi și continuă să o atingă.

— Trupul tău este foarte frumos, spuse ea cu o voce joasă. Priest se holba, în transă, în timp ce ea se aplecă și apucă cu gura celălalt sân al lui Melanie.

Melanie îi împinse pe amândoi la o parte și se ridică.

— Nu! spuse ea.

— Relaxează-te, îi spuse Priest. Este în regulă, serios.

El o mângâie pe păr.

Star atinse interiorul coapsei lui Melanie.

— O să-ți placă, spuse ea. O femeie poate să facă unele lucruri mult mai bine decât un bărbat. O să vezi.

— Nu, spuse Melanie și își lipi strâns picioarele.

Priest își dădu seama că asta n-o să meargă. Se simți dezamăgit. Adora s-o vadă pe Star cu altă femeie, înnebunind-o de plăcere. Dar Melanie era prea speriată.

Star insistă. Mâna ei avansă pe coapsa lui Melanie și vârfurile degetelor sale atinseră smocul de păr roșu.

— Nu! zise Melanie plesnind-o pe Star peste mână.

Fu o plesnitură puternică, iar Star spuse:

— Au! De ce ai făcut asta?

Melanie o împinse la o parte pe Star și sări de pe pat.

— Pentru că ești grasă și bătrână și nu vreau să fac sex cu tine!

Star rămase cu gura deschisă, iar Priest tresări.

Melanie tropăi până la ușă și o deschise.

— Te rog! spuse ea. Lasă-mă în pace!

Spre mirarea lui Priest, Star începu să plângă.

— Melanie! spuse el indignat.

Star plecă înainte ca Melanie să răspundă.

Melanie trânti ușa.

— Uau, iubito, ce rea ai fost, îi spuse Priest.

Ea deschise din nou ușa.

— Poți să pleci și tu, dacă așa crezi. Lasă-mă în pace!

Priest era șocat. În douăzeci și cinci de ani nimeni nu îi spusese vreodată să părăsească o casă aici în comunitate. Acum i se ordona să iasă de către o fată goală și frumoasă care era cuprinsă de furie sau entuziasm sau amândouă. Ca umilința sa să fie și mai mare, o avea țeapănă ca un steag.

Oare îmi pierd controlul?

Gândul îl tulbură. El mereu îi făcea pe oameni să se supună voinței lui, mai ales aici în comunitate. Fusese atât de șocat, încât aproape că o ascultă și se îndreptă spre ușă fără să vorbească.

Apoi își dădu seama că nu putea să cedeze. Ar putea să nu-și recapete niciodată autoritatea dacă o lăsa să îl învingă acum. Și el avea nevoie ca Melanie să fie sub controlul său. Era esențială pentru plan. El nu putea să declanșeze alt cutremur fără ajutorul ei. Nu putea să o lase să își afirme independența astfel. Era prea importantă.

Se întoarse lângă ușă și se uită la ea, cum stătea goală, cu mâinile în șolduri. Ce voia? Azi deținuse controlul în Owens Valley datorită expertizei ei, iar asta îi dăduse curajul pentru acest exemplu de proastă dispoziție. Dar în inima ei nu voia să fie independentă – nu ar fi aici dacă ar fi fost așa. Ea prefera să i se spună ce să facă de către cineva puternic. De aceea se măritase cu profesorul ei. După ce îl părăsise, dezvoltase o relație cu altă figură autoritară, liderul unei comunități. Ea se revoltase în seara asta pentru că nu voia să-l împartă pe Priest cu altă femeie. Probabil se temea că Star i-l va lua. Dar ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Priest să plece.

El închise ușa.

Traversă cămăruța în trei pași și stătu în fața ei. Încă era roșie de furie și respira cu putere.

— Întinde-te, comandă el.

Ea părea tulburată, dar se întinse pe pat.

— Desfă-ți picioarele, spuse el.

După o clipă, ea se supuse.

El se întinse peste ea. Când o pătrunse, ea brusc îl îmbrățișă și îl ținu strâns. El se mișcă repede înăuntrul ei, intenționat dur. Ea își ridică picioarele în jurul taliei lui. El îi simți dinții mușcându-i umărul. Durea, dar îi plăcea. Ea deschise gura, respirând sacadat.

— Ah, la dracu', spuse ea cu o voce joasă, guturală. Priest, ticălosule, te iubesc.

•

Când Priest se trezi, se duse în cabana lui Star.

Ea stătea pe o parte, cu ochii deschiși, holbându-se la perete. Când el se așeză pe pat lângă ea, începu să plângă.

El îi sărută lacrimile. Începea să i se întărească.

— Vorbește-mi, șopti el.

— Știai că Flower îl duce la culcare pe Dusty?

El nu se aștepta la *asta*. De ce conta?

— Nu știam, spuse el.

— Nu-mi place.

— De ce nu?

El încercă să nu pară iritat. *Ieri am declanșat un cutremur și azi plângi din cauza copiilor*? Este mult mai bine decât să fure postere cu filme în Silver City.

— Dar ai o familie nouă, izbucni ea.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Tu și Melanie și Flower și Dusty. Sunteți ca o familie. Și eu nu am un loc în ea, nu mă potrivesc.

— Sigur că da, spuse el. Ești mama copilului meu și ești femeia pe care o iubesc. Cum să nu te potrivești?

— M-am simțit atât de umilită aseară.

El îi mângâie sânii prin bumbacul cămășii de noapte. Ea îi acoperi mâna cu a ei și îi apăsă palma puternic pe trupul ei.

— Grupul este familia noastră, îi spuse el. Așa a fost mereu. Nu suferim dezamăgirile unității suburbane alcătuite din mama, tata și doi copii.

El repeta învățăturile pe care le primise de la ea cu ani în urmă.

— Suntem o singură mare familie. Iubim tot grupul și toată lumea are grijă de toată lumea. Astfel, nu trebuie să ne mințim unul pe altul, sau pe noi înșine, despre sex. Poți să ți-o pui cu Oaktree, sau Song, și voi ști că oricum vei ține la mine și la copilul nostru.

— Dar, Priest, știi ceva – nimeni nu te-a respins, pe mine sau pe tine, până acum.

Nu existau reguli despre cine putea să facă sex cu cine, dar desigur că nimeni nu era obligat să facă dragoste dacă nu voia. Cu toate astea, acum că el se gândi mai bine, Priest nu își aminti nicio ocazie în care o femeie îl refuzase. Evident că pentru Star fusese la fel – până la Melanie.

Îl cuprinse un sentiment de panică. Îl mai simțise de câteva ori în ultimele câteva săptămâni. Era teama că familia lor se prăbușea, că el își pierdea controlul și că tot ce iubea era în pericol. Era ca și când își pierdea echilibrul, de parcă podeaua începea să se miște pe neașteptate și pământul solid deveni brusc mișcător și instabil, la fel cum fusese ieri în Owens Valley. El se luptă să își înăbușe anxietatea. Trebuia să rămână relaxat. Numai el putea să păstreze loialitatea tuturor și să țină totul împreună. Trebuia să rămână relaxat.

El se întinse pe pat lângă ea și îi mângâie părul.

— O să fie bine, spuse el. Ieri l-am băgat în sperieți pe guvernatorul Robson. O să facă așa cum vrem noi, o să vezi.

— Ești sigur?

El îi luă ambii sâni în mâini. Se simți excitat.

— Ai încredere în mine, murmură el.

Se lipi de ea ca să îi simtă erecția.

— Priest, fă dragoste cu mine, spuse ea.

El îi zâmbi fermecător.

— Cum?

Ea îi zâmbi printre lacrimi.

— Cum vrei tu.

•

După aceea ea adormi. Stând lângă ea, Priest se îngrijoră cu privire la problema acreditării până când se gândi la soluție. Apoi se ridică.

Se duse în cabana copiilor și o trezi pe Flower.

— Vreau să vii cu mine în San Francisco, spuse el. Îmbracă-te.

El pregăti pâine prăjită și suc de portocale pentru ea în bucătăria goală. În timp ce ea mânca, el spuse:

— Mai ții minte cum am vorbit despre cum vrei să te faci scriitoare? Și mi-ai spus că ai vrea să lucrezi pentru o revistă?

— Da, revista *Teen*, spuse ea.

— Așa.

— Dar tu vrei să scriu poezie ca să trăiesc aici.
— Și încă vreau, dar azi o să vezi cum e să fii reporter.
Ea părea fericită.
— Bine!
— Te duc la o conferință de presă FBI.
— FBI?
— Acesta e genul de lucru pe care trebuie să-l faci dacă ești reporter.
Ea strâmbă din nas a dezgust. Căpătase de la mama ei antipatia pentru oamenii legii.
— N-am citit niciodată despre FBI în *Teen*.
— Ei bine, Leonardo DiCaprio nu ține o conferință de presă azi, am verificat.
Ea zâmbi trist.
— Ce păcat.
— Dar dacă pui genul de întrebări pe care le-ar pune un reporter de la *Teen*, o să te descurci.
Ea încuviință gânditoare.
— Despre ce e conferința de presă?
— Despre un grup care pretinde că a provocat un cutremur. Acum nu vreau să spui nimănui despre asta. Trebuie să rămână secret, bine?
— Bine.
El se hotărî să le spună despre asta Mâncătorilor de Orez când se va întoarce.
— Poți să vorbești despre asta cu mama și Melanie, cu Oaktree, cu Song, Aneth și Paul Beale, dar cu nimeni altcineva. Este foarte important.
— Am înțeles.
El știa că își asuma un risc nebunesc. Dacă lucrurile mergeau prost, putea să piardă totul. Ar putea chiar să fie arestat în fața fiicei sale. Asta se putea dovedi a fi cea mai proastă zi din viața ei. Dar riscurile nebunești mereu fuseseră stilul lui.
Când el propusese plantarea viței, Star subliniase că ei aveau terenul pe o chirie de un an. Puteau să-și rupă spinările săpând și plantând și să nu vadă niciodată roadele muncii lor. Ea susținuse că ar trebui să negocieze o chirie pe zece ani înainte să înceapă munca. Părea de bun simț, dar Priest știa că va fi fatal. Dacă amânau începutul, nu o vor face niciodată. El îi convinsese să își asume riscul. La finalul anului, comunitatea se

închegase cu adevărat. Iar guvernul înnoise contractul de chirie al lui Star – în anul acela și în fiecare an, până acum.

El se gândi dacă să îmbrace costumul bleumarin. Cu toate astea, era atât de demodat, încât ar fi bătut la ochi în San Francisco, așa că purtă jeanșii lui obișnuiți.

Deși era cald, își puse un tricou și o cămașă de flanelă cu pătrățele, pe care nu o băgă în pantaloni. Din magazie scoase un cuțit greu, cu o lamă de zece centimetri într-o teacă netedă de piele, și-l băgă în centura jeanșilor, la spate, unde era ascuns de cămașă.

Era plin de adrenalină pe durata drumului cu mașina de patru ore spre San Francisco. Avea viziuni de coșmar: ei doi arestați, el aruncat într-o celulă de închisoare, Flower stând singură într-o cameră de interogatoriu la sediul FBI, fiind chestionată despre părinții ei. Dar frica îi dădea un impuls.

Ajunseră în oraș la unsprezece dimineața. Lăsară mașina într-o parcare pe Golden Gate. Priest îi cumpără lui Flower un caiet cu spire și două creioane de la un magazin. Apoi o duse la o cafenea. În timp ce ea își bea sucul, el spuse:

— Mă întorc imediat.

Merse spre Union Square, scanând chipurile trecătorilor, căutând un bărbat care arăta ca el. Străzile erau pline de cumpărători și avea sute de fețe din care să aleagă. Văzu un bărbat tras la față, cu păr negru, care studia meniul în fața unui restaurant și pentru o clipă se gândi că își găsise victima.

Simțindu-se încordat, privi pentru câteva secunde, apoi tipul se întoarse și Priest văzu că ochiul lui drept era permanent închis din cauza unei răni.

Dezamăgit, Priest merse mai departe. Nu era ușor. Erau mulți bărbați bruneți pe la patruzeci de ani, dar majoritatea aveau cu zece sau douăzeci de kilograme mai mult decât Priest. El văzu alt candidat probabil, dar tipul avea un aparat foto la gât. Un turist nu era bun: Priest avea nevoie de cineva credibil. *Acesta este unul dintre cele mai mari centre comerciale din lume*, *și este sâmbătă-dimineață*, *trebuie să fie un bărbat aici care arată ca mine*.

Se uită la ceas: unsprezece și jumătate. Nu mai avea timp.

În sfârșit se simți norocos: un bărbat slab, de cincizeci de ani, cu ochelari cu rame mari, mergea rapid. Era îmbrăcat cu pantaloni albaștri și o cămașă verde polo, dar avea o servietă

uzată, crem și părea trist. Priest bănui că se ducea la birou ca să recupereze sâmbăta. *Acum am nevoie de portofelul lui*. Priest îl urmări după un colț, așteptând o ocazie.

Sunt furios, *sunt disperat*, *sunt un om nebun scăpat de la azil*, *îmi trebuie douăzeci de dolari pentru o doză*, *urăsc pe toată lumea*, *vreau să tai și să ucid*, *sunt nebun*, *nebun*, *nebun*…

Bărbatul merse pe lângă parcarea unde se afla ’Cuda și o luă pe o stradă cu clădiri vechi de birouri. Pentru un moment nu se mai vedea nimeni. Priest scoase cuțitul, apoi fugi spre el și spuse:

— Hei!

Bărbatul se opri din reflex și se întoarse.

Priest îl apucă pe tip de cămașă, îi vârî cuțitul în față și țipă:

— DĂ-MI PORTOFELUL SAU ÎȚI TAI DRACULUI GÂTUL!

Tipul ar fi trebuit să se prăbușească de groază, dar nu făcu asta. *Iisuse*, *e un tip dur*. Pe chipul lui se citea furia, nu frica.

Privind în ochii lui, Priest citi gândul *E doar un singur tip și nu are pistol*.

Priest ezită, brusc temător. *Rahat*, *nu-mi permit ca asta să meargă prost*. Urmă o confruntare de o fracțiune de secundă. *Un bărbat îmbrăcat obișnuit*, *cu o servietă*, *în drum spre muncă*, *într-o sâmbătă dimineața*… *oare ar putea fi un detectiv de poliție*?

Dar acum era prea târziu pentru a se răzgândi. Înainte ca tipul să se miște, Priest îi trecu lama peste obraz, desenând o linie subțire de patru centimetri de sânge chiar sub lentila stângă a ochelarilor.

Curajul bărbatului se evaporă și îl părăsiră toate gândurile de rezistență. Făcu ochii mari de frică și trupul păru că se încovoaie.

— Bine! Bine! spuse el pe o voce tremurată, subțire.

Nu e un polițist până la urmă.

Priest țipă:

— ACUM! ACUM! DĂ-MI-L ACUM!

— E în servietă…

Priest luă servieta din mâna bărbatului. În ultima clipă se decise să ia și ochelarii tipului. I-i smulse de pe față, se întoarse și fugi.

La colț privi înapoi. Tipul vomita pe trotuar.

Priest o făcu la dreapta, aruncă cuțitul într-un coș de gunoi și merse mai departe. La colțul următor se opri lângă un șantier și deschise servieta. Înăuntru era un dosar, un caiet și niște pixuri, un pachet de hârtie care arăta ca și când ar fi conținut un sandviș și un portofel de piele pentru bancnote. Priest luă portofelul și aruncă servieta peste gard într-un container de deșeuri de construcții.

Se întoarse la cafenea și se așeză lângă Flower. Cafeaua lui era caldă încă. *Nu mi-am ieșit din mână*. *Au trecut treizeci de ani de când am făcut asta ultima oară*, *dar încă pot să bag oamenii în sperieți*. *Bravo*, *Ricky*.

El deschise portofelul. Conținea bani, carduri de credit, cărți de vizită și un fel de legitimație cu fotografie. Priest scoase o carte de vizită și i-o dădu lui Flower.

— Cartea mea de vizită, doamnă.

Ea chicoti.

— Ești Peter Shoebury, de la Watkins, Colefax and Brown.

— Sunt avocat?

— Bănuiesc.

El se uită la fotografia de pe legitimație. Era cam de trei centimetri pătrați și fusese făcută într-o cabină fotografică automată. Era veche cam de zece ani, bănuia el. Nu arăta tocmai ca Priest, dar nici prea mult cu Peter Shoebury. Așa erau fotografiile.

Totuși Priest putea îmbunătăți asemănarea. Shoebury avea părul brunet și drept, dar era scurt.

— Pot să-ți împrumut elasticul de păr?

— Sigur.

Flower scoase un elastic din păr și își flutură pletele în jurul chipului. Priest își trase părul pe spate într-o coadă și o legă cu elasticul. Apoi își puse ochelarii.

El îi arătă lui Flower fotografia.

— Ce părere ai despre identitatea mea secretă?

— Hmmm, spuse ea uitându-se pe spatele legitimației. Cu asta poți să intri în biroul din centru, dar nu în cel din Oakland.

— Cred că pot să trăiesc și cu asta.

Ea zâmbi.

— Tati, de unde ai asta?

El ridică o sprânceană la ea și spuse:

— Le-am împrumutat.

— Ai furat din buzunarul cuiva?

— Într-un fel.

El își dădu seama că ea considera asta mai degrabă un gest rebel decât unul rău. O lăsă să creadă ce voia. Se uită la ceasul de pe perete. Era douăsprezece fără un sfert.

Ești gata să mergem?

— Sigur.

Merseră pe stradă și intrară în clădirea federală, un monolit de granit gri, neplăcut, care ocupa tot cvartalul. Pe hol trecură printr-un detector de metale și Priest era bucuros că se gândise să scape de cuțit. El întrebă paznicul la ce etaj era FBI-ul.

Urcară cu liftul. Priest se simțea ca și când era drogat cu cocaină. Pericolul îl făcea să fie extrem de alert. *Dacă liftul acesta cedează*, *aș putea să-l pornesc cu energia mea psihică*. Se gândi că era în regulă să fie încrezător în sine, poate chiar puțin arogant, de parcă juca rolul unui avocat.

O conduse pe Flower în biroul FBI și urmă un semn spre o sală de conferințe din hol. Era o masă cu microfoane în capătul încăperii. Aproape de ușă erau patru bărbați, toți înalți și în formă, care purtau costume de afaceri elegante, cămăși albe și cravate sobre. Trebuiau să fie agenți.

Dacă ar ști cine sunt, *m-ar împușca fără să stea pe gânduri*.

Stai calm, *Priest – nu sunt cititori de gânduri*, *ei nu știu nimic despre tine*.

Priest avea un metru optzeci, dar cu toții erau mai înalți. Simți imediat că liderul era bărbatul mai în vârstă, cu păr des și alb, cu cărare pieptănată. El vorbea cu un bărbat cu mustață neagră. Doi bărbați mai tineri ascultau, cu expresii diferite.

O femeie tânără cu o mapă în mână îl abordă pe Priest.

— Bună ziua, vă pot ajuta?

— Ei bine, așa sper, spuse Priest.

Agenții îl observară când vorbi. El le citi reacțiile când îl priviră. Deveniră precauți când îi observară părul strâns în coadă și jeanșii. Apoi o văzură pe Flower și se înmuiară la loc.

Unul dintre bărbații mai tineri spuse:

— E totul în regulă aici?

— Numele meu este Peter Shoebury, sunt avocat la Watkins, Colefax și Brown aici în oraș, spuse Priest. Fiica mea, Florence, este editor la ziarul școlii. Ea a auzit la radio despre conferința voastră de presă și vrea să scrie despre asta la ziar. Așa că m-

am gândit, hei, e o chestie de informație publică, hai să mergem. Sper că e în regulă cu voi.

Toată lumea privi spre tipul cu păr alb, confirmând intuiția lui Priest că acela era șeful.

Urmă un moment groaznic de ezitare.

La naiba, *băiete*, *nu ești avocat*! *Ești Ricky Granger*, *care vindea amfetamină cu ridicata printr-o rețea de magazine de spirtoase în Los Angeles în anii șaizeci – ești amestecat în rahaturile astea cu cutremurul*? *Percheziționați-l*, *băieți*. *Să-i arestăm*, *să aflăm ce știu*.

Bărbatul cu păr alb întinse mâna și spuse:

— Sunt agent special asociat, Brian Kincaid, directorul biroului FBI local din San Francisco.

Priest dădu mâna cu el.

— Încântat de cunoștință, Brian.

— De la ce firmă ați spus că sunteți, domnule?

— Watkins, Colefax și Brown.

Kincaid se încruntă.

— Credeam că sunt agenți imobiliari, nu avocați.

Ah, *rahat*.

Priest încuviință și se strădui să zâmbească înțelegător.

— Așa este și e misiunea mea să îi țin departe de belele.

Exista un cuvânt pentru avocatul angajat de o corporație. Priest căută în memoria lui și îl găsi.

— Sunt avocatul intern.

— Aveți vreo legitimație?

— A, sigur, spuse el, deschise portofelul furat și scoase cardul cu fotografia lui Peter Shoebury, ținându-și respirația.

Kincaid o privi, apoi verifică asemănarea cu Priest. Priest își dădu seama la ce se gândea. *Bănuiesc că ar putea fi el*. O înapoie. Priest respiră din nou.

Kincaid se întoarse spre Flower.

— La ce școală înveți, Florence?

Inima lui Priest bătu mai repede. *Inventează ceva*, *puștoaico*.

— Ăăă… Flower ezită. Priest tocmai voia să răspundă pentru ea, apoi ea spuse: Școala gimnazială Eisenhower.

Priest simți un fior de mândrie. Ea îi moștenise curajul. Doar în caz că Kincaid s-ar putea să știe școlile din San Francisco, el adăugă:

— Este în Oakland.

Kincaid păru mulțumit.

— Ei bine, am fi încântați să ni te alături, Florence, spuse el.

Am reușit!

— Vă mulțumesc, domnule, spuse ea.

— Dacă pot să răspund la vreo întrebare acum, înainte să înceapă conferința de presă…

Priest fusese atent să nu o pregătească excesiv pe Flower. Dacă părea timidă sau se încurca în întrebări, asta părea natural, se gândise el. Dar dacă era prea echilibrată și totul părea prea bine exersat, ar putea ridica suspiciuni. Dar acum el simți un fior de anxietate din partea ei și trebui să-și suprime impulsul patern de a interveni și a-i spune ce să facă. Își mușcă buza.

Ea deschise caietul.

— Dumneavoastră vă ocupați de investigația aceasta?

Priest se relaxă puțin. Ea se va descurca bine.

— Aceasta este doar una dintre cercetările pe care trebuie să le supraveghez, răspunse Kincaid.

El arătă spre bărbatul cu mustață neagră.

— Agentul special Marvin Hayes are această sarcină.

Flower se întoarse spre Hayes.

— Cred că școala ar vrea să afle ce fel de persoană sunteți, domnule Hayes. Pot să vă pun niște întrebări despre dumneavoastră?

Priest era șocat să observe puțină cochetărie la ea, în felul în care își înclină capul și cum zâmbi la Hayes. *E prea mică să flirteze cu bărbați în toată firea*, *pentru numele lui Dumnezeu*!

Dar Hayes mușcă momeala. El păru încântat și spuse:

— Sunteți căsătorit?

— Da. Am doi copii, un băiat cam de vârsta ta și o fată puțin mai mică.

— Aveți vreun hobby?

— Colecționez obiecte memorabile din box.

— Asta e ceva neobișnuit.

— Bănuiesc că da.

Priest era și încântat dar și uimit de cât de natural își juca Flower rolul. *E bună la asta*. *La naiba*, *sper că nu am crescut-o în toți anii ăștia să devină o scriitoare de reviste ieftine*.

El îl studie pe Hayes în timp ce răspundea la întrebările inocente ale lui Flower. Acesta era oponentul lui. Hayes era

atent îmbrăcat într-un stil convențional. Costumul său crem, ușor, cămașa albă și cravata neagră de mătase erau probabil de la Brooks Brothers. Purta pantofi oxford negri, foarte lustruiți și cu șireturile foarte strâns legate. Părul și mustața erau tunse îngrijit.

Cu toate astea, Priest simți că acest aspect ultraconservator era fals. Cravata ieșea prea mult în evidență. Pe degetul mic de la mâna stângă purta un inel cu rubin foarte mare, iar mustața îi dădea un aspect de fanfaron. În plus, Priest credea că Brahmin Hayes, genul de american pe care încerca să îl imite, nu ar fi fost atât de bine îmbrăcat într-o sâmbătă dimineața, chiar și pentru o conferință de presă.

— Care este restaurantul dumitale preferat? întrebă Flower.

— Mulți dintre noi mergem la Everton, care de fapt este mai mult un pub.

Camera de conferință se umplea încet cu bărbați și femei cu caiete și reportofoane, fotografi echipați cu camere și blițuri, reporteri de radio cu microfoane mari și câteva echipe tv cu camere video în mână. Când ei intrau, tânăra femeie cu mapa le cerea să semneze un formular. Priest și Flower evitaseră asta. Era recunoscător. Nu putea să scrie „Peter Shoebury” nici mort.

Kincaid, șeful, atinse cotul lui Hayes.

— Florence, trebuie să ne pregătim de conferința de presă acum. Sper să rămâi și să asculți ce avem de anunțat.

— Da, mulțumesc, spuse ea.

— Ați fost foarte amabil, domnule Hayes. Profesorii lui Hayes vă vor fi foarte recunoscători, spuse Priest.

Agenții se duseră la masa din capătul celălalt. *Dumnezeule*, *i-am păcălit*. Priest și Flower se așezară în spate și așteptară. Tensiunea lui Priest se domoli. Chiar scăpase cu asta.

Știam că voi reuși.

El nu obținuse încă multe informații esențiale, dar asta urma să se întâmple odată cu anunțul de presă oficial. Ceea ce obținuse însă era că văzuse cum erau oamenii cu care avea de-a face. Era consolat de ceea ce aflase. Nici Kincaid și nici Hayes nu i se păreau geniali. Păreau niște polițiști obișnuiți, leneși, genul care avansau cu un amestec de rutină perseverentă și corupție ocazională. Nu avea de ce să se teamă de ei.

Kincaid se ridică și se prezentă. Părea încrezător în sine, dar puțin cam prea emotiv. Poate că nu era șef de mult timp. El spuse:

— Aș vrea să încep prin a spune un lucru foarte clar. FBI-ul nu crede că cutremurul de ieri a fost declanșat de un grup terorist.

Blițurile se activară, casetele se învârteau și reporterii luau notițe. Priest încercă să nu lase să i se citească furia pe chip. Ticăloșii refuzau să îl ia în serios – încă!

— Aceasta este și părerea seismologului de stat, care cred că este disponibil în Sacramento pentru interviuri în dimineața aceasta.

Ce trebuie să fac să te conving? *Am amenințat cu un cutremur*, *apoi am făcut să aibă loc*, *și tot nu crezi că eu am făcut asta*! *Trebuie să ucid oameni înainte să mă asculți*?

Kincaid continuă:

— Cu toate acestea, există o amenințare teroristă, iar Biroul intenționează să îi prindă pe oamenii care fac asta. Investigația noastră este condusă de agentul special Marvin Hayes. Te rog, Marvin.

Hayes se ridică. Priest își dădu seama imediat că era mai emoționat decât Kincaid. Citi mecanic de pe o declarație pregătită.

— Agenții FBI i-au chestionat în această dimineață pe toți cei cinci angajați plătiți ai companiei Green California la domiciliile lor. Angajații cooperează cu noi de bunăvoie.

Priest era mulțumit. El lansase o pistă falsă, iar agenții federali o urmau.

Hayes continuă:

— Agenții au vizitat și sediul companiei, de aici, din San Francisco, și au examinat documente și înregistrări pe computer.

Priest se gândi că aveau să perie și lista de corespondență a organizației în căutare de indicii.

Urmară mai multe informații, dar erau repetitive. Jurnaliștii adunați puneau întrebări care adăugau detalii și culoare, dar asta nu schimbă povestea principală. Tensiunea lui Priest crescu din nou în timp ce aștepta nerăbdător o ocazie să plece fără să fie observat. Era încântat că investigația FBI era pe o direcție atât de greșită – nu ajunseseră încă la *a doua* pistă falsă –, dar el era furios că tot refuzau să creadă în amenințarea lui.

În final, Kincaid închise sesiunea și jurnaliștii începeau să se ridice și să își împacheteze echipamentele.

Priest și Flower se îndreptară spre ușă, dar fură opriți de femeia cu mapa care zâmbi la ei luminos și spuse:

— Cred că voi doi nu v-ați înscris, nu?

Ea îi dădu lui Priest mapa și un pix.

— Scrieți doar numele și organizația pe care o reprezentați.

Priest înghență de frică. *Nu pot*, *nu pot*!

Nu te panica. *Relaxează-te*.

Ley, *tor*, *pur-doy-cor*...

— Domnule? Puteți să semnați, vă rog?

— Sigur.

Priest luă mapa și pixul și i le dădu lui Flower.

— Cred că Florence ar trebui să semneze pentru noi – ea e jurnalista, spuse el, amintindu-i de numele ei fals.

Se gândi că poate ea uitase școala la care se presupunea că mergea.

— Scrie-ți numele și „Școala gimnazială Eisenhower".

Flower nu tresări. Scrise pe foaie și i-o dădu înapoi femeii.

Acum, *pentru numele lui Dumnezeu*, *putem să plecăm*?

— Și dumneavoastră, domnule, spuse femeia și îi întinse lui Priest mapa cu foaia.

El o luă ezitant. Acum ce fac? Dacă mâzgălea ceva, ea l-ar putea ruga să scrie numele citeț: i se mai întâmplase asta în trecut. Dar poate că putea doar să refuze și să plece. Era doar o secretară.

Pe când ezita, auzi vocea lui Kincaid.

— Sper că a fost interesant pentru tine, Florence.

Kincaid este un agent – *treaba lui este să fie bănuitor*.

— Da, domnule, a fost, spuse Flower politicoasă.

Priest începu să transpire pe sub cămașă.

El desenă ceva unde trebuia să își scrie numele, apoi închise mapa înainte să i-o dea înapoi femeii.

Kincaid îi spuse lui Flower:

— Vei ține minte să îmi trimiți un exemplar cu ziarul clasei când va fi tipărit?

— Da, desigur.

Hai să plecăm, *hai să plecăm*!

Femeia deschise mapa și spuse:

— O, domnule, mă scuzați, puteți să vă scrieți numele aici? Mă tem că semnătura nu este foarte clară.

Ce mă fac?

— Vei avea nevoie de o adresă, îi spuse Kincaid lui Flower, iar el luă o carte de vizită din buzunarul de la piept al costumului. Uite!

— Mulțumesc.

Priest își aminti că Peter Shoebury avea la el cărți de vizită. *Acesta e răspunsul – slavă cerului*! Deschise portofelul și îi dădu una femeii.

— Scrisul meu de mână este groaznic. Folosiți asta, trebuie să plecăm, spuse el dând mâna cu Kincaid. Ați fost minunați. Mă voi asigura că Florence vă va trimite articolul.

Ieșiră din cameră, traversară holul și așteptară liftul. Priest își imagină că Kincaid venea după el, cu arma scoasă, spunând: „Ce fel de avocat nu poate să-și scrie nenorocitul de nume, ticălosule?” Dar liftul veni și ei coborâră și ieșiră din clădire în aerul proaspăt.

Flower spuse:

— Cred că am cel mai nebun tată din lume.

Priest îi zâmbi.

— Este adevărat.

— De ce am folosit nume false?

— Ei bine, nu mi-a plăcut niciodată să dau numele adevărat polițiștilor, spuse el.

Ea va accepta asta, se gândi el. Știa ce părere aveau părinții ei despre polițiști.

Dar ea spuse:

— Sunt foarte supărată din cauza asta.

El se încruntă.

— De ce?

— N-o să te iert niciodată că mi-ai spus Florence, spuse ea.

Priest se uită la ea o clipă, apoi amândoi izbucniră în râs.

— Haide, puștoaico, spuse Priest cu afecțiune. Hai să mergem acasă.

10.

Judy visa că se plimba pe țărm cu Michael Quercus și picioarele lui goale lăsau urme îngrijite, elegante, în nisipul ud.

Sâmbătă-dimineață ea făcea voluntariat la un curs de alfabetizare pentru tineri infractori. Ei o respectau pentru că purta armă. Stătea în holul unei biserici lângă un huligan de șaptesprezece ani, ajutându-l să exerseze să scrie data, sperând că asta cumva va face mai puțin probabil faptul ca, peste zece ani, să îl aresteze.

După-amiaza conduse pe distanța scurtă de la casa lui Bo până la Gala Foods pe Geary Boulevard și făcu cumpărături.

Rutina familiară de sâmbătă nu reuși s-o calmeze. Era furioasă pe Brian Kincaid pentru că îi luase cazul Copiii Edenului, dar nu putea să facă nimic în privința asta, așa că umblă prin raioane și încercă să se gândească la Chewy Chips Ahoy, Rice-A-Roni și prosoape de bucătărie Zee, „Colecția Decor”, imprimate cu modele galbene. În raionul de cereale pentru micul dejun se gândi la Dusty, fiul lui Michael, și cumpără o cutie de Cap’n Crunch.

Dar gândurile ei se tot întorceau la caz. *Oare există cineva acolo care poate să provoace cutremure*? *Sau sunt nebună*?

Ajunse înapoi acasă și Bo o ajută să descarce cumpărăturile și o întrebă despre investigație.

— Am auzit că Marvin Hayes a făcut un raid la compania Green California.

— Nu cred să-i fi servit la ceva, spuse ea. Sunt cu toții curați. Raja le-a luat interviuri marți. Doi bărbați și trei femei, cu toții peste cincizeci de ani. Fără cazier, nici măcar o amendă de viteză nu au, și nicio asociere cu vreo persoană suspectă. Dacă ei sunt teroriști, eu sunt Kojak.

— La știrile de la televizor spune că el le cercetează documentele.

— Da. Adică o listă cu toți cei care le-au scris vreodată și le-au cerut informații, inclusiv Jane Fonda. Sunt optsprezece mii de nume și adrese. Acum echipa lui Marvin trebuie să treacă fiecare nume prin computerul FBI să verifice cine merită intervievat. Ar putea dura o lună.

Sună soneria. Judy îi deschise ușa lui Simon Sparrow. Era surprinsă, dar încântată.

— Hei, Simon, intră!

El purta pantaloni negri de ciclism și un tricou mulat, încălțăminte Nike și ochelari speciali. Totuși nu venise cu bicicleta: mașina lui Honda Del Sol, de culoare verde-smarald era parcată la colț, decapotată. Judy se întrebă ce ar fi crezut mama ei despre Simon. „Băiat drăguț”, ar fi putut spune ea. „Nu prea masculin, totuși”.

Bo dădu mâna cu Simon, apoi îi aruncă lui Judy o privire pe furiș care spunea *Cine mai e și floricica asta*? Judy îl șocă spunând:

— Simon este unul dintre analiștii lingvistici de top din FBI.

Cumva amuzat, Bo spuse:

— Ei bine, Simon, mă bucur să te cunosc.

Simon avea o casetă și un plic de hârtie și ridicându-le spuse:

— Ți-am adus raportul meu despre caseta Copiii Edenului.

— Nu mai am cazul, spuse Judy.

— Știu, dar am crezut că oricum vei fi interesată. Vocile de pe casetă nu se potrivesc cu niciunul dintre fișierele noastre acustice, din păcate.

— Deci nu avem niciun nume.

— Nu, dar avem multe alte chestii interesante.

Judy deveni interesată.

— Ai spus „voci”. Eu am auzit doar una.

— Nu, sunt două.

Simon privi în jur și văzu radiocasetofonul lui Bo pe bufetul din bucătărie. Era folosit de obicei să redea *The Greatest Hits of the Everly Brothers*.

El băgă caseta în aparat.

— Hai să asculți caseta.

— Mi-ar plăcea, dar acum este cazul lui Marvin Hayes.

— Aș vrea oricum să știu părerea ta.

Judy clătină din cap cu încăpățânare.

— Ar trebui să vorbești mai întâi cu Marvin.

— Știu ce vrei să spui, dar Marvin e un cretin. Știi cât timp a trecut de când a băgat un infractor la închisoare?

— Simon, dacă încerci să mă faci să lucrez la acest caz pe la spatele lui Kincaid, las-o baltă!

— Ascultă-mă, bine? Nu se întâmplă nimic rău.

Simon dădu volumul mai tare și porni caseta.

Judy oftă. Era foarte dornică să afle ce descoperise Simon despre Copiii Edenului, dar dacă Kincaid afla că Simon vorbise cu ea înaintea lui Marvin, n-ar fi fost bine deloc.

Vocea femeii spunea:

„Acesta este grupul Copiii Edenului cu un mesaj pentru guvernatorul Mike Robson”.

Simon opri caseta și se uită la Bo.

— Ce ai vizualizat când ai auzit asta pentru prima oară?

Bo zâmbi.

— Mi-am imaginat o femeie masivă, cam de cincizeci de ani, cu un zâmbet larg. Sexy, într-un fel. Îmi amintesc că m-am gândit că mi-ar plăcea s-o… El se uită la Judy și termină… cunosc.

Simon încuviință.

— Ai instincte bune. Oamenii neinstruiți pot să spună multe despre un vorbitor doar auzindu-l. Aproape mereu știi dacă asculți o femeie sau un bărbat, desigur. Dar îți poți da seama și ce vârstă are și în general le poți estima înălțimea și constituția destul de precis. Uneori le poți ghici și starea de sănătate.

— Ai dreptate, spuse Judy intrigată. Ori de câte ori aud o voce la telefon, îmi imaginez persoana, chiar dacă ascult un anunț înregistrat.

— Asta pentru că sunetul vocii vine din trup. Frecvența, volumul, rezonanța, răgușeala, toate caracteristicile vocale au cauze fizice. Oamenii înalți au un tract vocal mai lung, oamenii bătrâni au țesuturi țepene și cartilagii slăbite, oamenii bolnavi au gâturi inflamate.

— Are sens, spuse Judy. Doar că nu m-am gândit cu adevărat la asta până acum.

— Computerul meu urmărește aceleași indicii ca oamenii și este mai precis.

Simon scoase un raport din plicul pe care îl ținea.

— Femeia asta are între patruzeci și șapte și cincizeci și doi de ani. Este înaltă, aproape de un metru optzeci. Este supraponderală, dar nu obeză, probabil doar genul cu o constituție generoasă. Este băutoare și fumătoare, dar în ciuda acestora, e sănătoasă.

Judy se simți anxioasă, dar entuziasmată. Deși își dorea să nu îl fi lăsat pe Simon să înceapă, era fascinant să afle ceva despre femeia misterioasă din spatele vocii.

Simon se uită la Bo.

— Și ai dreptate în privința zâmbetului. Are o cavitate bucală mare, iar vorbirea ei este sublabializată – nu-și țuguie buzele.

— Îmi place femeia asta, spuse Bo. Computerul spune dacă e bună la pat?

Simon zâmbi.

— Motivul pentru care crezi că e sexy este că vocea ei are o calitate de șoaptă. Asta poate fi un semn de excitare sexuală. Dar când este o trăsătură permanentă, nu indică neapărat atracție.

— Cred că te înșeli, spuse Bo. Femeile sexy au voci sexy.

— La fel și fumătorii înrăiți.

— Bun, e adevărat.

Simon derulă caseta de la început.

— Acum ascultați-i accentul.

Judy protestă.

— Simon, chiar nu cred că ar trebui să…

— Ascultă doar. Te rog!

— Bine, bine.

De data asta el puse primele două propoziții.

„Acesta este mesajul Copiilor Edenului pentru guvernatorul Mike Robson. Rahat, nu mă așteptam să vorbesc într-un magnetofon”.

El opri caseta.

— Este desigur un accent din nordul Californiei. Dar ați observat și altceva?

Bo spuse:

— Aparține clasei de mijloc.

Judy se încruntă.

— Mie mi s-a părut de clasă superioară.

— Amândoi aveți dreptate, spuse Simon. Accentul ei se schimbă între prima și a doua propoziție.

— Asta e ceva neobișnuit? spuse Judy.

— Nu. Majoritatea dintre noi ne obținem accentul din grupul social în care am crescut, apoi îl modificăm mai târziu în viață. De obicei, oamenii încearcă să avanseze: oamenii săraci încearcă să pară mai bogați și noii îmbogățiți încearcă să

vorbească precum familiile tradițional bogate. Din când în când, se întâmplă și invers: un politician dintr-o familie patriciană ar putea să își domolească puțin accentul, să pară un om obișnuit, știi ce zic?

Judy zâmbi.

— Pe pariu.

— Accentul învățat este folosit în situații formale, spuse Simon în timp ce derulă iar caseta. Apare la iveală când vorbitorul este pregătit. Dar ne întoarcem la cum vorbeam în copilărie atunci când suntem stresați. E în regulă până acum?

Bo spuse:

— Sigur.

— Această femeie și-a retrogradat discursul. Încearcă să pară mai ignorantă decât este în realitate.

Judy era fascinată.

— Crezi că e un fel de figură Patty Hearst?

— În aspectul acesta, da. Ea începe cu o propoziție formală, exersată, rostită cu vocea ei de persoană obișnuită. Acum, în discursul american, cu cât ești într-o clasă mai superioară, cu atât mai mult pronunți litera „r”. Țineți minte asta și ascultați cum spune cuvântul „guvernator” acum.

Judy urma să îl oprească, dar era prea interesată. Femeia de pe casetă spuse:

„Acesta este mesajul Copiilor Edenului pentru guvernatorul Mike Robson”.

— Ați auzit cum a pronunțat „guvernatorul Mike”? Așa se vorbește pe stradă. Dar ascultați partea următoare. Anunțul mesageriei vocale o prinde cu garda jos și ea vorbește natural.

„Rahat, nu mă așteptam să vorbesc într-un magnetofon”.

— Chiar dacă spune „rahat”, ea pronunță cuvântul „magnetofon” foarte corect. O persoană simplă ar spune „magnefon”, pronunțând doar parțial cuvântul. Absolventul de facultate obișnuit spune „magnofon”. Numai oamenii cu pregătire superioară spun „magnetofon”, cum spune ea, pronunțând cu mare atenție corect tot cuvântul.

Bo spuse:

— Cine ar fi crezut că poți afla atât de multe doar din două propoziții?

Simon zâmbi, părând încântat.

— Dar ai observat și altceva la vocabular?

Bo clătină din cap.

— Nimic precis.

— Ce este un magnetofon?

Bo râse.

— Un aparat de mărimea unei mici valize, cu două role deasupra. Am avut unul în Vietnam – un Grundig.

Judy își dădu seama la ce se referea Simon. Termenul „magnetofon” era depășit. Aparatul care se folosea acum era un casetofon. Mesajele vocale erau înregistrate pe discul unui computer.

— Ea trăiește într-o buclă temporală, spuse Judy. Mă face să mă gândesc iar la Patty Hearst. Ce s-a întâmplat cu ea, oricum?

Bo spuse:

— Și-a efectuat sentința, a ieșit de la închisoare, a scris o carte și a apărut la *Geraldo*. Bine ai venit în America.

Judy se ridică.

— A fost fascinant, Simon, dar nu mă simt confortabil cu asta. Cred că acum ar trebui să îi duci raportul lui Marvin.

— Mai vreau să-ți arăt ceva, spuse el și atinse butonul de *repede-înainte*.

— Serios…

— Ascultă aici.

Vocea femeii spuse:

„A avut loc în Owens Valley, la puțin după ora două, puteți verifica”.

Un ușor zgomot de fundal o făcuse să ezite.

Simon opri caseta.

— Am accentuat acel mic murmur ciudat. Iată-l reconstruit.

El apăsă butonul de pauză. Judy auzi vocea unui bărbat, distorsionată de mult zgomot de fundal, dar suficient de clară cât să înțeleagă, spunând: „*Nu recunoaștem jurisdicția guvernului Statelor Unite*”. Zgomotul de fundal reveni la normal și vocea femeii repetă: „*Nu recunoaștem jurisdicția guvernului Statelor Unite*”. Ea continuă: „*Acum că știți că putem face ce spunem*, *ați face mai bine să reluați în calcul solicitarea noastră*”.

Simon opri caseta.

Judy spuse:

— Ea rostea cuvintele pe care el le spusese, ea a uitat ceva, așa că el i-a adus aminte.

Bo spuse:

— Nu te-ai gândit că mesajul original de pe internet a fost dictat de un tip simplu, poate analfabet, și scris de o femeie educată?

— Da, spuse Simon. Dar aceasta este o altă femeie, mai în vârstă.

— Deci, acum începi să construiești profilul pentru trei subiecți necunoscuți, îi spuse Bo lui Judy.

— Nu, nu eu, spuse ea. Nu mai am cazul. Haide, Simon, știi că asta mi-ar putea provoca multe probleme.

— Bine.

El scoase caseta din aparat și se ridică.

— Ți-am spus oricum toate lucrurile importante. Dă-mi de știre dacă îți vine vreo idee genială pe care i-o pot pasa lui Mogadon Marvin.

Judy îl conduse spre ușă.

— Acum voi duce raportul la birou, probabil că Marvin este încă acolo, spuse el. Apoi mă duc să dorm. Am stat treaz toată noaptea cu asta.

El se sui în mașina lui sport și plecă.

Când se întoarse, Bo făcea un ceai verde și era gânditor.

— Deci tipul acesta priceput are un grup de dame de primă clasă care scriu după cum dictează el.

Judy încuviință.

— Cred că știu spre ce te îndrepți.

— E un cult.

— Da. Am avut dreptate să mă gândesc la Patty Hearst, spuse ea tremurând. Bărbatul din spatele acestor lucruri trebuie să fie o figură carismatică, cu putere asupra femeilor. Nu era educat, dar asta nu îl oprea, pentru că avea alți oameni care îi îndeplineau ordinele. Dar ceva nu e în regulă. Solicitarea opririi tuturor noilor centrale electrice, pur și simplu, nu e suficient de deplasată.

— Sunt de acord, spuse Bo. Nu este spectaculoasă. Cred că au un motiv egoist și bine întemeiat pentru care își doresc asta.

— Mă întreb, spuse Judy. Poate că au un interes pentru o centrală electrică anume.

Bo se uită la ea.

— Judy, e genial! Un proiect care ar urma să le polueze râul cu somon sau ceva.

— Pe acolo pe undeva, spuse ea. Dar asta îi afectează foarte tare.

Se simți entuziasmată. Dăduse de o urmă.

— Oprirea *tuturor* construcțiilor de centrale este o acoperire, deci. Se tem să o numească pe cea care îi interesează cu adevărat de teamă că ne va conduce la ei.

— Dar câte posibilități pot exista? Centralele electrice nu se construiesc în fiecare zi. Și lucrurile astea sunt controversate. Orice propunere trebuie să fi apărut în presă.

— Hai să verificăm.

Se duseră în sufragerie. Laptopul lui Judy era pe o măsuță. Uneori scria rapoarte aici în timp ce Bo se uita la fotbal. Televizorul nu îi distrăgea atenția, iar ei îi plăcea să fie în preajma lui. Deschise laptopul. În timp ce aștepta să pornească, spuse:

— Dacă adunăm lista siturilor unde vor fi construite centralele electrice, computerul FBI ne poate spune dacă există vreun cult în preajma vreunuia.

Ea accesă fișierele din *San Francisco Chronicle* și căută referințe cu privire la centralele electrice din ultimii trei ani. Căutarea generă 117 de articole. Judy scană titlurile, ignorând poveștile despre Pittsburgh și Cuba.

— Bun, e un plan pentru o centrală nucleară în deșertul Mojave…, spuse ea salvând articolul. Un baraj hidroelectric în comitatul Sierra… o centrală cu păcură aproape de granița cu Oregon…

Bo spuse:

— Comitatul Sierra? Asta îmi sună cunoscut. Ai o locație exactă?

Judy apăsă pe articol.

— Da… propunerea este construirea unui baraj pe râul Silver.

El se încruntă.

— Valea Silver River…

Judy se întoarse de la ecranul computerului.

— Stai, sună cunoscut… acolo nu este un grup de justițiari care deține un teren mare acolo?

— Așa e! spuse Bo. Se cheamă Los Alamos. E condus de un vitezoman numit Poco Latella, care inițial provine din Daly City. De acolo știu de ei.

— Exact. Sunt înarmați până-n dinți și refuză să recunoască guvernul SUA... Iisuse, au folosit propoziția asta chiar pe casetă: „Nu recunoaștem jurisdicția guvernului Statelor Unite”. Bo, cred că i-am prins.
— Ce-o să faci?
Lui Judy i se strânse inima când își aminti că nu mai avea cazul.
— Dacă Kincaid află că am lucrat la acest caz, o să plesnească.
— Los Alamos trebuie verificat.
— Îl sun pe Simon. Ea luă telefonul și sună la birou.
Operatorul centralei era un tip pe care îl știa.
— Hei, Charlie, Judy la telefon. Simon Sparrow e în birou?
— A venit și a plecat, spuse Charlie. Vrei să-l sun în mașină?
— Da, mersi.
Ea așteptă. Charlie reveni pe linie și spuse:
— Nu răspunde. Am încercat și numărul lui de acasă. Să îi las un mesaj pe pager?
— Da, te rog.
Judy își aminti că spusese că mergea să se culce.
— Pun pariu că e închis, totuși.
— Îi trimit un mesaj să te sune.
— Mersi.
Ea închise și îi spuse lui Bo:
— Cred că trebuie să îl văd pe Kincaid. Dacă îi dau o pistă bună, nu poate să fie prea supărat pe mine.
Bo ridică din umeri.
— Nu ai de ales, nu?
Judy nu putea să riște viețile oamenilor doar pentru că se temea să îi spună ce făcuse.
— Nu, nu am de ales, spuse ea.
Era îmbrăcată cu jeanși negri, mulați și un tricou roz-căpșună. Tricoul era prea mulat pentru birou, chiar și într-o sâmbătă. Urcă în camera ei și se schimbă cu o cămașă albă, polo, largă. Apoi se sui în mașină și conduse spre centru.
Marvin va trebui să organizeze un raid asupra Los Alamos. Ei ar putea fi dificili: justițiarii sunt nebuni. Raidul trebuia să fie bine echipat și organizat meticulos. Biroul se temea de un alt Waco. Fiecare agent din birou va participa la asta. Biroul din

Sacramento al FBI-ului va fi de asemenea implicat. Probabil vor lovi mâine în zori.

Ea se duse direct spre biroul lui Kincaid. Secretara lui era în camera exterioară, lucrând la computer, fiind îmbrăcată cu un costum de sâmbătă, jeanși albi și o cămașă roșie. Ea ridică telefonul și spuse:

— Judy Maddox este aici să vă vadă.

După un moment ea închise și îi spuse lui Judy:

— Intră.

Judy ezită la ușa spre sanctuarul interior. Ultimele două dăți când intrase în acest birou, avusese parte de umilință și dezamăgire, dar nu era superstițioasă. Poate că de data asta Kincaid va fi înțelegător și binevoitor.

Încă o supăra să vadă corpul lui îndesat pe scaunul care aparținea lui Milton Lestrange, care era suplu și distins. Își dădu seama că încă nu îl vizitase pe Milt la spital. Își făcu o notă în minte, să se ducă în seara asta sau mâine.

Întâmpinarea lui Brian fu rece.

— Ce pot să fac pentru tine, Judy?

— M-am întâlnit cu Simon Sparrow mai devreme, începu ea. Mi-a adus raportul pentru că nu știa că nu mă mai ocupam de caz. Natural, i-am spus să i-l dea lui Marvin.

— Natural.

— Dar el mi-a povestit puțin din ce a descoperit și am speculat că gruparea Copiii Edenului sunt un cult care cumva se simte amenințat de construcția planificată a unei centrale electrice.

Brian părea enervat.

— Îi voi transmite asta lui Marvin, spuse el nerăbdător.

Judy continuă:

— Sunt mai multe proiecte pentru centrale electrice în California acum, am verificat. Și unul dintre ei este în valea Silver River, unde există un grup de justițiari de dreapta numit Los Alamos. Brian, cred că Los Alamos trebuie să fie Copiii Edenului. Cred că ar trebui să facem o razie la ei.

— Chiar așa crezi tu?

Of, *rahat*!

— Este vreun defect în logica mea? spuse ea cu răceală.

— Pe pariu că este, spuse el ridicându-se. Defectul este că nu te mai ocupi de nenorocitul ăsta de caz.

— Știu, spuse ea. Dar m-am gândit…

El o întrerupse, întinzând brațul peste biroul lui mare și îndreptând un deget acuzator spre fața ei.

— Ai interceptat raportul psiholingvistic și încerci să te furișezi înapoi în caz, și știu de ce! Crezi că este un caz de profil înalt și încerci să te faci observată.

— De către cine? spuse ea indignată.

— Sediul FBI, presa, guvernatorul Robson.

— Ba nu!

— Ascultă la mine. Nu te mai ocupi de caz. M-ai înțeles? Gata, gata. Nu vorbești despre asta cu prietenul tău Simon. Nu verifici planuri de centrale electrice și nu propui razii în complexe de justițiari.

— Iisuse Hristoase!

— Uite ce-o să faci. Te duci acasă. Și lași cazul acesta lui Marvin și mie.

— Brian…

— La revedere, Judy. Weekend plăcut.

Ea se holbă la el. Avea fața roșie și respira cu greutate. Ea se simțea furioasă, dar neajutorată. Își reținu răspunsurile furioase care îi veneau pe buze. Fusese forțată să se scuze pentru că îl înjurase o dată deja și nu mai avea nevoie de acea umilință din nou. Își mușcă buza. După un moment lung se întoarse și ieși din încăpere.

11.

Priest parcă vechiul Plymouth ’Cuda pe marginea drumului în lumina slabă din zorii zilei. O luă pe Melanie de mână și o conduse prin pădure. Aerul de munte era rece și ei tremurară în tricouri până când efortul mersului le încălzi corpurile. După câteva minute ieșiră pe o faleză care dădea spre întinderea văii Silver River.

— Aici vor să construiască barajul, spuse Priest.

În acest punct valea se îngusta, astfel încât malul opus era la un mai mult de trei, patru sute de metri distanță. Era încă prea întuneric să vadă râul, dar în liniștea dimineții îl auzeau curgând dedesubt. Când lumina deveni mai puternică, puteau distinge

formele întunecate ale macaralelor și ale mașinilor uriașe care mutau pământul, tăcute și nemișcate, ca niște dinozauri adormiți.

Priest aproape că renunțase la speranța că guvernatorul Robson va negocia. Aceasta era a doua zi de la cutremurul din Owens Valley și încă nicio reacție.

Priest nu înțelegea strategia guvernatorului, dar nu renunța.

Va trebui să mai fie un cutremur.

Îi era teamă însă. Melanie și Star ar putea ezita, mai ales pentru că al doilea cutremur va trebui să provoace mai multe daune decât primul. El trebuia să le întărească voința. Începu cu Melanie.

— Va crea un lac lung de șaisprezece kilometri, până în vale, îi spuse el.

Pe măsură ce peisajul devenea vizibil, vedeau niște case împrăștiate și niște câmpuri atent cultivate, toate legate de poteci de pământ. Melanie spuse:

— Sigur cineva a încercat deja să oprească barajul?

Priest încuviință.

— A fost o lungă bătălie în instanță. Noi nu am luat parte. Nu credem în tribunale și avocați. Și nu am vrut ca reporterii și echipele de televiziune să dea buzna peste noi, prea mulți dintre noi au secrete de păstrat. De aceea nici nu spunem oamenilor că suntem o comunitate. Majoritatea vecinilor noștri nici nu știu că existăm, iar ceilalți cred că via este condusă din Napa și muncită de lucrători sezonieri. Deci nici nu am luat parte la protest. Dar unii dintre locuitorii mai bogați au angajat avocați și grupurile de mediu au luat partea localnicilor. Fără niciun folos.

— Cum așa?

— Guvernatorul Robson a sprijinit barajul și l-a pus pe tipul acesta, Al Honeymoon, să se ocupe.

Priest îl ura pe Honeymoon. El mințise și manipulase presa fără scrupule. A întors toată povestea astfel încât presa a făcut ca oamenii de aici să pară niște egoiști care vor să refuze energia electrică pentru fiecare spital și școală din California.

— De parcă este vina ta că oamenii din Los Angeles pun lumini subacvatice în piscine și au motoare electrice care le trag draperiile.

— Exact. Așa că firma Coastal Electric a primit permisiunea să construiască barajul.

— Toți oamenii aceia își vor pierde casele.

— Plus un centru de drumeții cu ponei, o tabără pentru urmărirea animalelor sălbatice, mai multe cabane de vară și un grup de justițiari nebuni înarmați, cunoscuți sub numele de Los Alamos. Toată lumea primește compensație, cu excepția noastră, pentru că nu deținem terenul, îl închiriem de la an la an. Nu primim nimic – pentru cea mai bună cramă, între Napa și Bordeaux.

— Și singurul loc unde m-am simțit vreodată împăcată.

Priest șopti cu simpatie. Așa voia să decurgă conversația.

— Dusty mereu a avut acele alergii?

— De la naștere. Era de fapt alergic la lapte, lapte de vacă, praf, chiar și laptele meu. A supraviețuit cu lapte de capră. Atunci mi-am dat seama. Rasa umană sigur face ceva greșit dacă lumea este atât de poluată, încât propriul meu lapte este otrăvitor pentru copilul meu.

— Dar l-ai dus la doctori.

— Michael a insistat. Am știut că nu va fi bine. Ne-au dat medicamente care i-au suprimat sistemul imunitar ca să inhibe reacția la alergeni. Cum poți spune că acesta e un tratament? Avea nevoie de apă curată și aer pur și un mod de viață sănătos. Cred că încă de când s-a născut am căutat un loc ca acesta.

— A fost greu pentru tine.

— Nici n-ai idee. O femeie singură cu un copil bolnav nu poate să păstreze un loc de muncă, nu poate găsi un apartament decent, nu poate trăi. Crezi că America este un loc mare, dar este la fel peste tot.

— Când te-am cunoscut nu îți era deloc bine.

— Eram pe cale să mă sinucid, împreună cu Dusty.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Apoi ai găsit acest loc.

Chipul ei se înnegri de furie.

— Și acum vor să mi-l ia.

— FBI spune că nu noi am declanșat cutremurul și guvernatorul nu a spus nimic.

— La dracu’ cu ei, va trebui s-o facem din nou. Doar că de data asta trebuie să ne asigurăm că *nu pot* să ignore asta.

Asta voia el să audă din partea ei.

— Va trebui să provoace daune adevărate, să doboare niște clădiri. S-ar putea să fie răniți.

— Dar nu avem de ales!

— Am putea să plecăm din vale, să destrămăm comunitatea, să ne întoarcem la vechiul stil de viață: slujbe obișnuite, bani, aer poluat, lăcomie, gelozie și ură.

El reușise să o înspăimânte.

— Nu! strigă ea. Nu spune asta!

— Bănuiesc că ai dreptate. Nu putem da înapoi acum.

— Eu sigur nu pot.

El mai privi o dată valea.

— Ne vom asigura că rămâne așa cum a lăsat-o Dumnezeu.

Ea închise ochii, ușurată și spuse:

— Amin.

El o luă de mână și o conduse printre copaci, înapoi la mașină.

Conducând pe drumul îngust prin vale, Priest spuse:

— O să-l iei azi pe Dusty din San Francisco?

— Da, plec după micul dejun.

Priest auzi un zgomot ciudat peste vuietul astmatic al motorului vechi V8. Privi afară pe geam și văzu un elicopter.

— Rahat, spuse el și apăsă pe frână.

Melanie fu proiectată în față.

— Ce este? spuse ea cu o voce speriată.

Priest opri mașina și sări afară. Elicopterul dispăru spre nord.

Melanie ieși.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce caută un elicopter aici?

— O, Doamne, spuse ea cu vocea întretăiată. Crezi că ne caută pe noi?

Zgomotul păli, apoi reveni. Elicopterul reapăru brusc deasupra copacilor, zburând la mică înălțime.

— Cred că sunt agenții federali, spuse Priest. La naiba!

După conferința de presă fadă de ieri, el se simțise în siguranță pentru câteva zile. Kincaid și Hayes păreau foarte departe de a le da de urmă. Acum erau *aici*, în vale.

— Ce-o să facem? spuse Melanie.

— Stai calmă. Nu au venit după noi.

— De unde *știi*?

— M-am asigurat de asta.

Ei îi dădură lacrimile.

— Priest, de ce tot vorbești în ghicitori?

— Îmi pare rău.

El își aminti că avea nevoie de ea pentru ce trebuia să facă. Asta însemna că trebuia să îi explice lucrurile. Își adună gândurile.

— Nu pot să vină după noi pentru că nu știu de existența noastră. Comunitatea nu apare în niciun dosar guvernamental – terenul nostru este închiriat de Star. Nu este în dosarele poliției sau ale FBI-ului, pentru că nu le-am atras niciodată atenția. Nu a existat niciodată un articol de ziar sau emisiune tv despre noi. Nu suntem înregistrați la fisc. Via noastră nu este pe hartă.

— Atunci de ce sunt aici?

— Cred că au venit pentru Los Alamos. Acei nebuni trebuie să fie în vizorul tuturor agențiilor de aplicare a legii din Statele Unite continentale. Pentru numele lui Dumnezeu, stau la poartă cu puști puternice, încărcate, doar ca să se asigure că toată lumea *știe* că acolo e un grup de nebuni periculoși.

— Cum poți fi sigur că FBI îi urmărește pe ei?

— M-am asigurat de asta. Când Star a sunat la emisiunea lui John Truth, am pus-o să spună sloganul Los Alamos: „Nu recunoaștem jurisdicția guvernului Statelor Unite”. Am lăsat o pistă falsă.

— Și atunci suntem în siguranță?

— Nu tocmai. După ce nu vor găsi nimic la Los Alamos, agenții s-ar putea să vrea să arunce o privire și la ceilalți oameni din vale. Vor vedea via din elicopter și ne vor face o vizită. Așa că am face bine să ne întoarcem acasă și să îi avertizăm pe ceilalți.

El sări în mașină. Imediat ce Melanie se urcă, apăsă pedala până la capăt, dar mașina era veche de douăzeci și cinci de ani și nu fusese proiectată să meargă cu viteză pe drumuri de munte sinuoase. El îi înjură carburatorul obosit și suspensia lentă.

Pe când se chinuia să mențină viteza pe drumul răsucit se întrebă neliniștit cine din FBI ordonase această razie. Nu se așteptase ca Hayes sau Kincaid să facă acest salt intuitiv. Trebuia să mai fie cineva în caz. Se întrebă cine anume.

Din urmă apăru o mașină neagră, care mergea repede, cu farurile aprinse, deși era trecut de zorii zilei. Se apropiau de o curbă, dar șoferul claxonă și îi depăși. Când trecu pe lângă ei, Priest văzu șoferul și pe companionul său, doi bărbați tineri,

solizi, îmbrăcați în haine lejere, dar proaspăt bărbieriți și cu părul scurt.

Imediat după aceea veni din urmă o a doua mașină, claxonând, pornind și oprind farurile.

— La dracu' cu asta, spuse Priest.

Când FBI se grăbea, cel mai bine era să te dai la o parte. El frână și trase pe dreapta. Roțile mici ale 'Cudei se loviră de iarba de pe marginea drumului. A doua mașină trecu în grabă, urmată de a treia. Priest opri mașina.

El și Melanie stătură și așteptară un șir de mașini să treacă în grabă pe lângă ei. Pe lângă mașini, erau două camioane blindate și trei dube pline cu bărbați cu fețe supărate și câteva femei.

— E o razie, spuse Melanie cu tristețe.

— Nu zău, spuse Priest.

Tensiunea îl făcea sarcastic, dar ea păru să nu observe.

Apoi o mașină se desprinse din convoi și opri exact în spatele mașinii lor.

Lui Priest i se făcu brusc frică. Se uită la mașină în oglinda retrovizoare. Era un Buick Regal, de culoare verde-închis. Șoferul vorbea la telefon. Mai era un bărbat pe locul pasagerului. Priest nu putu distinge fețele.

Își dorea din toată inima să nu se fi dus la conferința de presă. Unul dintre tipii din Buick se poate să fi fost acolo ieri. Dacă da, sigur l-ar întreba ce căuta un avocat din Oakland în valea Silver River. Nu putea să fie o coincidență. Orice agent cu jumătate de creier l-ar pune imediat pe Priest în topul listei suspecților.

Ultima mașină din convoi trecu în viteză. În Buick, șoferul puse telefonul jos. Din clipă în clipă agenții aveau să se dea jos din mașină. Priest formulă cu disperare o poveste plauzibilă. *Am devenit atât de interesat de acest caz și mi-am amintit o emisiune tv despre acest grup de justițiari și sloganul lor, despre cum nu recunosc guvernul, același lucru pe care l-a spus femeia aceea în mesajul vocal către John Truth, așa că m-am gândit, știți voi, să mă joc de-a detectivul și să văd ce e cu ei*… Dar nu l-ar crede pe cuvânt. Indiferent cât de plauzibilă ar fi fost povestea lui, ei îl vor interoga atât de amănunțit, încât nu-i va putea păcăli.

Cei doi agenți coborâră din mașină. Priest se holbă intens la ei în oglinda lui. El nu recunoscu pe niciunul.

Se relaxă puțin. Pe chip avea un strat de sudoare. Își șterse fruntea cu dosul palmei.

— O, Iisuse, ce vor? spuse Melanie.

— Relaxează-te, spuse Priest. Nu le da impresia că te grăbești să pleci. O să mă prefac că sunt foarte, foarte interesat de ei. Asta o să îi facă să scape de noi cât de repede posibil. Psihologie inversă.

El sări din mașină.

— Hei, sunteți de la poliție? spuse el cu entuziasm. Se întâmplă ceva important?

Șoferul, un bărbat slab cu ochelari cu rame negre, spuse:

— Suntem agenți federali. Domnule, v-am verificat plăcuțele de înmatriculare și mașina dumitale este înregistrată pentru compania de îmbuteliere Napa.

Paul Beale se ocupase să facă asigurare la mașină și i-a trecut testul de emisii și alte documente.

— Este angajatorul meu.

— Pot să văd permisul de conducere?

— A, sigur, spuse Priest și scoase permisul din buzunarul de la spate. Elicopterul pe care l-am văzut era al vostru?

— Da, domnule, era.

Agentul îi verifică permisul și i-l dădu înapoi.

— Unde mergeți în dimineața asta?

— Lucrăm la crama din vale. Hei, sper că ați venit după justițiarii aceia nenorociți. I-au speriat pe toți oamenii de pe aici. Ei…

— Și unde ați fost în dimineața asta?

— Am fost la o petrecere în Silver City noaptea trecută. A durat până târziu. Dar sunt treaz, nu vă faceți griji!

— E în regulă.

— Uite, scriu articole pentru ziarul local, știți, *Silver City Chronicle*? Pot să iau un citat de la voi? O să fie cea mai mare știre din comitatul Sierra de ani de zile!

Când îi ieșiră cuvintele pe gură își dădu seama că era ceva periculos pentru un bărbat care nu știa să scrie sau să citească. El își pipăi buzunarele.

— Of, n-am nici măcar un creion.

— Nu putem spune nimic, spuse agentul. Va trebui să sunați ofițerul de presă de la sediul Biroului din Sacramento.

El se prefăcu dezamăgit.

— A. Ei, sigur, înțeleg.

— Ați spus că vă îndreptați spre casă.

— Da. Bine, bănuiesc că ne vom continua drumul. Succes cu acei justițiari!

— Mulțumim.

Agenții se întoarseră în mașină.

Nici măcar nu mi-au notat numele.

Priest sări înapoi în mașină. În oglindă se uită cum agenții se urcară în mașina lor. Niciunul nu părea să-și noteze ceva.

— Iisuse Hristoase, răsuflă el recunoscător. Au crezut povestea mea.

El plecă, iar Buickul îl urmă.

Când se apropie de intrarea spre proprietatea Los Alamos câteva minute mai târziu, Priest deschise geamul, să audă focurile de armă. Nu auzi nimic. Se părea că FBI-ul prinsese Los Alamos pe nepregătite.

El dădu colțul și văzu două mașini parcate aproape de intrare. Poarta de lemn cu cinci bare care bloca drumul era zdrobită. Bănui că FBI-ul intrase cu camioanele blindate pe acolo fără să se oprească. Poarta era de obicei păzită – unde erau santinelele? Apoi văzu un bărbat în pantaloni de camuflaj, cu fața în jos pe iarbă, păzit de patru agenți. Agenții federali nu riscau nimic.

Agenții ridicară privirea cu atenție la ’Cuda, apoi se relaxară când văzură Buickul verde care îl urma.

Priest conduse încet, ca un trecător curios.

În spatele lui, Buickul trase pe dreapta și se opri lângă poarta ruptă.

Imediat ce ieși din raza lor, Priest apăsă pe accelerație.

•

Când se întoarse înapoi în comunitate, se duse direct în cabana lui Star, să îi spună despre FBI.

O găsi în pat cu Bones.

El îi atinse umărul s-o trezească, apoi spuse:

— Trebuie să vorbim. Aștept afară.

Ea încuviință. Bones nu se agită.

Priest ieși afară, în timp ce ea se îmbrăca. Nu avea nicio obiecție față de Star care reînnoise relația sa cu Bones, desigur. Priest se culca regulat cu Melanie, iar Star avea dreptul să se distreze cu o veche iubire. Oricum simți un amestec de

curiozitate și teamă. Împreună, în pat, oare erau pasionali, le era foame unul de altul – sau erau relaxați și jucăuși? Oare Star se gândise la Priest în timp ce făcea dragoste cu Bones, sau își scotea toți iubiții din minte și se gândea numai la cel cu care era? Oare ea îi compara în minte și observa că unul era mai energic, sau mai tandru, sau mai priceput? Aceste întrebări nu erau noi. Își amintea că avea aceleași gânduri ori de câte ori Star avea un iubit. Era la fel ca pe vremuri, doar că erau cu toții mult mai în vârstă.

El știa că această comunitate nu era ca altele. Paul Beale urmărea și alte grupuri. Toate începuseră cu idealuri similare, dar majoritatea se compromiseseră. În general, încă venerau împreună, urmăreau un guru sau o disciplină religioasă de un fel sau altul, dar se întorseseră la proprietatea privată și la folosirea banilor și nu mai practicau libertatea sexuală absolută. *Erau slabe*, se gândea Priest. Nu avuseseră voința de a-și urma idealurile și a le face să se îndeplinească. În momentele în care se simțea mulțumit de el însuși, își spunea că era o chestiune de leadership.

Star ieși îmbrăcată în jeanși și o bluză largă, albastru-deschis. Pentru cineva care tocmai se trezise, arăta grozav. Priest îi spuse asta.

— O partidă de sex face minuni pentru tenul meu, spuse ea.

În vocea ei se simțea un fel de tăiș care îl făcu pe Priest să creadă că Bones era un fel de răzbunare pentru Melanie. Oare acesta avea să fie un factor destabilizator? Avea deja prea multe lucruri de care să își facă griji.

Pentru moment lăsă acel gând la o parte. Mergând spre bucătărie, îi spuse lui Star despre razia FBI la Los Alamos.

— S-ar putea să verifice și celelalte reședințe din vale și, dacă da, probabil că vor afla unde suntem. Nu vom da de bănuit atâta timp cât nu le dezvăluim că suntem o comunitate. Trebuie doar să menținem aparențele. Suntem muncitori sezonieri, fără vreun interes anume pe termen lung în vale și nu există niciun motiv pentru care ar trebui să ne pese de baraj.

Ea încuviință.

— Ai face bine să le amintești asta tuturor la micul dejun. Mâncătorii de Orez vor ști deja la ce te gândești. Ceilalți vor crede că este doar politica noastră obișnuită de a nu spune nimic ce ar putea atrage atenția. Cum rămâne cu copiii?

— Nu interoghează copii. Sunt FBI, nu Gestapo.

— Bine.

Intrară în bucătărie și puseră de cafea.

Era jumătatea dimineții când doi agenți veneau în jos pe deal, cu noroi pe pantofi și ierburi agățate de tivul pantalonilor. Priest îi privi din hambar. Dacă recunoștea pe cineva de ieri, plănui să se strecoare printre cabane și să dispară în pădure. Dar nu îi mai văzuse pe aceștia doi până acum. Bărbatul mai tânăr era înalt și masiv, cu un aspect nordic, cu părul blond-deschis și pielea albă. Cel mai în vârstă era un bărbat asiatic brunet, cu părul negru care se rarefia în creștet. Nu erau cei doi care îi puseseră întrebări de dimineață și era sigur că niciunul nu fusese la conferința de presă.

Majoritatea adulților erau în vie, stropind vița cu sos picant diluat ca să împiedice căprioarele să mănânce noii lăstari. Copiii erau în templu, făceau lecția de duminică cu Star, care le spunea povestea lui Moise în câmp.

În ciuda pregătirilor atente pe care le făcuse, Priest simți un fior de groază când se apropiară agenții. Timp de douăzeci și cinci de ani locul acesta fusese un sanctuar secret. Până joia trecută, când un polițist venise să îi caute pe părinții lui Flower, niciun oficial nu mai pusese piciorul aici vreodată: niciun om cu sondaje, niciun poștaș, nici măcar un gunoier. Și iată aici FBI-ul. Dacă ar fi putut chema un fulger care să îi trăsnească mortal pe agenți, ar fi făcut-o fără să stea pe gânduri.

Trase adânc aer în piept, apoi traversă panta dealului spre vie. Dale întâmpină agenții, după cum era aranjat. Priest umplu o stropitoare cu amestecul de piper și începu să stropească, mișcându-se spre Dale ca să poată auzi conversația.

Bărbatul asiatic vorbea pe un ton prietenos.

— Suntem agenți FBI, facem niște cercetări de rutină în zonă. Eu sunt Bill Ho, iar el este John Aldritch.

Asta era încurajator, își spuse Priest în sinea lui. Se pare că nu aveau un interes special în vie: doar se uitau prin preajmă, sperând să dea de indicii. Era o expediție de pescuit. Dar gândul acesta nu-l făcu să se simtă mai puțin încordat.

Ho privi în jur apreciind valea.

— Ce loc frumos.

Dale încuviință.

— Suntem foarte atașați de el.

Ai grijă, Dale – nu fi ironic. Acesta nu este un joc.

Aldritch, agentul mai tânăr, spuse nerăbdător, cu un accent sudist:

— Sunteți șeful aici?

— Eu sunt supraveghetorul, spuse Dale. Cu ce vă pot ajuta?

— Voi locuiți aici? spuse Ho.

Priest se prefăcu că lucrează, dar inima îi bătea cu putere și se strădui să audă conversația.

— Majoritatea dintre noi suntem muncitori sezonieri, spuse Dale, urmând scriptul agreat cu Priest. Compania oferă cazare pentru că locul este departe de localități.

— Ciudat loc pentru o fermă de fructe, spuse Aldritch.

— Nu este o fermă de fructe, este o cramă. Ați vrea să gustați un pahar din recolta de anul trecut? Este chiar foarte bun.

— Nu, mulțumim. Dacă nu aveți vreun produs fără alcool.

— Nu, îmi pare rău. Avem doar produsul autentic.

— Cine deține acest loc?

— Compania de îmbuteliere Napa.

Aldritch făcu o notiță.

Ho privi spre grupul de clădiri din capătul îndepărtat al viei.

— Putem să aruncăm o privire?

Dale ridică din umeri.

— Sigur, vă rog.

El își reluă lucrul.

Priest privi cu teamă în timp ce agenții se îndepărtară. La suprafață, era o poveste plauzibilă cu acești oameni care, fiind muncitori prost plătiți, locuiau în niște spații sărăcăcioase oferite de un management zgârcit. Dar erau indicii aici care ar putea determina un agent deștept să pună mai multe întrebări. Templul era cel mai evident. Star strânsese vechiul steag cu cele Cinci Paradoxuri ale Baghramului. Oricum, cineva cu o minte curioasă ar putea întreba de ce sala de clasă era o clădire rotundă fără ferestre și fără mobilă.

În plus, în pădurea din apropiere erau petice cultivate cu marijuana. Agenții FBI nu erau interesați de droguri în cantități așa mici, dar cultivarea nu se potrivea cu povestea unei populații în tranzit. Magazinul gratuit arăta ca oricare altul până când observai că nu existau prețuri pe nimic și nici casă de marcat.

Puteau fi sute de alte moduri în care povestea să se destrame după o investigație mai amplă, dar Priest speră ca FBI să se concentreze pe Los Alamos și verificarea vecinilor să fie doar o chestiune de rutină.

El trebui să se lupte cu tentația de a-i urmări pe agenți. Era disperat să vadă la ce se uitau și să audă ce își vorbeau, în timp ce cotrobăiau prin casa lui. Dar se forță să continue să stropească, ridicând privirea din vie doar la câteva minute ca să vadă unde erau și ce făceau.

Se duseră în bucătărie. Acolo erau Garden și Slow, care pregăteau lasagna pentru masa de prânz. Ce le spuneau agenții? Oare Garden vorbea cu nervozitate și se dădea de gol? Oare Slow uitase instrucțiunile și începea să pălăvrăgească entuziast despre meditația zilnică?

Agenții ieșiră din bucătărie. Priest îi privi intens, încercă să le ghicească gândurile, dar erau prea departe de el ca să le citească chipurile și limbajul trupurilor lor nu dezvăluia nimic.

Începură să se uite prin cabane. Priest nu putu să-și dea seama dacă bănuiau că era ceva mai mult decât o cramă de vin.

Se uitară la presa de struguri, la hambarele unde fermenta vinul și la butoaiele cu recolta de anul trecut care așteptau să fie îmbuteliate. Oare observaseră că nu era nimic alimentat cu electricitate?

Deschiseră ușa templului. Oare, contrar predicției lui Priest, vor sta de vorbă cu copiii? Oare Star își va pierde calmul și-i va face porci fasciști? Priest își ținu respirația.

Agenții închiseră ușa fără să intre înăuntru.

Vorbiră cu Oaktree, care tăia doage pentru butoaie în curte. El se uită la ei și răspunse scurt la întrebări, fără să se oprească din treabă. Poate că se gândea că dacă ar fi prietenos va da de bănuit.

Ei dădură de Aneth care punea scutece la uscat. Refuza să folosească scutece de unică folosință. Probabil le explica asta agenților, spunând:

— Nu sunt destui copaci în lume pentru ca fiecare copil să aibă scutece de unică folosință.

Se îndreptară spre pârâu și studiară pietrele din apa mică, părând să contemple traversarea lui. Parcelele cu marijuana erau toate de partea cealaltă, dar se pare că agenții nu voiau să își ude picioarele, pentru că veniră înapoi.

Într-un final, se întoarseră în vie. Priest încercă să le studieze chipurile fără să se holbeze. Oare erau convinși, sau văzuseră ceva care le trezise bănuielile?

Aldritch părea ostil, Ho prietenos, dar asta putea fi doar o prefăcătorie.

Aldritch vorbi cu Dale.

— Cu toții aveți unele cabane aranjate destul de drăguț, pentru „cazare temporară”, nu?

Priest îngheță. Era o întrebare care sugera că Aldritch nu le credea povestea. Priest începu să se întrebe dacă exista vreo cale prin care să-i ucidă pe ambii agenți FBI și să scape nepedepsit.

— Da, spuse Dale. Unii dintre noi revenim an de an.

El improviza: nimic din toate astea nu fusese pregătit dinainte.

— Și câțiva dintre noi locuim aici tot anul.

Dale nu era un mincinos cu exercițiu. Dacă mai continua mult, se va da de gol.

Aldritch spuse:

— Vreau o listă cu toți cei care locuiesc sau muncesc aici.

Mintea lui Priest goni. Dale nu putea să folosească numele de comunitate ale oamenilor pentru că asta ar fi dezvăluit minciuna – și oricum agenții ar insista să primească nume reale. Dar unii dintre membri aveau dosare penale, inclusiv Priest.

Oare Dale va gândi suficient de iute cât să își dea seama că trebuia să inventeze nume pentru toată lumea? Oare avea curajul să facă asta?

Ho adăugă:

— Avem nevoie și de vârste și de adrese permanente.

La naiba! *Devine din ce în ce mai rău*.

Dale spuse:

— Puteți obține asta din documentele companiei.

Nu, *nu ar putea*.

Ho spuse:

— Îmi pare rău, avem nevoie de ele chiar acum.

Dale părea zăpăcit.

— Of, cred că va trebui să mergeți pe la toți să îi întrebați. Nu știu zilele de naștere ale tuturor. Sunt șeful lor, nu bunicul lor.

Priest gândi iute. Asta era periculos. Nu putea permite ca agenții să îi chestioneze pe toți. S-ar da de gol de zeci de ori.

Luă o decizie spontană și veni mai în față.

— Domnule Arnold? spuse el, inventând un nume pentru Dale pe moment. Poate că pot eu să îi ajut pe domni.

Fără să planifice asta, adoptase personalitatea unui amețit prietenos, dornic să ajute, dar nu prea isteț. Se adresă agenților.

— Eu vin aici de câțiva ani, bănuiesc că îi știu pe toți și câți ani au.

Dale păru ușurat să îi înapoieze responsabilitatea lui Priest.

— Bine, haide, spuse el.

— De ce nu veniți în bucătărie? spuse Priest agenților. Dacă nu beți vin, pun pariu că ați vrea o cană de cafea.

Ho zâmbi și spuse:

— Ne-ar prinde tare bine.

Priest îi conduse înapoi printre rândurile de viță și îi duse în bucătărie.

— Avem niște acte de făcut, le explică el lui Garden și lui Slow. Voi nu ne băgați în seamă, continuați să faceți acele paste care miros grozav.

Ho îi oferi lui Priest caietul său.

— Vreți să ne scrieți aici numele, vârstele și adresele?

Priest nu luă caietul.

— O, scrisul meu e cel mai urât din lume, spuse el lejer. Acum voi luați loc și notați în timp ce eu vă fac cafeaua.

El puse un ibric cu apă pe foc și agenții se așezară la masa lungă din lemn de pin.

— Supraveghetorul este Dale Arnold, are patruzeci și doi de ani.

Tipii aceștia nu vor putea verifica nimic din toate astea. Nimeni de aici nu era în cartea de telefoane și nici nu apărea în niciun fel de registru.

— Adresa permanentă?

— Locuiește aici. Toți locuiesc aici.

— Am crezut că sunteți muncitori sezonieri.

— Așa este. Majoritatea dintre ei vor pleca în noiembrie, când recolta e gata și strugurii vor fi fost striviți, dar nu sunt genul de oameni care să țină două case. De ce să plătești chirie pentru un loc când locuiești în altă parte?

— Deci adresa permanentă pentru toți ceilalți este...?

— Crama Valea Silver River, Silver City, California. Dar oamenii primesc corespondența la sediul companiei din Napa, e mai sigur.

Aldritch părea iritat și ușor năucit, așa cum intenționase Priest. Oamenii cârcotași nu aveau răbdare să urmărească mici neconcordanțe.

El le turnă cafeaua și inventă o listă de nume. Ca să își amintească mai ușor cine era cine, folosi variațiuni ale numelor lor din comunitate: Dale Arnold, Peggy Star, Richard Priestley, Holly Goldman. Îi lăsă pe dinafară pe Melanie și Dusty, pentru că nu erau acolo – Dusty era acasă la tatăl lui și Melanie plecase după el.

Aldritch îl întrerupse.

— Din experiența mea, majoritatea lucrătorilor agricoli temporari din statul acesta sunt mexicani, sau cel puțin hispanici.

— Da, iar grupul acesta este altceva, aprobă Priest. Compania are câteva crame și bănuiesc că șeful ține toți hispanicii împreună în grupurile lor, cu supraveghetori care vorbesc spaniola și toți ceilalți sunt în echipa noastră. Nu este rasism, înțelegeți, este doar o chestiune practică.

Părură să accepte asta.

Priest continuă încet, prelungind discuția cât de mult posibil. Agenții nu puteau să facă niciun rău în bucătărie. Dacă se plictiseau și deveneau nerăbdători să plece, cu atât mai bine.

În timp ce vorbeau, Garden și Slow continuau gătitul. Garden era tăcută și cu chipul împietrit și cumva reușea să amestece în oale într-o manieră demnă. Slow era agitat și tot arunca priviri înspăimântate spre agenți, dar lor nu părea să le pese. Poate că erau obișnuiți cu oamenii care se temeau de ei. Poate că le plăcea.

Lui Priest îi luă cincisprezece sau douăzeci de minute să le dea numele și vârstele celor douăzeci și șase de adulți din comunitate. Ho închidea caietul când Priest spuse:

— Acum, copiii. Să mă gândesc. Uau, cresc atât de repede, nu-i așa?

Aldritch mormăi exasperat.

— Nu cred că trebuie să știm numele copiilor, spuse el.

— Bine, spuse Priest. Mai vreți cafea?

— Nu, mulțumim, răspunse Aldritch uitându-se la Ho. Cred că am terminat aici.

Ho spuse:

— Deci acest teren este în proprietatea companiei de îmbuteliere Napa?

Priest văzu o ocazie de a acoperi ceva ce-i scăpase lui Dale mai devreme.

— Nu, nu e tocmai așa, spuse el. Compania operează crama, dar cred că terenul aparține guvernului.

— Deci numele de pe contractul de arendă ar fi îmbuteliere Napa.

Priest ezită. Ho, cel prietenos, punea întrebările cu adevărat periculoase. Dar cum avea să răspundă? Era prea riscant să mintă. Puteau să verifice asta în câteva secunde.

Ezitant, el spuse:

— De fapt, cred că numele de pe contract ar putea fi Stella Higgins.

Ura să dea numele adevărat al lui Star agenților FBI. Ea a fost femeia care a pus bazele cramei, cu ani în urmă. Spera ca informația asta să nu le folosească la nimic. Nu vedea cum putea să le dea vreun indiciu.

Ho notă numele.

— Cred că asta e tot, spuse el.

Priest își ascunse ușurarea.

— Ei bine, succes cu restul cercetărilor, spuse el când îi conduse afară.

El îi însoți prin vie. Se opriră să îi mulțumească lui Dale pentru cooperare.

— Pe cine urmăriți, de fapt? spuse Dale.

— Un grup terorist care încearcă să șantajeze guvernatorul Californiei, îi spuse Ho.

— Ei bine, sper să îi prindeți, spuse Dale sincer.

Ba nu spera.

În sfârșit, cei doi agenți traversară câmpul, împiedicându-se ocazional pe terenul accidentat și dispărură printre copaci.

— Ei bine, pare c-a mers destul de bine, îi spuse Dale lui Priest, încântat de sine.

Iisuse Hristoase, *dacă ai ști*.

12.

Duminică după-amiază, Judy îl duse pe Bo să vadă noul film cu Clint Eastwood la Alexandria Cinema, la intersecția dintre Greary și Eighteenth. Spre mirarea ei, uită de cutremure timp de câteva ore și se simți bine. După aceea se duseră să mănânce un sandviș și să bea o bere la unul din localurile lui Bo, un pub de polițiști cu un televizor deasupra barului și un semn pe ușă pe care scria „Înșelăm turiștii”.

Bo își termină cheeseburgerul și luă o dușcă de Guinness.

— Clint Eastwood ar trebui să joace în povestea vieții mele, spuse el.

— Haide, spuse Judy. Toți detectivii din lume cred asta.

— Da, dar eu chiar semăn cu Clint.

Judy zâmbi. Bo avea o față rotundă și nasul cârn.

— Îmi place Mickey Rooney pentru rol, spuse ea.

— Cred că oamenii ar trebui să poată divorța de copiii lor, spuse Bo râzând.

Știrea apăru la televizor. Când Judy văzu imaginile cu razia de la grupul Los Alamos, zâmbi amar. Brian Kincaid țipase la ea pentru că se amestecase – apoi îi aplicase planul.

Cu toate astea, nu era niciun interviu triumfal cu Brian. Erau imagini cu o poartă cu cinci bare spartă, un semn pe care scria „Nu recunoaștem jurisdicția guvernului Statelor Unite” și o echipă SWAT în jachete groase care se întorceau de la fața locului. Bo spuse:

— Mi se pare că nu au găsit nimic.

Asta o încurca pe Judy.

— Sunt surprinsă, spuse ea. Los Alamos chiar păreau suspecți autentici.

Ea era dezamăgită. Părea că instinctul o înșelase complet. Crainicul spunea că nu avuseseră loc arestări.

— Nici măcar nu au spus probe confiscate, spuse Bo. Mă întreb care este povestea.

— Dacă ai terminat aici, putem merge să aflăm, spuse Judy.

Ieșiră din bar și se suiră în mașina lui Judy. Ea luă telefonul din mașină și sună acasă la Simon Sparrow.

— Ce ai auzit despre razie? îl întrebă ea.

— N-am găsit nimic.

— Așa am crezut și eu.

— Acolo nu sunt deloc computere, deci este greu de imaginat că ar fi putut să lase un mesaj pe internet. Nimeni de acolo nu are o diplomă de facultate și mă îndoiesc că vreunul dintre ei știe măcar să *spună pe litere* seismolog. Sunt patru femei în grup, dar niciuna dintre ele nu se potrivește celor două profiluri făcute de noi – fetele astea sunt adolescente și în jur de douăzeci de ani. Și justițiarii nu au nicio problemă cu barajul. Sunt fericiți cu compensațiile pe care le primesc de la Coastal Electric pentru terenul lor și de-abia așteaptă să se mute într-un loc nou. A – și vineri, la două și douăzeci după-amiaza, șase dintre cei șapte bărbați erau la un magazin numit Frank’s Sporting în Weapons Silver City, de unde au cumpărat muniție.

Judy clătină din cap.

— Ei bine, a cui a fost ideea proastă să facă o razie acolo, oricum?

Fusese ideea ei, desigur.

— De dimineață la ședință, Marvin a pretins că a fost a lui, spuse Simon.

— Așa-i trebuie dacă a fost un eșec. Judy se încruntă. Nu înțeleg. Părea o pistă atât de bună.

— Brian are altă întâlnire cu domnul Honeymoon în Sacramento, mâine după-amiază. Se pare că se va duce cu mâinile goale.

— Domnului Honeymoon n-o să-i placă asta.

— Am auzit că nu e genul sensibil.

Judy zâmbi trist. Ea nu avea nicio simpatie pentru Kincaid, dar nu putea să îi pară bine de eșecul raziei. Însemna că grupul Copiii Edenului era încă undeva acolo, planificând alt cutremur.

— Mulțumesc, Simon. Ne vedem mâine.

Imediat ce închise, sună telefonul. Era operatorul centralei de la birou.

— Un profesor Quercus a sunat cu un mesaj, a spus că e urgent. Are niște vești importante pentru tine.

Judy se gândi dacă să îl sune pe Marvin și să îi transmită mesajul lui. Dar era prea curioasă să afle ce avea Michael de spus. Ea sună la el acasă.

Când răspunse, auzi coloana sonoră a unor desene animate de la televizor în fundal. Ea bănuia că Dusty era încă acolo.

— Judy Maddox la telefon, spuse ea.

— Bună, ce mai faci?

Ea ridică din sprâncene. Un weekend cu Dusty îl calmase.

— Sunt bine, dar nu mă mai ocup de caz, spuse ea.

— Știu asta. Am încercat să dau de tipul care l-a preluat, cel cu nume de cântăreț de soul…

— Marvin Hayes.

— Așa. Ca „Dancin' in the Grapevine” de Marvin Hayes și „Acele din Carul cu Fân”.

Judy râse.

— Dar nu mă sună înapoi, așa că sunt acum cu tine, spuse Michael.

Acum semăna mai mult cu Michael.

— Bun, ce ai descoperit?

— Poți să vii pe la mine? Chiar trebuie să-ți arăt.

Ea se simți încântată, chiar puțin entuziasmată la gândul de a-l revedea.

— Mai ai niște Cap'n Crunch?

— Cred că a mai rămas puțin.

— Bine. Ajung acolo în cincisprezece sau douăzeci de minute, spuse ea și închise. Trebuie să merg să-l văd pe seismologul meu. Să te las în stația de autobuz?

— Nu pot să merg cu autobuzul ca Jim Rockford. Sunt un detectiv de San Francisco!

— Și? Ești o ființă umană.

— Da, dar tipii de pe stradă nu știu asta.

— Nu știu că ești un om?

— Pentru ei sunt un semizeu.

El glumea, dar era un sâmbure de adevăr în asta, Judy știa bine. De aproape treizeci de ani el băga după gratii huligani din acest oraș. Fiecare puști de la colț de stradă cu fiole de cocaină în buzunarele jachetei se temea de Bo Maddox.

— Deci vrei să mergi în Berkeley cu mine?

— Sigur, de ce nu? Sunt curios să-l cunosc pe seismologul tău cel chipeș.

Ea întoarse mașina și se îndreptă spre Bay Bridge.

— Ce te face să crezi că e chipeș?

El zâmbi.

— După felul în care ai vorbit cu el, spuse el încrezut.

— N-ar trebui să folosești psihologia criminalistă pe propria familie.

— Polițai șmolițai. Ești fiica mea, pot să-ți citesc gândurile.
— Ei bine, ai dreptate. E arătos. Dar nu-mi place foarte tare.
— Nu? spuse Bo sceptic.
— Este arogant și dificil. E mai bun când copilul lui e prin preajmă, asta îl calmează.
— E însurat?
— Despărțit.
— Despărțit tot e însurat.
Judy simți că Bo își pierdea interesul față de Michael. Era ca o scădere de temperatură. Ea zâmbi în sinea ei. El era încă dornic s-o vadă măritată, dar avea concepții de modă veche.
Ei ajunseră în Berkeley și intrară pe strada Euclid. În locul obișnuit al lui Judy, sub magnolie, era parcat un Subaru portocaliu. Găsi alt loc. Când Michael deschise ușa apartamentului, Judy crezu că el arăta obosit.
— Bună, Michael, spuse el. Acesta este tatăl meu, Bo Maddox.
— Intrați, spuse Michael brusc.
Dispoziția lui părea să se fi schimbat în scurtul timp în care ajunseseră acolo. Când intrară în sufragerie, Judy își dădu seama de ce.
Dusty era pe canapea și arăta groaznic. Avea ochii roșii și îi lăcrimau și păreau inflamați. Îi curgea nasul și respira zgomotos. La televizor erau desene animate, dar el nu era atent.
Judy îngenunche lângă el și îi atinse părul.
— Bietul Dusty! spuse ea. Ce s-a întâmplat?
— Are crize alergice, explică Michael.
— Ai sunat medicul?
— Nu e nevoie. I-am dat medicamentul de care are nevoie pentru oprirea reacției.
— Cât de repede are efect?
— Are deja efect. A trecut ce e mai rău, dar s-ar putea să rămână așa zile întregi.
— Mi-aș dori să pot face ceva pentru tine, micuțule, îi spuse Judy lui Dusty.
O voce feminină spuse:
— O să am eu grijă de el, mulțumesc.
Judy se ridică și se întoarse. Femeia care tocmai intrase arăta de parcă tocmai coborâse de pe un podium de modă. Avea un chip oval, palid și un păr drept, roșcat, care era lung, peste umeri. Deși era înaltă și slabă, avea un bust generos și șoldurile

îi erau bine împlinite. Picioarele ei lungi erau îmbrăcate în jeanși crem, mulați și purta o bluză modernă, verde-deschis, cu anchior.

Până în acest moment Judy se simțise bine îmbrăcată în pantaloni kaki, pantofi crem care îi arătau gleznele drăguțe și o bluză albă, polo, care strălucea pe fundalul pielii ei de cafea cu lapte. Acum se simțea îmbrăcată fără gust, de vârstă mijlocie și demodată în comparație cu această viziune șic. Și Michael trebuia să observe că în comparație cu ea, Judy avea un fund mare și sâni mici.

— Ea este Melanie, mama lui Dusty, spuse Michael. Melanie, fă cunoștință cu prietena mea Judy Maddox.

Melanie încuviință scurt.

Deci aceasta este soția lui.

Michael nu menționase de FBI. Oare el voia ca Melanie să creadă că Judy era o iubită?

— Acesta este tatăl meu, Bo Maddox, spuse Judy.

Melanie nu se deranjă să facă conversație.

— Eu tocmai plecam, spuse ea.

Avea o geantă mică cu o poză cu Donald Duck pe o parte, evident a lui Dusty.

Judy se simți descurajată de soția înaltă și voluptuoasă a lui Michael. Era enervată pe ea însăși pentru această reacție. *De ce mi-ar păsa*?

Melanie se uită prin cameră și spuse:

— Michael, unde este iepurele?

— Aici.

Michael luă o jucărie murdară de pe biroul său și i-o dădu.

Ea se uită la copilul de pe canapea.

— Asta nu se întâmplă niciodată în munți, spuse ea rece.

Michael arăta angoasat.

— Ce-o să fac, n-o să-l mai văd?

— Va trebui să ne vedem undeva în afara orașului.

— Vreau să *stea* cu mine. Nu e la fel dacă nu stă peste noapte.

— Dacă nu stă peste noapte, nu ajunge așa.

— Știu, știu.

Lui Judy îi păru rău pentru Michael. Era evident supărat, iar soția lui era atât de rece.

Melanie îndesă iepurele în geanta cu Donald Duck și închise fermoarul.

— Trebuie să plecăm.

— Îl duc eu la mașina ta.

Michael îl luă pe Dusty de pe canapea.

— Haide, tigrule, să mergem.

Când pledară, Bo se uită la Judy și spuse:

— Uau. Familii nefericite.

Ea încuviință. Dar acum îl plăcea mai mult ca înainte pe Michael. Voia să-l îmbrățișeze și să spună: *Faci tot ce poți mai bine*, *nimeni nu poate face mai mult*.

— E genul tău, totuși, spuse Bo.

— Am un gen?

— Îți plac provocările.

— Asta pentru că am crescut cu una.

— Eu? spuse el prefăcându-se revoltat. Te-am răsfățat la maximum.

Ea îl ciupi de obraz.

— Așa este.

Când Michael se întoarse, era sumbru și preocupat. Nu le oferi nimic de băut lui Judy și Bo, nici măcar o cană de cafea, și uitase complet de Cap’n Crunch. Se așeză la computerul lui.

— Uită-te la asta, spuse el fără preambul.

Judy și Bo stăteau în spatele lui și priveau peste umăr.

El afișă un grafic pe ecran.

— Aici este seismograful cutremurului din Owens Valley, cu vibrațiile preliminare misterioase pe care nu le puteam înțelege, mai ții minte?

— Sigur că da, spuse Judy.

— Aici e un cutremur tipic cam de aceeași magnitudine. Acesta are preșocuri normale. Vezi diferența?

— Da.

Preșocurile normale erau inegale și sporadice, în timp ce vibrațiile din Owens Valley urmau un model prea regulat ca să fie naturale.

— Acum, uită-te la asta.

El puse pe ecran un al treilea grafic. Arăta un model ordonat de vibrații egale, la fel ca graficul din Owens Valley.

— Ce a provocat acele vibrații? spuse Judy.

— Un vibrator seismic, anunță Michael triumfător.

Bo spuse:

— Ce dracului este asta?

Judy aproape că spuse: *Nu știu, dar cred că vreau unul*. Își înăbuși zâmbetul.

— Este un aparat folosit de industria petrolieră ca să exploreze subteranul, spuse Michael. Practic, este un picamer uriaș montat pe un camion. Trimite vibrații prin scoarța pământului.

— Și acele vibrații au declanșat cutremurul?

— Nu cred că poate fi o coincidență.

Judy încuviință solemn.

— Atunci asta e. Ei chiar pot să provoace cutremure.

Ea simți un fior rece în timp ce absorbea informația.

— Iisuse, sper să nu vină în San Francisco, spuse Bo.

— Sau în Berkley, spuse Michael. Știi, deși ți-am spus că era posibil, nu am crezut cu adevărat asta, până acum.

— Cutremurul din Owens Valley a fost destul de mic, spuse Judy.

Michael clătină din cap.

— Nu ne putem consola cu asta. Mărimea cutremurului nu are nicio legătură cu puterea vibrației declanșatoare. Depinde de presiunea din falie. Vibratorul seismic ar putea declanșa orice, de la un cutremur abia perceptibil la încă un Loma Prieta.

Judy își aminti cutremurul Loma Prieta din 1989 la fel de precis de parcă fusese coșmarul de noaptea trecută.

— Rahat, spuse ea. Ce o să facem?

— Nu mai lucrezi la caz, spuse Bo.

Michael se încruntă, încurcat.

— Mi-ai spus asta. Dar nu mi-ai spus de ce.

— Politici de birou, spuse Judy. Avem un șef nou care nu mă place și el a atribuit cazul cuiva pe care îl preferă.

— Nu-mi vine să cred! spuse Michael. Un grup de teroriști provoacă cutremure și FBI-ul are o ceartă de familie despre cine să meargă după ei!

— Ce pot să-ți spun? Oamenii de știință permit certurilor personale să stea în calea căutării adevărului?

Michael zâmbi neașteptat.

— Pe pariu că da. Dar ascultă. Sigur ai putea să transmiți informația asta lui Marvin Cum Îl Cheamă?

— Când i-am spus șefului meu despre Los Alamos, el mi-a ordonat să nu mai intervin din nou.

— E incredibil! spuse Michael, devenind furios. Nu poți pur și simplu să *ignori* ce ți-am spus.

— Nu-ți face griji, nu voi face asta, spuse Judy scurt. Să rămânem calmi și să ne gândim pentru o clipă. Care este primul lucru pe care trebuie să îl facem cu informația asta? Dacă putem afla de unde a provenit vibratorul seismic, am putea avea o pistă pentru Copiii Edenului.

— Exact, spuse Bo. Fie l-au cumpărat, dar cel mai probabil l-au furat.

Judy îl întrebă pe Michael.

— Câte asemenea mașinării există în Statele Unite continentale? O sută? O mie?

— Pe acolo pe undeva, spuse el.

— Oricum, nu multe. Deci oamenii care le produc probabil au înregistrări ale fiecărei vânzări. Aș putea să le dau de urmă în seara asta, să-i pun să facă o listă. Și dacă a fost furat, camionul ar putea să apară pe lista Național Crime Information Center, NCIC[2].

NCIC, condus de sediul FBI din Washington, D.C., putea fi accesat de orice agenție de aplicare a legii.

— NCIC este la fel de bun ca informația care e pusă acolo, spuse Bo. Nu avem o plăcuță de înmatriculare pentru asta și nu putem ști cum ar putea fi catalogat pe computer. Aș putea să pun poliția din San Francisco să plaseze o cerere de informație multistatală pe computerul CLETS[3].

— Și eu aș putea pune ziarele să publice o poză cu un asemenea camion, ca publicul să fie atent la așa ceva.

— Stai puțin, spuse Judy. Dacă faci asta, Kincaid va ști că eu sunt în spate.

Michael dădu ochii peste cap într-o expresie de disperare.

Bo spuse:

— Nu neapărat. Nu voi spune ziarelor că asta are vreo legătură cu Copiii Edenului. Voi spune doar că suntem în

---

[2] NCIC – index computerizat al FBI cu informații privind justiția penală (antecedente penale, fugari, proprietăți furate, persoane lipsă etc.). (n.red.).

[3] CLETS – rețeaua de calculatoare care conectează agențiile de siguranță publică din tot statul California la istoricul penal, istoricul șoferilor și alte baze de date. (n.red.).

căutarea unui vibrator seismic furat. Este ca un furt auto neobișnuit, le va plăcea subiectul.

— Grozav, spuse Judy. Michael, pot să am acele trei grafice imprimate?

— Sigur.

El apăsă un buton și imprimanta bâzâi.

Judy puse o mână pe umărul lui. Pielea lui se simțea caldă prin bumbacul cămășii.

— Sper că Dusty o să se simtă mai bine, spuse ea.

El îi acoperi mâna cu a lui.

— Mersi.

Atingerea lui era ușoară, palma uscată. Simți un fior de plăcere. Apoi își luă mâna la o parte și spuse:

— Ăăă, poate ar trebui să îmi dai numărul de pager, ca să pot lua legătura cu tine puțin mai repede, dacă este nevoie.

Ea scoase o carte de vizită. După ce se gândi puțin, trecu numărul ei de acasă înainte să i-o dea.

Michael spuse:

— După ce voi dați aceste telefoane…, spuse el ezitând… Ați vrea să ne vedem să bem ceva, sau poate la cină? Mi-ar plăcea să aflu cum continuă lucrurile.

— Eu nu, spuse Bo. Am un meci de bowling.

— Judy, tu ce zici?

Mă invită la o întâlnire?

— Aveam în plan să vizitez pe cineva la spital, spuse ea.

Michael păru abătut.

Judy își dădu seama că nu își dorea să facă nimic altceva în seara asta decât să ia cina cu Michael Quercus.

— Dar cred că asta nu-mi va lua toată seara, spuse ea. Bine, sigur.

•

Trecuse doar o săptămână de când fusese diagnosticat cancerul lui Milton Lestrange, dar el deja arăta mai slab și mai bătrân. Poate că era efectul atmosferei de spital: instrumentele, patul, cearșafurile albe. Sau poate că erau pijamalele bleu care relevau un triunghi de piept palid sub gâtul lui. El își pierduse toate simbolurile puterii: biroul lui mare, stiloul Mont Blanc, cravata de mătase dungată.

Judy fu șocată să îl vadă așa.

— Uau, Milt, nu arăți prea bine, spuse ea.

El zâmbi.
— Știam că tu nu o să mă minți, Judy.
Se simți rușinată.
— Îmi pare rău, mi-a scăpat pur și simplu.
— Nu roși. Ai dreptate. Sunt într-o formă proastă.
— Ce vor face?
— Vor opera săptămâna asta, nu au zis în ce zi. Dar asta este doar ca să elimine obstrucția intestinală. Perspectiva este proastă.
— Cum adică proastă?
— Nouăzeci la sută din cazuri sunt fatale.
Judy înghiți cu noduri.
— Iisuse, Milt.
— Mai am poate un an.
— Nu știu ce să zic.
El nu zăbovi asupra prognozei sumbre.
— Sandy, prima mea soție, a venit să mă vadă ieri. Mi-a spus că ai sunat-o.
— Da. Nu știam dacă va vrea să te vadă, dar m-am gândit că măcar ar vrea să știe că ești în spital.
El luă mâna lui Judy și o strânse.
— Mulțumesc. Nu mulți oameni s-ar fi gândit la asta. Nu știu cum ai ajuns să fii atât de înțeleaptă, atât de tânără.
— Îmi pare bine că a venit.
Milt schimbă subiectul.
— Ia-mi gândul de la problemele mele, spune-mi despre ce se întâmplă la birou.
— N-ar trebui să te preocupi cu…
— La naiba, nu mă preocupă. Munca nu te mai preocupă prea tare când ești pe moarte. Sunt doar curios.
— Ei bine, am câștigat cazul meu. Frații Fong își vor petrece cel mai probabil următorul deceniu în închisoare.
— Bravo!
— Mereu ai crezut în mine.
— Știam că o să reușești.
— Dar Brian Kincaid l-a recomandat pe Marvin Hayes drept noul supervizor.
— Marvin?! Rahat! Brian știe că tu trebuia să primești postul acela.
— Mie-mi spui.

— Marvin e un tip dur, dar e neglijent. O ia pe scurtătură.

— Sunt uluită, spuse Judy. De ce îl apreciază Brian atât de mult? Ce e cu ei doi – sunt *iubiți* sau ceva?

Milt râse.

— Nu, nu iubiți. Dar cu ani în urmă, odată, Marvin i-a salvat viața lui Brian.

— Serios?

— Au fost niște împușcături. Eram acolo. Am luat prin surprindere un vas care descărca heroină pe Sonoma Beach în comitatul Marin. Era într-o dimineață devreme, în februarie, și marea era atât de rece, încât durea. Nu exista chei, așa că tipii răi puneau kilograme de heroină într-o barcă de cauciuc ca să le aducă la mal. I-am lăsat să aducă toată încărcătura, apoi ne-am mișcat. Milt oftă și în ochii lui albaștri apăru o privire nostalgică. Judy se gândi că el nu va mai prinde nicio altă ambuscadă în zori.

După un moment, el continuă.

— Brian a făcut o greșeală – l-a lăsat pe unul dintre ei să se apropie prea mult de el. Un italian mic l-a apucat și i-a pus pistolul la tâmplă. Toți eram cu armele scoase, dar dacă împușcam italianul, probabil că el ar fi apăsat pe trăgaci înainte să moară. Brian era foarte speriat. Milt își coborî vocea. A urinat pe el, am văzut pata pe pantaloni. Dar Marvin era calm ca diavolul în persoană. El începu să meargă spre Brian și spre italian. „Împușcă-mă pe mine”, spune el. „N-o să fie nicio diferență”. N-am mai văzut așa ceva. Italianul a căzut în plasă. Și-a îndreptat brațul cu care ținea arma să țintească spre Marvin. În acea fracțiune de secundă, cinci dintre oamenii noștri l-au împușcat pe tip.

Judy încuviință. Era genul poveștilor pe care le spuneau agenții după câteva beri la Everton. Dar ea nu consideră asta o bravadă. Agenții FBI nu se implicau des în împușcături. Nu uitaseră niciodată experiența. Ea își imagină că Kincaid se simțise foarte apropiat de Marvin Hayes după asta.

— Atunci asta explică problemele cu care mă confrunt, spuse ea. Brian mi-a alocat o misiune aiurea și apoi când s-a dovedit a fi importantă, mi-a luat cazul și i l-a dat lui Marvin.

Milt oftă.

— Aș putea să intervin, cred. Tehnic vorbind, încă sunt șef. Dar Kincaid este un politician de birou experimentat și știe că nu

o să mă mai întorc niciodată. Se va opune. Și nu sunt sigur că am energie pentru asta.

Judy clătină din cap.

— N-aș vrea să faci asta. Mă descurc.

— Ce misiune i-a dat lui Marvin?

— Copiii Edenului, oamenii care provoacă cutremurele.

— Oamenii care *spun* că pot cauza cutremure.

— Asta crede Marvin. Dar se înșală.

Milt se încruntă.

— Vorbești serios?

— Absolut.

— Ce vei face?

— Voi lucra la caz pe la spatele lui Brian.

Milt părea tulburat.

— Asta e periculos.

— Da, spuse Judy. Dar nu la fel de periculos ca un nenorocit de cutremur.

•

Michael purta un costum bleumarin de bumbac peste o cămașă albă, simplă, deschisă la guler, fără cravată. Oare el se îmbrăcase astfel fără să stea prea mult pe gânduri, se întrebă Judy, sau și-a dat seama cât de bine îi stătea? Ea se schimbase într-o rochie albă de mătase cu buline roșii. Era destul de potrivit pentru o seară de mai, și când o purta, toate capetele se întorceau după ea.

Michael o duse la un restaurant mic din centru care servea feluri de mâncare indiene, vegetariene. Ea nu gustase niciodată mâncare indiană, așa că l-a lăsat să comande pentru amândoi. Își puse telefonul mobil pe masă.

— Știu că e un gest nemanierat, dar Bo mi-a promis că mă sună dacă apar informații despre vibratoare seismice furate.

— E în regulă cu mine, spuse Michael. Ai sunat la producători?

— Da. Am vorbit cu un director de vânzări care era acasă și se uita la un meci de baseball. Mi-a promis o listă de achiziții mâine. Am încercat pentru seara asta, dar mi-a spus că e imposibil.

Ea se încruntă, enervată. *Nu ne-a mai rămas mult timp – doar cinci zile*.

— Cu toate astea mi-a trimis o poză prin fax.

Ea luă o foaie de hârtie împăturită din geantă și i-o arătă. El ridică din umeri.

— Este doar un camion mare cu o mașinărie în spate.

— Dar după ce Bo va pune poza asta pe CLETS, fiecare polițist din California va fi atent la asta. Și dacă ziarele și televiziunea difuzează mâine imaginea, jumătate din populație va fi la pândă.

Veni mâncarea. Era mai picantă decât în mod obișnuit, dar era delicioasă. Judy mâncă cu poftă. După câteva minute sesiză că Michael o privea cu un ușor zâmbet și îl întrebă:

— Am spus ceva isteț?

— Mă bucur că îți place mâncarea.

Ea zâmbi.

— Se vede?

— Da.

— Voi încerca să fiu mai grațioasă.

— Te rog, nu. E o plăcere să te privesc. În plus…

— Ce?

— Îmi place atitudinea ta activă. Este unul dintre lucrurile care mă atrag la tine. Pari să ai un apetit mare pentru viață. Îți place de Dusty și te simți bine petrecând timpul cu tatăl tău și ești mândră de FBI, și evident îți plac hainele frumoase… îți place până și Cap'n Crunch.

Judy simți că roșește, dar era mulțumită. Îi plăcea imaginea descrisă de el. Se întrebă ce anume la *el* o atrăgea pe *ea*. Era puterea lui, constată. Putea să fie iritant de încăpățânat, dar într-un moment de criză era de bază. În după-amiaza asta, când soția lui fusese atât de crudă, majoritatea bărbaților s-ar fi certat, dar el fusese îngrijorat numai în privința lui Dusty.

În plus, *mi-ar plăcea foarte mult să îmi strecor mâinile în boxerii lui*.

Judith, *poartă-te frumos*.

Ea luă o gură de vin și schimbă subiectul.

— Presupunem că gruparea Copiii Edenului are date asemănătoare cu ale tale despre punctele de presiune de-a lungul faliei San Andreas.

— Trebuie să fie așa, pentru a putea alege locațiile unde vibratorul seismic ar putea declanșa un cutremur.

— Ai putea face același exercițiu? Să studiezi datele și să îți dai seama care ar fi cel mai bun loc?

— Bănuiesc că aș putea. Probabil ar fi un grup de cinci sau șase orașe posibile.

El își dădea seama în ce direcție o luau gândurile ei.

— Apoi, presupun că FBI ar putea să supravegheze locurile și să caute un vibrator seismic.

— Da – dacă eu aș fi responsabila.

— Voi face lista oricum. Poate i-o voi trimite prin fax guvernatorului Robson.

— Nu o arăta prea multor oameni. Ai putea stârni panică.

— Dar dacă previziunea mea se va dovedi a fi corectă, mi-ar putea stimula afacerea.

— Ai nevoie de asta?

— Sigur că da. Am un singur contract mare din care pot doar să plătesc chiria și factura pentru telefonul fostei soții. Am împrumutat bani de la părinții mei să încep afacerea și nu am început să le dau banii înapoi. Speram să capăt un alt client mare. Mutual American Insurance.

— Am lucrat pentru ei, cu ani în urmă. Dar continuă.

— Credeam că afacerea e ca și făcută, dar întârzie contractul. Bănuiesc că se răzgândesc. Dacă se retrag, voi avea probleme. Dar dacă aș prezice un cutremur și se va dovedi că am dreptate, cred că vor semna. Apoi nu voi mai avea probleme cu banii.

— Oricum, sper că vei fi discret. Dacă toată lumea va încerca să plece din San Francisco în același timp, vor fi revolte.

El zâmbi într-un fel neglijent care era enervant de atrăgător.

— Te-am stârnit, nu?

Ea ridică din umeri.

— Recunosc. Poziția mea la Birou este vulnerabilă. Dacă sunt asociată cu o izbucnire a isteriei în masă, nu cred că voi supraviețui acolo.

— Asta e atât de important pentru tine?

— Da și nu. Mai devreme sau mai târziu plănuiesc să plec și să fac copii. Dar vreau să renunț după orarul meu, nu al altcuiva.

— Ai pe cineva în minte cu care vrei să faci copiii?

— Nu, spuse ea privindu-l candid. Bărbații buni sunt greu de găsit.

— Îmi imaginam că ar fi o listă de așteptare.

— Ce compliment drăguț.

Mă întreb dacă te-ai pune pe listă. *Mă întreb dacă aș vrea să faci asta*.

El îi oferi mai mult vin.

— Nu, mersi. Aș vrea o cană de cafea.

El făcu semn unui chelner.

— Poate fi dureros să fii părinte, dar nu vei regreta niciodată.

— Spune-mi despre Dusty.

El oftă.

— În apartament nu am animale de casă, nu am flori, am foarte puțin praf din cauza computerelor. Toate ferestrele sunt bine închise și locul are aer condiționat. Dar am mers până la librărie și în drum spre casă el a mângâiat o pisică. O oră mai târziu era cum l-ai văzut.

— Ce păcat. Bietul copil.

— Mama lui s-a mutat recent într-un loc în munți, lângă granița cu Oregon, și de atunci a fost bine – până azi. Dacă nu mă poate vizita fără să facă un atac, nu știu ce o să mă fac. Nu pot să mă duc să locuiesc în nenorocitul de Oregon, acolo nu sunt destule cutremure.

El părea atât de tulburat, încât ea întinse brațul peste masă și îl strânse de mână.

— Vei rezolva cumva. Îl iubești, asta e evident.

El zâmbi.

— Da, așa e.

Își băură cafeaua, iar el plăti. O conduse până la mașină.

— Seara asta a trecut atât de repede, spuse el.

Cred că tipul acesta mă place.

Bun.

— Ai vrea să mergem să vedem un film la un moment dat?

Jocul întâlnirilor. *Nu se schimbă niciodată*.

— Da, mi-ar plăcea.

— Poate într-o seară săptămâna asta?

— Sigur.

— Te sun.

— Bine.

— Pot să te sărut de noapte bună?

— Da, spuse ea zâmbind. Da, te rog.

El își apropie fața de a ei. Fu un sărut ușor, de încercare. Buzele lui se mișcară ușor peste ale ei, dar el nu deschise gura.

Ea îl sărută înapoi în același fel. Fără să gândească, își lipi trupul de al lui. El o strânse în brațe scurt, apoi se depărtă.

— Noapte bună, spuse el.

Privi cum ea se sui în mașină și îi făcu semn cu mâna când se depărtă.

Ea dădu colțul străzii și opri la un semafor.

— Uau, spuse ea.

•

Luni-dimineață, Judy fu alocată unei echipe care cerceta un grup de musulmani militanți de la Universitatea Stanford. Prima ei misiune era să verifice pe computer documente despre permise de armă, emise pe nume arabe. I se păru greu să se concentreze pe un grup relativ inofensiv de fanatici religioși când știa că gruparea plănuia următorul cutremur.

Michael sună la nouă și cinci.

— Ce mai faceți, agent Judy? spuse el.

Vocea lui o făcu să se simtă fericită.

— Sunt în regulă, foarte bine.

— Mi-a făcut plăcere întâlnirea noastră.

Ea se gândi la acel sărut și zâmbi discret.

Mai vreau una din asta, *oricând*.

— Și mie.

— Ești liberă mâine-seară?

— Bănuiesc că da.

Asta suna prea relaxat.

— Vreau să zic, da – dacă nu se întâmplă ceva cu cazul acesta.

— Știi unde este Morton’s?

— Sigur.

— Hai să ne vedem la bar, la șase. Apoi putem alege împreună un film.

— Voi fi acolo.

Dar aceasta era singura parte bună din acea dimineață. Până la prânz nu se mai putu controla și îl sună pe Bo, dar el încă nu avea nimic. Sună la compania care fabrica vibratoarele seismice, iar ei spuseră că aproape terminaseră lista și că o vor trimite prin fax până la finalul zilei de lucru. *Asta e încă o zi pierdută*! *Acum mai avem doar patru zile să-i prindem pe oamenii ăștia*.

Era prea îngrijorată să mănânce. Se duse în biroul lui Simon Sparrow. El purta o cămașă spilcuită, în stil englezesc, albastră cu dungi roz. Ignora codul vestimentar oficial al FBI și i se tolera asta, probabil pentru că era atât de bun la ce făcea.

Vorbea la telefon și privea ecranul unui analizor de unde în același timp.

— Ar putea să vi se pară o întrebare ciudată, doamnă Gorky, dar puteți să îmi spuneți ce puteți vedea pe fereastra din fața casei?

În timp ce asculta răspunsul, el privi spectrul vocii doamnei Gorky, comparându-l cu un model imprimat pe care îl lipise de latura monitorului. După câteva momente tăie cu o linie un nume de pe o listă.

— Vă mulțumesc pentru cooperare, doamnă Gorky. Nu vă voi mai deranja. La revedere.

Judy spuse:

— Domnule Sparrow, s-ar putea să vă pară o întrebare ciudată, dar de ce trebuie să știți ce vede doamna Gorky când se uită pe fereastră?

— Nu trebuie, spuse Simon. Întrebarea aceasta oferă în general un răspuns cam de lungimea de care am nevoie ca să analizez vocea. Până când termină de dat răspunsul, știu dacă ea este femeia pe care o caut.

— Cine adică?

— Cea care a sunat la emisiunea lui John Truth, desigur, spuse el și îi arătă dosarul de pe biroul său. Biroul, poliția și posturile de radio care transmit emisiunea au primit până acum în total o mie două sute douăzeci și nouă de apeluri care ne pot spune cine este.

Judy luă dosarul și îl frunzări. Oare aici undeva era un indiciu vital? Simon o pusese pe secretara lui să coreleze apelurile care indicau ponturi. În majoritatea cazurilor aveau un nume, o adresă și un număr de telefon pentru persoana care oferise pontul, și la fel era și pentru suspect. În unele cazuri era și un citat de la apelant:

„Mereu am bănuit că avea legături cu mafia.

Este un tip subversiv. Nu mă miră că este implicată în așa ceva.

Pare o mamă obișnuită, dar e vocea ei – aș jura pe Biblie”.

Un pont anume, inutil, nu oferea un nume, dar spunea:

„Știu că i-am mai auzit vocea la radio sau ceva. Era atât de sexy, am ținut-o minte. Dar a fost cu mult timp în urmă. Poate am auzit-o pe un album muzical”.

Era o voce sexy, își aminti Judy. Ea observase asta atunci. Femeia putea să facă o avere ca vânzătoare la telefon, determinându-i pe bărbați cu funcții executive să cumpere spațiul publicitar de care nu aveau nevoie.

Simon spuse:

— Până acum am eliminat o sută. Cred că voi avea nevoie de ajutor.

Judy continuă să frunzărească dosarul.

— Te-aș ajuta dacă aș putea, dar am fost dată afară din acest caz.

— Uau, mersi, asta sigur mă face să mă simt mai bine.

— Ai auzit cum merge?

— Echipa lui Marvin sună pe toată lumea de pe lista de corespondență a companiei Green California. El și Brian tocmai au plecat spre Sacramento, dar nu-mi pot imagina ce îi vor spune celebrului domn Honeymoon.

— Nu sunt nenorociții de verzi, știm cu toții asta.

— Totuși nu are nicio altă idee.

Judy se încruntă privind dosarul. Ea dăduse de alt apel care menționa un album muzical. Ca și mai înainte, suspecta nu era numită, dar apelantul spusese:

„I-am auzit vocea pe un album, sunt al naibii de sigur. Ceva foarte vechi, ca în anii șaizeci”.

Judy îl întrebă pe Simon:

— Ai observat că două dintre ponturi menționează un album?

— Da? Mi-a scăpat asta!

— Ei cred că i-au auzit vocea pe un disc vechi.

— Chiar așa? spuse Simon brusc interesat. Trebuie să fie un album vorbit – povești de adormit copiii, sau Shakespeare, sau ceva. Vocea unei persoane care vorbește este destul de diferită de vocea care cântă.

Raja Khan trecu pe lângă ușă și îi prinse privirea.

— O, Judy, a sunat tatăl tău, credeam că ești la prânz.

Brusc, Judy se simți fără răsuflare. Plecă de la Simon fără un cuvânt și se grăbi înapoi la biroul ei. Fără să se așeze, luă telefonul și formă numărul lui Bo.

El răspunse imediat.

— Locotenentul Maddox aici.
— Ce ai?
— Un suspect.
— Iisuse, e grozav!
— Fii atentă aici. Un vibrator seismic a dispărut cu două săptămâni în urmă undeva între Shiloh, Texas, și Clovis, New Mexico. Șoferul acestuia a dispărut în același timp și mașina lui arsă a fost descoperită la groapa de gunoi locală, conținând, se pare, cenușa lui.
— A fost, *ucis* pentru nenorocitul de camion? Oamenii ăștia nu iau prizonieri, nu?
— Suspectul principal este unul Richard Granger, de patruzeci și opt de ani. I se spunea Ricky, pentru că credeau că era hispanic, dar cu un astfel de nume putea fi și un caucazian bronzat. Și – stai să vezi – are cazier.
— Ești un geniu, Bo!
— Acum ar trebui să primești o copie prin fax. A fost un huligan de mare clasă în L.A., la finele anilor șaizeci, începutul anilor șaptezeci, acolo. Condamnări pentru atac, furt, furt de mașini. Cercetat pentru trei crime și în plus vânzare de droguri. Dar a dispărut din peisaj în 1972. Poliția din Los Angeles a crezut că poate a fost asasinat de mafie – le datora bani –, dar nu au găsit niciodată un cadavru, așa că nu au închis dosarul.
— M-am prins. Ricky a fugit de mafie, s-a luat cu religia și a pus bazele unui cult.
— Din păcate nu știm unde.
— Doar că nu este în valea Silver River.
— Poliția din L.A. poate să verifice ultima lui adresă cunoscută. Este probabil o pierdere de timp, dar îi voi ruga oricum. Tipul de la omucideri îmi este dator.
— Avem o poză cu Ricky?
— Este una în dosar, dar este fotografia unui băiat de nouăsprezece ani. Acum are spre cincizeci, deci probabil arată complet diferit. Din fericire, șeriful din Shiloh a pregătit un portret electronic prin E-fit.
E-fit era programul computerizat care înlocuise graficianul poliției de pe vremuri.
— Mi-a promis că mi-l trimite prin fax, dar încă nu a venit.
— Trimite-mi-l și mie imediat ce-l primești, da?
— Sigur. Tu ce vei face?

— Mă duc în Sacramento.

•

Era patru și un sfert când Judy intră pe ușa pe care era gravat cuvântul GUVERNATOR.

Aceeași secretară era în spatele biroului mare. Ea o recunoscu pe Judy și fu surprinsă.

— Ești unul dintre oamenii de la FBI, nu-i așa? Întâlnirea cu domnul Honeymoon a început cu zece minute în urmă.

— E în regulă, spuse Judy. Am adus niște informații importante care au venit în ultima clipă. Dar, înainte să intru în întâlnire, a venit aici cumva un fax pentru mine, în ultimele câteva minute?

Plecase de la birou înainte ca poza E-fit a lui Ricky Granger să ajungă, așa că îl sunase pe Bo din mașină și îl rugase să o trimită prin fax la biroul guvernatorului.

— O să verific.

Ea vorbi la telefon.

— Da, faxul tău e aici.

Un moment mai târziu apăru o tânără femeie de după o ușă lăturalnică cu o foaie de hârtie.

Judy se uită la chipul de pe fax. Acesta era bărbatul care ar putea ucide mii de oameni. Dușmanul ei. Văzu un bărbat chipeș, care se străduise întrucâtva să își ascundă adevărata formă a feței, de parcă anticipase acest moment. Capul îi era acoperit cu o pălărie de cowboy. Asta sugera că martorii care îl ajutaseră pe șerif să creeze imaginea pe computer nu-l văzuseră niciodată pe suspect fără pălărie. În consecință nu exista niciun indiciu despre ce fel de păr avea. Dacă era chel, sau grizonant, sau dacă avea păr ondulat sau lung, ar fi putut arăta diferit față de această poză. Și partea de jos a feței era la fel de bine ascunsă de o barbă stufoasă și o mustață. Sub ea se putea ascunde orice tip de maxilar. Dar acum, se gândi ea, era proaspăt ras.

Bărbatul avea ochi profunzi care priveau hipnotizant din imagine. Dar pentru publicul general, toți criminalii aveau priviri fixe.

În același timp, imaginea îi spunea alte lucruri. Ricky Granger nu purta de obicei ochelari, evident nu era afro-american sau asiatic și, de vreme ce barba lui era neagră și bogată, probabil era brunet. Din descrierea atașată află că avea cam un metru

optzeci, o constituție suplă și arăta în formă, fără un accent deosebit. Nu era mult, dar era mai bine decât nimic.

Iar Brian și Marvin nu aveau nimic.

Asistentul lui Honeymoon veni și o conduse pe Judy în Potcoavă, unde erau birourile guvernatorului și ale personalului său.

Judy își mușcă buza. Era pe cale să încalce prima regulă a birocrației și să îl facă pe șeful ei să pară un prost. Probabil va fi sfârșitul carierei ei.

La naiba!

Acum nu voia decât ca șeful ei să ia în serios Copiii Edenului, înainte ca ei să omoare oameni. Atâta vreme cât făcea asta, putea s-o concedieze.

Trecură de intrarea în biroul personal al guvernatorului, apoi asistentul deschise ușa biroului lui Honeymoon.

Judy păși înăuntru.

Pentru o clipă își permise să se bucure de șocul și groaza de pe chipurile lui Brian Kincaid și Marvin Hayes.

Apoi se uită la Honeymoon.

Secretarul de cabinet purta o cămașă gri, o cravată alb cu negru și picățele și bretele cu model, cenușiu-închis. El se uită la Judy cu sprâncenele ridicate și spuse:

— Agent Maddox! Domnul Kincaid tocmai mi-a spus că te-a eliminat din caz pentru că ești o împrăștiată.

Judy fu redusă la tăcere. Ea trebuia să dețină controlul asupra acestei scene, ea era cea care provoca consternarea. Honeymoon o depășise. El nu avea de gând să fie depășit în propriul său birou.

Ea își reveni repede. *Bine*, *domnule Honeymoon*, *dacă vrei să joci dur*, *trec la bătaie*.

Ea îi spuse:

— Brian e un nemernic.

Kincaid se strâmbă, dar Honeymoon își ridică doar puțin sprâncenele.

Judy adăugă:

— Sunt cel mai bun agent pe care îl are, și tocmai am dovedit asta.

— Chiar așa? spuse Honeymoon.

— În timp ce Marvin stă degeaba cu mâinile în buzunar, prefăcându-se că nu e nimic îngrijorător, eu am rezolvat acest caz.

Kincaid se ridică, roșu la față, și spuse cu mânie:

— Maddox, ce dracului crezi că faci aici?

Ea îl ignoră.

— Eu știu cine trimite amenințări teroriste guvernatorului Robson, îi spuse ea lui Honeymoon. Marvin și Brian nu știu. Puteți lua singur decizia despre cine este împrăștiatul.

Hayes era și el roșu la față și izbucni:

— Despre ce dracului vorbești?

Honeymoon spuse:

— Hai să ne așezăm cu toții. Acum că domnișoara Maddox ne-a întrerupt, am putea la fel de bine să ascultăm ce are de spus.

El îi făcu semn asistentului său.

— Închide ușa, John. Acum, agent Maddox, am auzit bine când ai spus că *știi* cine face amenințările?

— Corect.

Ea puse imaginea primită prin fax pe biroul lui Honeymoon.

— Acesta este Richard Granger, un huligan din Los Angeles despre care s-a crezut, greșit, că a fost ucis de mafie în 1972.

— Și ce te face să crezi că el este vinovatul?

— Uitați-vă la asta!

Ea îi dădu altă foaie de hârtie.

— Acesta este seismograful unui cutremur obișnuit. Priviți vibrațiile care preced cutremurul. Este o serie aleatorie de diferite magnitudini. Acelea sunt preșocuri normale, spuse ea și îi arătă o a doua foaie. Acesta este cutremurul din Owens Valley. Nimic nu e la întâmplare aici. În locul unui model natural este o serie de vibrații regulate, ordonate.

Hayes o întrerupse:

— Nimeni nu-și poate da seama ce sunt acele vibrații.

Judy se întoarse spre el.

— *Tu* nu ai putut să-ți dai seama, dar eu da.

Ea puse altă foaie pe biroul lui Honeymoon.

— Priviți acest grafic.

Honeymoon studie al treilea grafic, comparându-l cu al doilea.

— E regulat, la fel ca și cel din Owens Valley. Ce anume provoacă vibrații ca astea?

— Un aparat numit vibrator seismic.

Hayes chicoti, dar Honeymoon nu schiță niciun zâmbet.

— Ce este acesta?

Ea îi întinse fotografia pe care i-o trimiseseră producătorii.

— Uite, un aparat folosit în explorările petroliere.

Honeymoon păru sceptic.

— Vrei să spui că acel cutremur *a fost* declanșat artificial?

— Nu este o teorie, vă ofer faptele. Un vibrator seismic a fost folosit în acea locație, chiar înainte de cutremur. Puteți aprecia singur cauza și efectul.

El o privi cu atenție, evaluând situația și întrebându-se dacă ea îl trombonea sau nu. Ea îl privi fix. În cele din urmă, el spuse:

— Bine. Cum te conduce asta la tipul cu barbă?

— În urmă cu o săptămână, în Shiloh, Texas, a fost furat un vibrator seismic.

Ea îl auzi pe Hayes spunând:

— Of, rahat!

— Și tipul din poză…? spuse Honeymoon.

— Richard Granger este suspectul principal în acest furt și în crima asupra șoferului camionului. Granger lucra pentru echipa de explorare petrolieră care folosea vibratorul. Poza E-fit se bazează pe descrierile colegilor săi.

Honeymoon încuviință.

— Asta e tot?

— Nu e destul? obiectă ea.

Honeymoon nu răspunse și se întoarse spre Kincaid.

— Tu ce ai de spus despre toate astea?

Kincaid îi zâmbi lingușitor.

— Nu cred că ar trebui să te deranjăm cu aspecte disciplinare interne…

— O, vreau să fiu deranjat, spuse Honeymoon.

Vocea lui suna periculos, iar temperatura din cameră părea să scadă.

— Privește din punctul meu de vedere. Vii aici și îmi spui că acel cutremur nu a fost absolut deloc provocat de oameni, spuse el cu o voce din ce în ce mai tare. Acum, se pare, din aceste dovezi, că este foarte posibil să fi fost. Deci avem un grup undeva acolo care poate provoca un dezastru major.

Judy simți un fior de triumf pe măsură ce devenea clar că Honeymoon îi crezuse povestea. El era furios pe Kincaid. Se ridică și îndreptă un deget spre Brian.

— *Tu* îmi spui că nu poți găsi făptașii și apoi intră agentul Maddox cu un nume, un cazier și o nenorocită de *poză*.

— Cred că ar trebui să spun…

— Am impresia că m-ai dus cu vorba, agent special Kincaid, spuse Honeymoon, întrerupându-l.

Chipul lui era negru de furie.

— Și când oamenii mă duc cu vorba, devin destul de iritabil.

Judy rămase tăcută, privind cum Honeymoon îl distrugea pe Kincaid. *Și dacă așa ești când ești iritabil*, *Al*, *n-aș vrea să te văd când ești cu adevărat furios*.

Kincaid încercă din nou.

— Îmi pare rău dacă…

— Detest și oamenii care se scuză, spuse Honeymoon. O scuză este menită să îl facă pe vinovat să se simtă bine ca să poată face asta din nou. Să nu-ți pară rău.

Kincaid încercă să își adune rămășițele demnității.

— Ce vrei să spun?

— Că o vei pune pe agenta Maddox înapoi la conducerea acestui caz.

Judy se holbă la el. Asta era chiar mai bine decât sperase.

Kincaid arăta de parcă i se ceruse să se dezbrace în pielea goală în Union Square și înghițea cu noduri.

Honeymoon continuă:

— Dacă ai o problemă cu asta, spune doar, și guvernatorul Robson îl va suna pe directorul FBI din Washington. Guvernatorul i-ar putea explica atunci directorului motivele pentru care facem această solicitare.

— Nu va fi necesar, spuse Kincaid.

— Atunci pune-o pe Maddox responsabilă.

— Bine.

— Nu, nu e bine. Vreau să-i spui asta, chiar aici, chiar acum.

Brian refuză să o privească pe Judy, dar spuse:

— Agent Maddox, acum te ocupi de investigația Copiii Edenului.

— Mulțumesc, spuse Judy.

Salvată!

— Acum plecați de aici, spuse Honeymoon.

Se ridicară cu toții.

— Maddox, spuse Honeymoon.

Ea se întoarse la ușă.

— Da.

— Sună-mă o dată pe zi.

Asta însemna că el va continua să o sprijine. Putea să vorbească cu Honeymoon oricând voia, iar Kincaid știa asta.

— S-a făcut, spuse ea.

Ieșiră afară.

Pe când plecau din Potcoavă, Judy îi zâmbi dulce lui Kincaid și îi repetă cuvintele pe care i le spusese el ultima oară când fuseseră în această clădire, cu patru zile în urmă.

— Te-ai descurcat foarte bine acolo, Brian. Nu-ți face griji.

13.

Luni, Dusty a fost bolnav toată ziua.

Melanie merse în Silver City ca să cumpere medicamentele pentru alergie de care avea nevoie. Ea îl lăsă pe Dusty în grija lui Flower, care trecea printr-o criză maternă bruscă.

Se întoarse panicată.

Priest era în hambar cu Dale. Dale îl rugase să guste amestecul de vin de anul trecut. Urma să fie o recoltă cu aromă de nucă, maturată lent, dar care ținea mult. Priest sugeră să folosească mai mult vin făcut din strugurii de pe pantele mai joase, mai umbroase ale văii, ca să facă vinul mai atrăgător, dar Dale rezistă.

— Acum acesta este un vin pentru cunoscători, spuse el. Nu trebuie să fim plăcuți de cei care cumpără din supermarket. Clienților noștri le place să păstreze vinul în pivnițele lor pentru câțiva ani înainte să îl bea.

Priest știa că nu acesta era motivul adevărat pentru care Dale voia să vorbească cu el, dar se contrazise oricum.

— Nu subestima cumpărătorii din supermarket – ne-au salvat viețile pe vremuri.

— Ei bine, nu ne mai pot salva viețile acum, spuse Dale. Priest, de ce dracului facem asta? Trebuie să plecăm de pe terenul acesta până *duminica viitoare*.

Priest își abținu un oftat de frustrare. *Pentru numele lui Dumnezeu*, *dă-mi o șansă*! *Aproape că am reușit – guvernatorul*

nu poate să ignore cutremurele la nesfârșit. *Am nevoie doar de puțin mai mult timp*. *De ce nu poți avea credință*?

El știa că Dale nu putea fi convins prin intimidări, măguliri sau minciuni. Numai logica mergea la el. Se forță să vorbească cu calm, emblematic pentru dulcea rațiune.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse el mărinimos, dar nu se putu abține să nu adauge o împunsătură. Adesea pesimiștii au dreptate.

— Deci?

— Zic doar să ai răbdare șase zile. Nu renunța *acum*. Lasă timp pentru un miracol. Poate nu se va întâmpla. Dar poate că da.

— Nu știu, spuse Dale.

Apoi Melanie dădu buzna cu ziarul în mână.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea fără suflare.

Priest încremeni. Ce se întâmplase? Trebuie să fie despre cutremure – și Dale nu era părtaș la secret. Priest îi oferi un zâmbet care spunea *Nu sunt femeile ciudate*? și o conduse pe Melanie afară din hambar.

— Dale nu știe! spuse el imediat ce nu puteau fi auziți. Ce dracului...

— Uită-te la asta! spuse ea, fluturând ziarul în fața ochilor lui.

El fu șocat să vadă o fotografie cu un vibrator seismic.

Aruncă o privire repede în curte și la clădirile din împrejurimi, dar nu era nimeni în preajmă. În același timp, nu voia să aibă această discuție cu Melanie în câmp deschis.

— Nu aici! spuse el feroce. Pune nenorocitul de ziar sub braț și hai să mergem în cabana mea.

Ea se stăpâni.

Merseră prin micul așezământ spre cabana lui. Imediat ce intrară, el luă ziarul de la ea și se uită din nou la poză. Nu încăpea îndoială. Nu putea să citească descrierea sau articolul alăturat, desigur, dar poza era a unui camion la fel cu cel pe care îl furase.

— Rahat, spuse el și aruncă ziarul pe masă.

— Citește! spuse Melanie.

— E prea întuneric aici, răspunse el. Spune-mi ce scrie.

— Poliția caută un vibrator seismic furat.

— Pe dracu' caută.

— Nu scrie nimic despre cutremure, continuă Melanie. E ca un fel de poveste amuzantă – cine ar vrea să fure așa ceva?

— Nu mă convinge, spuse Priest. Nu poate fi o coincidență. Articolul este despre noi, chiar dacă nu ne menționează. Ei știu cum am declanșat cutremurul, dar nu au spus presei încă. Se tem să nu provoace panică.

— Atunci de ce au publicat poza?

— Ca să facă lucrurile mai grele pentru noi. Din cauza pozei ăsteia, acum este imposibil să conducem camionul pe drum deschis. Fiecare polițist de autostradă din California va sta la pândă, spuse el frustrat, lovind cu pumnul în masă. La dracu', nu pot să-i las să mă oprească atât de ușor!

— Dacă conducem noaptea?

Se gândise la asta, dar clătină din cap.

— Tot e prea riscant. Noaptea sunt polițiști pe drum.

— Trebuie să mă duc să văd ce face Dusty, spuse Melanie cu ochii în lacrimi. O, Priest, e așa bolnav – nu va trebui să părăsim valea, nu? Mi-e frică. Nu voi mai găsi niciodată un alt loc unde să putem fi fericiți. Știu asta.

Priest o îmbrățișă ca să îi dea curaj.

— Încă nu sunt înfrânt, nici pe departe. Ce altceva mai scrie în articol?

Ea luă ziarul.

— A fost o demonstrație în fața clădirii federale din San Francisco, continuă ea zâmbind printre lacrimi. Un grup de oameni care spun că gruparea Copiii Edenului are dreptate, că FBI ar trebui să ne lase în pace și că guvernatorul Robson ar trebui să nu mai construiască centrale electrice.

Priest era încântat.

— Ia te uită, deci. Mai există californieni care pot gândi normal! Dar asta nu mă ajută să îmi dau seama cum să conduc camionul fără să fiu tras pe dreapta de primul polițist care îl vede, adăugă el solemn.

— Mă duc la Dusty, spuse ea.

Priest se duse cu ea. În cabana ei, Dusty era întins pe pat, ochii îi curgeau, avea fața roșie și se străduia să respire. Florence stătea lângă el, citind cu voce tare dintr-o carte cu poza unei piersici uriașe pe copertă. Priest atinse părul fiicei sale. Ea ridică privirea spre el și zâmbi fără să se oprească din citit.

Melanie luă un pahar de apă și îi dădu lui Dusty o pastilă. Lui Priest îi părea rău pentru Dusty, dar nu putea să uite că boala băiatului era un noroc pentru comunitate. Melanie era prinsă într-o cursă. Ea credea că trebuia să locuiască unde aerul era pur, dar nu putea să își ia o slujbă în afara orașului. Comunitatea era singurul răspuns. Dacă trebuia să plece de aici, poate ar găsi o altă comunitate asemănătoare care să o primească – dar s-ar putea să nu, și, oricum, era prea epuizată și descurajată ca să o ia din nou pe drumuri.

Și el se gândi că era ceva mai mult de atât. În sufletul ei sălășluia o furie teribilă. El nu știa sursa acesteia, dar era suficient de puternică încât să o facă să dorească să scuture pământul și să ardă orașe și să-i facă pe oameni să fugă țipând din casele lor. În cea mai mare parte a timpului se ascundea sub fațada unei tinere femei sexy, dar dezorganizate. Dar, uneori, când voința îi era dejucată și se simțea frustrată și fără nicio putere, furia ieșea la iveală.

El îi lăsă și se îndreptă spre cabana lui Star, îngrijorat de problema camionului. Poate că Star ar putea avea niște idei. Poate că exista o modalitate prin care puteau masca vibratorul seismic ca să arate ca un alt fel de vehicul, un camion de Cola, o macara sau ceva.

Intră în cabană. Ea punea un bandaj pe genunchiul lui Ringo, ceea ce trebuia să facă o dată pe zi. Priest îi zâmbi fiului său de zece ani și spuse:

— Cowboyule, ce-ai făcut de data asta?

Apoi îl observă pe Bones, care stătea pe pat, complet îmbrăcat, dar adormit – sau cel mai probabil leșinat. Văzu pe masa de lemn o sticlă de chardonnay Silver River Valley goală. Gura lui Bones era deschisă și el sforăia încet.

Ringo începu să îi spună lui Priest o poveste lungă despre cum a încercat să traverseze pârâul agățându-se de un copac, dar Priest nu prea asculta. Când îl zări pe Bones îl lovi inspirația și mintea lui lucră cu fervoare.

După ce genunchiul zgâriat al lui Ringo fu pansat și băiatul fugi afară, Priest îi spuse lui Star despre problema vibratorului seismic și găsi soluția.

•

Priest, Star și Oaktree îl ajutară pe Bones să tragă prelata mare de pe caruselul de carnaval. Vehiculul se dezvălui în toată

splendoarea culorilor lui stridente: un dragon verde care scotea flăcări roșii și galbene peste trei fete care țipau pe o banchetă care se învârtea, și scrisul strident care însemna, îi spusese Bones lui Priest, „Gura Dragonului”.

Priest vorbi cu Oaktree.

— Ducem vehiculul acesta sus pe drum și îl parcăm lângă vibratorul seismic. Apoi scoatem panourile astea vopsite și le fixăm de camionul nostru, acoperind aparatul. Polițiștii caută un vibrator seismic, nu un carusel de carnaval.

Oaktree, care căra trusa de scule, analiza cu atenție panourile, uitându-se cum erau prinse.

— Nicio problemă, spuse el după un minut. Pot s-o fac într-o zi, cu un om sau doi care să mă ajute.

— Și după aceea poți să pui panourile la loc, pentru ca vehiculul lui Bones să arate la fel?

— La fel ca nou, promise Oaktree.

Priest se uită la Bones. Marea problemă cu acest plan era că Bones trebuia să știe despre el. Pe vremuri Priest i-ar fi încredințat propria viață lui Bones. Era, până la urmă, un Mâncător de Orez. Poate că nu era de încredere să apară la propria nuntă, dar putea să țină un secret. Cu toate astea, de când Bones devenise un drogat, toate pariurile se anulară. Heroina prăjea creierul oamenilor. Un drogat ar fura și inelul de nuntă al propriei mame.

Dar Priest trebuia să riște. Era disperat. El promisese un cutremur peste patru zile și trebuia să-și ducă amenințarea la bun sfârșit. Altfel totul era pierdut. Bones fu de acord repede cu planul. Priest se așteptase din partea lui să ceară bani. Totuși, el locuise pe gratis în comunitate de patru zile, deci era prea târziu ca el să transforme relația cu Priest într-una comercială. În plus, ca membru al comunității, Bones știa că cel mai mare păcat imaginabil era să aprecieze lucrurile în termeni materiali.

Bones avea să fie mai subtil. Într-o zi sau două el îi va cere lui Priest niște bani ca să se ducă să cumpere niște droguri. Priest se va ocupa de asta când va fi cazul.

— Hai s-o facem, spuse el.

Oaktree și Star se suiră în cabina caruselului de carnaval cu Bones. Melanie și Priest luară ’Cuda pentru a merge pe drumul lung de un kilometru până unde era ascuns vibratorul seismic. Priest se întrebă ce altceva știa FBI-ul. Ei își dăduseră seama că

se folosise un vibrator seismic pentru a declanșa cutremurul. Oare avansaseră mai mult? El porni radioul din mașină, sperând să audă un buletin de știri. O auzi pe Connie Francis cântând „Breakin' in a Brand New Broken Heart", o melodie veche chiar și după standardele lui.

'Cuda se zdruncină pe drumul noroios, prin pădure, în spatele camionului lui Bones. Bones conducea cu încredere mașina mare, observă Priest, chiar dacă tocmai se trezise din somn după beție. Fu un moment când Priest era sigur că aparatul se va bloca în noroi, dar continuă mai departe fără să se oprească. Auzi știrile chiar când se apropiară de ascunzătoarea unde se afla vibratorul seismic. Priest mări volumul.

Ceea ce auzi îl făcu să pălească de șoc.

— Agenții federali care cercetează grupul terorist Copiii Edenului au publicat un portret-robot al unui suspect, spuse crainicul. Se numește Richard sau Ricky Granger, are patruzeci și opt de ani și provine din Los Angeles.

— *Iisuse Hristoase*! spuse Priest și apăsă pe frâne.

— Granger este căutat și pentru o crimă din Shiloh, Texas, care a avut loc cu nouă zile în urmă.

— Ce?

Nimeni nu știa că îl ucisese pe Mario, nici măcar Star.

Mâncătorii de Orez erau foarte dornici să provoace un cutremur care ar fi putut ucide sute de oameni, dar în același timp ar fi fost consternați să afle că el omorâse un om în bătaie cu o cheie. Oamenii nu erau consecvenți.

— Asta nu e adevărat, îi spuse Priest lui Melanie. N-am ucis pe nimeni.

Melanie se holbă la el.

— Acesta e numele tău adevărat? spuse ea. Ricky Granger?

El uitase că ea nu știa.

— Da, spuse el.

Își storcea creierii să-și dea seama cine îi știa numele adevărat, pe care nu îl mai folosise de douăzeci și cinci de ani, doar în Shiloh. Brusc își aminti că el se dusese la biroul șerifului din Silver City, ca să o scoată pe Flower din închisoare și inima i se opri o clipă; apoi își mai aminti că agentul presupusese că el avea același nume ca Star și îi spusese domnul Higgins. Slavă Domnului.

Melanie spuse:

— De unde au făcut rost de o poză cu tine?

— Nu e o poză, spuse el. *Un portret-robot*. Asta înseamnă că trebuie să fie una din pozele acelea Identikit pe care le inventează.

— Știu la ce te referi, spuse ea. Doar că acum folosesc un program pe computer.

— Acum există un program de computer pentru orice porcărie, mormăi Priest.

Acum era foarte bucuros că își schimbase aspectul înainte să se angajeze în Shiloh. A meritat să lase să-i crească barba, deranjul să își prindă părul în fiecare zi și să poarte tot timpul o pălărie. Cu puțin noroc, portretul-robot semăna foarte vag cu aspectul lui de acum.

Dar trebuia să fie sigur.

— Trebuie să ajung la un televizor, spuse el.

Sări din mașină. Caruselul de carnaval fusese oprit lângă ascunzătoarea vibratorului seismic, iar Oaktree și Star coborâră. În câteva cuvinte el le explică situația.

— Voi avansați aici în timp ce eu mă duc în Silver City, spuse el. O iau pe Melanie, vreau și opinia ei.

Se sui înapoi în mașină, ieși din pădure și se îndreptă spre Silver City.

La marginea micului oraș era un magazin de electronice. Priest parcă și se dădură jos.

Priest privi în jur nervos. Era încă lumină. Dacă se întâlnea cu cineva care îi văzuse fața la tv? Totul atârna de acea poză, dacă semăna sau nu cu el.

Trebuia să afle. Trebuia să riște. Se apropie de magazin.

În vitrină erau mai multe televizoare care afișau același lucru. Emisiunea era un fel de concurs televizat. Un moderator cu păr alb, într-un costum albastru, o tachina pe o femeie de vârstă mijlocie pentru că purta prea mult tuș de ochi.

Priest privi spre trotuar. Nu mai era nimeni prin preajmă. Se uită la ceas: aproape șapte. Urmau știrile în câteva secunde.

Moderatorul cu păr alb își puse brațul în jurul femeii și vorbi spre cameră. Apăru publicul care aplauda cu un entuziasm isteric. Apoi începură știrile. Erau doi prezentatori, un bărbat și o femeie, care vorbiră câteva secunde. Apoi mai multe ecrane afișară poza alb-negru a unui bărbat cu barbă bogată și cu o pălărie de cowboy.

Priest se holbă la ea.

Poza nu arăta deloc ca el.

— Ce crezi? spuse el.

— Nici măcar eu nu aș ști că tu ar trebui să fii acela, spuse Melanie.

Fu cuprins de un val de ușurare. Deghizarea funcționase. Barba îi schimbase forma feței și pălăria îi ascunsese cea mai deosebită trăsătură: părul lung, gros și ondulat. Nici el nu ar fi recunoscut poza, dacă nu ar fi știut că el trebuia să fie.

Se relaxă.

— Mulțumesc, zeul hipioților, spuse el.

Ecranele pâlpâiră și mai apăru o poză. Priest fu șocat să vadă, reprodusă de mai multe ori, o poză a poliției cu el la nouăsprezece ani. Era atât de slab, încât fața îi arăta ca un craniu. Acum arăta bine, dar pe atunci era un schelet, lua droguri, bea și nu mânca niciodată o masă adevărată. Avea fața trasă și o expresie tristă. Avea părul moale și tern, cu o tunsoare gen Beatles, care trebuie să fi fost demodată chiar și atunci.

— M-ai recunoaște? spuse Priest.

— Da, spuse ea. După nas.

El se uită din nou. Avea dreptate, poza îi arăta nasul îngust, distinct, ca un cuțit curbat.

— Dar nu cred că altcineva te-ar recunoaște, în mod sigur, nu străinii, adăugă Melanie.

— Așa m-am gândit și eu.

Ea își puse un braț pe după talia lui și îl strânse afectuos.

— Arătai ca un băiat așa rău, când erai tânăr.

— Bănuiesc că asta eram.

— De unde au făcut rost de poza aceea, oricum?

— Din cazierul meu, presupun.

Ea se uită la el.

— Nu știam că ai cazier. Ce ai făcut?

— Vrei o listă?

Ea păru șocată și dezaprobatoare. *Nu începe să-mi faci morală, iubito – amintește-ți cine ne-a spus cum să declanșăm un cutremur*.

— Am renunțat la viața plină de infracțiuni când am venit în vale, spuse el. În următorii douăzeci și cinci de ani nu am făcut nimic greșit – până când te-am cunoscut pe tine.

Ea se încruntă. El își dădu seama că ea nu se considera o infractoare. În propriii ochi, ea era un cetățean normal, respectabil, care fusese determinat să comită un act disperat și care credea că era dintr-o rasă diferită față de oamenii care jefuiau și ucideau.

Gândește-te la asta cum vrei, dragă – doar urmează planul.

Cei doi prezentatori reapărură, iar apoi scena se mută spre un zgârie-nori. O linie de cuvinte apăru în josul ecranului. Priest nu avea nevoie să poată citi ca să le înțeleagă: recunoscu locul. Era clădirea federală unde FBI avea sediul în San Francisco. Avea loc o demonstrație și Priest își aminti că Melanie citise despre asta în ziar. Demonstrau în sprijinul grupării Copiii Edenului, spusese ea. Un grup de oameni cu pancarte și megafoane îi hărțuiau pe alții.

Camera se concentră pe o tânără femeie cu trăsături asiatice. Ea îi atrase atenția lui Priest pentru că era frumoasă în felul acela exotic care îi plăcea foarte mult. Era suplă și îmbrăcată într-un costum negru, elegant, cu pantaloni, dar avea o privire formidabilă de hotărâre și trecea prin mulțime cu o cruzime calmă.

— O, Dumnezeule, ea este! spuse Melanie.

Priest tresări.

— O știi pe femeia asta?

— Am cunoscut-o duminică!

— Unde?

— La apartamentul lui Michael, când m-am dus să-l iau pe Dusty.

— Cine este?

— Michael a prezentat-o doar ca Judy Maddox, nu a spus nimic despre ea.

— Ce caută la clădirea federală?

— Scrie chiar acolo pe ecran: „agentul FBI Judy Maddox, care se ocupă de cazul Copiii Edenului”. Ea este detectivul care ne caută!

Priest era fascinat. Acesta era dușmanul lui? Era superbă. Doar când se uita la ea la televizor îi venea să îi atingă pielea aurie cu vârfurile degetelor.

Ar trebui să fiu speriat, nu excitat. E un detectiv al naibii de bun. S-a prins despre vibratorul seismic, a aflat de unde a provenit și mi-a aflat numele și poza.

E deșteaptă și lucrează repede.

— Și ai cunoscut-o acasă la Michael?

— Da.

Priest era speriat. Era prea aproape. Ea o întâlnise pe Melanie! Intuiția îi spunea că era în mare pericol din cauza acestui agent. Faptul că era atât de atras de ea, după ce o văzuse puțin la televizor, înrăutățea lucrurile. Era ca și când ea avea un fel de putere asupra lui.

Melanie continuă:

— Michael nu mi-a spus că era de la FBI. Am crezut că era o nouă iubită, așa că n-am prea vorbit cu ea. A adus cu ea un tip mai bătrân, a spus că era tatăl ei, deși el nu părea asiatic.

— Iubită sau nu, nu-mi place că s-a apropiat atât de mult de noi!

Se întoarse cu spatele la magazin și se îndreptă încet spre mașină. Creierul îi pulsa. Poate că nu era atât de surprinzător că agentul cazului se consultase cu un seismolog cunoscut. Agentul Maddox vorbise cu Michael din același motiv ca și Priest: știa despre cutremure. Priest bănuia că Michael fusese cel care o ajutase să facă legătura cu vibratorul seismic.

Ce altceva îi spusese?

Stăteau în mașină, dar Priest nu porni motorul.

— Asta este rău pentru noi, spuse el. Foarte rău.

— Ce e rău? spuse Melanie defensivă. E în regulă dacă Michael vrea să și-o tragă cu un agent FBI. Poate că îi bagă pistolul în fund. Nu-mi pasă.

Nu era tipic pentru ea să vorbească murdar. *E foarte tulburată*.

— Rău este că Michael i-ar putea da aceeași informație pe care ne-a dat-o nouă.

Melanie se încruntă.

— Nu mă prind.

— Gândește-te. La ce se gândește agentul Maddox? Se întreabă: „Unde vor lovi mai departe Copiii Edenului?” Michael poate să o ajute cu asta. El se poate uita la datele lui, la fel ca tine, și își poate da seama care sunt cele mai probabile locuri pentru un cutremur. Apoi FBI-ul poate pândi acele locații și urmări un vibrator seismic.

— Nu m-am gândit la asta, spuse Melanie uitându-se la el. Nenorocitul meu de soț și târfa lui de la FBI o să ne strice tot planul, asta vrei să-mi spui?

Priest o privi. Ea părea gata să-i taie gâtul.

— Calmează-te, vrei?

— La *naiba*!

— Stai puțin.

Lui Priest îi veni o idee. Melanie era legătura. Poate că ea putea să afle ce îi spusese Michael frumoasei agente FBI. Ar putea fi o soluție aici.

— Ia spune-mi, ce simți acum pentru Michael?

— Nimic. S-a terminat și mă bucur. Sper doar că putem să trecem peste divorț fără prea multă ostilitate, asta e tot.

Priest o studie. Nu o crezu. Ea simțea furie față de Michael.

— Trebuie să aflăm dacă FBI pândește toate locațiile posibile pentru un cutremur, și dacă da, care din ele. Cred că s-ar putea să-ți spună.

— De ce ar face asta?

— Cred că încă mai ține la tine, într-un fel.

Ea îl fixă cu privirea.

— Priest, despre ce dracului e vorba aici?

Priest trase aer adânc în piept.

— Ți-ar spune orice dacă te-ai culca cu el.

— Du-te dracului, Priest, n-o să fac asta. Du-te dracului!

— Nu-mi place să îți cer asta.

Era adevărat. El nu voia ca ea să se culce cu Michael. Credea că nimeni nu ar trebui să facă sex dacă nu voia. Învățase de la Star că cel mai rău lucru în căsătorie era dreptul pe care i-l dădea unei persoane să facă sex cu alta. Deci toată această schemă era o trădare a credințelor lui.

— Dar nu am de ales.

— Las-o baltă, spuse Melanie.

— Bine. Îmi pare rău că am întrebat, spuse el pornind mașina. Îmi doresc doar să îmi vină și altă idee.

Păstrară tăcerea pentru câteva minute, conducând printre munți.

— Îmi pare rău, Priest, spuse ea în cele din urmă. Pur și simplu nu pot s-o fac.

— Ți-am spus, nu-ți face griji.

Ieșiră de pe drum și o luară pe poteca lungă și accidentată spre comunitate. Caruselul de carnaval nu mai era vizibil de acolo. Priest bănuia că Oaktree și Star îl ascunseseră pentru noapte.

El parcă în luminișul în formă de cerc de la capătul potecii. În timp ce mergeau prin pădure spre sat, în lumina crepusculară, el o luă pe Melanie de mână. După o mică ezitare, ea se apropie de el și îi strânse mâna cu afecțiune.

Munca în vie se terminase. Datorită vremii calde, masa mare fusese scoasă afară din bucătărie, în curte. Unii dintre copii puneau farfurii și tacâmuri, în timp ce Slow tăia felii dintr-o pâine mare, făcută în casă. Pe masă erau sticle din vinul produs de comunitate, și în aer plutea o aromă picantă.

Priest și Melanie merseră spre cabana lui Melanie să vadă ce făcea Dusty. Văzură imediat că era mai bine. Dormea liniștit. Inflamațiile se reduseseră, nu îi mai curgea nasul și respira normal. Flower adormise pe fotoliul de lângă pat, cu cartea deschisă în poală.

Priest privi în timp ce Melanie îl înveli pe băiat cu cearșaful și îl sărută pe frunte. Ea ridică privirea spre Priest și șopti:

— Acesta este singurul loc în care i-a fost bine vreodată.

— Este singurul loc în care *eu* am fost vreodată bine, spuse încet Priest. Este singurul loc în care *lumea* a fost bine. De aceea trebuie să-l salvăm.

— Știu, spuse ea. Știu.

14.

Divizia de violență domestică a FBI-ului din San Francisco lucra într-o cameră îngustă, pe o latură a clădirii federale. Cu birourile și separeurile sale arăta ca un milion de alte birouri, cu excepția tinerilor îmbrăcați în cămăși și a femeilor în costume elegante, care purtau arme în tocurile prinse la șold sau la subraț.

Marți dimineața, la ora șapte, ei stăteau în picioare, sau pe colțuri de birou, sau se sprijineau de perete, unii beau cafea din pahare de plastic, alții aveau pixuri și agende, gata să ia notițe. Toată divizia, cu excepția supervizorului, fusese pusă sub

conducerea lui Judy. Se auzea zumzetul conversațiilor. Judy știa despre ce vorbeau. Ea îl provocase pe șeful cel mare și câștigase. Nu se întâmpla des. Într-o oră tot etajul avea să fie animat de zvonuri și bârfe. Ea nu avea să fie surprinsă să audă, până la finalul zilei, că reușise pentru că avea o aventură cu Al Honeymoon.

Zgomotul se opri când ea se ridică și spuse:

— Atenție, toată lumea.

Privi grupul pentru o clipă și simți un fior familiar de entuziasm. Erau toți în formă, muncitori, bine îmbrăcați, cinstiți și deștepți, cei mai deștepți tineri din America. Se simțea mândră să lucreze cu ei. Începu să vorbească.

— Ne vom împărți în două echipe. Peter, Jack, Sally și Lee vor verifica ponturile primite pe baza pozelor pe care le avem cu Ricky Granger.

Ea împărți o foaie cu informații la care lucrase peste noapte. O listă de întrebări le va permite agenților să-i elimine pe cei mai mulți dintre cei care dăduseră ponturile și să evalueze care dintre ei meritau o vizită din partea unui agent sau a unui polițist din vecinătate. Mulți dintre bărbații identificați drept „Ricky Granger” puteau fi eliminați repede: afro-americanii, bărbații cu accente străine, bărbații scunzi, cei tineri, de douăzeci de ani. Pe de altă parte, agenții vor vizita rapid pe orice suspect care se potrivea descrierii și care lipsise de acasă în perioada de două săptămâni în care Granger lucrase în Shiloh, Texas.

— Dave, Louise, Steve și Ashok vor forma a doua echipă. Veți lucra cu Simon Sparrow și veți verifica ponturile bazate pe înregistrarea vocii femeii care a sunat la John Truth. Apropo, unele dintre ponturile la care lucrează Simon menționează un album pop. L-am rugat pe John Truth să vorbească despre asta la emisiunea lui de aseară.

Ea nu făcuse personal asta, ofițerul de presă al biroului vorbise cu producătorul lui Truth.

— Așa că s-ar putea să primim apeluri despre asta, spuse Judy distribuind o foaie cu alte întrebări.

— Raja.

Cel mai tânăr membru al echipei zâmbi încrezător.

— Mă temeam că ai uitat de mine.

— Aș vrea eu, spuse ea, și râseră cu toții. Raja, vreau să pregătești o scurtă informare care să plece la toate secțiile de poliție și mai ales la patrula de autostrăzi a Californiei, să le spunem cum să recunoască un vibrator seismic. Și fără glume cu vibratoare, vă rog, continuă ea ridicând o mână.

Ei râseră din nou.

— Acum o să mă ocup să primim mai mult ajutor și un spațiu de lucru mai mare. Între timp, știu că veți face tot ce puteți mai bine. Încă un lucru…

Se opri, alegându-și cu grijă cuvintele. Trebuia să îi impresioneze cu importanța muncii lor, dar simțea că trebuia să evite să le spună direct că Mânia Divină putea cauza cutremure.

— Acești oameni încearcă să îl șantajeze pe guvernatorul Californiei. Ei *spun* că pot declanșa cutremure. Eu nu vă spun că pot face așa ceva, dar nici nu este la fel de imposibil pe cât sună, și sigur nu o să vă spun că *nu pot face asta*. Indiferent, trebuie să înțelegeți că această misiune este foarte, foarte serioasă. Hai să trecem la treabă.

Toți se duseră la locurile lor.

Judy ieși din cameră și merse repede pe coridor până în biroul șefului. Ora oficială de începere a zilei de lucru era opt și un sfert, dar paria că Brian Kincaid venise devreme. El auzise că ea chemase echipa la o ședință la ora șapte, și sigur ar fi vrut să știe ce se întâmplă. Ea avea să îi spună.

Secretara lui încă nu era la biroul ei. Judy bătu la ușă și intră.

Kincaid stătea pe scaunul lui mare, cu sacoul pe el, de parcă nu avea nimic de făcut. Singurele obiecte de pe biroul lui erau o brioșă de ovăz mușcată o singură dată și punga de hârtie. Fuma o țigară. Fumatul nu era permis în birourile FBI, dar Kincaid era șeful, așa că nu era nimeni care să îi spună să se oprească. O privi ostil pe Judy și spuse:

— Dacă te-aș ruga să îmi faci o cană de cafea, bănuiesc că m-ai numi un porc sexist.

În niciun caz nu urma să îi facă o cafea. El ar fi luat asta drept semn că el putea să continue s-o calce în picioare. Dar ea voia să fie conciliantă.

— O să-ți aduc cafeaua, spuse ea.

Ridică telefonul și o sună pe secretara diviziei.

— Rosa, poți să vii la biroul șefului și să pui o cafea la făcut pentru domnul Kincaid?… Mulțumesc.

El tot părea furios. Gestul ei nu făcuse nimic să îl îmbuneze. Probabil simțea că, făcându-i cafeaua fără să o prepare chiar ea, într-un fel fusese mai isteață ca el.

Cum ai da-o, nu pot câștiga.

Ea trecu direct la subiect.

— Am peste o mie de piste de urmat pentru vocea femeii înregistrate. Cred că vom primi și mai multe apeluri despre poza lui Ricky Granger. Nu pot să le evaluez pe toate până vineri cu nouă oameni. Am nevoie de încă douăzeci de agenți.

El râse.

— Nu aloc douăzeci de oameni acestui caz prostesc.

Ea ignoră asta.

— Am anunțat Centrul de Operațiuni Informatice Strategice.

Centrul era un sediu informațional care opera dintr-un birou antiatomic din clădirea Hoover în Washington, DC.

— Presupun că imediat ce vestea ajunge la sediu, vor trimite niște oameni aici, chiar și numai pentru a-și asuma meritele pentru orice succes am avea.

— Nu ți-am spus să notifici centrul.

— Vreau să convoc Divizia Comună Anti-Tero ca să avem delegați aici de la secțiile de poliție, vamă și Serviciul Federal de Protecție, și toți au nevoie de un loc unde să stea. Și, începând de la apus, joi, plănuiesc să supraveghez toate locațiile probabile pentru următorul cutremur.

— Nu va exista unul!

— Voi avea nevoie de personal în plus și pentru asta.

— Las-o baltă!

— Nu există o sală suficient de mare aici la birou. Va trebui să ne instalăm centrul de operațiuni de urgență în altă parte. Am verificat clădirile Presidio seara trecută.

Presidio era o bază militară nefolosită, în apropiere de podul Golden Gate. Clubul ofițerilor era locuibil, deși acolo locuia un sconcs, așa că locul mirosea groaznic.

— Voi folosi sala de bal a clubului ofițerilor.

Kincaid se ridică.

— Pe dracu’! strigă el.

Judy oftă. Nu avea cum să facă să se întâmple asta fără să și-l facă dușman pe viață pe Brian Kincaid.

— Trebuie să-l sun în curând pe domnul Honeymoon, spuse ea. Vrei să îi spun că refuzi să îmi oferi personalul de care am nevoie?

Kincaid era roșu de furie. Se uita la Judy de parcă voia să-și scoată arma și s-o împuște pe loc. În cele din urmă spuse:

— Cariera ta în FBI s-a terminat, știi asta?

El avea probabil dreptate, dar o durea să îl audă spunând asta.

— N-am vrut niciodată să mă lupt cu tine, Brian, spuse ea, străduindu-se să-i răspundă calm și să fie rezonabilă. Dar mi-ai tras țeapă. Meritam o promovare, după ce i-am băgat la închisoare pe frații Foong. În schimb, ți-ai promovat amicul și mie mi-ai dat un caz nesemnificativ. N-ar fi trebuit să faci asta. A fost neprofesional.

— Nu-mi spune mie cum să…

Ea îl întrerupse.

— Când cazul nesemnificativ s-a dovedit a fi un caz mare, mi l-ai luat și apoi ai dat greș. Fiecare lucru rău care ți s-a întâmplat este numai din vina ta. Acum ești bosumflat. Ei bine, știu că mândria ta e rănită și știu că sentimentele tale sunt jignite, și vreau să înțelegi doar că nu dau doi bani pe asta.

El se holbă la ea cu gura pe jumătate deschisă.

Ea se îndreptă spre ușă.

— Acum, o să vorbesc cu Honeymoon la nouă și jumătate, spuse ea. Până atunci aș vrea să am un ofițer senior la logistică atribuit echipei mele cu autoritatea de a organiza forța de muncă de care am nevoie și să instaleze un post de comandă la clubul ofițerilor. Dacă nu, îi voi spune lui Honeymoon să sune la Washington. Mingea e la tine.

Ea ieși și trânti ușa.

Simți entuziasmul care veni în urma unui act nesăbuit. Ea va trebui să se lupte pas cu pas, din greu. Nu va mai putea lucra niciodată cu Kincaid. Șefii Biroului erau de partea ofițerului superior într-o situație ca asta. Ea era aproape sigur terminată. Dar acest caz era mai important decât cariera ei. Sute de vieți ar putea fi în pericol. Dacă putea să prevină o catastrofă și să captureze teroriștii, se va pensiona cu mândrie, și la dracu’ cu ei toți.

Secretara diviziei era în fața biroului lui Kincaid, umplând aparatul de cafea.

— Mersi, Rosa, spuse Judy în trecere.

Se întoarse la biroul ei, unde telefonul suna și ridică receptorul.

— Judy Maddox.

— John Truth la telefon.

— Bună!

Era ciudat să audă la telefon vocea familiară de la radio.

— Ești devreme la muncă!

— Sunt acasă, dar producătorul meu tocmai m-a sunat. Mesageria vocală de la postul de radio s-a umplut cu apeluri primite peste noapte despre femeia din grupul Copiii Edenului.

Judy nu trebuia să vorbească ea însăși cu presa. Toate aceste contacte trebuiau să treacă pe la specialistul media al biroului, Madge Kelly, o agentă tânără cu diplomă în jurnalism. Dar Truth nu îi cerea un citat, îi dădea informații. Și ea se grăbea prea tare ca să îi spună lui Truth s-o sune pe Madge.

— Ceva bun? întrebă ea.

— Sigur că da. Am doi oameni care și-au amintit numele albumului.

— Serios? spuse Judy încântată.

— Femeia asta citea poezie pe un fundal de muzică psihedelică.

— Bleah!

— Da, spuse el râzând. Albumul se numea *Raining Fresh Daisies*. Acesta pare să fie și numele formației, sau al „grupului”, cum li se spunea pe atunci.

El părea plăcut și prietenos, și nu un ciudat răutăcios cum era pe post. Poate că ăsta era doar un rol, dar nu poți niciodată să ai încredere în oamenii de presă.

— N-am auzit de ei, spuse Judy.

— Nici eu. Erau înainte de vremea mea, bănuiesc. Și sigur nu avem albumul la radio.

— Oare vreunul dintre apelanți a dat un număr de catalog sau poate chiar numele casei de discuri?

— Nu. Producătorul meu i-a sunat înapoi pe amândoi, dar nu au de fapt albumul, doar și l-au amintit.

— La naiba. Cred că va trebui să sunăm fiecare casă de discuri. Mă întreb dacă păstrează documente atât de vechi…

— Albumul s-ar putea să fi fost scos de o casă de discuri, care nici nu mai există – pare genul destul de nișat. Vrei să știi ce aș face eu?

— Sigur.

— Haight-Ashbury e plin de magazine de discuri la mâna a doua, care trăiesc într-o buclă temporală. Le-aș face o vizită.

— Bună idee, mersi.

— Cu plăcere. Altfel, cum merge investigația?

— Facem progrese. Pot să rog ofițerul nostru de presă să te sune mai târziu pentru detalii?

— Haide! Tocmai ți-am făcut o favoare, nu-i așa?

— Sigur că da și aș vrea să îți dau un interviu, dar agenții nu au voie să vorbească direct cu presa. Îmi pare tare rău.

Tonul lui deveni agresiv.

— Așa mulțumești ascultătorilor care au sunat cu informații pentru voi?

Ei îi veni în minte un gând groaznic.

— Mă înregistrezi?

— Nu te deranjează, nu?

Ea închise. *La naiba*! Fusese înregistrată. A vorbi cu presa fără autorizație era ceea ce FBI numea „o problemă serioasă”, ceea ce însemna că puteai fi concediat pentru asta. Dacă John Truth punea caseta conversației lor în emisie, Judy ar fi dat de necaz. Putea să susțină că avea nevoie urgentă de informația pe care o oferea Truth și un șef decent probabil i-ar fi dat numai o avertizare, dar Kincaid ar fi profitat la maximum de șansa asta.

La naiba, *Judy*, *ai deja atâtea probleme*, *că asta nu va mai conta*.

Raja Khan veni la biroul ei cu o foaie de hârtie în mână.

— Vrei să vezi asta înainte s-o trimitem? Este nota către polițiști despre cum să recunoască un vibrator seismic.

Ce repede s-a mișcat.

— Ce ți-a luat atâta timp? spuse ea, tachinându-l.

— A trebuit să caut cum se scrie „seismic”.

Ea zâmbi și privi peste ce scrisese el. Era în regulă.

— E foarte bine. Trimite-o, îi spuse și îi dădu înapoi foaia. Acum am altă misiune pentru tine. Căutăm un album numit *Raining Fresh Daisies*. E din anii șaizeci.

— Fără glumă?

Ea zâmbi.

— Da, are un fel de notă hippie în el. Vocea de pe album este femeia din grupul Copiii Edenului și sper să aflăm numele ei. Dacă mai există marca, am putea obține o ultimă adresă cunoscută. Vreau să contactezi toate companiile de discuri mari, apoi să suni la magazine care vând discuri rare.

El se uită la ceas.

— Încă nu e nouă, dar pot să încep cu Coasta de Est.

— Treci la treabă.

Raja se duse la biroul său. Judy ridică telefonul și formă numărul sediului poliției.

— Cu locotenentul Maddox, vă rog.

Peste o clipă el veni la telefon.

— Bo, eu sunt, spuse ea.

— Bună, Judy.

— Gândește-te la finele anilor șaizeci, când știai ce muzică era la modă.

— Va trebui să merg mai departe. Începutul anilor șaizeci, final de ani cincizeci, aceea era mea.

— Păcat. Cred că femeia din grupul Copiii Edenului a imprimat un disc cu o formație numită *Raining Fresh Daisies*.

— Grupurile mele preferate se numeau chestii precum *Frankie Rock and the Rockabillies*. Nu mi-au plăcut niciodată formațiile cu denumire de flori. Îmi pare rău, Judy, n-am auzit niciodată de ei.

— A meritat să încerc, totuși.

— Uite, mă bucur că ai sunat. M-am tot gândit la omul nostru, Ricky Granger, el este bărbatul din spatele femeii, da?

— Așa credem.

— Știi, e atât de atent, planifică totul, cred că moare de curiozitate să afle ce pui la cale.

— Are sens.

— Cred că FBI-ul a vorbit deja cu el.

— Da?

Asta îi dădu speranță, dacă Bo avea dreptate. Era un tip de infractor care se insinua în investigație, abordând poliția ca martor sau ca vecin săritor care oferă cafea, și care apoi încerca să se împrietenească cu ofițerii și să vorbească cu ei despre progresul înregistrat în caz. Dar Granger părea și genul extrem de precaut.

— Probabil că se duce o luptă internă în el, între precauție și curiozitate. Dar uită-te la comportamentul lui – este al dracului de îndrăzneț. Bănuiala mea este că o să câștige curiozitatea.

Judy încuviință la telefon. Intuițiile lui Bo meritau atenție: veneau dintr-o experiență de treizeci de ani în poliție.

— O să revizuiesc toate interviurile din caz.

— Caută ceva neobișnuit. Tipul acesta nu face niciodată ceva normal. Ar putea fi un parapsiholog care se oferă să ghicească unde va fi următorul cutremur, sau ceva de genul acesta. E plin de imaginație.

— Bine. Altceva?

— Ce vrei la cină?

— Probabil nu voi veni acasă.

— Nu exagera.

— Bo, am trei zile să-i prind pe oamenii ăștia. Dacă dau greș, sute de oameni ar putea muri! Nu-mi stă mintea la cină.

— Dacă obosești, vei rata indiciul crucial. Fă pauze, mănâncă de prânz, dormi cât ai nevoie.

— Cum ai făcut tu mereu, nu?

El râse.

— Succes.

— Pa.

Ea închise, încruntându-se. Va trebui să treacă peste fiecare interviu pe care îl făcuse echipa lui Marvin cu oamenii de la compania Green California, plus toate notițele de la razia la Los Alamos și orice altceva mai era la dosar. Ar trebui să fie totul pe rețeaua computerizată a biroului. Ea atinse tastatura și afișă directorul. În timp ce scana materialul, își dădu seama că era mult prea mult să facă ea singură totul. Ei intervievaseră fiecare deținător de casă din valea Silver River, mai mult de o sută de oameni. Când va primi personalul suplimentar, va aloca o mică echipă pentru asta. Făcu o notiță.

Ce altceva? Trebuia să aranjeze supravegherile pe siturile probabile de cutremur. Michael spusese că putea să facă o listă. Era bucuroasă că avea un motiv să îl sune. Îi formă numărul.

El păru încântat să îi audă vocea.

— De-abia aștept întâlnirea noastră de diseară.

La naiba, am uitat complet!

— Am primit înapoi cazul Copiii Edenului, îi spuse ea.

— Asta înseamnă că nu poți veni diseară? întrebă cu o voce tristă.

Ea sigur nu putea să ajungă la cină și la film.

— Mi-ar plăcea să te văd, dar nu am mult timp. Putem să ne vedem și să bem ceva, poate?

— Sigur.

— Îmi pare tare rău, dar cazul avansează repede. Te-am sunat în legătură cu acea listă pe care ai promis-o cu locurile probabile pentru cutremur. Ai făcut-o?

— Nu. Te-ai temut ca informația să nu iasă în public și să provoace panică și asta m-a făcut să cred că exercițiul ar putea fi periculos.

— Acum trebuie să știu.

— Bine. O să mă uit la date.

— Poți să aduci lista cu tine diseară?

— Sigur. La Morton, la șase?

— Ne vedem acolo.

— Uite…

— Sunt încă aici.

— Îmi pare tare bine că te-ai întors la caz. Îmi pare rău că nu putem lua cina împreună, dar mă simt mai în siguranță, știind că tu îi cauți pe infractori. Vorbesc serios.

— Mulțumesc.

Când închise, ea speră să îi merite încrederea.

Au mai rămas trei zile.

•

Până la mijlocul după-amiezii centrul de operațiuni de urgență era instalat și funcționa.

Clubul ofițerilor arăta ca o vilă spaniolă. Înăuntru era o imitație sumbră a unui club country, cu lambriuri ieftine, fresce proaste și lămpi urâte. Mirosul de sconcs nu dispăruse.

Sala de bal încăpătoare fusese echipată și transformată în post de comandă. Într-un colț era separeul principal, o masă cu scaune pentru capii principalelor agenții implicate în gestionarea crizelor, inclusiv poliția din San Francisco, pompierii și medicii, serviciile de urgență ale primăriei și un reprezentant al guvernatorului. Aici aveau să stea experții de la sediul principal, care chiar acum zburau de la Washington la San Francisco cu un avion FBI.

În încăpere erau instalate grupuri de mese pentru echipele diferite care vor lucra la caz: spionaj și investigații, miezul efortului, negociere și echipe SWAT, care vor fi chemate dacă vor avea loc luări de ostatici, o echipă administrativă și de sprijin care va crește dacă criza escalada, o echipă de avocați pentru a se ocupa repede de mandatele de percheziție, mandate de arestare sau interceptare și o echipă de reacție pentru dovezi, care avea să intre în orice loc al crimei după eveniment și va colecta dovezi.

Laptopurile de pe fiecare masă erau legate într-o rețea locală. FBI-ul folosea de mult timp un sistem de control al informațiilor pe bază de hârtie numit Rapid Start, dar acum dezvoltase o versiune computerizată, folosind programul Microsoft Access. Dar hârtia nu dispăruse. Pe două laturi ale camerei pereții erau acoperiți de panouri: panoul cu piste, panoul cu evenimente, panoul cu subiecți, cel cu solicitări și cel cu ostatici. Datele-cheie și indiciile erau scrise aici pentru ca toată lumea să le poată vedea dintr-o privire. Acum panoul cu subiecți avea un nume – Richard Granger – și două fotografii. Panoul cu piste principale avea fotografia unui vibrator seismic.

Încăperea era suficient de mare pentru vreo două sute de oameni, dar până acum erau aproximativ patruzeci. Erau grupați în mare parte în jurul mesei pentru spionaj și investigații, vorbind la telefoane, tastând la calculator și citind fișiere pe ecran. Judy îi împărțise în echipe, fiecare cu un lider care îi monitoriza pe ceilalți, astfel încât ea să poată urmări progresele vorbind cu trei oameni.

Era un act de urgență discretă. Toată lumea era calmă, dar ei se concentrau și munceau intens. Nimeni nu se oprea pentru cafea, nimeni nu stătea degeaba lângă copiator sau mergea afară la țigară. Mai târziu, dacă situația devenea o criză în toată regula, atmosfera avea să se schimbe, Judy știa asta: oamenii aveau să țipe la telefon, coeficientul de înjurături avea să crească, muștarul avea să le sară și misiunea ei va fi să țină totul sub control.

Își aminti pontul lui Bo și trase un scaun lângă Carl Theobald, un agent tânăr și deștept, îmbrăcat într-o cămașă modernă, bleumarin. El era liderul echipei care revizuia fișierele lui Marvin Hayes.

— Ceva? spuse ea.

El clătină din cap.
— Nu prea știm ce căutăm, dar, orice ar fi, nu am găsit încă.
Ea încuviință. Dăduse acestei echipe o sarcină vagă, dar nu avea cum să schimbe asta. Trebuiau să caute ceva ieșit din comun. Multe depindeau de intuiția fiecărui agent. Unii oameni puteau să simtă mirosul minciunii chiar și într-un computer.
— Suntem siguri că avem *totul* la dosar? întrebă ea.
Carl ridică din umeri.
— Așa ar trebui.
— Verifică dacă au păstrat notițe pe hârtie.
— N-au voie…
— Dar oamenii mai fac asta.
— Bine.
Rosa o chemă înapoi la masa principală pentru un telefon. Era Michael. Ea zâmbi când luă apelul.
— Bună.
— Bună. Am o problemă în seara asta. Nu pot să ajung.
Ea era șocată de tonul lui. Părea tăios și neprietenos. În ultimele câteva zile, fusese cald și afectuos. Dar acesta era Michael cel original, cel care nu o primise la ușă și îi spusese să facă o programare.
— Ce este? spuse ea.
— A intervenit ceva. Îmi pare rău că trebuie să anulez.
— Michael, ce dracului s-a întâmplat?
— Mă cam grăbesc. Te sun eu.
— Bine, spuse ea.
El închise.
Ea puse telefonul la loc, simțindu-se rănită.
„Despre ce o fi fost vorba?” își spuse în sinea ei. *Chiar când începea să îmi placă tipul*. *Ce e cu el*? *De ce nu poate să rămână așa cum era duminică seara*? *Sau chiar cum era când m-a sunat de dimineață*?
Carl Theobald îi întrerupse gândurile. El părea tulburat.
— Marvin Hayes îmi dă bătăi de cap, spuse el. Au niște dosare pe hârtie, dar când i-am spus că trebuie să le văd, mi-a spus să mi le bag undeva.
— Nu-ți face griji, Carl, spuse Judy. Lucrurile acestea sunt trimise din rai ca să ne învețe răbdarea și toleranța. Mă duc să-i rup boașele.
Agenții din apropiere o auziră și râseră.

— Asta înseamnă răbdarea și toleranța? spuse Carl zâmbind. Trebuie să țin minte.

— Vino cu mine, îți arăt, spuse ea.

Merseră afară și se suiră repede în mașina ei. În cincisprezece minute ajunseră la clădirea federală pe Golden Gate Avenue. Când urcară cu liftul, Judy se întrebă cum să trateze cu Marvin. Oare îi va rupe boașele, sau va fi conciliantă? Abordarea cooperantă funcționa doar dacă și cealaltă parte dorea. Probabil că depășise pentru totdeauna acel punct cu Marvin.

Ea ezită în fața ușii biroului diviziei de crimă organizată. *Bine*, *voi fi Xena*, *prințesa războinică*.

Intră, urmată de Carl.

Marvin vorbea la telefon, zâmbind larg – spunea o glumă.

— Deci barmanul îi spune tipului, e un bursuc în camera din spate care dă cea mai bună muie…

Judy se aplecă peste biroul lui și spuse tare:

— Ce-s rahaturile astea pe care i le servești lui Carl?

— Cineva mă întrerupe, Joe, te sun eu imediat, spuse el și închise. Ce pot face pentru tine, Judy?

Ea se apropie și mai tare, direct în fața lui.

— Nu te mai prosti.

— Ce e cu tine? spuse el, părând lezat. Ce vrei să zici, că verifici dosarele mele de parcă am făcut cine știe ce greșeală?

El nu făcuse neapărat o greșeală. Când făptașul se prezentase echipei de investigații în rolul unui trecător sau martor, el încercase să se asigure că ei nu îl bănuiau. Nu era vina investigatorilor, dar îi făcuse sigur să se simtă prost.

— Cred că s-ar putea să fi vorbit cu făptașul, spuse ea. Unde sunt aceste dosare pe hârtie?

El își netezi cravata galbenă.

— Nu avem decât niște notițe de la conferința de presă care nu au fost introduse în calculator.

— Arată-mi.

El arătă spre o cutie de dosare pe o măsuță lângă perete.

— Servește-te!

Ea deschise dosarul. Deasupra era o factură pentru închirierea micului sistem audio cu microfoane.

— N-o să găsești nimic, spuse Marvin.

Ar putea să aibă dreptate, dar era prostesc din partea lui să-i stea în cale. Un bărbat mai deștept ar fi spus: „Hei, dacă mi-a

scăpat ceva, sper să găsești”. Toată lumea greșește. Dar acum Marvin era prea defensiv ca să fie amabil. Trebuia doar să-i dovedească lui Judy că se înșela.

Ar fi fost jenant dacă ea *chiar se înșela*.

Ea frunzări prin documente. Erau niște faxuri de la ziare care cereau detalii despre conferința de presă, o notiță despre câte scaune erau necesare și o listă de oaspeți, un formular pe care jurnaliștii care au participat la conferința de presă au fost rugați să-l completeze cu numele și publicațiile sau posturile pe care le reprezentau. Judy trecu cu privirea peste listă.

— Ce dracului e asta? spuse ea dintr-odată. Florence Shoebury, Școala gimnazială Eisenhower?

— Ea a vrut să participe la conferința de presă pentru ziarul școlii, spuse Marvin. Ce ar fi trebuit să facem, să-i spunem să se ducă dracului?

— Ai verificat-o?

— E un copil!

— Era singură?

— Tatăl ei a adus-o.

De formular era capsată o carte de vizită.

— Peter Shoebury, de la Watkins, Colefax and Brown. Pe *el* l-ai verificat?

Marvin ezită un moment, dându-și seama că făcuse o greșeală.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Brian s-a decis să-l lase în conferința de presă și după aceea n-am mai urmărit mai departe.

Judy îi dădu formularul cu cartea de vizită lui Carl.

— Sună-l imediat pe tipul acesta, spuse ea.

Carl se așeză la cel mai apropiat birou și ridică telefonul.

Marvin spuse:

— Oricum, ce te face să crezi că am vorbit cu subiectul?

— Tatăl meu crede asta.

Imediat ce cuvintele îi ieșiră pe gură, își dădu seama că făcuse o greșeală.

Marvin o luă în zeflemea.

— A, deci *tăticul* tău crede asta. Acesta este nivelul la care ai ajuns? Mă verifici pe mine pentru că așa ți-a spus *tăticul* tău?

— Termină, Marvin. Tatăl meu băga infractori la închisoare pe vremea când tu încă făceai în pat.

— Ce urmărești cu asta, oricum? Vrei să-mi întinzi o capcană? Cauți pe cineva pe care să dai vina când vei eșua?

— Ce idee grozavă, spuse ea. De ce nu m-am gândit la asta?

Carl închise telefonul și spuse:

— Judy.

— Da.

— Peter Shoebury nu a fost niciodată în clădirea asta și nu are nicio fiică. Dar a fost jefuit sâmbătă dimineața la două cvartale de aici și i-a fost furat portofelul. Conținea cărțile lui de vizită.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Marvin spuse:

— La dracu'.

Judy îi ignoră jena. Era prea entuziasmată de veste. Aceasta ar putea fi o sursă nouă de informații.

— Bănuiesc că nu arăta ca în portretul E-fit pe care l-am primit din Texas.

— Deloc, spuse Marvin. Fără barbă, fără pălărie. Avea ochelari mari și păr lung, strâns în coadă.

— Probabil era o altă deghizare. Dar constituția lui și celelalte?

— Înalt, slab.

— Păr negru, ochi negri, cam de cincizeci de ani?

— Da, da și da.

Lui Judy aproape că îi părea rău pentru Marvin.

— Era Ricky Granger, nu-i așa?

Marvin se uită în podea de parcă voia să se deschidă pământul și să-l înghită.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Aș vrea să produci un nou portret E-fit, te rog.

El încuviință, fără să o privească.

— Sigur.

— Acum, despre Florence Shoebury?

— Păi, ne-a cam dezarmat. Ce fel de terorist își aduce cu el fiica?

— Unul care este complet nemilos. Cum arăta puștoaica?

— Fată albă, cam de doisprezece, treisprezece ani. Brunetă, ochi negri, constituție suplă. Drăguță.

— Ai face bine să faci un E-fit și pentru ea. Crezi că este într-adevăr fiica lui?

— A, sigur. Așa păreau. Nu a dat semne că ar fi fost forțată, dacă la asta te gândești.

— Da. Bine. Pentru moment o să presupun că sunt tată și fiică.

Ea se întoarse spre Carl.

— Am plecat de-aici.

Ei ieșiră. Pe coridor, Carl spuse:

— Uau. Chiar i-ai rupt boașele.

Judy jubila.

— Dar avem alt suspect – puștoaica.

— Da. Sper doar că n-o să mă prinzi *pe mine* vreodată făcând o greșeală.

Ea se opri și se uită la el.

— Nu a fost greșeală, Carl. Oricine poate să dea greș. Dar el era dispus să încetinească investigația ca să se acopere. Acolo a greșit. Și de aceea acum pare un ticălos. Dacă faci o greșeală, recunoaște.

— Da, spuse Carl. Dar cred că o să îmi țin și picioarele încrucișate.

•

Mai târziu, în acea seară, Judy primi ediția întâi a ziarului *San Francisco Chronicle* cu cele două noi fotografii: portretul E-fit al lui Florence Shoebury și noul E-fit al lui Ricky Granger deghizat în Peter Shoebury. Mai devreme ea doar privise pozele, înainte să o roage pe Madge Kelly să le trimită la ziare și posturi tv. Acum, studiindu-le la lumina lămpii de birou, fu șocată de asemănarea dintre Granger și Florence. *Sunt tată și fiică*, *trebuie să fie*. *Mă întreb ce-o să se întâmple cu ea dacă îi bag tatăl la închisoare*?

Ea căscă și se frecă la ochi. Îi reveni în minte sfatul lui Bo. „Fă pauze, mănâncă de prânz, dormi cât ai nevoie”. Era vremea să se ducă acasă. Tura de noapte era deja aici.

În drum spre casă, revizui ziua și ce realizase. Stând la un semafor, uitându-se la rândul de felinare gemene care convergeau spre infinit pe Greary Boulevard, își dădu seama că Michael nu îi trimisese prin fax lista promisă cu locurile cele mai probabile pentru cutremur.

Ea îi formă numărul pe telefonul din mașină, dar nu răspunse nimeni. Dintr-un oarecare motiv, asta o deranja. Încercă din nou la următorul semafor și numărul sună ocupat.

Ea sună la centrala de la birou și îi rugă să verifice cu Pacific Bell și să afle dacă erau voci pe linia telefonică. Operatorul o sună înapoi și spuse că nu. Telefonul fusese scos din furcă.

Deci era acasă, dar nu răspundea.

El păruse ciudat când o sunase să anuleze întâlnirea lor. Așa era el, putea să fie fermecător și bun, apoi să se schimbe brusc și să fie dificil și arogant. Dar de ce scosese telefonul din furcă? Judy se neliniști.

Ea se uită la ceasul de pe bord. Era aproape unsprezece.

Au mai rămas două zile.

N-am timp să mă prostesc.

Ea întoarse mașina și se îndreptă spre Berkeley.

Ajunse pe strada Euclid la unsprezece și un sfert. Era lumină în apartamentul lui Michael. Afară era un Subaru vechi, portocaliu. Mai văzuse mașina aceea înainte, dar nu știa a cui era. Parcă în spatele ei și sună la soneria lui Michael.

Niciun răspuns.

Judy era tulburată. Michael avea informații cruciale. Azi, chiar în ziua în care ea îi pusese o întrebare crucială, el anulase brusc o întâlnire, apoi devenise de necontactat.

Era suspect.

Se întrebă ce să facă. Poate că ar trebui să ceară ajutor de la poliție și să intre cu forța. Putea să fie legat acolo sau mort.

Se întoarse la mașina ei și luă radioul, dar ezită. Când un bărbat scoate telefonul din furcă la unsprezece noaptea, ar putea însemna mai multe lucruri. Poate că voia să doarmă. Poate că făcea sex, deși Michael părea prea interesat de Judy ca să aibă aventuri – nu era genul care să se culce cu câte o altă femeie în fiecare noapte, se gândi ea.

În timp ce șovăia, o tânără femeie cu o valiză se apropie de clădire. Arăta ca o asistentă universitară care se întorcea acasă după o seară prelungită în laborator. Se opri la ușă și căută cheile în servietă.

Din impuls, Judy sări din mașină și traversă repede peluza până la intrare.

— Bună seara, spuse ea arătându-și insigna. Agent special Judy Maddox. Am nevoie să intru în clădirea asta.

— S-a întâmplat ceva? spuse femeia temătoare.

— Sper că nu. Dacă mergeți în apartament și închideți ușa, veți fi în regulă.

Intrară împreună. Femeia intră într-un apartament de la parter, iar Judy urcă pe scări. Ea bătu la ușa apartamentului lui Michael.

Niciun răspuns.

Ce se întâmpla? Era acolo. Trebuie s-o fi auzit bătând. El știa că niciun apelant obișnuit nu ar fi atât de insistent la acea oră din noapte. Era sigură că se întâmplase ceva.

Ea bătu din nou, de trei ori, tare. Apoi puse urechea la ușă și ascultă.

Auzi un țipăt.

Asta era. Făcu un pas în spate și lovi ușa cât de tare putu. Purta mocasini și o durea talpa dreaptă, dar lemnul din jurul încuietorii se sparse: slavă cerului că nu avea o ușă de oțel. Ea o lovi din nou. Încuietoarea părea aproape să se spargă. Izbi ușa cu umărul și se deschise.

Ea își scoase arma.

— FBI! strigă ea. Jos armele și mâinile sus!

Urmă alt țipăt. Părea o femeie, se gândi în sinea ei, dar nu avea timp să-și dea seama ce însemna asta. Intră în holul de la intrare.

Ușa de la dormitorul lui Michael era deschisă. Se lăsă într-un genunchi, cu brațele întinse și ținti spre cameră.

O uimi ceea ce văzu.

Michael era pe pat, gol, transpirând. Era deasupra unei femei slabe cu păr roșcat care respira din greu. Era soția lui, își dădu seama Judy.

Făceau dragoste.

Se uitară amândoi la Judy cu teamă, șocați.

Apoi Michael o recunoscu și spuse:

— Judy? Ce dracului…?

Ea închise ochii. Nu se mai simțise atât de prost niciodată în viața ei.

— O, la naiba! spuse ea. Îmi pare rău. O, la naiba!

15.

Miercuri-dimineață, Priest stătea lângă râul Silver, privind cum cerul de dimineață se reflecta în suprafața mișcătoare a apei,

uimindu-se de luminozitatea albastrului și albului, în lumina zorilor. Toți ceilalți dormeau. Câinele lui stătea lângă el, gâfâind încet, așteptând să se întâmple ceva.

Era un moment liniștit, dar sufletul lui Priest nu își găsea pacea.

Termenul lui limită era la doar două zile distanță, iar guvernatorul Robson tot nu spunea nimic.

Era înnebunitor. El nu voia să declanșeze alt cutremur. Acesta va trebui să fie mai spectaculos, să distrugă drumuri și poduri, să doboare zgârie-nori. Oamenii aveau să moară.

Priest nu era ca Melanie, cu sete de răzbunare pe toată lumea. El voia doar să fie lăsat în pace. Era dornic să facă orice să salveze comunitatea, dar știa că ar fi mai inteligent să evite să ucidă dacă putea. După ce se vor fi terminat toate astea și proiectul barajului din vale va fi fost anulat, el și comunitatea voiau să trăiască în pace.

Asta era totul. Și șansele lor de a rămâne aici nederanjați ar fi fost mai mari dacă puteau să câștige fără să ucidă cetățeni nevinovați din California. Ce se întâmplase până acum putea să fie dat repede uitării. Va dispărea de la știri și nimănui nu-i va mai păsa de ce s-a ales de nebunii care susțineau că puteau să declanșeze cutremure.

În timp ce el stătea și se gândea, apăru Star. Ea își dădu jos halatul mov și păși în râul rece să se spele. Priest se uită cu poftă la trupul ei voluptuos, familiar, dar încă de dorit. Noaptea trecută el nu împărțise patul cu nimeni. Star încă își petrecea nopțile cu Bones, iar Melanie era cu soțul ei în Berkeley. *Deci marele cocoș doarme singur*.

În timp ce Star se usca cu prosopul, Priest spuse:

— Hai să mergem să luăm un ziar. Vreau să știu dacă guvernatorul Robson a spus ceva seara trecută.

Se îmbrăcară și merseră până la o benzinărie. Priest umplu rezervorul ’Cudei, în timp ce Star luă *San Francisco Chronicle*.

Se întoarse albă la față.

— Uită-te! spuse ea, arătându-i prima pagină.

Era o poză a unei tinere fete care părea cunoscută. După o clipă, își dădu seama cu groază că era Flower.

Uimit, el luă ziarul.

Lângă poza lui Flower era una cu el.

Ambele erau imagini generate pe computer. Cea cu Priest se baza pe aspectul lui de la conferința de presă FBI, când el se deghizase drept Peter Shoebury, cu părul dat pe spate și cu ochelari mari. Nu se gândise că l-ar fi recunoscut cineva după asta.

Flower nu fusese deghizată. Poza ei de computer era ca un portret prost desenat – nu *ea*, dar *ca* ea. Fui Priest i se făcu frig. Nu era obișnuit cu frica. Era un îndrăzneț căruia îi plăcea riscul. Dar asta nu era despre el. Își pusese fiica în pericol.

Star spuse furioasă:

— De ce dracului a trebuit să te duci la conferința aia de presă?

— Trebuia să știu ce gândesc.

— A fost așa o prostie!

— Mereu am fost imprudent.

— Știu.

Vocea ei se domoli și ea îi atinse obrazul.

— Dacă ai fi fost timid, nu ai fi bărbatul pe care îl iubesc.

Cu o lună în urmă nu ar fi contat: nimeni din afara comunității nu o știa pe Flower și nimeni dinăuntru nu citea ziare. Dar ea se dusese în secret în Silver City să cunoască băieți, furase un poster dintr-un magazin, fusese arestată și petrecuse o noapte în custodia poliției. Oare oamenii pe care îi cunoscuse își aminteau de ea? Și dacă da, ar fi recunoscut-o din poză? Ofițerul de eliberare condiționată ar putea să își amintească de ea, dar din fericire el era încă în vacanță în Bahamas, unde era puțin probabil să citească *San Francisco Chronicle*. Dar femeia care o păzise peste noapte? O profesoară care era și sora șerifului, își aminti Priest. Îi reveni în minte și numele ei: domnișoara Waterlow. Probabil că ea vedea sute de fetițe, dar s-ar putea să își amintească fețele lor. Poate că avea o memorie slabă. Poate că și ea plecase în vacanță. Poate că nu citise *Chronicle* de azi.

Și poate că Priest era terminat.

Nu mai putea să facă nimic în privința asta. Dacă profesoara vedea poza și o recunoștea pe Flower și suna la FBI, o sută de agenți ar da buzna peste comunitate și totul se va sfârși.

El se uită la ziar în timp ce Star citi textul.

— Dacă nu ai cunoaște-o, ai recunoaște-o?

Star clătină din cap.

— Nu cred.

— Nici eu. Dar îmi doresc să fi știut sigur.

— Nu credeam că agenții federali sunt atât de deștepți, spuse Star.

— Unii sunt, alții nu sunt. Este fata asta asiatică de care îmi fac griji. Judy Maddox.

Priest își aminti imaginile cu ea de la televizor, atât de suplă și grațioasă, înaintând prin mulțimea ostilă cu o privire hotărâtă ca de buldog și trăsăturile ei delicate. Am un sentiment neplăcut în ceea ce o privește, spuse el. Foarte neplăcut. Tot apare cu piste – mai întâi vibratorul seismic, apoi poza cu mine în Shiloh, acum Flower. Poate că de aceea nu a spus nimic guvernatorul Robson. L-a determinat să spere că vom fi prinși.

— E vreo declarație a guvernatorului în ziar?

— Nu, potrivit acestui raport, mulți oameni spun că Robson ar trebui să cedeze și să negocieze cu Copiii Edenului, dar el refuză să comenteze.

— Asta nu e bine, spuse el. Trebuie să găsesc o cale să vorbesc cu el.

•

Când Judy se trezi, nu-și amintea de ce se simțea atât de prost. Apoi toată scena groaznică îi reveni în minte ca un șuvoi groaznic.

Noaptea trecută fusese paralizată de rușine. Mormăise o scuză față de Michael și fugi din clădire, arzând de rușine. Dar în dimineața asta, stânjeneala ei fusese înlocuită de alt sentiment. Acum se simțea doar tristă. Crezuse că Michael ar fi putut deveni o parte din viața ei. Ea era dornică să îl cunoască, să devină mai apropiată de el, să facă dragoste cu el. Își imaginase că el ținea la ea. Dar relația se terminase furtunos, foarte rapid.

Se ridică din pat și se uită la colecția de păpuși de apă vietnameze, pe care o moștenise de la mama ei, aranjate pe un raft deasupra dulapului cu sertare. Nu văzuse niciodată un teatru de păpuși – nu fusese niciodată în Vietnam –, dar mama ei îi povestise cum păpușarii stăteau într-un iaz până la brâu, în spatele unui fundal și foloseau suprafața apei drept scena lor. De sute de ani, astfel de jucării de lemn vopsite erau folosite să spună povești înțelepte și amuzante.

Mereu îi aminteau lui Judy de liniștea mamei ei. Ce ar spune ea acum? Judy îi auzea vocea joasă și calmă. „O greșeală e o

greșeală. Altă greșeală e ceva normal. Numai aceeași greșeală de două ori te face un prost”.

Seara trecută fusese o greșeală. Michael fusese o greșeală. Trebuia să lase totul în urmă. Avea două zile să prevină un cutremur. Asta era *cu adevărat* important.

La știrile de la televizor, oamenii se certau dacă Copiii Edenului ar putea într-adevăr să declanșeze un cutremur. Cei care credeau formaseră un grup de presiune ca să îl determine pe guvernatorul Robson să cedeze. Dar, în timp ce se îmbrăca, mintea lui Judy se tot întorcea la Michael. Își dorea să poată vorbi cu Michael despre asta. Îl auzea pe Bo prin casă, dar ăsta nu era genul de lucru pe care să i-l povestești tatălui tău. În loc să pregătească micul dejun, o sună pe prietena ei, Virginia.

— Am nevoie să vorbesc cu cineva, îi spuse ea. Ai luat micul dejun deja?

Se întâlniră la o cafenea lângă Presidio. Ginny era o blondă minionă, amuzantă și sinceră. Mereu îi spunea lui Judy exact ce credea. Judy comandă două cornuri cu ciocolată ca să se înveselească, apoi relată ce se întâmplase seara trecută.

Când ajunse la partea în care a dat buzna cu arma în mână și i-a găsit în pat, Ginny practic a căzut pe jos de râs.

— Îmi pare rău, spuse ea și se înecă cu pâine prăjită.

— Bănuiesc că într-un fel e amuzant, spuse Judy zâmbind. Dar aseară nu părea așa, îți spun sigur.

Ginny tuși și înghiți.

— Nu vreau să fiu crudă, spuse ea când își reveni. Îmi dau seama că atunci nu a fost prea amuzant. Ce a făcut el a fost chiar neplăcut, să se întâlnească cu tine și să se culce cu soția.

— Mie îmi arată că încă mai ține la ea, spuse Judy. Deci nu e pregătit pentru o relație nouă.

Ginny avea o expresie de îndoială.

— Nu cred asta neapărat.

— Crezi că a fost ca o îmbrățișare de rămas-bun, de dragul vremurilor apuse?

— Poate chiar mai simplu. Știi, bărbații aproape că nu refuză niciodată o partidă de sex, dacă li se oferă. Se pare că de când l-a părăsit, el a dus o viață de pustnic. Probabil hormonii îi dădeau o bătaie de cap. Zici că e atrăgătoare?

— Arată foarte sexy.

— Deci, dacă a intrat purtând un pulover mulat și a început să-i facă avansuri, probabil că nu s-a putut abține. Și, odată ce se întâmplă asta, creierul unui bărbat se oprește și autopilotul penisului preia controlul.

— Așa crezi?

— Uite, eu nu l-am cunoscut pe Michael, dar am cunoscut niște bărbați, și buni, și răi, și eu așa apreciez scenariul.

— Tu ce ai face?

— Aș vorbi cu el. L-aș întreba de ce a făcut asta. Să văd ce spune, să văd dacă îl cred. Dacă mi-ar vinde gogoși, l-aș lăsa baltă. Dar dacă ar părea sincer, aș încerca să dau sens întregului incident.

— Trebuie să îl sun oricum, spuse Judy. Încă nu mi-a trimis lista aia.

— Și sună-l. Obține lista. Apoi întreabă-l ce crede că face. Te simți rușinată, dar și el are ceva pentru care să se scuze.

— Bănuiesc că ai dreptate.

Încă nu era ora opt, dar amândouă se grăbeau să ajungă la serviciu. Judy plăti nota și se duseră spre mașinile lor.

— Frate, spuse Judy, încep să mă simt mai bine în legătură cu asta. Mulțumesc.

Ginny ridică din umeri.

— Pentru ce sunt prietenele? Spune-mi ce zice.

Judy se sui în mașină și formă numărul lui Michael. Se temea că s-ar putea să doarmă și că s-ar trezi vorbind cu el în timp ce era în pat cu soția lui. Totuși vocea lui sună de parcă se trezise de ceva vreme.

— Îmi pare rău de ușa ta, spuse ea.

— De ce ai făcut asta?

El părea mai mult curios decât supărat.

— Nu înțelegeam de ce nu răspundeai. Apoi am auzit un țipăt. Am crezut că ai necazuri.

— Ce te-a adus aici atât de târziu?

— Nu mi-ai trimis lista cu siturile de cutremur.

— A, așa e! E pe biroul meu. Am uitat, pur și simplu. Ți-o trimit acum prin fax.

— Mersi.

Ea îi dădu numărul de fax al noului centru operațional de urgențe.

— Michael, trebuie să te întreb ceva, spuse trăgând aer adânc în piept.

Îi era mai greu decât anticipase să pună această întrebare. Nu era sensibilă, dar nu era nici la fel de directă ca Ginny. Înghiți cu noduri și spuse:

— Mi-ai dat impresia că ești atras de mine. De ce te-ai culcat cu soția ta?

Gata. O spusese.

La celălalt capăt al liniei urmă o lungă tăcere. Apoi el spuse:

— Nu e momentul potrivit.

— Bine.

Ea încercă să își ascundă dezamăgirea din voce.

— Trimit acum lista.

— Mersi.

Ea închise și porni motorul. Ideea lui Ginny nu fusese atât de grozavă până la urmă. Era nevoie de doi pentru un dialog, iar Michael nu era dispus.

Când ajunse la clubul ofițerilor, faxul lui Michael o aștepta. I-l arătă lui Carl Theobald.

— Vom avea nevoie de echipe de supraveghere la fiecare dintre aceste locații, care să fie atente la un vibrator seismic, spuse ea. Speram să folosim oameni din poliție, dar nu cred că putem. S-ar putea să vorbească. Și dacă localnicii află că credem că sunt o țintă, se vor panica. Deci va trebui să folosim personal FBI.

— Bine, spuse Carl, care se încruntă când văzu foaia. Știi, locațiile astea sunt teribil de mari. O echipă nu poate supraveghea o zonă de un kilometru pătrat. Să punem mai multe echipe? Sau seismologul tău ar putea să reducă lista?

— Îl voi întreba.

Judy luă telefonul și îl sună iar pe Michael.

— Mulțumesc pentru fax, spuse ea.

Îi explică problema.

— Ar trebui să vizitez siturile personal, spuse el. Semne de activitate seismică anterioară, precum albii uscate sau povârnișuri de falie, astea mi-ar da niște indicii mai precise.

— Ai putea face asta azi? spuse ea imediat. Te pot duce la toate locațiile respective cu un elicopter FBI.

— Ăăă… sigur, bănuiesc, spuse el. Adică, sigur că da.

— Ai putea salva vieți.

— Exact.
— Poți să ajungi la clubul ofițerilor din Presidio?
— Sigur.
— Până ajungi, elicopterul te va aștepta.
— Bine.
— Apreciez asta, Michael.
— Cu plăcere.
Dar tot aș vrea să știu de ce te-ai culcat cu soția ta.
Ea închise.

•

Fusese o zi lungă. Judy, Michael și Carl Theobald acoperiră o mie șase sute de kilometri în elicopter. Până la lăsarea serii, instalaseră supraveghere permanentă la cinci locații de pe lista lui Michael.

Se întoarseră la Presidio. Elicopterul ateriză pe terenul de paradă părăsit. Baza era un oraș-fantomă, cu clădiri de birouri neglijate și rânduri de case goale.

Judy trebuia să intre în centrul operațiunilor de urgență și să raporteze unui șef de la sediul FBI din Washington, care apăruse în dimineața aceea, la ora nouă, cu un aer de comandant. Dar mai întâi îl conduse pe Michael la mașina lui în parcarea întunecată.

— Dacă reușesc să treacă de supraveghere? spuse ea.
— Credeam că oamenii tăi sunt buni.
— Sunt cei mai buni. Dar dacă? Există vreo modalitate prin care pot să fiu anunțată foarte repede dacă are loc un cutremur oriunde în California?
— Sigur, spuse el. Pot să instalez un seismograf online chiar aici, la postul de comandă. Am nevoie doar de un computer și o linie telefonică ISDN.
— Nicio problemă. Poți face asta mâine?
— Da. Astfel vei ști imediat dacă pornesc vibratorul seismic într-un loc care nu se află pe listă.
— Este probabil?
— Nu cred. Dacă seismologul lor e competent, va alege aceleași locuri pe care le-am ales și eu. Și, dacă este incompetent, probabil nu vor putea să declanșeze un cutremur.
— Bun, spuse ea. Bun.
Ea avea să-și amintească asta. Putea să-i spună tipului de la Washington că avea criza sub control.

Se uită la chipul umbrit al lui Michael.

— De ce te-ai culcat cu soția ta?

— M-am gândit la asta toată ziua.

— Și eu.

— Bănuiesc că îți sunt dator cu un fel de explicație.

— Așa cred.

— Până ieri eram sigur că s-a terminat. Apoi, seara trecută, mi-a amintit despre lucrurile care au fost bune în căsnicia noastră. Era frumoasă, amuzantă, afectuoasă și sexy. Mai important, m-a făcut să uit de toate lucrurile care erau rele.

— Precum?

El oftă.

— Cred că Melanie e atrasă de figurile autoritare. Am fost profesorul ei. Ea vrea siguranța de a i se spune ce să facă. Mă așteptam la un partener egal, cineva care să împartă deciziile și să preia responsabilitatea. Ea detesta asta.

— Înțeleg ideea.

— Și mai e ceva. În profunzime, e foarte supărată pe toată lumea. În majoritatea timpului o ascunde, dar când e frustrată, poate să fie violentă. Arunca cu lucruri în mine, lucruri grele, un vas de caserolă la un moment dat. Nu m-a rănit niciodată, nu e suficient de puternică, dar dacă ar exista un pistol în casă, m-aș teme. Dar e greu să trăiești cu acest nivel de ostilitate.

— Și noaptea trecută…?

— Am uitat de toate astea. Părea să vrea să încerce din nou și am crezut că poate ar trebui, de dragul lui Dusty. În plus…

Ea își dorea să îi poată citi expresia feței, dar era prea întuneric.

— Ce?

— Vreau să-ți spun adevărul, Judy, chiar dacă o să te jignească. Așa că trebuie să recunosc că nu am fost atât de rațional și decent pe cât mă prefac. O parte din motiv a fost că este o femeie frumoasă și am vrut să fac sex cu ea. Acum am spus-o.

Ea zâmbi în întuneric. Ginny avusese dreptate pe jumătate până la urmă.

— Știam asta, dar mă bucur că mi-ai spus. Noapte bună, spuse și se îndepărtă.

— Noapte bună, spuse el, părând uimit.

După câteva momente strigă după ea.

— Ești furioasă?
— Nu, spuse ea peste umăr. Nu mai sunt.

•

Priest o așteptă pe Melanie să se întoarcă în comunitate undeva la mijlocul după-amiezii. Când veni cina și ea încă nu sosise, începu să se îngrijoreze.

Până la lăsarea serii era frenetic. Ce se întâmplase cu ea? Se hotărâse să se întoarcă la soțul ei? Îi mărturisise totul? Oare acum era dornică să spună totul agentei Judy Maddox, într-o cameră de interogatoriu, în clădirea federală din San Francisco?

Nu putea să stea locului în bucătărie sau întins în pat. Luă o lampă cu lumânare, traversă via și prin pădure merse în locul de parcare și așteptă acolo, ascultând motorul vechiului ei Subaru – sau zgomotul elicopterului FBI care ar anunța sfârșitul a tot.

Spirit îl auzi primul. Își ciuli urechile, încordat, apoi alergă pe drumul cu noroi, lătrând. Priest se ridică, ascuțindu-și auzul. Era Subarul. Fu cuprins de ușurare. Privi cum luminile se apropiau printre copaci. Avea un început de durere de cap. Nu mai avusese o durere de cap de ani de zile.

Melanie parcă la întâmplare, se dădu jos și trânti portiera.

— Te urăsc, îi spuse ea lui Priest. Te urăsc pentru că m-ai împins să fac asta.

— Am avut dreptate? spuse el. Michael face o listă pentru FBI?

— Du-te dracului!

Priest își dădu seama că greșise. Ar fi trebuit să fie înțelegător și empatic. Pentru o clipă permisese anxietății sale să îi întunece judecata. Acum va trebui s-o îmbuneze.

— Ți-am zis să faci asta pentru că te iubesc, nu înțelegi asta?

— Nu, nu înțeleg. Nu înțeleg nimic.

Ea își încrucișă brațele pe piept și se întoarse cu spatele privind spre întunecimea pădurii.

— Tot ce știu este că mă simt ca o prostituată.

Priest de-abia aștepta să știe ce aflase, dar se calmă.

— Unde ai fost? spuse el.

— M-am plimbat. M-am oprit să beau ceva.

El tăcu pentru un minut. Apoi spuse:

— O prostituată o face pentru bani – apoi cheltuie banii pe haine cretine și droguri. Ai făcut-o ca să îți salvezi copilul. Știu că te simți prost, dar tu nu ești rea. Ești bună.

În cele din urmă se întoarse spre el. Avea lacrimi în ochi.

— Nu e vorba doar că am făcut sex, spuse ea. E mai rău decât atât. Mi-a plăcut. Asta mă face să mă simt rușinată. Am avut orgasm. Chiar am avut. Am țipat.

Priest simți un fior de gelozie și se strădui să-l înăbușe. Avea să îl facă pe Michael Quercus să sufere pentru asta într-o zi. Dar acum trebuia să domolească lucrurile aici.

— E în regulă, murmură el. Serios, e în regulă. Înțeleg. Se întâmplă lucruri ciudate.

El își puse brațele în jurul ei și o îmbrățișă.

Ea se relaxă încet. El simțea cum tensiunea ei dispare puțin câte puțin.

— Nu te deranjează? spuse ea. Nu ești furios?

— Deloc, minți el, mângâindu-i părul lung. *Haide*, *haide*!

— Ai avut dreptate în legătură cu lista, spuse ea.

În sfârșit.

— Femeia aceea de la FBI l-a rugat pe Michael să determine cele mai bune locații pentru un cutremur, așa cum ți-ai imaginat.

Sigur că așa a făcut. *Sunt atât de deștept*.

Melanie continuă:

— El stătea la computer când am ajuns acolo, tocmai termina lista.

— Și ce s-a întâmplat?

— I-am făcut cina și tot așa.

Priest își imagină. Dacă Melanie se hotăra să fie seducătoare, era irezistibilă. Și ea era cea mai atrăgătoare atunci când voia ceva. Probabil a făcut o baie și și-a pus un halat, apoi s-a plimbat prin apartament mirosind a săpun și a flori, turnând vin sau pregătind o cafea, lăsând halatul să se deschidă din când în când, ca să îi arate câte puțin picioarele ei lungi și sânii moi. I-a pus întrebări lui Michael și i-a ascultat cu atenție răspunsurile, zâmbindu-i într-un fel care spunea *Te plac atât de mult*, *poți să faci ce vrei cu mine*.

— Când a sunat telefonul i-am spus să nu răspundă, apoi l-am scos din furcă. Dar nenorocita de femeie a venit oricum și, când Michael nu a răspuns la ușă, a deschis-o cu forța. Ce șoc a avut.

Priest se gândi că ea avea nevoie să-și ia toate astea de pe suflet, așa că nu o grăbi.

— Aproape că a murit de rușine.

— I-a dat lista?

— Nu atunci. Bănuiesc că era prea confuză să întrebe. Dar a sunat în dimineața asta, iar el i-a trimis-o prin fax.

— Și ai luat-o?

— Când era la duș, m-am dus la computerul lui și am scos altă copie.

Și unde dracului e?

Ea căută în buzunarul de la spate al jeanșilor ei, scoase o singură foaie de hârtie împăturită în patru și i-o dădu lui Priest.

Slavă Domnului.

El o despături și se uită la ea la lumina lămpii. Literele scrise și numerele nu însemnau nimic pentru el.

— Acestea sunt locurile pe care le-a indicat să le supravegheze?

— Da, vor supraveghea toate aceste locații, căutând un vibrator seismic, exact așa cum ai prezis.

Judy Maddox era isteață. Supravegherea FBI va face foarte dificil pentru el să opereze vibratorul seismic, mai ales dacă trebuia să încerce în mai multe locații, cum făcuse în Owens Valley.

Dar el era chiar și mai isteț decât Judy. Anticipase această mișcare a ei și se gândi la o soluție.

— Înțelegi cum a ales Michael aceste situri?

— Sigur. Sunt locurile în care tensiunea din falie este cea mai mare.

— Deci tu ai putea să faci același lucru.

— Am făcut-o deja. Și am ales aceleași locuri ca și el.

El împături hârtia și i-o dădu.

— Acum, ascultă cu mare atenție. Este important. Te poți uita din nou la date și alege *următoarele* cinci cele mai bune locații?

— Da.

— Și am putea declanșa un cutremur la una din ele?

— Probabil, spuse ea. Probabil nu este la fel de sigur, dar șansele sunt bune.

— Atunci asta vom face. Mâine vom arunca o privire la noile situri. Imediat după ce vorbesc cu domnul Honeymoon.

16.

La cinci dimineața, paznicul de la intrarea în locul Los Alamos căsca.

El deveni agitat când Melanie și Priest veniră în ’Cuda. Priest se dădu jos din mașină.

— Ce mai faci, amice? spuse el când veni spre poartă.

Paznicul ridică arma, luă o expresie dură și spuse:

— Cine sunteți și ce vreți?

Priest îl lovi în față foarte tare, strivindu-i nasul. Țâșni sânge. Paznicul strigă, punându-și mâinile pe față.

— Au! gemu Priest.

Îl durea pumnul. Trecuse multă vreme de când lovise pe cineva.

Instinctele sale preluară controlul. Îl lovi pe paznic în picioare. Acesta căzu pe spate și arma zbură prin aer. Priest îl lovi în coaste de trei sau patru ori, repede și tare, încercând să-i rupă oasele, apoi îl lovi în față și în cap. Bărbatul se ghemui, plângând de durere, neajutorat, de frică.

Priest se opri, gâfâind. Simți un val de entuziasm. Existase o vreme când el făcea astfel de lucruri în fiecare zi. Era atât de simplu să sperii oamenii când știai cum.

Îngenunche și luă arma de la cureaua bărbatului. Pentru asta venise.

Se uită la armă cu dezgust. Era o reproducere a revolverului cu țeavă lungă Remington de calibru .44, fabricat inițial în zilele Vestului Sălbatic. Era o armă prostească, nepractică, genul de armă deținut de colecționari, într-o vitrină căptușită cu fetru, în sufragerie. Nu era pentru împușcat oameni.

El o deschise. Era încărcată.

Doar asta conta pentru el. Se întoarse la mașină și se sui. Melanie era la volan. Era palidă și făcuse ochii mari, respira repede, de parcă tocmai luase cocaină. Priest bănui că ea nu fusese niciodată martora unei violențe serioase.

— O să se facă bine? spuse ea cu o voce incitată.

Priest se uită înapoi la paznic. Zăcea pe pământ, cu mâinile la față, legănându-se încet.

— Sigur că da, spuse Priest.

— Uau.

— Hai să mergem în Sacramento.

Melanie porni. După o vreme ea spuse:

— Chiar crezi că poți să îl faci pe tipul acesta Honeymoon să se răzgândească?

— Trebuie să asculte de rațiune, spuse Priest, părând mai încrezător decât era de fapt. Uite între ce are de ales. Numărul unu, un cutremur care va provoca daune de milioane de dolari. Sau numărul doi, o propunere sensibilă de a reduce poluarea. În plus, dacă alege numărul unu, peste două zile va avea de făcut aceeași alegere. Trebuie să accepte calea mai ușoară.

— Bănuiesc, spuse Melanie.

Ajunseră în Sacramento la câteva minute înainte de șapte dimineața. La ora asta era liniște în capitala statului. Câteva mașini și camioane se mișcau leneș pe bulevardele mari și goale. Melanie parcă aproape de clădirea Capitol. Priest își puse o șapcă de baseball și își băgă părul lung sub ea. Apoi își puse ochelari de soare.

— Așteaptă-mă aici, spuse el. S-ar putea să dureze câteva ore.

Priest merse în jurul cvartalului Capitol. Sperase să existe o parcare de suprafață, dar fu dezamăgit. Terenul din jur era numai grădină, cu arbori magnifici. Pe cealaltă parte a clădirii, o rampă ducea spre un garaj subteran. Ambele rampe erau monitorizate de paznici în cabine.

Priest se apropie de una dintre ușile mari, impunătoare. Clădirea era deschisă și la intrare nu era nicio verificare de securitate. El intră într-o sală mare cu o podea de mozaic.

Își scoase ochelarii de soare, care arătau suspect înăuntru, și urmă o scară până jos la subsol. Era o cafenea unde câțiva muncitori matinali își luau o doză de cafeină. Merse pe lângă ei, cu un aer de parcă aparținea locului și urmă un coridor despre care credea că trebuie să ducă în parcare. Când se apropie de capătul coridorului, se deschise o ușă și intră un om gras într-un pulover albastru. În spatele bărbatului, Priest văzu mașini.

Bingo.

Intră în garaj și privi în jur. Era aproape gol. Erau câteva mașini, un vehicul sport și o mașină de șerif parcate în spațiile marcate. Nu văzu pe nimeni.

Se strecură în spatele mașinii sport. Era un Dodge Durango. De acolo, privind prin geamurile mașinii, vedea intrarea în garaj

și ușa care ducea spre clădire. Alte mașini erau parcate de o parte și de cealaltă a Durango-ului care l-ar proteja de privirile noilor sosiți.

Se pregăti să aștepte. *Asta e ultima lor șansă. Încă mai este timp să negocieze și să evite o catastrofă. Dar dacă asta nu funcționează… bum.*

Al Honeymoon era un om dependent de muncă, se gândi Priest. Ar trebui să sosească devreme. Dar erau multe lucruri care puteau să meargă prost. Honeymoon își putea petrece ziua la reședința guvernatorului. Putea să fie bolnav. Poate că avea întâlniri în Washington, poate că era plecat în Europa, poate soția lui năștea.

Priest nu se gândi că ar avea o gardă de corp. Nu era un oficial ales, doar un angajat guvernamental. Ar avea un șofer? Priest nu avea nicio idee. Asta ar strica totul.

La fiecare câteva minute intra o mașină. Priest studia șoferii din ascunzătoarea lui. Nu trebui să aștepte mult. La șapte și jumătate un Lincoln Continental albastru-închis intră. La volan era un bărbat de culoare, cu cămașă albă și cravată. Era Honeymoon. Priest îl recunoscu din fotografiile din ziare.

Mașina opri într-un loc aproape de Durango. Priest își puse ochelarii de soare, traversă repede garajul, deschise ușa de la Lincoln și se strecură pe locul pasagerului, înainte ca Honeymoon să-și scoată centura de siguranță. Îi arătă arma.

— Ieși din garaj, îi spuse el.

Honeymoon se holbă la el.

— Tu cine dracului ești?

Ticălos arogant în costum dungat cu insignă în gulerul cămășii, eu pun nenorocitele de întrebări.

Priest armă revolverul.

— Eu sunt maniacul care o să-ți tragă un glonț în mațe dacă nu faci ce-ți spun. Acum condu.

— La dracu’, spuse Honeymoon. La dracu’.

Apoi porni mașina și ieși din garaj.

— Zâmbește amabil la paznic și mergi încet pe lângă el, spuse Priest. Dacă îi spui un cuvânt, îl omor.

Honeymoon nu răspunse. Încetini mașina când se apropie de cabina de pază. Pentru o clipă, Priest se gândi că va face ceva. Apoi îl văzu pe paznic, un bărbat de culoare, de vârstă mijlocie, cu păr alb. Priest spuse:

— Dacă vrei ca fratele ăsta să moară, fă ce ai de gând.

Honeymoon înjură în șoaptă și merse mai departe.

— Ia-o spre Capitol Mall, spre ieșirea din oraș, îi spuse Priest.

Honeymoon conduse în jurul clădirii Capitol și se îndreptă spre vest pe bulevardul lat care ducea spre râul Sacramento.

— Ce vrei? spuse el.

Nu părea că se teme – era mai mult nerăbdător.

Lui Priest i-ar fi plăcut să îl împuște. Acesta era nenorocitul care făcuse barajul posibil. El făcuse tot posibilul pentru a-i ruina viața lui Priest și nu îi părea rău deloc. Chiar nu îi păsa. Un glonț în burtă cu greu putea fi numit pedeapsă.

Controlându-și furia, Priest spuse:

— Vreau să salvez viețile oamenilor.

— Ești tipul de la Copiii Edenului, nu?

Priest nu răspunse. Honeymoon se holbă la el. Priest bănui că încerca să îi memoreze trăsăturile. *Deșteptul*.

— Fii dracului cu ochii la drum.

Honeymoon privi în față.

Ei traversară podul.

— Ia-o pe I-80 spre San Francisco, spuse Priest.

— Unde mergem?

— Tu nu mergi nicăieri.

Honeymoon intră pe autostradă.

— Condu pe banda lentă cu optzeci la oră. De ce dracului nu îmi dai ce cer?

Priest intenționase să rămână relaxat, dar calmul arogant al lui Honeymoon îl înfuriase.

— Chiar *vrei* un nenorocit de cutremur?

Honeymoon vorbi sec.

— Guvernatorul nu poate ceda șantajului, trebuie să știi asta.

— Tu poți rezolva problema asta, spuse Priest. Spune că plănuiai o anulare oricum.

— Nu ne-ar crede nimeni. Ar fi o sinucidere politică pentru guvernator.

— Pe dracu' ar fi. Puteți păcăli publicul. La ce folosesc manipulatorii?

— Eu sunt cel mai bun, dar nu pot face minuni. Este de profil prea înalt. Nu ar fi trebuit să-l aduci în poveste pe John Truth.

Priest spuse cu furie:

— Nimeni nu ne-a ascultat până când John Truth nu a intrat pe fir!

— Ei bine, oricare ar fi motivul, acum asta este o înfruntare publică, iar guvernatorul nu poate da înapoi. Dacă da, statul California ar fi deschis pentru șantaj oricărui idiot cu o pușcă de vânătoare în mână și un morcov în fund pentru cine știe ce cauză. Dar *tu* poți da înapoi.

Ticălosul încearcă să mă convingă să renunț!

— Ia-o pe prima ieșire și îndreaptă-te înapoi spre oraș.

Honeymoon semnaliză dreapta și continuă să vorbească:

— Nimeni nu știe cine sunteți sau unde să vă găsească. Dacă renunțați la toată chestia acum, puteți scăpa teferi. Nu s-a produs niciun rău. Dar dacă declanșați alt cutremur, toate agențiile de aplicare a legii din Statele Unite vor fi pe urmele voastre și nu vor renunța până când nu vă vor găsi. Nimeni nu se poate ascunde la nesfârșit.

Priest era înfuriat.

— Tu să nu mă ameninți pe mine! strigă el. Eu sunt cel cu nenorocitul de pistol!

— Nu am uitat asta. Încerc să fac în așa fel încât să ieșim amândoi din asta fără alte probleme.

Honeymoon preluase cumva controlul asupra conversației. Lui Priest îi era greață de frustrare.

— Ascultă la mine, spuse el. Există o singură soluție ca asta să se termine. Fă un anunț, azi. Nu se mai construiesc centrale electrice în California.

— Nu pot să fac asta.

— Trage pe dreapta.

— Suntem pe autostradă.

— Trage dracului pe dreapta!

Honeymoon încetini mașina și opri pe marginea drumului.

Tentația de a-l împușca era puternică, dar Priest îi rezistă.

— Dă-te jos din mașină.

Honeymoon semnaliză de oprire și se dădu jos.

Priest trecu la volan.

— Ai timp până la miezul nopții să iei decizia corectă, spuse el și plecă.

Îl văzu în oglinda retrovizoare pe Honeymoon cum încerca să oprească o mașină în trecere. Trecu pe lângă el. Încercă din nou. Nu oprea nimeni.

Priest simți puțină satisfacție, văzându-l pe omul cel important, în costumul lui scump și pantofi lucioși, pe marginea drumului, încercând să oprească o mașină și asta îl ajuta să-și aline bănuiala, din ce în ce mai supărătoare, că Honeymoon cumva ieșise învingător din această întâlnire, chiar dacă Priest ținuse pistolul.

Honeymoon renunțase să mai facă semn mașinilor și începu să meargă pe jos.

Priest zâmbi și conduse mai departe în oraș.

Melanie aștepta acolo unde o lăsase. El parcă Lincolnul, lăsând cheile înăuntru și se sui în ’Cuda.

— Ce s-a întâmplat? spuse Melanie.

Priest clătină din cap cu dezgust.

— Nimic, spuse el furios. A fost o pierdere de vreme. Hai să mergem.

Ea porni mașina și plecară.

•

Priest respinse prima locație în care îl duse Melanie.

Era un oraș mic, la malul mării, la optzeci de kilometri de San Francisco. Parcară sus pe faleză, unde o briză puternică legăna bătrâna ’Cuda pe arcurile ei obosite. Priest coborî geamul să miroasă marea. I-ar fi plăcut să își scoată cizmele și să se plimbe în picioarele goale pe plajă, să simtă nisipul umed între degete, dar nu avea timp.

Locul era foarte expus. Camionul ar fi arătat prea neobișnuit aici. Era la o distanță lungă de autostradă, așa că nu aveau cum să fugă repede. Cel mai important, aici nu era nimic de valoare care să merite distrus – doar câteva case adunate în jurul unui port.

— Uneori un cutremur provoacă foarte mari daune la mulți kilometri de epicentrul său, spuse Melanie.

— Dar nu poți fi sigură de asta, spuse Priest.

— Adevărat. Nu poți fi sigur de nimic.

— Oricum, cea mai bună modalitate de a demola un zgârie-nori este să ai un cutremur sub el, am dreptate?

— Da, în afara altor condiții.

Conduseră spre sud printre dealurile verzi din comitatul Marin și peste podul Golden Gate. A doua locație a lui Melanie era în inima orașului. Urmară Route 1 prin Presidio și parcul Golden

Gate și au oprit nu departe de campusul universității Cal State din San Francisco.

— Aici e mai bine, spuse Priest imediat. În jurul lui erau case și birouri, magazine și restaurante.

— Un cutremur cu epicentrul aici ar provoca mari pagube în port, spuse Melanie.

— Cum așa? E la kilometri distanță.

— Este un teren recuperat. Straturile sedimentare de dedesubt sunt saturate de apă. Asta amplifică mișcarea. În timp ce terenul de aici e probabil solid. Și aceste clădiri par solide. Majoritatea clădirilor vor supraviețui unui cutremur. Cele care cad sunt făcute cu tencuială neranforsată – de obicei case pentru cei cu venituri mici – sau structuri cu cadre de beton fără consolidare.

Priest se decise că toate astea erau doar șicane. Ea era doar emoționată. *Un cutremur este un nenorocit de cutremur*, *pentru numele lui Dumnezeu*. *Nimeni nu știe ce-o să cadă*. *Nu-mi pasă*, *atâta vreme cât ceva cade*.

— Hai să mergem în alt loc, spuse el.

Melanie îl direcționă spre sud pe autostrada 280.

— Chiar aici unde falia San Andreas traversează Route 101, e un mic oraș numit Felicitas, spuse ea.

Conduseră pentru douăzeci de minute. Aproape că trecură pe lângă rampa de ieșire spre Felicitas.

— Aici, aici! strigă Melanie. N-ai văzut semnul?

Priest viră de volan spre dreapta și intră pe rampă.

— Nu mă uitam, spuse el.

Ieșirea ducea spre un punct de belvedere spre oraș. Priest opri mașina și se dădu jos. Felicitas se întindea în fața lui ca o poză. Main Street se derula de la stânga la dreapta de-a lungul câmpului său vizual, mărginită de magazine și birouri joase și câteva mașini parcate în pantă în fața clădirilor. Era o biserică mică de lemn, cu o clopotniță. De la nord la sud din strada principală era un șir ordonat de străzi mărginite de copaci. Toate casele aveau un etaj. La fiecare capăt al orașului, strada devenea un drum de țară pre-autostradă și dispărea printre câmpuri. Peisajul de la nordul orașului era împărțit de un râu sinuos ca o crăpătură zimțată într-un geam. În depărtare se vedea o cale ferată dreaptă de la est la vest. În spatele lui

Priest, autostrada mergea de-a lungul unui viaduct pe arcuri înalte de beton.

În jos, pe deal, era un grup de șase conducte uriașe, albastru-deschis. Treceau pe sub autostradă, dincolo de oraș la vest și dispăreau la orizont, arătând ca un xilofon infinit.

— Ce dracului e asta? spuse Priest.

Melanie se gândi pentru o clipă.

— Cred că trebuie să fie o conductă de gaz.

Priest scoase un oftat lung de satisfacție.

— Locul acesta este perfect, spuse el.

•

În acea zi mai făcură o oprire.

După cutremur, Priest va trebui să ascundă vibratorul seismic. Singura lui amenințare era cea cu provocarea mai multor cutremure. El trebuia să-i facă pe Honeymoon și pe guvernatorul Robson să creadă că avea puterea să facă asta iar și iar până cedau. Așa că era esențial să păstreze camionul ascuns.

Avea să devină din ce în ce mai greu să conducă vibratorul pe drumurile deschise, așa că trebuia să îl ascundă undeva unde să poată, la nevoie, să declanșeze un al treilea cutremur fără să conducă prea departe.

Melanie îl orientă spre Third Street, care mergea paralel cu malul portului natural uriaș care era San Francisco Bay. Între Third și mal era un cartier industrial dărăpănat. Se vedeau șine de cale ferată dezafectate pe străzile desfundate, fabrici ruginite, decrepite, depozite goale cu ferestre sparte și curți abandonate pline de paleți, cauciucuri și mașini zdrobite.

— Ăsta e bun, spuse Priest. Se află doar la jumătate de oră de Felicitas și este genul de cartier unde nimeni nu este prea interesat de vecinii săi.

Panourile agenților imobiliari erau lipite optimist pe unele clădiri. Melanie, pozând drept secretara lui Priest, sună la numărul de pe unul dintre panouri și întrebă dacă aveau un depozit de închiriat, foarte ieftin, cam de șapte sute de metri pătrați.

Un vânzător tânăr și entuziasmat veni să îi vadă o oră mai târziu. Le arătă o clădire în ruină din cărămidă, cu găuri în acoperișul corodat. Era un afiș rupt pe ușă, de pe care Melanie citi cu voce tare: „Perpetua Diaries”. Avea suficient loc pentru a parca vibratorul seismic. Clădirea avea și o baie funcțională, un

mic birou cu o plită și un televizor Zenith vechi și mare, lăsat de fostul chiriaș.

Priest îi spuse vânzătorului că avea nevoie de un loc în care să depoziteze butoaie cu vin timp de aproximativ o lună. Bărbatului nu îi păsa câtuși de puțin ce voia Priest să facă cu spațiul. Era încântat că putea să închirieze o proprietate aproape fără valoare. El promise ca până în ziua următoare să pornească curentul și apa. Priest îi plăti în avans chiria pe patru săptămâni cu bani gheață, din rezerva secretă pe care o ținea în chitara lui veche.

Părea că era ziua norocoasă a vânzătorului. El îi înmână lui Melanie cheile, își strânseră mâinile și se grăbi să plece până Priest apuca să se răzgândească.

Priest și Melanie se întoarseră înapoi în valea Silver River.

•

Joi-seară, Judy Maddox făcea baie. Stătea în apă și își amintea cutremurul Santa Rosa care o speriase atât de tare când era în clasa întâi. Își amintea totul atât de bine de parcă se întâmplase ieri. Nimic nu putea fi mai înspăimântător decât să descopere că pământul de sub picioarele ei nu era de neclintit, ci mișcător și instabil. Uneori, avea viziuni de coșmar cu multe accidente de mașini, poduri care se prăbușeau, clădiri care cădeau, incendii și inundații – dar nimic din toate astea nu erau la fel de groaznice pentru ea ca amintirea propriei sale senzații de groază la vârsta de șase ani.

Își spălă părul și alungă amintirea din minte. Apoi își făcu bagajul și se întoarse la clubul ofițerilor la zece seara.

Postul de comandă era liniștit, dar atmosfera părea încordată. Încă nu știa nimeni cu siguranță dacă gruparea Copiii Edenului puteau provoca un cutremur. Dar de vreme ce Ricky Granger îl răpise pe Al Honeymoon și-l amenințase cu arma în garajul clădirii Capitol și-l abandonase pe I-80, toată lumea era sigură că teroriștii vorbeau foarte serios.

Acum peste o sută de oameni se aflau în vechea sală de bal. Comandantul operațiunii fusese desemnat Stuart Cleever, care zburase marți-seară din Washington. În ciuda ordinelor lui Honeymoon, nu se putea ca Biroul să lase un simplu agent să preia tot controlul asupra unei operațiuni atât de mari. Judy nu voia controlul total și nu se opusese. Cu toate astea, ea se

asigurase că nici Brian Kincaid și nici Marvin Hayes nu erau implicați direct.

Lui Judy i se atribuise funcția de coordonator de operațiuni investigative, care îi asigura întregul control de care avea nevoie. Alături de ea era Charlie Marsh, coordonatorul operațiunilor de urgență, care comanda echipa SWAT care aștepta în camera alăturată. Charlie era un bărbat cam de patruzeci și cinci de ani, cu o tunsoare scurtă, căruntă. Fusese în armată, era pasionat de fitness și colecționa arme, nu era genul de bărbat care îi plăcea lui Judy de obicei, dar era direct și de încredere și putea să lucreze cu el.

Între masa coordonatorilor și masa echipei de investigații erau Michael Quercus și tinerii săi seismologi, care stăteau în fața ecranelor, urmărind semne de activitate seismică. Michael se dusese acasă pentru câteva ore, la fel ca Judy. Revenise îmbrăcat cu pantaloni curați, kaki și o cămașă polo neagră, purtând o geantă sport, gata de lucru.

Ei vorbiseră în timpul zilei despre aspectele practice, în timp ce el își instala echipamentul și își prezenta ajutoarele. La început fuseseră stânjeniți unul față de altul, dar Judy își dădu seama că el depășea repede sentimentele de furie și vinovăție cu privire la incidentul de marți. Ea simți că ar trebui să fie mai relaxată în privința asta pentru o zi sau două, dar era prea ocupată. Așa că toată întâmplarea îi rămase undeva în minte și își dădu seama că îi plăcea să îl aibă pe Michael prin preajmă.

Încerca să se gândească la o scuză să vorbească cu el, când îi sună telefonul de pe birou. Ea ridică receptorul.

— Judy Maddox.

Operatorul spuse:

— Ai un apel de la Ricky Granger.

— Urmărește-l! se răsti ea.

Operatorului i-ar fi luat numai câteva secunde să contacteze centrul de securitate al Pacific Bell, deschis nonstop. Ea făcu semn spre Cleever și Marsh, indicând că ar trebui să asculte.

— S-a făcut, spuse operatorul. Să fac legătura sau să îl las să aștepte?

— Fă legătura. Înregistrează apelul.

Se auzi un clicăit.

— Judy Maddox la telefon.

O voce masculină spuse:

— Ești isteață, agent Maddox. Dar ești suficient de isteață cât să-l faci pe guvernator să asculte de vocea rațiunii?

El părea supărat, frustrat. Judy își imagină un bărbat cam de cincizeci de ani, slab, prost îmbrăcat, dar obișnuit să fie ascultat. Își pierdea controlul și se simțea răzbunător, speculă ea.

Ea spuse:

— Vorbesc cu Ricky Granger?

— Știi cu cine vorbești. De ce mă forțezi să provoc alt cutremur?

— *Te forțez*? Te minți singur că toate astea sunt vina *altcuiva*?

Asta părea să îl facă și mai furios.

— Nu eu sunt cel care folosește din ce în ce mai multă energie electrică în fiecare an, spuse el. Nu mai vreau centrale electrice. Nu folosesc electricitate.

— Nu? *Serios*? Și cu ce îți este alimentat telefonul – *abur*?

Un cult care nu folosește electricitate. *Acesta este un indiciu*.

În timp ce ea îl șicana, încerca să își dea seama ce însemna asta. *Dar unde sunt*?

— Nu te pune cu mine, Judy. Tu ești cea care a dat de necaz.

Lângă ea sună telefonul lui Charlie. El îl luă și scrise cu litere mari pe caietul de notițe:

— Telefon public – Oakland I-980 *&* I-580 Texaco.

— Toți am dat de necaz, Ricky, spuse ea pe o voce mai rezonabilă.

Charlie se duse la harta de pe perete. Îl auzi spunând cuvintele „blocaje rutiere”.

— Ți s-a schimbat vocea, spuse Granger bănuitor. Ce s-a întâmplat?

Judy se simți depășită. Ea nu avea un antrenament special în abilități de negociere. Tot ce știa era că trebuia să-l țină la telefon.

— M-am gândit brusc la ce catastrofă ar fi dacă tu și cu mine nu reușim să ajungem la un fel de acord, spuse ea.

Ea îl auzi pe Charlie care dădea ordine urgente în șoaptă:

— Sună la poliția din Oakland, la biroul șerifului din comitatul Alameda și la patrula de autostradă California.

— Mă duci cu vorba, spuse Granger. Ai urmărit acest apel deja? Uau, ce repede a fost. Încerci să mă ții la telefon în timp ce echipa ta SWAT vine după mine! Las-o baltă! Am o sută cincizeci de feluri de a pleca de aici.

— Dar ai o singură cale de ieșire din toată povestea asta încurcată.

— E trecut de miezul nopții, spuse el. Ți s-a dus timpul. Voi provoca alt cutremur și nu ai ce să faci ca să mă oprești.

El închise și Judy trânti telefonul.

— Hai să mergem, Charlie!

Ea smulse portretul E-fit al lui Granger de pe panoul cu suspecți și fugi afară. Elicopterul îi aștepta pe terenul de paradă, cu motoarele pornite. Ea sări în aparatul de zbor, cu Charlie în urma ei.

Când decolară, își puse căștile și îi făcu semn să facă și ea la fel.

— Cred că va dura douăzeci de minute să monteze blocajele rutiere, spuse el. Presupunând că merge cu nouăzeci la oră, ca să evite să fie oprit pentru viteză, ar putea să fie la treizeci de kilometri distanță până când suntem gata. Așa că am comandat ca autostrăzile principale să fie închise pe o rază de patruzeci de kilometri.

— Dar alte drumuri?

— Trebuie să sperăm că are mult de condus. Dacă iese de pe autostradă, îl pierdem. Aceasta este una dintre cele mai aglomerate rețele de drumuri din California. N-ai putea s-o închizi complet nici dacă ai avea armata SUA în spate.

•

Virând pe I-80, Priest auzi zgomotul unui elicopter și îl văzu trecând pe deasupra, venind din San Francisco, peste golf, spre Oakland.

— Rahat, spuse el. Doar nu sunt după noi, nu?

— Ți-am spus, zise Melanie. Pot să urmărească apelurile telefonice instantaneu.

— Dar ce o să facă? Nici nu știu în ce direcție ne îndreptăm după ce am plecat de la benzinărie!

— Cred că ar închide autostrăzile.

— Care? 9-80, 8-80, 5-80? La nord sau la sud?

— Poate că toate. Știi cum sunt polițiștii, ei fac ce vor.

— Rahat.

Priest apăsă accelerația.

— Să nu fii oprit pentru depășire de viteză.

— Bine, bine!

El încetini din nou.

— Nu putem să ieșim de pe autostradă?

El clătină din cap.

— Nu există alt traseu spre casă. Sunt drumuri lăturalnice, dar nu traversează apa. Tot ce putem să facem este să ne adăpostim în Berkeley. Să parcăm undeva și să dormim în mașină. Dar nu avem timp, trebuie să ajungem acasă, să luăm vibratorul seismic. Nu avem altă opțiune decât să-i dăm bătaie.

Traficul se reduse când lăsară în urmă Oakland și Berkley. Priest privi în întunericul din față, atent la luminile intermitente. Era ușurat că ajunse la podul Carquinez. Odată ce trecură apa, puteau folosi drumuri de țară. Le-ar putea lua jumătate de noapte să ajungă acasă, dar ar fi în afara pericolului.

El se apropie încet de stația de taxare, scanând semne de activitate ale poliției. Era deschisă numai o cabină, dar asta nu era surprinzător după miezul nopții. Nicio lumină albastră, fără mașini de poliție, fără polițiști. El opri și căută monede în buzunarul de la jeanși.

Când ridică privirea, văzu un ofițer de patrulă de autostradă.

Inima lui Priest păru să se oprească.

Polițistul era în cabină, în spatele vânzătorului și se uita la Priest cu o expresie surprinsă.

Vânzătorul luă banii lui Priest, dar nu porni lumina verde.

Ofițerul ieși repede din cabină.

— Rahat! Ce facem acum? spuse Melanie.

— Încearcă să rămâi calmă, spuse Priest.

În mașina parcată mai era un polițist care aștepta. El se dădu jos când îl văzu pe Priest oprind. Și el purta o vestă antiglonț. Primul ofițer ieși din cabină.

Priest deschise torpedoul și scoase revolverul pe care îl furase în acea dimineață din Los Alamos.

Apoi se dădu jos din mașină.

•

Judy ajunse doar în câteva minute la benzinăria Texaco de unde fusese dat telefonul. Poliția din Oakland se mișcase repede. În parcare erau patru mașini de poliție cu girofarurile aprinse, așezate astfel încât farurile să lumineze un loc liber, în formă pătrată. Elicopterul ateriză.

Judy sări. Un ofițer de poliție o întâmpină.

— Duceți-mă la telefon, spuse ea.

El o conduse înăuntru. Telefonul public era într-un colț, lângă toaletă. În spatele tejghelei erau doi angajați, o femeie de culoare, de vârstă mijlocie și un bărbat alb, tânăr, cu un cercel. Păreau speriați. Judy îl întrebă pe sergent:

— I-ați chestionat?

— Nu, spuse el. Le-am spus doar că este o percheziție de rutină.

Ar trebui să fie proști să creadă asta, se gândi Judy, cu patru mașini de poliție și un elicopter FBI afară. Ea se prezentă și spuse:

— Ați observat pe cineva folosind telefonul – ea se uită la ceas – cu cincisprezece minute în urmă?

Femeia spuse:

— Mulți oameni folosesc telefonul.

Judy simți imediat că ei nu-i plăceau polițiștii.

Se uită la tânăr.

— Mă refer la un bărbat alb, înalt, cam la cincizeci de ani.

— Era un tip asemănător, răspunse el.

Se întoarse spre femeie.

— Nu l-ai observat? Arăta cam ca un hipiot bătrân.

— Nu l-am văzut, răspunse ea încăpățânată.

Judy scoase portretul E-fit.

— Ar putea fi el?

Tânărul privi cu îndoială.

— Nu avea ochelari. Și avea părul foarte lung. De aceea am crezut că trebuie să fie un hipiot.

Se uită mai îndeaproape.

— Dar ar putea fi el, totuși.

Femeia se uită cu atenție la poză.

— Îmi amintesc acum, spuse ea. Cred că el este. Un tip slab, cu o cămașă albastră de jeanși.

— Este de mare ajutor, spuse Judy cu recunoștință. Acum, întrebarea următoarea este foarte importantă. Ce fel de mașină conducea?

— Nu m-am uitat, spuse bărbatul. Știi câte mașini vin pe aici în fiecare zi? Și acum e întuneric.

Judy se uită la femeie, care clătină încet din cap.

— Dragă, întrebi persoana greșită – nu știu diferența dintre un Ford și un Cadillac.

Judy nu-și putea ascunde dezamăgirea.

— La dracu’, spuse ea. Vă mulțumesc oricum.

Ea ieși afară.

— Alți martori? întrebă ea sergentul.

— Nu. S-ar putea să mai fi fost și alți clienți aici în același timp, dar au plecat demult. Numai ei doi lucrează aici.

Charlie Marsh veni grăbit cu un telefon mobil la ureche.

— Granger a fost văzut, îi spuse el lui Judy. Doi polițiști de patrulă de autostradă l-au oprit la ghișeul de plată pe podul Carquinez.

— Incredibil! spuse Judy.

Apoi ceva de pe chipul lui Charlie o făcu să-și dea seama că vestea nu putea să fie bună.

— Îl avem în custodie?

— Nu, spuse Charlie. I-a împușcat. Purtau veste, dar i-a împușcat pe amândoi în cap. A scăpat.

— Se știe ce mașină conducea?

— Nu. Vânzătorul din cabină nu a observat.

Judy nu-și putea abține disperarea din voce.

— Deci a scăpat pur și simplu?

— Da.

— Și cei doi polițiști de patrulă de pe autostradă?

— Ambii morți.

Sergentul păli.

— Dumnezeu să-i odihnească, șopti el.

Judy se întoarse, dezgustată.

— Și Dumnezeu să ne ajute să îl prindem pe Ricky Granger, spuse ea. Înainte să mai omoare pe cineva.

17.

Oaktree făcuse o treabă grozavă făcând vibratorul seismic să arate ca un carusel de carnaval.

Panourile viu-colorate cu roșu și galben ale Gurii de Dragon ascundeau complet placa masivă de oțel, motorul mare de vibrații și complexul de rezervoare și valve care controlau mașinăria. În timp ce Priest conducea de-a lungul statului în după-amiaza de vineri, de la poalele Sierra Nevada prin valea Sacramento până pe coastă, alți șoferi zâmbeau și claxonau

prietenos, iar copiii făceau cu mâna pe geam de pe banchetele din spate ale mașinilor de familie.

Patrula de autostradă îl ignoră.

Priest conducea camionul cu Melanie lângă el. Star și Oaktree îl urmau în vechea ’Cuda. Ajunseră în Felicitas la începutul serii. Fanta seismică avea să se deschidă la câteva minute după ora șapte seara. Era un timp bun: Priest avea zorii la dispoziție să scape. În plus, FBI-ul și poliția erau deja alertați de optsprezece ore – ar trebui să obosească, să aibă reacții lente. Ar putea deja să înceapă să creadă că nu va fi niciun cutremur.

El ieși de pe autostradă și opri camionul. La capătul rampei de ieșire era o benzinărie și un restaurant Big Ribs unde mai multe familii luau cina. Copiii se uitau prin geam la caruselul de carnaval. Lângă restaurant era un câmp cu cinci sau șase cai care pășteau, apoi o clădire joasă de sticlă. Drumul care ducea de acolo în oraș era mărginit de case, iar Priest putu să vadă o școală și o mică clădire de lemn care arăta ca o capelă baptistă.

— Linia faliei trece chiar de-a lungul Main Street, spuse Melanie.

— Cum îți dai seama?

— Uită-te la copacii de pe trotuar.

Era o linie de pini maturi pe partea îndepărtată a străzii.

— Copacii din capătul vestic sunt cam la un metru și jumătate în spate decât cei dinspre est.

Priest văzu și el că linia era întreruptă la jumătatea străzii. La vest de ruptură, copacii creșteau în mijlocul trotuarului în loc de margine.

Priest porni radioul camionului. Emisiunea lui John Truth tocmai începea.

— Perfect, spuse el.

Crainicul spuse:

Ieri un asistent de top al guvernatorului Mike Robson a fost răpit într-un incident bizar. Răpitorul l-a acostat pe secretarul de cabinet Al Honeymoon în garajul clădirii Capitol, forțându-l să plece cu mașina din oraș, apoi l-a abandonat pe I-80.

— Ai observat că nu menționează Copiii Edenului? spuse Priest. Ei știu că eu am fost acela în Sacramento. Dar încearcă să dea impresia că nu a avut nicio legătură cu noi. Cred că astfel previn panica. Își pierd vremea. În douăzeci de minute o să fie cea mai mare panică vreodată din California.

— Bine! spuse Melanie.

Era încordată dar entuziasmată, cu fața roșie și ochii strălucind de speranță și teamă.

În schimb, Priest, în secret, era plin de îndoieli. *Oare de data asta o să meargă*?

E un singur mod prin care să aflăm.

El băgă camionul în viteză și coborî de pe deal.

Drumul de legătură ocolea și se lega de drumul vechi de țară care ducea în oraș dinspre est. Priest intră pe Main Street. Chiar pe linia faliei era o cafenea. Priest trase în parcarea din față. ’Cuda opri în spatele camionului.

— Du-te și cumpără niște gogoși, îi spuse lui Melanie. Poartă-te normal.

Ea sări din mașină și traversă spre cafenea.

Priest activă frâna de mână și porni comutatorul care cobora ciocanul vibratorului seismic pe pământ.

Un polițist în uniformă ieși din cafenea.

— Rahat, spuse Priest.

Polițistul avea o pungă de hârtie și mergea alert prin parcare. Priest bănuia că se oprise să ia cafea pentru el și partenerul său. Dar era o mașină de patrulă? Priest privi în jur și văzu plafonul albastru cu alb al unei mașini care era în mare parte acoperită de o dubă. El nu o observase când intrase. Se înjură singur pentru că nu fusese atent.

Dar era prea târziu pentru regrete. Polițistul văzu camionul, schimbă direcția și veni la fereastra lui Priest.

— Bună ziua, ce mai faceți? spuse polițistul pe un ton prietenos. Era un băiat înalt, slab, avea puțin peste douăzeci de ani, blond cu păr scurt.

— Sunt bine, spuse Priest. *Polițiștii de provincie se poartă de parcă sunt vecinii tuturor*. Dumneata?

— Știți că nu puteți opera echipamentul acesta fără un permis, nu?

— E la fel peste tot, îi spuse Priest. Dar vrem să ne instalăm în Pismo Beach. Ne-am oprit doar pentru cafea, la fel ca dumneata.

— Bine. O zi bună.

— Asemenea.

Polițistul plecă, iar Priest clătină din cap de uimire. *Dacă ți-ai da seama cine sunt*, *amice*, *te-ai îneca cu gogoașa cu glazură de ciocolată*.

El se uită prin geamul din spate și verifică indicatoarele mecanismului de vibrație. Totul era verde.

Melanie reapăru.

— Du-te în mașină cu ceilalți, îi spuse Priest. Vin și eu imediat.

El setă aparatul să vibreze la un semnal de la telecomandă, apoi sări afară, lăsând motorul pornit.

Melanie și Star ocupau bancheta din spate a ’Cudei, stând cât de departe posibil una de alta: erau politicoase, dar nu își puteau ascunde ostilitatea reciprocă. Oaktree era la volan. Priest sări pe scaunul pasagerului din față.

— Condu înapoi pe deal, unde am oprit înainte, spuse el.

Oaktree plecă.

Priest porni radioul și dădu pe John Truth.

„Vineri-seară, șapte și douăzeci și cinci de minute, și amenințarea unui cutremur din partea grupului terorist Copiii Edenului nu s-a materializat, slavă cerului. Care este cel mai înspăimântător lucru care ți s-a întâmplat vreodată? Sună acum la John Truth și spune-ne. Ar putea fi ceva prostesc, precum un șoarece în frigider, sau poate că ai fost victima unui jaf. Împărtășește gândurile cu lumea, în seara asta la *John Truth Live*”.

Priest se întoarse spre Melanie.

— Sună-l de pe telefonul mobil.

— Dacă urmăresc apelul?

— Este o stație radio, nu nenorocitul de FBI, ei nu pot să urmărească apelurile. Dă-i bătaie.

— Bine.

Melanie tastă numărul pe care John Truth îl repeta la radio.

— E ocupat.

— Continuă să încerci.

— Telefonul acesta are reapelare automată.

Oaktree opri mașina în vârful dealului și priviră spre oraș. Priest scană anxios parcarea din fața cafenelei. Polițiștii erau încă acolo. El nu voia să pornească vibratorul în timp ce aceștia erau atât de aproape – unul dintre polițiști ar putea avea prezența de spirit să sară în cabină și să oprească motorul.

— Nenorociții de polițiști! mormăi el. De ce nu se duc să prindă niște criminali?

— Nu spune asta – ar putea să vină după noi, glumi Oaktree.

— Nu suntem criminali, spuse Star cu fermitate. Încercăm să ne salvăm țara.

— Chiar așa, spuse Priest cu un zâmbet, și lovi aerul.

— Vorbesc serios, spuse ea. Peste o sută de ani, când oamenii vor privi în urmă, vor spune că noi am fost cei raționali, iar guvernul a fost nebun pentru că a lăsat America să fie distrusă de poluare. Ca dezertorii din Primul Război Mondial – au fost urâți atunci, dar acum toată lumea spune despre cei care au fugit că au fost singurii întregi la minte.

— Este adevărat, spuse Oaktree.

Mașina de poliție plecă de la cafenea.

— Am prins! spuse Melanie. Am prins la… Alo? Da, aștept pentru John Truth… El spune să oprim radioul…

Priest opri radioul mașinii.

— Vreau să vorbesc despre cutremur.

Melanie continuă, răspunzând la întrebări.

— Sunt… Melinda. O! Nu mai e. La dracu', aproape că i-am spus numele meu!

— N-ar conta, trebuie să fie un milion de Melanii, spuse Priest. Dă-mi telefonul.

Ea i-l dădu, iar Priest îl puse la ureche. Auzi o reclamă pentru o reprezentanță Lexus din San Jose. Părea că postul punea emisiunea la dispoziția oamenilor care așteptau pe fir. Privi cum mașina de poliție urca peste deal, spre el. Trecu de camion, intră pe autostradă și dispăru.

Brusc el auzi:

— Și Melinda vrea să vorbească despre amenințarea cutremurului. Bună, Melinda, ești la *John Truth Live*?

— Bună, John, nu e Melinda, suntem Copiii Edenului, spuse Priest.

Urmă o pauză. Când Truth vorbi din nou, vocea lui preluase tonul prevestitor pe care îl folosea pentru anunțuri de mare gravitate.

— Amice, ai face bine să nu glumești, pentru că, dacă da, vei ajunge la închisoare, știi asta?

— Bănuiesc că aș putea să ajung la închisoare dacă *nu* glumesc, spuse Priest.

Truth nu râse.

— De ce mă suni pe mine?

— Vrem doar să ne asigurăm, de data asta, că toată lumea știe că noi am declanșat cutremurul.

— Când se va întâmpla?

— În următoarele câteva minute.

— Unde?

— Nu pot să-ți spun asta, pentru că FBI-ul ar putea să capete un avans în drum spre noi, dar îți voi spune ceva ce nimeni nu ar putea să ghicească. Va avea loc exact pe Route 101.

•

Raja Khan sări pe o masă în mijlocul postului de comandă.

— Toată lumea, liniște și ascultați! strigă el.

Auziră cu toții frica din vocea lui și în cameră se așternu tăcerea.

— Un tip care pretinde că este de la grupul Copiii Edenului vorbește la *John Truth Live*.

Izbucniră zgomote când toată lumea punea întrebări. Judy se ridică.

— Liniște, toată lumea! strigă ea. Raja, ce a spus?

Carl Theobald, care stătea cu urechea lipită de difuzorul unui radio portabil, răspunse la întrebarea ei.

— Tocmai a spus că următorul cutremur va avea loc pe Route 101 în câteva minute.

— Bravo, Carl! Dă volumul mai tare!

Judy se întoarse.

— Michael – se potrivește cu vreuna din locațiile pe care le avem sub supraveghere?

— Nu, spuse el. Rahat, am ghicit greșit!

— Atunci ghicește din nou! Încearcă să îți dai seama unde ar putea fi oamenii ăștia!

— Bine, spuse el. Nu mai țipa.

El se așeză la computerul său și puse mâna pe mouse.

La radioul lui Carl Theobald o voce spuse:

— Urmează acum.

Pe computerul lui Michael se auzi o alarmă.

— Ce e asta? E un cutremur? spuse Judy.

Michael apăsă mouse-ul.

— Așteaptă, tocmai apare pe ecran... Nu, nu este un cutremur. Este un vibrator seismic.

Judy privi peste umărul lui. Pe ecran văzu un model identic cu cel pe care i-l arătase el duminică.

— Unde este? spuse ea. Dă-mi o locație!

— Lucrez la asta! se răsti el înapoi. Dacă țipi la mine computerul nu va triangula mai repede.

Cum putea să fie atât de al naibii de sensibil într-un moment ca acesta?

— De ce nu e niciun cutremur? Poate metoda lor nu merge!

— În Owens Valley nu a mers prima oară.

— N-am știut asta.

— Bun, iată coordonatele.

Judy și Charlie Map se duseră la harta de pe perete. Michael dictă coordonatele.

— Aici! spuse Judy triumfătoare. Chiar pe Route 101, la sud de San Francisco. Un oraș numit Felicitas. Carl, sună la poliția locală. Raja, notifică patrula de autostradă. Charlie, vin cu tine în elicopter.

— Nu este extrem de precis, avertiză Michael. Vibratorul poate fi oriunde pe o rază de un kilometru de coordonate.

— Cum putem să obținem ceva mai precis?

— Dacă mă uit la peisaj, pot să văd linia faliei.

— Vii în elicopter. Ia o vestă antiglonț. Hai să mergem!

•

— Nu funcționează! spuse Priest, încercând să-și controleze starea de neliniște.

— N-a mers nici prima oară în Owens Valley, mai ții minte? spuse Melanie.

Ea părea exasperată.

— A trebuit să mutăm camionul și să încercăm din nou.

— Rahat, sper că avem timp, spuse Priest. Condu, Oaktree! Înapoi la camion!

Oaktree băgă mașina veche în viteză și coborî dealul.

Priest se întoarse și strigă la Melanie peste zgomotul motorului.

— Unde crezi că ar trebui să-l mutăm?

— E o stradă lăturalnică aproape, vizavi de cafenea – mergi acolo cam trei sute șaizeci de metri. Pe acolo trece linia faliei.

— Bine.

Oaktree opri mașina în fața cafenelei. Priest sări afară. O femeie de vârstă mijlocie stătea în fața lui.

— Ai auzit zgomotul acela? spuse ea. Părea că vine din camionul tău. Era asurzitor!

— Dă-te din calea mea sau îți sparg dracului capul, spuse Priest.

El sări în camion. Ridică placa, băgă în viteză și plecă. O luă pe stradă, în fața unei mașini mari, vechi, de familie. Mașina opri brusc și șoferul claxonă indignat. Priest se îndreptă spre strada lăturalnică.

El conduse aproape patru sute de metri și opri în fața unei case frumoase, cu un etaj și grădină cu gard. Un câine mic și alb lătra agitat la el prin gard. Lucrând cu o grabă ferventă, el coborî placa vibratorului și verifică din nou cadranele. O setă pentru operare de la distanță, sări afară și se sui înapoi în ’Cuda.

Oaktree scrâșni frânele într-o curbă și plecă. În timp ce goneau pe Main Street, Priest observă că activitățile lor începeau să atragă atenția. Erau priviți de un cuplu cu pungi de cumpărături în mâini, doi băieți pe biciclete și trei bărbați grași care ieșiră dintr-un bar să vadă ce se întâmplă.

Ajunseră la capătul Main Street și urcară pe deal.

— Aici e suficient de departe, spuse Priest.

Oaktree opri mașina și Priest activă telecomanda.

El auzea camionul vibrând de la șase cvartale distanță.

Star spuse tremurând:

— Suntem în siguranță aici?

Erau tăcuți, înghețați în suspans, așteptând cutremurul.

Camionul vibră treizeci de secunde, apoi se opri.

— Prea în siguranță, îi spuse Priest lui Star.

Oaktree spuse:

— Priest, la dracu’, nu merge!

— Asta s-a întâmplat și data trecută, spuse Priest cu disperare. O să meargă!

Melanie spuse:

— Știi ce cred? Pământul de aici e prea moale. Orașul e prea aproape de râu. Solul moale și umed absoarbe vibrațiile.

Priest se întoarse spre ea acuzator.

— Ieri mi-ai spus că cutremurele provoacă *mai multe* pagube pe teren umed.

— Am spus că e mai probabil să fie afectate clădirile ridicate pe solul ud, pentru că solul de sub ele se mișcă mai mult. Dar pentru ca undele de șoc să se transmită spre falie, stânca este mai bună.

— Sari peste nenorocita de lecție! spuse Priest. Unde încercăm mai departe?

Ea arătă spre deal.

— Unde am ieșit de pe autostradă. Nu este direct pe linia faliei, dar pământul ar trebui să fie din stâncă.

Oaktree se uită mirat la Priest.

— Înapoi la camion, haide! spuse Priest.

Ei goniră înapoi pe Main Street, de-acum sub privirile mai multor oameni. Oaktree intră scrâșnind pe strada lăturalnică și opri lângă vibratorul seismic. Priest sări din camion, ridică placa și porni, apăsând la maximum pedala de accelerație.

Camionul mergea cu o încetineală dureroasă prin oraș și urcă pe deal.

Erau la jumătatea drumului, când mașina de poliție pe care o văzură mai devreme ieși de pe rampa autostrăzii, cu luminile și sirenele pornite și acceleră pe lângă ei, îndreptându-se spre oraș.

Într-un final camionul sosi în punctul de unde Priest privise prima oară orașul și-l declarase perfect. Se opri peste drum de restaurantul Big Ribs. Pentru a treia oară, el coborî placa vibratorului.

În spatele lui vedea ’Cuda. Înapoi pe deal, dinspre oraș, venea mașina de poliție. Privi în sus și zări pe cer, la distanță, un elicopter.

Nu avu timp să se îndepărteze de camion și să folosească telecomanda. Va trebui să activeze vibratorul manual, de pe scaunul șoferului.

Puse mâna pe buton, ezită și apoi trase de levier.

•

Din elicopter, Felicitas arăta ca un oraș adormit.

Era o seară senină, luminoasă. Judy vedea Main Street și rețeaua de străzi din jurul său, copacii și grădinile și mașinile pe alei, dar nimic nu părea să se miște. Un bărbat care uda florile era atât de nemișcat, încât părea o statuie, o femeie cu pălărie mare de paie stătea încremenită pe trotuar, trei fete adolescente la un colț de stradă erau înghețate locului, doi băieți își opriră bicicletele în mijlocul drumului.

Vedea traficul de pe autostrada care trecea de oraș pe arcurile elegante ale unui viaduct. Pe lângă amestecul obișnuit de mașini și camioane, ea zări două mașini de poliție cam la un

kilometru distanță, apropiindu-se de oraș cu viteză mare, ca răspuns, presupunea ea, la apelul ei de urgență.

Dar în oraș nu se mișca nimeni.

După un moment își dădu seama ce se întâmpla.

Ei ascultau.

Zgomotul elicopterului o împiedica să audă ce ascultau ei, dar putea ghici. Trebuia să fie vibratorul seismic.

Dar unde era?

Elicopterul zbura suficient de jos ca să identifice mărcile de mașini parcate pe Main Street, dar ea nu vedea niciun vehicul suficient de mare cât să pară un vibrator seismic. Niciunul dintre arborii care adăposteau parțial laturile străzilor nu părea să fie suficient de mare cât să ascundă un camion cu totul.

Ea îi vorbi lui Michael prin căști.

— Poți vedea linia faliei?

— Da.

El studia o hartă și o compara cu peisajul de dedesubt.

— Traversează calea ferată, râul, autostrada și conducta de gaz. Doamne sfinte, or să fie pagube serioase.

— Dar unde este vibratorul?

— Ce e chestia aia de pe deal?

Judy urmă cu privirea direcția indicată de degetul lui. Dincolo de oraș, aproape de autostradă, ea zări un mic grup de clădiri: un restaurant fast-food de vreun fel, o clădire de birouri cu pereți de sticlă și o mică structură de lemn, probabil o capelă. Pe drumul din apropiere de restaurant vedea parcat un coupé de culoarea noroiului, care arăta ca o veche mașină de curse de la începutul anilor șaptezeci, o mașină de poliție care oprea în urma ei și un camion mare pictat peste tot cu dragoni în culori stridente de roșu și galben. Ea distinse cuvintele „Gura Dragonului”.

— E un carusel de carnaval, spuse ea.

— Sau o deghizare, sugeră el. E cam de mărimea potrivită pentru un vibrator seismic.

— Dumnezeule, pun pariu că ai dreptate! spuse ea. Charlie, asculți?

Charlie Marsh stătea lângă pilot. În spatele lui Judy și Michael erau șase membri ai echipei SWAT, înarmați cu puști MP-5. Restul echipei gonea pe autostradă într-un camion armat, centrul lor mobil de operațiuni tactice.

— Ascult, spuse Charlie. Pilot, poți să ne lași jos lângă caruselul acela de carnaval de pe deal?

— E ciudat, spuse pilotul. Panta dealului este abruptă, iar drumul formează o margine îngustă. Aș prefera să aterizez în parcarea acelui restaurant.

— Fă-o, spuse Charlie.

— N-o să urmeze un cutremur, nu? spuse pilotul.

Nimeni nu-i răspunse.

În timp ce elicopterul cobora, o siluetă se dădu jos din camion. Judy o urmări. Văzu un bărbat înalt, slab, cu păr lung și negru și simți imediat că acesta trebuia să fie dușmanul ei. El se uită la elicopter și era ca și cum ochii lui o ținteau. Era mult prea departe să îi vadă trăsăturile clar, dar avea certitudinea că era Granger.

Stai acolo, *ticălosule*, *vin după tine*.

Elicopterul pluti deasupra parcării și începu să coboare.

Judy își dădu seama că ea și toți cei care erau cu ea puteau să moară în următoarele câteva secunde.

Când elicopterul atinse pământul, se auzi un vuiet apocaliptic.

•

Bubuitura ca de tunet acoperi zgomotul vibratorului seismic și al rotoarelor elicopterului.

Pământul părea să se ridice și îl lovi pe Priest ca un pumn. El urmărea cum aterizează elicopterul în parcarea de la Big Ribs, gândindu-se că vibratorul mergea în van, că planul lui eșuase, iar acum va fi arestat și aruncat la închisoare. În clipa următoare fu doborât cu fața de pământ, simțind de parcă fusese lovit de Mike Tyson.

Se rostogoli, străduindu-se să respire și văzu cum arborii din jurul lui se îndoiau și se răsuceau de parcă se pornise un uragan.

Un moment mai târziu, își reveni și își dădu seama – funcționase! Provocase un cutremur.

Da!

Și el era în mijlocul său.

Apoi începu să se teamă pentru viața sa.

Aerul purta un sunet înfricoșător, hodorogit, ca de pietre aruncate într-o găleată uriașă. Se ridică în genunchi, dar solul nu stătea locului și căzu din nou încercând să se ridice.

Of, *la dracu'*, *până aici mi-a fost*.

Se rostogoli și reuși să stea drept.

Auzi un sunet ca și când se spărgeau sute de ferestre. Privi spre dreapta și văzu că exact asta se și întâmpla. Pereții de sticlă ai clădirii de birouri se spărgeau în același timp. Un milion de cioburi curgeau ca o cascadă din clădire.

Da!

Biserica baptistă de pe drum părea să cadă într-o parte. Era o clădire de lemn, șubredă, iar pereții săi subțiri căzură într-un nor de praf și zăceau întinși la pământ, lăsând o strană masivă din stejar sculptat în mijlocul ruinei.

Am reușit! *Am reușit*!

Ferestrele de la Big Ribs explodaseră, iar urletele copiilor înspăimântați străpungeau aerul. Un colț al acoperișului se înclină și apoi căzu strivind un grup de cinci sau șase adolescenți, împreună cu masa unde luau cina. Ceilalți clienți se ridicară într-un val și ieșiră prin golurile ferestrelor în timp ce resturi de acoperiș cădeau pe ei.

Aerul mirosea puternic a benzină. Cutremurul spărsese rezervoarele de la benzinărie, se gândi Priest. Privi peste drum și văzu o mare de combustibil care se vărsa peste tot. O motocicletă pierdută de sub control ieși de pe drum, aplecându-se dintr-o parte în alta, iar șoferul fu azvârlit din șa. Motorul continuă să alunece pe beton, scoțând scântei. Benzina împrăștiată pe jos se aprinse cu un sfârâit și într-o secundă totul era în flăcări.

Iisuse Hristoase!

Focul era periculos de aproape de 'Cuda, care sălta în sus și în jos, iar la volan, Oaktree părea înspăimântat.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Oaktree speriat.

Caii de pe câmpul de lângă restaurant ieșiră prin gardul spart și galopară cu viteză pe drum spre Priest, cu ochii bulbucați, gurile deschise, îngroziți.

Priest nu avu timp să se dea la o parte. Își acoperi capul cu mâinile. Alergară pe lângă el.

În oraș clopotul bisericii suna nebunește.

•

Elicopterul se ridică în aer la o secundă după ce aterizase. Judy văzu pământul de sub ea cum tremura ca un bloc din jeleu. Apoi căzu, în timp ce elicopterul se înălța. Fu șocată să vadă pereții de sticlă ai micii clădiri de birouri cum se transformă într-

un val de cioburi și cad la pământ. Văzu un motociclist izbindu-se de benzinărie și strigă îngrozită când benzina se aprinse, iar flăcările îl cuprinseră pe motociclistul căzut.

Elicopterul se învârti, iar perspectiva i se schimbă. Acum vedea peste câmpia plată. În depărtare, un tren de marfă traversa câmpurile. Inițial crezuse că trenul scăpase de daune, dar apoi își dădu seama că încetinea anevoios. Deraiase și ea privea îngrozită cum locomotiva ara câmpul de-a lungul căii ferate. Vagoanele încărcate începură să tremure în timp ce se loveau în motor. Apoi elicopterul se învârti din nou, încă luând altitudine.

Acum Judy vedea orașul. Era o priveliște șocantă. Oameni disperați alergau panicați pe stradă, în țipete de groază pe care nu le putea auzi, încercând să scape în timp ce casele lor se prăbușeau, pereții se crăpau și ferestrele explodau, acoperișurile se înclinau într-o parte și cădeau peste grădini îngrijite și striveau mașini pe alei. Main Street părea că luase foc și ca în același timp era inundată cu apă. Mașinile se loveau pe străzi. Apăru o lumină ca un fulger, apoi alta și Judy realiză că liniile electrice se rupeau.

Pe măsură ce elicopterul se înălța, perspectiva asupra autostrăzii o îngrozi pe Judy, care își acoperi gura cu mâinile când văzu cum unul dintre arcurile uriașe care susțineau viaductul se răsucise și se rupsese. Șoseaua se crăpase și acum o limbă de drum stătea în aer. Cel puțin zece mașini se loviseră de fiecare latură a rupturii și mai multe luaseră foc. Carnagiul nu se terminase. În timp ce privea îngrozită, un Chevrolet mare, vechi, cu aripi, se apropie de margine, derapând într-o parte în timp ce șoferul se străduia în van să oprească. Judy își auzi propriul țipăt când mașina zbură peste margine. Vedea chipul îngrozit al șoferului, un bărbat tânăr, care își dădea seama că urma să moară. Mașina se răsuci de mai multe ori în aer, cu o încetineală groaznică și în final se prăbuși pe acoperișul unei case, izbucnind în flăcări și dând foc clădirii.

Judy își acoperi fața cu mâinile. Era prea groaznic de privit. Dar apoi își aminti că era un agent FBI. Se forță să se uite din nou. Ea văzu că mașinile de pe autostradă acum încetineau din timp cât să oprească și să nu se mai ciocnească. Dar vehiculele patrulelor de autostradă și camionul SWAT care era pe drum nu vor putea să ajungă în Felicitas de pe autostradă.

Un vânt brusc împrăștie norul de fum negru de deasupra benzinăriei și Judy îl zări pe bărbatul despre care credea că era Ricky Granger.

Tu ai făcut asta. *Tu i-ai ucis pe toți acești oameni*. *Rahatule*, *o să te bag la închisoare*, *chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac*.

Granger se ridică în picioare și alergă spre coupé-ul maro, strigând și gesticulând spre oamenii dinăuntru.

Mașina de poliție era chiar în spatele coupé-ului, dar polițiștii acționau lent.

Judy își dădu seama că teroriștii urmau să fugă.

Charlie ajunse la aceeași concluzie.

— Pilot, coboară! strigă el prin cască.

— Ești nebun? strigă el înapoi.

— Acei oameni au făcut asta! țipă Judy, arătând peste umărul pilotului. Ei au provocat tot acest carnagiu și acum scapă!

— Rahat, spuse pilotul și elicopterul se îndreptă spre sol.

•

Priest strigă la Oaktree prin geamul deschis al mașinii.

— Hai să plecăm de aici!

— Bine… încotro?

Priest arătă spre drumul care ducea spre oraș.

— Ia-o pe aici, dar în loc să faci stânga pe Main Street, fă dreapta chiar pe vechiul drum de țară – duce înapoi spre San Francisco, am verificat.

— Bine!

Priest văzu doi polițiști locali ieșind din mașina lor de patrulă.

El sări în camion, ridică placa și plecă, trăgând tare de volan. Oaktree forță un viraj strâns cu ’Cuda și se îndreptă în jos pe deal. Priest întoarse camionul mai încet.

Unul dintre polițiști stătea în mijlocul drumului, îndreptând arma spre camion. Era tânărul mai slab care îi urase lui Priest o zi bună. Acum striga:

— Poliția! Stop!

Priest conduse direct spre el.

Polițistul trase, apoi se dădu la o parte din drum.

Drumul din față înconjura orașul la est, evitând mare parte din daune, care avuseseră loc în centrul orașului. Priest trebui să ocolească două mașini lovite lângă clădirea de birouri distrusă, dar după aceea drumul era liber. Camionul prinse viteză.

O să reușim!

Atunci elicopterul FBI ateriză în mijlocul drumului la patru sute de metri în față.

La naiba!

Priest văzu cum ’Cuda se oprește cu frânele scrâșnind.

Bine, *nenorociților*, *voi ați cerut-o*.

Priest apăsă la maximum pedala accelerației.

Agenți în echipament SWAT, înarmați până în dinți, săriră din elicopter unul câte unul și începură să acopere drumul.

Priest în camionul său veni de pe deal, căpătă viteză și goni pe lângă ’Cuda oprită.

— Acum urmăriți-mă, mormăi Priest, sperând ca Oaktree să-și dea seama ce se aștepta de la el.

O văzu pe Judy Maddox sărind din elicopter. O vestă antiglonț îi ascundea trupul grațios, iar în mâini ținea o pușcă. Îngenunche în spatele unui stâlp de telegraf. Un bărbat ieși după ea, iar Priest îl recunoscu pe soțul lui Melanie, Michael.

Priest se uită în oglinzile retrovizoare. Oaktree ținea ’Cuda chiar în spatele lui, ceea ce îl făcea o țintă dificilă. El nu uitase tot ce învățase în marină.

În spatele ’Cudei, la o distanță de nouăzeci de metri, gonea o mașină de poliție.

Camionul lui Priest era la douăzeci de metri de agenți, îndreptându-se direct spre elicopter.

Un agent FBI se ridică pe marginea drumului și ținti o mitralieră spre camion.

Iisuse, *sper că agenții federali nu au lansatoare de grenade*.

Elicopterul se ridică de la sol.

•

Judy înjură. Pilotul elicopterului, care nu se pricepea să ia ordine, aterizase prea aproape de vehiculele care se apropiau. Nu era timp ca echipa SWAT și ceilalți agenți să iasă și să preia pozițiile înainte ca mașina de carnaval să vină spre ei.

Michael se îndreptă spre marginea drumului.

— Întinde-te pe jos! țipă Judy la el.

Ea văzu șoferul camionului cum se lasă în jos în spatele bordului în timp ce unul dintre membrii echipei SWAT deschise focul cu mitraliera lui. Parbrizul se crăpă și apărură găuri în aripi și capotă, dar camionul nu se opri. Judy urlă de frustrare.

Ea ținti în grabă cu pușca ei M870 cu cinci camere și trase în cauciucuri, dar se dezechilibră și nu nimeri.

Apoi camionul trecu pe lângă ea. Împușcăturile se opriră: agenții se temeau să nu se nimerească unul pe altul.

Elicopterul se ridica din drum – dar apoi Judy văzu, spre groaza ei, că pilotul fusese cu o fracțiune de secundă prea lent. Acoperișul cabinei camionului agăță șasiul elicopterului. Aeronava se înclină brusc.

Camionul continuă mai departe, neafectat. ’Cuda maro goni pe lângă ei, aproape de camion.

Judy trase sălbatic spre vehiculele în retragere.

I-am lăsat să treacă!

Elicopterul părea să se clatine în aer în timp ce pilotul încerca să îi corecteze traiectoria. Apoi o lamă de rotor atinse solul.

— O, nu! strigă Judy. Te rog, nu!

Coada aparatului se învârti și se orientă în sus. Judy văzu expresia înspăimântată a pilotului în timp ce se lupta cu butoanele. Apoi, brusc, elicopterul se prăbuși cu botul în mijlocul drumului. Se auzi un sunet greu de metal deformat și, imediat după aceea, zgomotul sticlei sparte. Pentru un moment elicopterul rămase în bot. Apoi începu să cadă încet într-o parte.

Mașina de poliție aflată în urmărire, care mergea poate cu o sută șaizeci de kilometri la oră, frână disperat, derapă și se izbi de elicopterul prăbușit.

Se auzi o bubuitură asurzitoare și ambele vehicule izbucniră în flăcări.

•

Priest văzu accidentul în oglinzile retrovizoare și scoase un chiot victorios. Acum FBI-ul părea blocat: fără elicopter, fără mașini. În următoarele câteva minute aveau să încerce cu disperare să îi salveze pe polițiști și pe pilot din fiare în caz că erau încă vii. Până când unul dintre ei se gândea să rechiziționeze o mașină de la o casă din apropiere, Priest va fi la kilometri distanță.

El împinse afară parbrizul crăpat de gloanțe fără să reducă viteza.

Dumnezeule, cred că am reușit!

În spatele lui, ’Cuda se balansa ciudat. După un minut se gândi că trebuie să aibă o pană. Încă mergea, deci pana trebuia să fie la un cauciuc din spate. Oaktree putea să mai meargă un kilometru sau doi așa.

Ajunseră la intersecție. Trei mașini se izbiseră în nod: o dubiță Toyota cu un scaun de copil în spate, o camionetă veche Dodge și un Cadillac Coupé de Ville vechi și alb. Priest se uită intens la ele. Niciuna dintre ele nu era grav avariată și motorul dubiței încă mergea. Șoferii nu se vedeau nicăieri. Trebuie să fi fost în căutarea unui telefon.

El viră în jurul accidentului și o luă la dreapta, departe de oraș. Opri după prima curbă. Acum erau la mai mult de un kilometru de echipa FBI și nu se mai vedeau. Părea că era în siguranță pentru un minut sau două, așa că sări din camion.

’Cuda opri în spatele lui și Oaktree ieși afară. Zâmbea larg.

— Misiune îndeplinită cu succes, generale! spuse el. N-am văzut niciodată așa ceva în nenorocita de armată!

Priest bătu palma cu el.

— Dar trebuie să părăsim câmpul de luptă… și repede, spuse el.

Star și Melanie se dădură jos din mașină. Obrajii lui Melanie erau roz de entuziasm, aproape ca și când era excitată sexual.

— Dumnezeule, am făcut-o, am reușit! spuse ea.

Star se aplecă și vomită pe marginea drumului.

•

Charlie Marsh vorbea la un telefon mobil.

— Pilotul e mort, la fel și doi polițiști locali. E un carambol imens pe Route 101, care trebuie închisă. Aici în Felicitas avem accidente de mașini, incendii, inundații, o conductă de gaz spartă și un deraiaj feroviar. Va trebui să sunați la biroul de situații de urgență al guvernatorului, fără îndoială.

Judy îi făcu semn să îi dea telefonul.

El încuviință spre ea și spuse în receptor:

— Dă-mi la telefon pe unul dintre oamenii lui Judy.

El îi dădu telefonul.

— Judy aici, cine e? spuse ea repede.

— Carl. Cum naiba ești?

— Bine, dar sunt furioasă pe mine că am pierdut suspecții. Pune un anunț pentru două vehicule. Unul este un camion vopsit cu dragoni cu roșu și portocaliu, arată ca un carusel de carnaval. Celălalt este un Plymouth ’Cuda vechi, maro, cam de douăzeci sau treizeci de ani. Trimite și un alt elicopter care să caute vehiculele pe drumurile care ies din Felicitas.

Ea se uită spre cer.

— E prea întuneric, dar fă-o oricum. Orice vehicul care se potrivește uneia dintre descrieri ar trebui oprit și pasagerii chestionați.

— Și dacă vreunul dintre ei se potrivește cu descrierea lui Granger…?

— Reține-l și țintuiește-l la podea până ajung acolo.

— Tu ce vei face?

— Cred că vom rechiziționa niște mașini și ne vom întoarce la birou. Cumva…

Ea se opri și un val de epuizare și disperare o năpădi.

— Cumva trebuie să nu lăsăm să se mai întâmple asta din nou.

•

— Încă nu s-a terminat, spuse Priest. Cam într-o oră, fiecare polițist din California va fi în căutarea unui carusel de carnaval numit „Gura Dragonului”. El se întoarse spre Oaktree. Cât de repede putem da jos aceste panouri?

— În câteva minute, cu câteva ciocane bune.

— Camionul are o trusă de scule.

Lucrând repede, cei doi demontară panourile de carnaval de pe camion și le aruncară peste un gard de sârmă, într-un câmp. Cu puțin noroc, în confuzia creată după cutremur, ar trece o zi sau două până când se va uita cineva la ele cu atenție.

— Ce dracului o să îi spui lui Bones? spuse Oaktree în timp ce lucrau.

— O să mă gândesc eu la ceva.

Melanie ajuta, dar Star stătea cu spatele la ei, sprijinindu-se de portbagajul mașinii. Plângea. Priest știa că ea va provoca probleme, dar nu avea timp s-o împace acum.

Când terminară cu camionul, se dădură înapoi, gâfâind de la efort. Oaktree spuse îngrijorat:

— Acum nenorocirea asta arată iar ca un vibrator seismic.

— Știu, spuse Priest. N-am ce să fac în privința asta. Se întunecă, nu am mult de mers și fiecare polițist pe o rază de optzeci de kilometri va fi alocat operațiunilor de salvare. Sper doar să am noroc. Acum pleacă de aici. Ia-o pe Star.

— Mai întâi trebuie să schimb o roată – am o pană.

— Nu te obosi, spuse Priest. Trebuie să scăpăm de ’Cuda oricum. FBI-ul a văzut-o, deci o vor căuta.

El arătă înapoi spre intersecție.

— Am văzut trei vehicule în urmă, acolo. Ia-ți o mașină nouă.

Oaktree plecă în grabă.

Star se uită la Priest cu o privire acuzatoare.

— Nu-mi vine să cred că am făcut asta, spuse ea. Câți oameni am ucis?

— N-am avut de ales, spuse el furios. Mi-ai spus că ai face *orice* să salvezi comunitatea – nu mai ții minte?

— Dar ești atât de calm. Toți acei oameni uciși, mai mulți răniți, familii care și-au pierdut casele – nu te *doare*?

— Sigur.

— Și ea.

Făcu semn spre Melanie.

— Uită-te la fața ei. E atât de veselă. Dumnezeule, cred că îi *plac* toate astea.

— Star, vorbim mai târziu, bine?

Ea clătină din cap de uimire.

— Am petrecut douăzeci și cinci de ani cu tine și nu te-am cunoscut niciodată cu adevărat.

Oaktree se întoarse la volanul Toyotei.

— Mașina asta nu are nimic defect, doar câteva zgârieturi, spuse el.

— Mergi cu el, îi spuse Priest lui Star.

Ea ezită un moment îndelungat, apoi se sui în mașină.

Oaktree plecă și dispăru repede.

— Urcă în camion, îi spuse lui Melanie.

El trecu la volan și întoarse vibratorul seismic spre intersecție. Amândoi se dădură jos și se uitară la mașinile care rămăseseră acolo. Lui Priest îi plăcea cum arăta Cadillacul. Portbagajul era lovit, dar partea din față nu era afectată și avea cheile în contact.

— Urmează-mă în Caddy, îi spuse lui Melanie.

Ea se sui în mașină și întoarse cheia. Porni imediat.

— Încotro ne îndreptăm? spuse ea.

— Depozitul Perpetua Diaries.

— Bine.

— Dă-mi telefonul.

— Pe cine vei suna? Doar nu FBI-ul.

— Nu, doar la postul de radio.

Ea îi dădu telefonul.

Când erau pe cale să plece, se auzi o explozie uriașă în depărtare. Priest se uită înapoi spre Felicitas și văzu o flacără uriașă spre cer.

— Uau, ce a fost asta? spuse Melanie.

Flacăra se retrase și deveni o strălucire uriașă pe cerul de seară.

— Bănuiesc că e conducta de gaz care tocmai a luat foc, spuse Priest. Asta numesc eu artificii.

•

Michael Quercus stătea pe un petic de iarbă pe marginea drumului, părând șocat și neajutorat.

Judy se duse la el.

— Ridică-te, spuse ea. Adună-te. Oamenii mor în fiecare zi.

— Știu, spuse el. Nu e vorba despre crime – deși sunt destule. E altceva.

— Ce anume?

— Ai văzut cine era în mașină?

— În ’Cuda? Era un tip de culoare la volan.

— Dar în spate?

— N-am observat pe altcineva.

— Eu da. O femeie.

— Ai recunoscut-o?

— Sigur că da, spuse el. Era soția mea.

•

Abia după douăzeci de minute de așteptare pe telefonul mobil al lui Melanie Priest prinse legătura cu emisiunea lui John Truth. Până când intră tonul de apel, se afla deja la periferia orașului San Francisco.

Emisiunea încă se difuza. Priest spuse că era de la Copiii Edenului și a intrat imediat în direct.

— Ai făcut un lucru groaznic, spuse Truth.

El își folosea cea mai prevestitoare voce, dar Priest își dădu seama că sub acel ton solemn, omul era exaltat. Cutremurul practic se întâmplase în timpul emisiei lui. Asta avea să-l transforme în cea mai cunoscută personalitate radio din America.

— Te înșeli, îi spuse Priest. Oamenii care transformă California într-un deșert otrăvit au făcut un lucru groaznic. Eu doar încerc să-i opresc.

— Ucigând oameni nevinovați?

— Poluarea omoară oameni nevinovați. Automobilele omoară oameni nevinovați. Sună la reprezentanța aia Lexus care are reclamă pe postul tău și spune-i că face un lucru groaznic vânzând cinci mașini azi.

Urmă un moment de tăcere. Priest zâmbi. Truth nu era sigur cum să-i răspundă. Nu putea să înceapă să discute etica sponsorilor săi. A schimbat repede subiectul.

— Fac un apel către tine să te predai, chiar acum.

— Am un singur lucru să-ți spun ție și oamenilor din California, spuse Priest. Guvernatorul Robson trebuie să anunțe o înghețare în tot statul a construcției de centrale electrice – altfel o să mai fie un cutremur.

— Ai face asta *din nou*?

Truth părea sincer șocat.

— Pe pariu că da. Și…

Truth încercă să îl întrerupă.

— Cum poți pretinde…

Priest vorbi peste el.

— … următorul cutremur va fi mai grav decât acesta.

— Unde va lovi?

— Nu pot să spun asta.

— Poți spune când?

— A, sigur. Dacă guvernatorul nu se răzgândește, alt cutremur va avea loc peste două zile.

El făcu o pauză pentru un efect dramatic.

— Exact, adăugă el.

Închise.

— Acum, domnule guvernator, zise el cu voce tare. Spune-le oamenilor să nu se panicheze.

PARTEA A TREIA

PATRUZECI ȘI OPT DE ORE

18.

Judy și cu Michael se întoarseră la centrul de operațiuni de urgență cu câteva minute înainte de miezul nopții.

Ea era trează de patruzeci de ore, dar nu îi era somn. Groaza cutremurului încă o bântuia. La fiecare câteva secunde vedea, cu ochii minții, una dintre imaginile de coșmar ale acelor câteva secunde: deraierea trenului, oamenii care țipau, elicopterul care izbucnise în flăcări sau vechiul Chevy care se tot răsturna în aer. Era speriată și nervoasă când intrară în vechiul club al ofițerilor.

Dar revelația lui Michael îi dăduse o nouă speranță. A fost un șoc să afle că soția lui era una dintre teroriști, dar și cea mai promițătoare pistă de până acum. Dacă Judy o putea găsi pe Melanie, putea să găsească și gruparea Copiii Edenului.

Și dacă putea să o facă în două zile, putea să prevină încă un cutremur.

Intră în vechea sală de bal care devenise centrul de comandă. Stuart Cleever, șeful de la Washington care preluase controlul, stătea la masa liderilor. Era un tip ordonat, sistematic, îmbrăcat impecabil cu un costum gri, cămașă albă și cravată dungată.

Lângă el era Brian Kincaid.

Ticălosul s-a strecurat înapoi în caz. *Vrea să-l impresioneze pe tipul de la Washington*.

Brian era pregătit pentru ea.

— Ce dracului s-a întâmplat? îi spuse el imediat ce o văzu.

— Am ajuns prea târziu, cu câteva secunde, spuse ea obosită.

— Ne-ai spus că ai supraveghere în toate locațiile, se răsti el.

— Le-am avut pe cele mai probabile. Dar ei știau asta. Așa că au ales un loc secundar. A fost un risc pentru ei – mai multe șanse de eșec –, dar a meritat.

Kincaid se întoarse spre Cleever ridicând din umeri, de parcă ar fi spus *Dacă crezi asta*, *ai crede orice*.

— Imediat ce vei scrie un raport complet, vreau să te duci acasă și să te odihnești. Brian va prelua controlul echipei tale, îi spuse Cleever lui Judy.

Știam eu. Kincaid l-a otrăvit pe Cleever împotriva mea.

E timpul să risc totul.

— Aș vrea o pauză, dar nu încă. Cred că în douăsprezece ore vom aresta teroriștii, spuse Judy.

Brian scoase o exclamare de mirare.

— Cum? spuse Cleever.

— Tocmai am dat de o nouă pistă. Știu cine este seismologul lor.

— Cine?

— Se numește Melanie Quercus. Este soția înstrăinată a lui Michael, care ne ajută. Ea a obținut informația în legătură cu locul în care falia e tensionată de la soțul ei – a furat-o de pe computerul lui. Și bănuiesc că ea a furat și lista siturilor pe care le-am avut sub supraveghere.

— Atunci Quercus ar trebui să fie și el un suspect! spuse Kincaid. Ar putea să fie de partea ei!

Judy anticipase asta.

— Sunt sigură că nu este, spuse ea. Dar chiar acum face un test cu detectorul de minciuni, doar ca să fim siguri.

— Suficient, spuse Cleever. O poți găsi pe soția lui?

— Ea i-a spus lui Michael că locuiește într-o comunitate în comitatul Humboldt. Echipa mea deja caută prin bazele noastre de date informații despre comunitățile de acolo. Avem o agenție de rezidenți cu doi oameni în acel cartier, într-un oraș numit Eureka și le-am cerut să contacteze poliția locală.

Cleever încuviință. O privi cu admirație.

— Ce vrei să faci?

— Aș vrea să merg acolo acum. Voi dormi pe drum. Până când ajung, tipii de-acolo vor avea deja adresele tuturor comunităților din zonă. Vreau să facem o razie la toate în zori.

— Nu ai destule dovezi pentru mandate de percheziție, spuse Brian.

Avea dreptate. Simplul fapt că Melanie spusese că locuia într-o comunitate în comitatul Del Norte nu reprezenta un motiv. Dar Judy cunoștea legea mai bine decât Brian.

— După două cutremure cred că avem circumstanțe exigente, tu nu? Asta însemna că viețile oamenilor erau în pericol.

Brian era uimit, dar Cleever înțelese.

— Echipa de avocați poate rezolva această problemă, pentru asta sunt aici.

El se opri.

— Îmi place planul acesta, spuse el. Cred că ar trebui s-o facem. Brian, mai ai alte comentarii?

Kincaid arăta morocănos.

— Ar face bine să aibă dreptate, asta e tot.

•

Judy se îndreptă spre nord într-o mașină condusă de o femeie agent pe care nu o cunoștea, una dintre cele câteva duzini recrutate din birourile FBI din Sacramento și Los Angeles ca să ajute în situații de criză.

Michael stătea în spate lângă Judy. El implorase să vină. Era îngrijorat teribil în privința lui Dusty. Dacă Melanie făcea parte dintr-un grup terorist care cauza cutremure, ce fel de pericol îl păștea pe fiul său? Judy primise acordul lui Cleever susținând că trebuia să aibă grijă cineva de băiat după ce Melanie va fi arestată.

La scurtă vreme după ce traversară podul Golden Gate, Judy preluă un apel de la Carl Theobald. Michael le spusese pe care dintre cele cinci sute de companii americane de telefonie mobilă o folosea Melanie, iar Carl obținuse desfășurătorul apelurilor ei. Compania de telefonie reușise să identifice cu aproximație zona de unde fusese plasat fiecare apel, din cauza tarifelor de roaming.

Judy sperase ca majoritatea dintre ele să fi fost făcute din comitatul Del Norte, dar fu dezamăgită.

— Chiar nu e niciun fel de model, spuse Carl obosit. A făcut apeluri din zona Owens Valley, din San Francisco, din Felicitas și din diverse locuri intermediare, dar tot ce ne spune asta este că a călătorit prin tot statul și asta știm deja. Niciun apel nu este din partea statului spre care te îndrepți.

— Asta sugerează că are un telefon obișnuit aici.

— Sau că este precaută.

— Mersi, Carl. Merita o încercare. Acum încearcă să dormi puțin.

— Vrei să spui că toate astea nu sunt un vis? Rahat.

Judy râse și închise telefonul.

Șoferul porni radioul mașinii pe un post de muzică ușoară și Nat Cole cânta „Let There Be Love” în timp ce ei goneau prin noapte. Judy și Michael puteau vorbi fără să fie auziți.

— Chestia groaznică aici este că nu sunt surprins, spuse Michael după o tăcere gânditoare. Cred că mereu am știut că Melanie e nebună. N-ar fi trebuit s-o las niciodată să-l ia – dar e mama lui, știi?

Judy îl prinse de mână.

— Cred că ai făcut ce ai știut mai bine, spuse ea.

El îi strânse mâna recunoscător.

— Sper doar că e în regulă acum.

— Da.

Judy adormi ținându-i strâns mâna lui Michael.

•

Se întâlniră cu toții la cinci dimineața în biroul FBI din Eureka. Pe lângă agenții locali rezidenți, erau reprezentanți de la secția de poliție a orașului și de la biroul șerifului din comitat. FBI-ul mereu voia să implice într-o razie oamenii legii locali – era o cale de a menține bunele relații cu cei de ajutorul cărora aveau nevoie mai des.

Erau patru comunități rezidențiale în comitatul Humboldt listate în *Directorul comunităților*: *un ghid al locuirii cooperative*. Baza de date a FBI-ului descoperise o a cincea și din ce știau localnicii se mai adăugară încă două.

Unul dintre agenții locali FBI sublinie că comunitatea cunoscută sub numele de Phoenix Village se afla la doar doisprezece kilometri de un sit propus pentru construirea unei centrale nucleare. Pulsul lui Judy acceleră când auzi asta și ea conduse grupul care efectua razia în Phoenix.

Oboseala i se diminua pe măsură ce se apropia de locație, într-o mașină de șerif din comitatul Humboldt, în fața unui convoi de patru mașini. Se simțea dornică de acțiune și energică din nou. Eșuase să prevină cutremurul din Felicitas, dar putea să se asigure că nu va mai exista altul.

Intrarea în Phoenix era pe o parte a unui drum de țară, marcată de un semn atent pictat cu o pasăre care se ridica din flăcări. Nu exista poartă sau paznic. Mașinile intrară pe un drum bine construit și opriră în dreptul unui sens giratoriu. Agenții săriră din mașini și se împrăștiară printre case. Fiecare avea o

copie a pozei cu Melanie și Dusty pe care Michael o ținea pe biroul său.

E pe aici pe undeva, probabil în pat cu Ricky Granger, dormind după oboseala de ieri. Sper că au coșmaruri.

Satul arăta pașnic în lumina dimineții. Erau mai multe clădiri în genul hambarelor și un dom geodezic. Agenții acoperiră intrările din față și din spate înainte să bată la uși. Aproape de sensul giratoriu, Judy găsi o hartă a satului pictată pe un panou, listând casele și alte clădiri. Era un magazin, un centru de masaj, o cameră de corespondență și un atelier de reparații auto. Pe lângă cele cincisprezece case, pe hartă apăreau pășune, livezi, locuri de joacă și un teren de sport.

Era răcoare dimineața aici în nord și Judy tremura, dorindu-și să fi purtat ceva mai gros decât costumul cu pantaloni de in

Ea așteptă strigătul de triumf care i-ar fi spus că un agent o identificase pe Melanie. Michael făcea pași în jurul giratoriului, cu tot trupul încremenit de tensiune. *Ce șoc, să afli că soția ta a devenit o teroristă, genul de persoană pe care un polițist ar împușca-o și toată lumea ar aplauda. Nu mă miră că este încordat. E un miracol că nu se dă cu capul de pereți.*

Lângă hartă era un avizier al satului. Judy citi despre un atelier de dansuri folk care se organiza pentru a strânge bani pentru fondul de extindere a șemineului. Acești oameni aveau un aer de inocență care era remarcabil de plauzibil.

Agenții intrară în fiecare clădire și se uitară în toate camerele, mișcându-se repede de la o casă la alta. După câteva minute un bărbat ieși dintr-una din casele mai mari și merse spre sensul giratoriu. Avea cam cincizeci de ani, cu părul ciufulit și barbă, purta sandale de piele făcute în casă și o pătură tare pe umeri. Îi spuse lui Michael:

— Tu ești șeful aici?

— Eu sunt, spuse Judy.

El se întoarse spre ea.

— Poți să îmi spui te rog ce dracului se întâmplă?

— Cu plăcere, spuse ea sec. O căutăm pe această femeie.

Ea întinse fotografia.

Bărbatul nu luă poza.

— Am văzut asta deja, spuse ea. Nu este una de-a noastră.

Judy avu o senzație deprimantă că el spunea adevărul.

— Aceasta este o comunitate religioasă, spuse el cu din ce în ce mai multă indignare. Suntem cetățeni care respectăm legea. Nu folosim droguri. Ne plătim taxele și ne supunem normelor locale. Nu merităm să fim tratați ca niște criminali.

— Vrem doar să ne asigurăm că această femeie nu se ascunde aici.

— Cine este și de ce credeți că este aici? Sau presupuneți doar că toți oamenii care trăiesc în astfel de comunități sunt suspecți?

— Nu, nu facem această presupunere, spuse Judy. Era tentată să se răstească la tip, dar își aminti că *ea* îl trezise pe *el* la șase dimineața. Această femeie face parte dintr-un grup terorist. Ea i-a spus soțului său înstrăinat că locuiește într-o comunitate în comitatul Humboldt. Ne pare rău că trebuie să trezim pe toată lumea, dar sper că puteți înțelege că este foarte important. Dacă nu ar fi, nu v-am fi deranjat și, sincer, nu ne-am fi deranjat nici noi atât de mult.

El o privi cu atenție, apoi încuviință, atitudinea sa schimbându-se.

— Bine, spuse el. Te cred. E ceva ce pot să fac pentru ca treaba să meargă mai ușor?

Ea se gândi o clipă.

— Pe harta aceasta sunt marcate toate clădirile din comunitate?

— Nu, spuse el. Sunt trei case noi pe partea de vest, chiar dincolo de livadă. Dar vă rog să încercați să faceți liniște – e un nou-născut într-una din ele.

— Bine.

Sally Dobro, o agentă de vârstă mijlocie, veni spre ea.

— Cred că am verificat toate clădirile de aici, spuse ea. Nu e nicio urmă de suspecții noștri.

— Sunt trei case la vest de livadă – pe acelea le-ați găsit? spuse Judy.

— Nu, spuse Sally. Scuze. O voi face chiar acum.

— Mergi încet, spuse Judy. E un nou-născut într-una din ele.

— Sigur.

Sally plecă și bărbatul cu pătura încuviință.

Sună telefonul mobil al lui Judy. Ea răspunse și auzi vocea agentului Frederick Tan.

— Tocmai am verificat fiecare clădire din comunitatea Magic Hill. Nimic.

— Mersi, Freddie.

În următoarele zece minute o sunară ceilalți lideri de razie.

Toți aveau același mesaj.

Melanie Quercus nu era de găsit.

Pe Judy o cuprinse disperarea.

— La dracu', spuse ea. Am dat greș.

Michael era la fel de trist.

— Crezi că am ratat vreo comunitate? spuse el agitat.

— Fie asta, fie ea a mințit despre locație.

El părea gânditor.

— Îmi aduc aminte conversația, spuse el. Am întrebat-o pe *ea* unde locuia, dar *el* a răspuns la întrebare.

Judy încuviință.

— Cred că a mințit. E deștept în sensul acesta.

— Tocmai mi-am amintit numele lui, zise Michael. Îi spunea Priest.

19.

Sâmbătă dimineața la micul dejun, Dale și Poem stăteau în bucătărie, în fața tuturor și cerură liniște.

— Avem un anunț, spuse Poem.

Priest se gândi că ea trebuie să fie din nou însărcinată. El se pregăti să aplaude și să chiuie și să țină un scurt discurs de felicitare. Se simți plin de exuberanță. Deși el încă nu salvase comunitatea, era aproape. Oponentul său poate că nu era înfrânt definitiv, dar era la pământ și se chinuia să lupte în continuare.

Poem ezită, apoi se uită la Dale. Avea un chip solemn.

— Azi plecăm din comunitate, spuse el.

Urmă o tăcere șocată. Priest era uluit. Oamenii nu plecau, nu dacă așa voia el. Acești oameni erau sub vraja lui. Iar Dale era oenologul, omul esențial pentru fabricarea vinului. Nu-și permiteau să-l piardă.

Și azi din toate zilele! Dacă Dale afla știrile – ca Priest în urmă cu o oră, stând într-o mașină și ascultând radioul –, ar ști că

toată California era cuprinsă de panică. Aeroporturile erau aglomerate până la refuz și autostrăzile pline de oameni care fugeau din orașele și cartierele aproape de falia San Andreas. Guvernatorul Robson chemase Garda Națională. Vicepreședintele era în avion, venea să inspecteze daunele din Felicitas. Din ce în ce mai mulți oameni – senatori de stat și membrii organelor legislative, primari, lideri de comunități și jurnaliști – făceau apel la guvernator să cedeze solicitării făcute de Copiii Edenului. Dar Dale nu știa nimic din toate astea.

Priest nu era singurul care era șocat de anunț. Apple izbucni în lacrimi, iar atunci și Poem începu să plângă. Melanie fu prima care vorbi.

— Dar, Dale, de ce? spuse ea.

— Știi de ce, spuse el. Valea o să fie inundată.

— Dar unde te vei duce?

— Rutherford. Este în Napa Valley.

— Ai o slujbă constantă?

Dale încuviință.

— Într-o fabrică de vin.

Nu era o surpriză că Dale se putuse angaja, se gândi Priest. Expertiza lui era nepretuită. Probabil va face bani buni. Mirarea era că voia să se întoarcă în lumea obișnuită.

Mai multe dintre femei plângeau acum.

— Nu poți să aștepți și să speri, ca noi ceilalți? spuse Song.

Poem îi răspunse printre lacrimi.

— Avem trei copii. Nu avem niciun drept să le riscăm viețile. Nu putem sta aici, sperând la un miracol, până când apele încep să se ridice în jurul caselor noastre.

Priest vorbi pentru prima oară.

— Această vale nu va fi inundată.

— Nu știi asta, spuse Dale.

În cameră se lăsă liniștea. Era ceva neobișnuit să îl contrazică cineva pe Priest atât de direct.

— Această vale nu va fi inundată, repetă Priest.

— Cu toții știm că se petrece ceva, Priest, spuse Dale. În ultimele șase săptămâni ai fost mai mult plecat decât acasă. Ieri patru dintre voi ați fost plecați până la miezul nopții, iar de dimineață a apărut un Cadillac lovit acolo în parcare. Dar orice pregătești, nu ai împărtășit și cu noi. Și eu nu pot să risc viitorul copiilor mei pe credința ta. Shirley simte la fel.

Numele adevărat al lui Poem era Shirley, își aminti Priest. Dacă Dale îl folosea însemna că deja se detașase de comunitate.

— Îți spun eu ce va salva această vale, spuse Priest. *De ce să nu le spun despre cutremur – de ce nu*? *Ar trebui să fie încântați – mândri*! Puterea rugăciunii. Rugăciunea ne va salva.

— Eu o să mă rog pentru tine, spuse Dale. La fel și Shirley. Ne vom ruga pentru toți. Dar nu rămânem.

Poem își șterse lacrimile cu mâneca.

— Bănuiesc că asta este. Ne pare rău. Ne-am făcut bagajele noaptea trecută, nu că avem prea multe. Sper ca Slow să ne conducă la stația de autobuz din Silver City.

Priest se ridică și merse spre ei. Puse câte un braț în jurul umerilor lui Dale și Poem. Îmbrățișându-i pe amândoi, spuse cu o voce joasă, convingătoare:

— Vă înțeleg durerea. Haideți să mergem cu toții în templu și să medităm împreună. După aceea, orice veți decide va fi alegerea corectă.

Dale se îndepărtă, detașându-se de îmbrățișarea lui Priest.

— Nu, spuse el. Acele zile s-au dus.

Priest era șocat. Își folosea puterea persuasiunii la maximum și nu funcționa. Furia se ridica în el, periculos de necontrolabilă. Îi venea să urle când vedea lipsa de credință și recunoștință a lui Dale. I-ar fi ucis pe amândoi dacă ar fi putut. Dar știa că ar fi o greșeală să își arate furia. Trebuia să mențină fațada controlului și calmului.

Cu toate astea, nu putea să își adune tăria de a le ura un rămas-bun binevoitor. Sfâșiat între furie și nevoia de autocontrol, ieși în tăcere din bucătărie, cu cât de multă demnitate putu.

Se întoarse în cabana lui.

Încă două zile și ar fi fost în regulă. *O zi*!

Se așeză pe pat și aprinse o țigară. Spirit era întins pe podea, privindu-l trist. Amândoi erau tăcuți și încremeniți, gânditori. Melanie avea să-l urmeze într-un minut sau două.

Dar Star fu cea care intră.

Ea nu îi mai vorbise de când plecase împreună cu Oaktree din Felicitas noaptea trecută în dubița Toyota. Știa că ea era furioasă și supărată din cauza cutremurului. Încă nu avusese timp s-o îmbuneze.

— Mă duc la poliție, spuse ea.

Priest era uimit. Star detesta polițiștii cu înverșunare. Pentru ea să intre într-o secție de poliție ar fi ca și cum Billy Graham ar intra într-un club pentru homosexuali.

— Ai înnebunit, spuse el.

— Ieri am omorât oameni, spuse ea. Am ascultat la radio în drum spre casă. Cel puțin doisprezece oameni au murit și peste o mie au ajuns la spital. Au fost răniți bebeluși și copii. Oamenii și-au pierdut casele, tot ce aveau – oameni săraci, nu doar bogații. Și noi le-am făcut asta.

Totul se destramă – tocmai când sunt pe cale să câștig!

El încercă s-o ia de mână.

— Crezi că *am vrut* să omor oameni?

Ea se dădu înapoi, refuzând să-l lase s-o atingă.

— În mod sigur nu păreai trist când s-a întâmplat asta.

Trebuie să-mi păstrez controlul încă puțin. *Trebuie*.

El încercă să pară penitent.

— Am fost fericit că a funcționat vibratorul, da. M-am bucurat că am putut să ducem la bun sfârșit amenințarea noastră. Dar nu am intenționat să rănesc pe nimeni. Știam că există un risc și m-am decis să mi-l asum, pentru că era atât de important ceea ce era în joc. Am crezut că și tu ai luat aceeași decizie.

— Da, și a fost o decizie proastă, o decizie viciată.

În ochi îi apărură lacrimi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu poți vedea ce s-a întâmplat cu noi? Eram copii care credeau în iubire și pace – acum ucidem oameni! Suntem exact la fel ca Lyndon Johnson. El i-a bombardat pe vietnamezi și s-a justificat. Noi spuneam că e plin de rahat și așa și era. Mi-am dedicat viața a *nu* fi așa!

— Deci ești de părere că ai făcut o greșeală, spuse Priest. Pot să înțeleg asta. Ce e greu pentru mine să pricep este că tu vrei să te salvezi, pedepsindu-mă pe mine și întreaga comunitate. Vrei să ne trădezi la polițiști.

Ea fu surprinsă.

— Eu nu privesc așa lucrurile. Nu vreau să pedepsesc pe nimeni.

Acum o prinsese.

— Deci ce vrei de fapt? El nu îi dădu timp să răspundă singură. Cred că vrei să fii sigură că s-a terminat.

— Bănuiesc că da.

El întinse, mâinile spre ea și de data asta ea îl lăsă să i le cuprindă.
— S-a terminat, spuse el încet.
— Nu știu, spuse ea.
— Nu vor mai fi cutremure. Guvernatorul va ceda. O să vezi.

•

Gonind înapoi spre San Francisco, Judy fu deviată spre Sacramento pentru o întâlnire în biroul guvernatorului. Ea mai prinse trei sau patru ore de somn în mașină și când ajunse la clădirea Capitol se simțea pregătită să înfrunte lumea.
Stuart Cleever și Charlie Marsh zburaseră acolo din San Francisco. Li se alătură șeful biroului FBI din Sacramento. Se întâlniră la prânz în sala de conferințe a Potcoavei, apartamentul guvernatorului. Al Honeymoon stătea pe scaunul prezidiului.
— Pe I-80 traficul este blocat pe aproape douăzeci de kilometri cu oameni care încearcă să fugă cât mai departe de falia San Andreas, spuse Honeymoon. Celelalte autostrăzi principale sunt aproape la fel de aglomerate.
Cleever spuse:
— Președintele l-a sunat pe directorul FBI și l-a întrebat de ordinea publică.
El se uită la Judy de parcă toate astea erau vina ei.
— L-a sunat și pe guvernatorul Robson, spuse Honeymoon.
— În acest moment nu avem o problemă serioasă de ordine publică, spuse Cleever. Sunt raportări de furturi în trei cartiere din San Francisco și unul în Oakland, dar sporadic. Guvernatorul a chemat Garda Națională și i-a cazat în depozitele de arme, deși nu avem nevoie de ei încă. Cu toate astea, dacă va mai fi un cutremur…
Gândul îi provocă o senzație de greață lui Judy.
— Nu se poate să mai fie încă un cutremur, spuse ea.
Se uitară cu toții la ea. Honeymoon avea o expresie disprețuitoare.
— Ai vreo sugestie?
Ea avea una. Nu era grozavă, dar erau disperați.
— Un singur lucru mi-a venit în minte, spuse ea. Întindeți-i o capcană.
— Cum?
— Spuneți-i că guvernatorul Robson vrea să negocieze cu el personal.

— Nu cred că o să muște momeala, spuse Cleever.

— Nu știu. Judy se încruntă. E deștept și orice persoană deșteaptă ar bănui o capcană. Dar este un psihopat și adoră să îi controleze pe alții, să atragă atenția asupra lui și să manipuleze oamenii și circumstanțele. Ideea de a negocia personal cu guvernatorul Californiei o să îl tenteze foarte tare.

— Cred că eu sunt singura persoană de aici care s-a întâlnit cu el, spuse Honeymoon.

— Așa este, spuse Judy. L-am văzut și am vorbit cu el la telefon, dar ai petrecut mai multe minute în mașină cu el. Ce impresie ți-a lăsat?

— L-ai descris destul de bine – un psihopat deștept. Cred că este furios pe mine pentru că nu am fost mai impresionat de el. Ca și cum ar fi trebuit să fiu, nu știu, mai respectuos.

Judy își reprimă un zâmbet. Honeymoon nu era respectuos cu mulți oameni.

— El a înțeles dificultățile politice a ceea ce cerea, continuă Honeymoon. I-am spus că guvernatorul nu poate să cedeze șantajului. El se gândise la asta deja și avea răspunsul pregătit.

— Și anume?

— El a spus că am putea nega ce s-a întâmplat de fapt. Să anunțăm o înghețare a planurilor de construire de noi centrale electrice și să spunem că nu are nicio legătură cu amenințarea cutremurului.

— Este aceasta o posibilitate? spuse Judy.

— Da. Nu aș recomanda-o, dar dacă guvernatorul mi-ar prezenta-o ca pe un plan, ar trebui să spun că am putea s-o facem să meargă. Totuși, chestiunea este academică. Îl cunosc pe Mark Robson și n-o s-o facă.

— Dar ar putea să se prefacă, spuse Judy.

— Ce vrei să spui?

— I-am putea spune lui Granger că guvernatorul este dispus să anunțe înghețul, dar în condițiile potrivite, pentru că trebuie să își protejeze viitorul politic. Că dorește să vorbească personal cu Granger pentru a agrea asupra acelor condiții.

— Curtea Supremă a decis că personalul legii poate folosi păcăleala, șiretlicul și înșelăciunea, contribui Stuart Cleever. Singurul lucru pe care nu ni-l putem permite să-l facem este să amenințăm că luăm copiii suspecților. Și dacă promitem imunitate de condamnare penală, așa rămâne – nu putem

urmări penal. Dar în mod sigur putem face ce sugerează Judy fără să încălcăm nicio lege.

— Bine, spuse Honeymoon. Nu știu dacă va merge, dar bănuiesc că trebuie să încercăm. Hai s-o facem.

•

Priest și Melanie merseră în Sacramento în Cadillacul lovit. Era o după-amiază însorită de sâmbătă și orașul era plin de oameni.

Ascultând la radioul din mașină, la puțin timp după miezul zilei, Priest auzise vocea lui John Truth, chiar dacă nu era ora emisiunii sale.

Urmează un mesaj important pentru Peter Shoebury de la Școala gimnazială Eisenhower, spusese Truth.

Shoebury era bărbatul a cărui identitate o împrumutase Priest pentru conferința de presă FBI și Eisenhower era școala imaginară frecventată de Flower. Priest își dădu seama că mesajul era pentru el.

Peter Shoebury este invitat să mă sune la numărul următor, spusese Truth.

— Vor să ajungem la o înțelegere, îi spusese el lui Melanie. Asta e – am câștigat!

În timp ce Melanie conducea prin centru, înconjurată de sute de mașini și mii de oameni, Priest sună de pe telefonul ei mobil. Chiar dacă FBI-ul urmărea apelul, se gândi el, nu vor putea alege o mașină din trafic.

Avea inima încolțită în timp ce asculta tonul de apel. *Am câștigat loteria și am venit să-mi iau premiul*.

O femeie răspunse la apel.

— Alo? Ea părea temătoare. Poate că primise multe apeluri false drept răspuns la spotul radio.

— La telefon Peter Shoebury de la Școala gimnazială Eisenhower.

Răspunsul fu instantaneu.

— Vă voi conecta cu Al Honeymoon, secretarul de cabinet al guvernatorului.

Da!

— Trebuie să vă verific identitatea mai întâi.

E o păcăleală.

— Cum propuneți să faceți asta?

— Ați vrea să îi dai numele elevei reporterițe care era cu dumneata cu o săptămână în urmă?

Priest își aminti cum Flower îi spusese: „Nu te voi ierta niciodată că m-ai numit Florence”.

— Era Florence, spuse el temător.

— Vă fac legătura.

Nu e păcăleală – doar o măsură de precauție.

Priest scană străzile cu teamă, atent la o mașină de poliție sau un grup de oameni FBI care s-ar fi năpustit pe mașina lui. Nu văzu decât cumpărători și turiști. Un moment mai târziu, vocea profundă a lui Honeymoon spuse:

— Domnule Granger?

Priest trecu direct la subiect.

— Ești gata să faci ceea ce trebuie?

— Suntem gata să discutăm.

— Ce înseamnă asta?

— Guvernatorul vrea să se întâlnească cu dumneata azi, cu scopul de a negocia o soluție la această criză.

— Guvernatorul este dispus să anunțe înghețul pe care îl dorim? spuse Priest.

Honeymoon ezită.

— Da, spuse el reticent. Dar trebuie să existe condiții.

— De care fel?

— Când noi doi am vorbit în mașină și ți-am spus că guvernatorul nu poate ceda șantajului, ai menționat manipulatorii.

— Da.

— Ești un individ sofisticat, deci înțelegi că aici este în joc viitorul politic al guvernatorului. Anunțul acestui îngheț va trebui gestionat cu mare delicatețe.

Honeymoon își schimbase placa, se gândi Priest cu satisfacție. Aroganța dispăruse. Dezvoltase respect pentru oponentul său. Asta era mulțumitor.

— Cu alte cuvinte, guvernatorul trebuie să-și acopere pielea și el vrea să se asigure că eu nu îi stric planurile.

— Ai putea s-o iei și așa.

— Unde ne întâlnim?

— În biroul guvernatorului, aici în clădirea Capitol.

Ți-ai ieșit din minți.

Honeymoon continuă:

— Fără poliție, fără FBI. Îți va fi garantată libertatea de a părăsi întâlnirea fără să fii oprit, indiferent de rezultat.

Da, *sigur*.

— Crezi în zâne? spuse Priest.

— Ce?

— Știi tu, mici oameni zburători care pot face magii? Crezi că există?

— Nu, cred că nu.

— Nici eu. Așa că n-o să cad în capcana ta.

— Îți dau cuvântul meu…

— Las-o baltă. Las-o baltă, bine?

La capătul celălalt era liniște.

Melanie viră după un colț și trecură pe lângă fațada clasică și grandioasă a clădirii Capitol. Honeymoon era înăuntru undeva, vorbind la telefon, înconjurat de oamenii FBI. Uitându-se la coloanele albe și la dom, Priest spuse:

— Îți spun eu unde o să ne vedem și ai face bine să iei notițe. Ești gata?

— Nu-ți face griji, iau notițe.

— Instalează o masă mică rotundă și două scaune de grădină în fața clădirii Capitol, acolo, pe peluză, chiar în mijloc. O să fie ca o oportunitate foto. Guvernatorul să fie acolo la ora trei.

— Așa în aer liber?

— Hei, dacă aș vrea să-l împușc, aș putea s-o fac mai simplu de-atât.

— Bănuiesc…

— În buzunar guvernatorul trebuie să aibă o scrisoare semnată care îmi garantează imunitate față de condamnarea penală.

— Nu pot să fiu de acord cu toate astea…

— Vorbește cu șeful tău. O să fie de acord.

— Voi vorbi cu el.

— Un fotograf să fie acolo cu o cameră din aceea instant. Vreau o poză cu el care îmi dă scrisoarea pentru imunitate, ca dovadă. Ai notat?

— Notat.

— Ai face bine să joci corect. Fără păcăleli. Vibratorul meu seismic este deja pe poziții, gata să declanșeze alt cutremur. Acesta va lovi un oraș mare. Nu spun care, dar vorbesc despre mii de morți.

— Înțeleg.

— Dacă guvernatorul nu apare azi la ora trei… *bang*.

El întrerupse conexiunea.

— Uau, spuse Melanie. O întâlnire cu guvernatorul. Crezi că este o capcană?

Priest se încruntă.

— S-ar putea să fie, spuse el. Nu știu. Pur și simplu nu știu.

•

Judy nu putea să critice planul. Charlie Marsh lucrase la el cu FBI-ul din Sacramento. Erau cel puțin treizeci de agenți care aveau în vizor masa albă de grădină cu umbrela care stătea frumos pe peluză, dar ea nu putea să-i vadă. Unii erau în spatele ferestrelor birourilor guvernamentale din jur, alții ghemuiți în mașini și dube pe stradă și în parcare, mai mulți pândeau în cupola cu stâlpi a clădirii Capitol. Cu toții erau puternic înarmați.

Judy însăși juca rolul fotografului, cu camere și obiective la gât. Arma ei era într-o geantă foto agățată de umăr. În timp ce aștepta să apară guvernatorul, privea prin obiectiv la masă și scaune, prefăcându-se că încadra o poză.

În speranța că Granger nu o va recunoaște, purta o perucă blondă. Era una pe care o ținea în permanență în mașina ei. O folosea adesea în activitatea de supraveghere, mai ales dacă petrecea mai multe zile urmărind aceleași ținte, ca să reducă riscul de a fi observată și recunoscută. Trebuia să suporte un anumit grad de tachinare când o purta. *Hei*, *Maddox*, *trimite-o pe blonda drăguță la mașina mea*, *dar tu poți să rămâi unde ești*.

Granger privea, ea știa asta. Nimeni nu îl văzuse, dar el sunase, cu o oră în urmă, să protesteze împotriva ridicării de bariere de mulțime în cvartal. El voia ca publicul să folosească strada și vizitatorii să intre în clădire, ca de obicei.

Barierele fuseseră ridicate.

În jurul terenului nu mai exista alt gard, așa că turiștii se plimbau liberi pe peluze și grupurile de vizitare își urmau traseele prescrise în jurul Capitolului, printre grădinile sale și clădirile guvernamentale elegante de pe străzile adiacente. Ea analiza fiecare bărbat înalt, slab, de vârstă mijlocie, indiferent de ce păr, chip sau haine avea. La trei și un minut încă nu îl văzuse pe Ricky Granger.

Și Michael Quercus urmărea, întrucât îl cunoscuse pe Granger față în față. Se afla într-o dubă de supraveghere cu ferestre

negre, parcată după colț. El trebuia să stea ferit, de teamă că Granger l-ar recunoaște și ar fugi.

Judy vorbi într-un mic microfon de sub cămașa ei, lipit de sutien.

— Bănuiala mea este că Granger nu o să apară până nu vine guvernatorul.

Un difuzor mic din spatele urechii sale pârâi și îl auzi pe Charlie Marsh răspunzând.

— Tocmai spuneam același lucru. Aș fi vrut să putem face asta fără să îl expunem pe guvernator.

Ei luaseră în calcul soluția unei dubluri, dar guvernatorul însuși a anulat acel plan, spunând că nu ar permite ca altcineva să riște să moară în locul lui.

— Dar dacă nu putem…, spuse Judy.

— Așa să fie, spuse Charlie.

Un moment mai târziu guvernatorul ieși pe intrarea mare din față a clădirii.

Judy fu surprinsă să vadă că avea puțin sub înălțimea medie. Văzându-l la televizor, și-l imaginase a fi mai înalt. Arăta mai durduliu ca de obicei din cauza vestei antiglonț de sub haina costumului. Traversă peluza cu un mers relaxat, încrezător și se așeză la măsuța de sub umbrelă.

Judy îi făcu câteva fotografii. Ținu geanta foto atârnată de umăr ca să poată ajunge la armă repede.

Apoi, cu coada ochiului, văzu mișcare.

Un Chevrolet Impala vechi se apropia încet pe Tenth Street.

Era vopsită în două culori, albastru și crem, și era ruginită în jurul arcurilor roților. Chipul șoferului era umbrit.

Privi în jur. Niciun agent nu era în preajmă, dar toată lumea putea vedea mașina.

Se opri la margine, chiar în fața guvernatorului Robson.

Inima lui Judy începu să bată mai repede.

— Cred că el este, spuse guvernatorul cu o voce remarcabil de calmă.

Se deschise ușa mașinii.

Silueta care coborî purta jeanși albaștri, o cămașă de lucru în carouri, deschisă, peste un tricou alb și sandale. Când stătea drept, Judy văzu că avea aproape un metru optzeci, poate puțin mai mult, și păr lung, subțire, brunet.

Purta o pereche de ochelari de soare cu rame mari și o eșarfă colorată de bumbac drept bentiță.

Judy se uita fix la el, sperând să îi vadă ochii.

Casca îi pârâi.

— Judy? El este?

— Nu-mi dau seama! spuse ea. Ar putea fi.

El privi în jur. Era o peluză mare, iar masa fusese plasată la douăzeci sau treizeci de metri depărtare de bordură. El se îndreptă spre guvernator.

Judy simți cum privirile tuturor se îndreptau spre ea, așteptând semnul ei.

Ea se mișcă, plasându-se între el și guvernator. Bărbatul îi observă mișcarea, ezită și apoi continuă să meargă.

Charlie vorbi din nou.

— Ei bine?

— Nu știu! șopti ea, încercând să nu își miște buzele. Mai dă-mi câteva secunde!

— Nu aștepta prea mult.

— Nu cred că este el, spuse Judy. Toate pozele arătau un nas ca o lamă de cuțit. Acest bărbat avea un nas lat, plat.

— Sigur?

— Nu e el.

Bărbatul era la o distanță foarte aproape de Judy, putea s-o atingă. El păși pe lângă ea și îl abordă pe guvernator. Fără să se oprească în mersul său, băgă mâna în cămașă.

În cască, Charlie spuse:

— Caută să scoată ceva!

Judy se lăsă pe un genunchi și dădu să ia pistolul din geanta foto. Bărbatul începu să scoată ceva din cămașă. Judy văzu un cilindru de culoare închisă, ca țeava unui pistol.

— Pe loc! FBI! strigă ea.

Agenții ieșiră din mașini și dubițe și veniră în fugă spre clădirea Capitol.

Bărbatul îngheță.

Judy îndreptă arma spre capul lui și spuse:

— Scoate-o foarte încet și dă-mi-o.

— Bine, bine, nu mă împușca!

Bărbatul scoase obiectul din cămașă. Era o revistă, rulată într-un cilindru, cu un elastic în jurul ei.

Judy i-o luă.

Cu arma încă îndreptată spre el, ea examină revista. Era *Time* de săptămâna curentă. În cilindru nu era nimic.

— Un tip mi-a dat o sută de dolari să i-o dau guvernatorului! spuse bărbatul cu o voce speriată.

Agenții îl înconjurară pe Mike Robson și îl duseră înapoi în clădirea Capitol.

Judy privi în jur, scanând domeniul și străzile. *Granger se uită la asta*, *trebuie că da*. *Unde dracului este*? Oamenii se opriră să se uite la agenții în fugă. Un grup de turiști cobora treptele de la intrarea din față, condus de un ghid. În timp ce Judy cerceta cu privirea, un bărbat cu cămașă hawaiiană se desprinse de grup și plecă, și ceva la el îi atrase atenția.

Se încruntă. Era înalt. Pentru că avea o cămașă largă și atârna în jurul șoldurilor lui, ea nu-și dădea seama dacă era slab sau gras. Avea părul acoperit de o șapcă de baseball.

Se luă după el, mergând repede.

El nu părea să se grăbească. Judy nu trase alarma. Dacă punea fiecare agent de aici să urmărească un turist nevinovat, asta i-ar permite adevăratului Granger să scape. Dar instinctul o făcu să își grăbească pasul. Trebuia să vadă fața bărbatului.

El dădu colțul clădirii. Judy începu să alerge.

Auzi vocea lui Charlie în cască.

— Judy? Ce s-a întâmplat?

— Doar verific pe cineva, spuse ea, gâfâind puțin. Probabil un turist, dar pune vreo doi tipi să mă urmărească în caz că am nevoie de ajutor.

— S-a făcut.

Ea ajunse la colț și văzu cămașa hawaiiană intrând pe niște uși înalte de lemn și dispărând în clădirea Capitol. I se părea că el mergea mai repede. Ea privi înapoi peste umăr. Charlie vorbea cu doi tineri și arăta spre ea.

Pe strada lăturalnică de dincolo de grădină, Michael sări dintr-o dubă parcată și veni alergând spre ea. Ea arătă spre clădire.

— L-ai văzut pe tipul acela? strigă ea.

— Da, el era! strigă el înapoi.

— Tu stai aici.

Era un civil și nu-l voia implicat.

— Stai departe de asta!

Ea alergă în clădirea Capitol.

Se trezi într-un hol mare, cu o podea complicată de mozaic. Era răcoare și liniște. În fața ei era o scară mare, cu covor și o balustradă cu ornamente sculptate. Oare el o luase la stânga, sau dreapta, sus sau jos? Ea alese stânga. Coridorul o lua spre dreapta. Trecu pe lângă un post cu lifturi și se trezi în rotondă, o cameră circulară cu un fel de sculptură în mijloc. Camera se extindea pe două etaje într-un dom bogat decorat. Aici avu de făcut altă alegere: dacă el o luase direct înainte, la dreapta spre Potcoavă sau sus pe scări, la stânga ei? Ea privi în jur. Un grup de turiști se uita cu frică spre arma ei. Ea ridică privirea spre galeria circulară de la etajul doi și observă o cămașă viu colorată.

Începu să urce pe una dintre scările ample.

În capul scărilor privi prin galerie. În capătul îndepărtat era o ușă deschisă care ducea spre o lume diferită, un coridor modern cu lumini de neon și o podea de plastic. Cămașa hawaiiană era pe coridor.

El alerga acum.

Judy se duse după el. În timp ce alerga, ea vorbi în microfonul din sutien, gâfâind:

— El este, Charlie! Ce dracului s-a întâmplat cu ajutoarele mele?

— Te-au pierdut, unde ești?

— La etajul doi în secțiunea cu birouri.

— Bine.

Ușile birourilor erau închise și pe coridoare nu era nimeni: era sâmbătă. Ea urmări cămașa pe după un colț, apoi altul și un al treilea. Îl păstra în vizor, dar nu îl prindea din urmă.

Ticălosul este foarte în formă.

Parcurgând cercul, el se întoarse în galerie. Pentru o clipă îl pierdu din vedere și ghici că el urcase din nou.

Respirând cu greu, ea urcă altă scară ornamentată la etajul al treilea.

Semnele ajutătoare îi indicau că galeria senatului era la dreapta ei, a consiliului la stânga. Ea o luă la stânga, ajunse la ușa galeriei și văzu că e închisă. Fără îndoială cealaltă era la fel. Se întoarse în capătul scărilor. Unde se duseseră?

Într-un colț observă un semn pe care scria „Scara dinspre nord – fără acces la acoperiș”. Ea o deschise și se trezi într-o

scară îngustă, funcțională, cu podele obișnuite de gresie și balustradă de fier. Auzi pași coborând scările, dar nu îl văzu.

Ea începu să coboare.

Ieși la parter în rotondă. Nu îl văzu pe Granger, ci pe Michael, privind în jur distras. El o observă.

— L-ai văzut? strigă ea.

— Nu.

— Stai înapoi!

Din rotondă un coridor de marmură ducea la camerele guvernatorului. Vederea ei era blocată de un grup care se îndrepta spre ușa spre Potcoavă. Oare dincolo de ei era o cămașă hawaiiană? Nu era sigură. Alergă după ea, de-a lungul sălii de marmură, dincolo de avizierele înrămate care prezentau fiecare comitat din stat. La stânga ei, alt coridor ducea spre o ieșire cu o ușă automată de sticlă. Văzu cămașa ieșind.

Ea o urmări. Granger fugea pe L Street, ferindu-se prin traficul periculos și nerăbdător. Șoferii virau ca să-l evite și claxonau enervați. El sări pe capota unui coupé galben, îndoindu-l. Șoferul deschise portiera și sări furios, apoi o văzu pe Judy cu pistolul și intră grăbit la loc în mașină.

Ea alergă pe stradă, asumându-și aceleași riscuri nebune cu traficul. Țâșni în fața unui autobuz care opri cu un scrâșnit de frâne, sări peste capota aceluiași coupé galben și forță o limuzină să vireze peste trei benzi. Era aproape de trotuar când o motocicletă veni în viteză pe banda interioară direct spre ea. Ea făcu un pas înapoi și el o evită la centimetru.

Granger gonea pe Eleventh Street și apoi dispăru într-o intrare. Judy zbură după el. Intrase într-o parcare. Ea intră în garaj, alergând cât putu de repede, când brusc primi o lovitură puternică în față.

Nasul și fruntea îi explodară de durere. Fu orbită. Căzu pe spate, lovindu-se tare de beton. Zăcea nemișcată, paralizată de șoc și durere, incapabilă să gândească. După câteva secunde simți o mână puternică în ceafă și auzi, ca de la mare distanță, vocea lui Michael spunând:

— Judy, pentru numele lui Dumnezeu, ești vie?

Mintea începu să i se limpezească și vederea îi reveni. Chipul lui Michael deveni mai clar.

— Vorbește-mi, spune ceva!

Ea deschise gura.

— Doare, mormăi ea.

— Slavă cerului!

El scoase o batistă din buzunarul pantalonilor și îi șterse gura cu o blândețe surprinzătoare.

— Îți sângerează nasul.

Ea se ridică.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-am văzut intrând aici, alergând cu viteza fulgerului și apoi erai la pământ. Cred că te aștepta și te-a lovit când ai apărut după colț. Dacă pun mâna pe el…

Judy își dădu seama că își scăpase arma.

— Pistolul meu…

El se uită în jur, îl văzu și i-l dădu.

— Ajută-mă să mă ridic.

El o ajută să se ridice în picioare.

Fața o durea al dracului, dar vedea clar și era stăpână pe picioare. Încercă să gândească limpede.

Poate că încă nu l-am pierdut.

Era un lift, dar el nu ar fi avut timp să-l ia. Trebuie să fi urcat pe rampă. Ea știa acest garaj – parca aici când venea să îl vadă pe Honeymoon – și își aminti că se întindea pe lățimea cvartalului, cu intrări pe străzile Tenth și Eleventh. Poate că și Granger știa asta și deja fugea pe ușa dinspre Tenth.

Nu exista altă opțiune decât să-l urmeze.

— Mă duc după el, spuse ea.

Ea alergă pe rampă. Michael o urmă. Ea îl lăsă. Îi ordonase deja de două ori să stea în urmă și nu putea să se obosească să îi mai spună o dată.

Ajunseră la primul nivel al parcării. Pe Judy începu s-o doară capul și brusc simți că o lăsau picioarele. Știa că nu putea să meargă mai departe. Începură să traverseze etajul.

Brusc o mașină neagră ieși iute din locul de parcare, direct spre ei.

Judy sări într-o parte, căzu la pământ și se rostogoli repede, până când ajunse sub o mașină parcată.

Ea văzu roțile mașinii negre care viră cu un scrâșnet de cauciucuri și care acceleră în jos pe rampă, ca din pușcă.

Judy se ridică și îl căută disperată pe Michael. Ea îl auzise strigând de mirare și teamă. Oare îl lovise mașina?

Îl văzu la câțiva metri de ea, stând în patru labe, alb la față din cauza șocului.

— Ești bine? spuse ea.

El se ridică în picioare.

— Sunt bine, doar zdruncinat.

Judy se uită să vadă marca mașinii negre, dar dispăruse.

— Rahat, spuse ea. L-am pierdut.

20.

Când Judy intră în clubul ofițerilor la șapte seara, Raja Khan veni alergând.

El se opri când o văzu.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

Ce s-a întâmplat cu mine? *Nu am reușit să previn cutremurul*, *am presupus greșit unde se ascunde Melanie Quercus și l-am lăsat pe Ricky Granger să-mi scape printre degete*. *Am ratat totul și mâine o să mai fie un cutremur și vor muri mai mulți oameni și totul va fi din vina mea*.

— Ricky Granger m-a lovit în nas, spuse ea. Ea avea un bandaj pe față. Pastilele pe care le primise la spital în Sacramente îi alinaseră durerea, dar se simțea dărâmată și abătută.

— Unde te duci așa grăbit?

— Căutam un album de muzică numit *Raining Fresh Daisies*, mai ții minte?

— Sigur. Speram să ne dea o pistă despre femeia care a sunat la emisiunea lui John Truth.

— Am găsit o copie – și este chiar aici în oraș. Un magazin numit Vinyl Vic's.

— Dați-i acelui agent o stea de aur!

Judy simți cum îi revenea energia.

Aceasta putea să fie pista de care avea nevoie. Nu era mult, dar o umplu din nou de speranță. Poate că mai exista o șansă să poată preveni alt cutremur.

— Vin cu tine.

Săriră în mașina murdară a lui Raja, un Dodge Colt. Podeaua era plină de ambalaje de batoane de ciocolată. Raja ieși din parcare și se îndreptă spre Haight-Ashbury.

— Pe tipul care deține magazinul îl cheamă Vic Plumstead, spuse el în timp ce conducea. Când am sunat acum vreo două zile nu era acolo și am dat de un puști care lucrează cu jumătate de normă, care a spus că nu credea că au discul, dar că îl va întreba pe șef. Am lăsat o carte de vizită și Vic m-a sunat cu cinci minute în urmă.

— În sfârșit, puțin noroc!

— Discul a fost lansat în 1969, de o casă de discuri din San Francisco, Transcendental Tracks. A avut parte de ceva publicitate și s-au vândut câteva exemplare în Bay Area, dar casa de discuri n-a mai avut alt succes și după câteva luni s-a închis.

Entuziasmul lui Judy se domoli.

— Asta înseamnă că nu sunt documente în care să căutăm indicii despre locul unde ar putea să fie ea acum.

— Poate că albumul în sine o să ne ofere ceva.

Vinyl Vic’s era un magazin mic, plin ochi cu discuri vechi. Câteva rafturi din mijlocul podelei fuseseră umplute cu cutii de carton și lăzi de fructe pline până la tavan. Locul mirosea ca o bibliotecă veche și prăfuită. Un client, un bărbat tatuat cu pantaloni de piele, studia un album David Bowie timpuriu. În spate, un bărbat scund, slab, cu jeanși mulați și un tricou prespălat stătea lângă o casă de marcat, bând cafea dintr-o cană pe care scria „Legalizați-o!”

Raja se prezentă.

— Tu trebuie să fii Vic. Am vorbit la telefon cu câteva minute în urmă.

Vic se holbă la ei. Păru surprins.

— În sfârșit, FBI-ul vine peste mine și sunt doi asiatici? Ce s-a întâmplat? spuse el.

— Eu sunt simbolul non-alb, iar ea este simbolul femeie. Fiecare birou FBI trebuie să aibă câte unul din fiecare, e o regulă. Toți ceilalți agenți sunt bărbați albi cu tunsori scurte.

— A, bine.

Vic părea uluit. Nu știa dacă Raja glumea sau nu.

— Cum rămâne cu acest album? spuse Judy nerăbdătoare.

— Iată-l.

Vic se întoarse într-o parte și Judy văzu că avea un platan de patefon în spatele casei de marcat. El trecu brațul peste disc și coborî acul. Un sunet nebunesc de chitară introduse o piesă jazz-funk surprinzător de relaxantă, cu acorduri de pian peste o bătaie complexă la tobe. Apoi se auzi vocea femeii:

Mă topesc
Simt cum mă topesc
Lichefierea
Se înmoaie

— Cred că este destul de plin de înțeles, de fapt, spuse Vic.

Lui Judy i se păru o porcărie, dar nu-i păsă. Era vocea de pe caseta lui John Truth, fără îndoială. Mai tânără, mai clară, mai blândă, dar cu același ton jos, sexy, de neconfundat.

— Ai coperta? spuse ea grăbită.

— Sigur, răspunse el și i-o dădu.

Se îndoia la colțuri și stratul superior de plastic se decojea de pe hârtia lucioasă. Coperta avea un design multicolor, în spirală, care inducea dureri de ochi.

Cuvintele „Raining Fresh Daisies” de-abia se mai vedeau. Judy o întoarse. Spatele era murdar, cu o urmă de cană de cafea exact în colțul din dreapta sus.

Notele copertei începeau cu: „Muzica deschide ușile care duc spre universuri paralele...”

Judy sări peste cuvinte. Jos era un rând de cinci fotografii monocrome, doar capul și umerii, patru bărbați și o femeie. Ea citi descrierile:

Dave Rolands, *clape*
Ian Kerry, *chitară*
Ross Müller, *bas*
Jerry Jones, *tobe*
Stella Higgins, *poezie*

Judy se încruntă.

— Stella Higgins, spuse ea cu entuziasm. Cred că am mai văzut scris undeva numele acesta!

Era sigură, dar nu își amintea unde. Poate că era doar o închipuire optimistă. Se holbă la mica poză alb-negru. Văzu o

fată cam de douăzeci de ani cu un chip zâmbitor și senzual, încadrat de păr ondulat, brunet și gura lată, generoasă, pe care o prezisese Simon Sparrow.

Era frumoasă, șopti Judy ca pentru sine. Ea căuta în acel chip nebunia care ar face o persoană să amenințe cu un cutremur, dar nu înfățișa decât o femeie tânără, plină de vitalitate și speranță. *Ce s-a întâmplat greșit în viața ta*?

— Putem împrumuta asta? spuse Judy.

Vic părea bosumflat.

— Sunt aici să vând discuri, nu să le împrumut, spuse el.

Ea nu avea de gând să se certe.

— Cât?

— Cincizeci de dolari.

— Bine.

El opri platanul, luă discul și-l băgă în coperta de hârtie.

— Mulțumesc, Vic. Apreciem ajutorul tău.

Înapoi în mașina lui Raja, ea spuse:

— Stella Higgins. Unde am mai văzut numele acesta?

Raja clătină din cap.

— Nu-mi sună cunoscut.

Când coborâră din mașină, ea îi dădu albumul.

— Fă niște cópii mărite ale pozei ei și trimite-le la secțiile de poliție, spuse ea. Dă-i discul lui Simon Sparrow. Nu se știe niciodată ce-o să scoată din el.

Ei intrară în centrul de comandă. Sala mare de bal arăta aglomerată acum. Lângă masa liderilor se mai pusese o masă. Printre oamenii adunați aveau să mai fie niște șefi de la sediul FBI din Washington, presupuse Judy, plus oameni de la agențiile din oraș, de stat și federale pentru situații de urgență.

Ea se duse la masa echipei de investigație. Majoritatea oamenilor ei lucrau la telefoane, urmăreau piste. Judy vorbi cu Carl Theobald.

— La ce lucrezi?

— Pe unde au fost văzute mașini vechi Plymouth ’Cuda, crem.

— Am ceva mai bun pentru tine. Avem cartea de telefoane a Californiei pe CD pe aici pe undeva. Caută numele Stella Higgins.

— Și dacă o găsesc?

— Sun-o și vezi dacă vocea ei seamănă cu femeia de pe caseta lui John Truth.

Ea se așeză la un computer și căută dosare penale. Descoperi că exista o Stella Higgins în fișiere. Femeia fusese amendată pentru posesie de marijuana și primise o sentință suspendată pentru atacarea unui ofițer de poliție la un protest. Data ei de naștere era destul de potrivită și adresa era pe Haight Street. Nu era nicio poză în baza de date, dar părea femeia potrivită.

Ambele condamnări datau din 1968 și de atunci nu mai era nimic.

Dosarul lui Stella era ca acela al lui Ricky Granger, care fusese scos din evidențe la începutul anilor șaptezeci. Judy imprimă dosarul și-l lipi pe panoul suspecților. Ea trimise un agent să verifice adresa de pe Haight Street, deși era sigură că Higgins nu va fi acolo după treizeci de ani.

Simți o mână pe umăr. Era Bo. Privirea lui era plină de îngrijorare.

— Puiul meu, ce s-a întâmplat cu fața ta?

El atinse blând bandajul de pe nasul ei cu vârfurile degetelor.

— Cred că am fost neatentă, spuse ea.

El o sărută pe creștet.

— Sunt de serviciu în noaptea asta, dar a trebuit să trec pe aici să văd ce faci.

— Cine ți-a spus că am fost rănită?

— Tipul acela însurat, Michael.

Tipul acela însurat. Ea zâmbi. *Îmi amintește că Michael aparține altcuiva*.

— N-am pățit nimic dar cred că o să am doi ochi frumoși și vineți.

— Trebuie să te odihnești. Când mergi acasă?

— Nu știu. Tocmai am dat de o pistă nouă. Ia loc.

Ea îi povesti despre *Raining Fresh Daisies*.

— Cum văd eu lucrurile, în anii șaizeci era o fată frumoasă care locuia în San Francisco, mergea la demonstrații, fuma iarbă și își petrecea timpul cu formații rock. Anii șaizeci se transformă în anii șaptezeci, ajunge deziluzionată sau poate doar se plictisește și se înhăitează cu un tip carismatic care fuge de mafie. Cei doi înființează un cult. Cumva grupul supraviețuiește, făcând bijuterii sau așa ceva, timp de trei decenii. Apoi ceva a mers prost. Cumva, existența lor este amenințată de planul construirii unei centrale electrice. În timp ce se confruntă cu distrugerea a tot ce au construit și au lucrat de-a lungul anilor,

încearcă să găsească o cale, orice cale de a bloca această centrală electrică. Apoi un seismolog se alătură grupului și inventează o idee nebunească.

Bo încuviință.

— Are sens, într-un fel.

— Granger are experiență de infractor, ca să fure vibratorul seismic, și magnetism personal pentru a-i convinge pe ceilalți membri ai cultului să fie de acord cu planul.

Bo căzu pe gânduri.

— Probabil că nu sunt proprietarii casei lor, spuse el.

— De ce?

— Păi, imaginează-ți să locuiești undeva aproape de locul unde se va construi centrala asta nucleară și să fii nevoit să te muți. Dacă ar fi proprietarii casei, fermei sau ce-o fi, ar primi o compensație și ar putea-o lua de la capăt în altă parte. Deci bănuiesc că au un contract de închiriere pe termen scurt, sau sunt intruși.

— Probabil că ai dreptate, dar asta nu ne ajută. Nu există o bază de date a statului cu concesiuni de terenuri.

Carl Theobald apăru cu un caiet în mână.

— Trei numere în cartea de telefoane. Stella Higgins din Los Angeles este o femeie la vreo șaptezeci de ani cu o voce tremurată. Domnișoara Higgins din Sockton are un accent puternic dintr-o țară africană, poate Nigeria. Și S.J. Higgins din Diamond Heights este un bărbat pe nume Sidney.

— La naiba, spuse Judy.

Ea îi explică lui Bo:

— Stella Higgins este vocea de pe caseta de la John Truth, și sunt sigură că am mai văzut numele acesta înainte.

— Încearcă prin fișierele tale, spuse Bo.

— Ce?

— Dacă numele ți se pare cunoscut, asta e pentru că deja a apărut în investigație. Caută prin fișierele cazului.

— Bună idee.

— Trebuie să plec, spuse el. Cu toți oamenii ăștia care pleacă din oraș și-și lasă casele goale, poliția din San Francisco o să aibă o noapte agitată. Succes și odihnește-te.

— Mulțumesc, Bo.

Judy activă funcția de căutare a numelui „Stella Higgins” prin tot directorul denumit Copiii Edenului.

Carl privi peste umărul ei. Era un director mare și căutarea îi luă ceva timp.

În cele din urmă ecranul licări și apăru următorul mesaj:

1 fișier găsit

Judy simți un fior de entuziasm.

— Iisuse! Numele este deja în computer! strigă Carl.

Dumnezeule, cred că am găsit-o!

Încă doi agenți priviră peste umărul lui Judy când deschise fișierul.

Era un document mare care conținea toate notițele luate de agenți în timpul raidului eșuat din Los Alamos cu șase zile în urmă.

— Ce dracului? spuse Judy uimită. Era la Los Alamos și am ratat-o?

Stuart Cleever apăru lângă ea.

— Ce e cu agitația asta?

— Am găsit-o pe femeia care a sunat la John Truth! spuse Judy.

— Unde?

— Valea Silver River.

— Cum de ne-a scăpat printre degete?

Marvin Hayes a fost cel care a organizat acel raid, *nu eu*.

— Nu știu, lucrez la asta, dă-mi un minut!

Ea folosi funcția de căutare pentru a găsi numele în notițe.

Stella Higgins nu fusese la Los Alamos. De aceea o rataseră.

Doi agenți vizitaseră o cramă la câțiva kilometri în sus pe vale. Locul era închiriat de la guvernul federal și numele chiriașului era Stella Higgins.

— La naiba, ce aproape am fost! strigă Judy exasperată. Aproape că am avut-o cu o săptămână în urmă!

— Imprimă asta ca să vadă toată lumea, spuse Cleever.

Judy apăsă butonul de imprimare și citi mai departe.

Agenții notaseră conștiincioși numele și vârsta tuturor adulților de la cramă. Unii erau cupluri cu copii, observă Judy, și majoritatea și-au dat ca adresă pe cea de la cramă. Deci locuiau acolo.

Poate că era un cult și, pur și simplu, agenții nu și-au dat seama de asta.

Sau poate că oamenii au fost atenți să ascundă adevărata natură a comunității lor.

— I-am găsit! spuse Judy. Am fost induși în eroare, prima oară de Los Alamos, care păreau suspecții perfecți. Apoi, când s-a dovedit că erau curați, am crezut că poate batem la ușa greșită. Asta ne-a făcut să fim neatenți la verificarea *altor* comunități din valea aceea. Așa că i-am trecut cu vederea pe adevărații făptași. Dar acum i-am găsit.

— Cred că ai dreptate, spuse Stuart Cleever.

El se întoarse spre masa echipei SWAT.

— Charlie, sună la biroul din Sacramento și organizează un raid comun. Judy are locația. În zori mergem peste ei.

— Ar trebui să facem razia acum, spuse Judy. Dacă așteptăm până mâine, s-ar putea să fi fugit deja.

— De ce ar fugi acum? Noaptea este prea riscant. Suspecții pot să se strecoare pe întuneric, mai ales la țară.

El avea dreptate, dar instinctul îi spunea lui Judy să nu aștepte.

— Aș prefera să îmi asum acest risc, spuse ea. Acum că știm unde sunt, să mergem peste ei.

— Nu, spuse el decisiv. Nu mai încape discuție, te rog, Judy. Facem razia în zori.

Ea ezită. Era sigură că decizia era greșită. Dar era prea obosită să se mai certe.

— Fie, spuse ea. La ce oră plecăm, Charlie?

Marsh se uită la ceas.

— Plecăm de aici la două dimineața.

— Aș putea să dorm vreo două ore.

Ea părea să-și amintească unde parcase mașina afară pe terenul de paradă. Părea cu luni de zile în urmă, dar de fapt fusese joi-noapte, doar cu patruzeci și opt de ore în urmă. În drum spre ieșire dădu de Michael.

— Pari epuizată, spuse el. Lasă-mă să te duc acasă.

— Și cum mă întorc aici?

— Dorm pe canapeaua ta și te aduc înapoi.

Ea se opri și se uită la el.

— Trebuie să-ți spun, mă doare fața așa de tare, încât nu cred că aș putea săruta, dar să mai fac și altceva.

— Mă mulțumesc și să te țin de mână, spuse el zâmbind.

Încep să cred că tipul acesta ține la mine.

— Ei bine, ce zici?

— Mă învelești și îmi aduci lapte cald și aspirine?

— Da. Mă lași să te privesc cum dormi?

O, frate, nu-mi doresc nimic altceva mai mult pe lume.

El îi citi expresia feței.

— Cred că aud un da, spuse el.

Ea zâmbi.

— Da.

•

Priest era foarte supărat când se întoarse din Sacramento. Fusese sigur că guvernatorul va ajunge la o înțelegere. Simțise că era pe buza victoriei. Deja se felicitase. Și totul fusese o păcăleală. Guvernatorul Robson nu voia să ajungă la nicio înțelegere. Toată chestia fusese o înscenare. FBI-ul își imaginase că putea să-l prindă într-o capcană ca pe un hoț de doi bani. Lipsa de respect îl deranja cel mai mult. Ei credeau că e un gogoman.

Aveau să afle adevărul. Și lecția va fi dură.

Îi va costa încă un cutremur.

Toată lumea din comunitate era încă uluită de plecarea lui Dale și a lui Poem. Le amintise de ceva ce se prefăcuseră că uitaseră: că mâine cu toții trebuiau să plece din vale.

Priest le spuse Mâncătorilor de Orez câtă presiune puseseră pe guvernator. Autostrăzile erau încă aglomerate cu dubițe pline de copii și valize, care fugeau de cutremurul care urma să vină. În cartierele aproape părăsite pe care le lăsaseră în urmă familiile speriate, hoții ieșeau din casele suburbiilor încărcați cu cuptoare cu microunde, CD-playere și computere.

Dar ei știau și că guvernatorul nu dădea semne că ar ceda.

Deși era sâmbătă noaptea, nimeni nu voia să petreacă. După cină și rugăciunea de seară, majoritatea se retraseră în cabanele lor. Melanie se duse în cabana copiilor să le citească. Priest stătea în afara cabanei lui, privind cum luna apunea peste vale și încet se calmă. Deschise o sticlă veche de cinci ani, cu vin făcut de el, cu aroma afumată pe care o iubea.

Era o bătălie a nervilor, își spuse sieși când putu să gândească calm. Cine putea să reziste mai mult, el sau guvernatorul? Care dintre ei putea să își țină cel mai bine oamenii sub control? Oare cutremurul va aduce guvernul în genunchi înainte ca FBI să îl poată găsi pe Priest în sălașul lui de munte?

O văzu pe Star, luminată de lumina lunii, mergând în picioarele goale și fumând un joint. Ea trase adânc din țigară, se aplecă peste Priest și îl sărută, deschizând gura. El inhală fumul din plămânii ei. El respiră, zâmbi și spuse:

— Îmi aduc aminte când ai făcut asta prima oară. A fost cel mai sexy lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Serios? spuse ea. Mai sexy decât o felație?

— Cu mult. Ține minte, aveam șapte ani când am văzut-o pe mama mea făcând o felație unui client. Ea nu îi săruta niciodată, totuși. Eu eram singura persoană pe care o săruta. Ea mi-a spus asta.

— Priest, ce viață teribilă ai avut.

El se încruntă.

— Faci să sune de parcă s-a terminat.

— Partea asta s-a terminat, totuși, nu-i așa?

— Nu!

— Este aproape miezul nopții. Termenul tău limită aproape că a expirat. Guvernatorul nu va ceda.

— Trebuie, spuse Priest. Este doar o chestiune de timp.

El se ridică.

— Trebuie să ascult știrile de la radio.

Ea merse cu el în timp ce traversa via în lumina lunii și urcă pe potecă spre mașini.

— Hai să fugim, spuse ea brusc. Doar tu și cu mine și Flower. Să ne suim într-o mașină, chiar acum, și să plecăm. Nu ne vom lua la revedere, nu ne facem niciun bagaj, nu luăm nici haine de schimb, nimic. Plecăm pur și simplu, cum am făcut eu când am plecat din San Francisco în 1969. Mergem unde avem chef – Oregon sau Las Vegas sau chiar New York. Ce zici de Charleston? Mereu mi-am dorit să văd sudul.

Fără să răspundă, el se sui în Cadillac și porni radioul. Star se așeză lângă el. Brenda Lee cânta „Let’s Jump the Broomstick”.

— Haide, Priest, ce zici?

Începură știrile și el dădu volumul mai tare.

„Liderul suspectat al grupului de teroriști Copiii Edenului, Richard Granger, a scăpat printre degetele FBI-ului azi în Sacramento. Între timp, rezidenții care fug din cartierele din apropierea faliei San Andreas au încremenit traficul pe multe autostrăzi în zona San Francisco Bay Area, cu kilometri întregi de mașini care blochează secțiuni lungi ale autostrăzilor

interstatale 280, 580, 680 și 880. Și un vânzător de discuri rare din Haight-Ashbury pretinde că agenți FBI au cumpărat de la el un album cu fotografia altui suspect terorist”.

— Album? spuse Star. Ce dracului…?

„Proprietarul magazinului, Vic Plumstead, a spus reporterilor că agenții FBI l-au sunat să îi ajute să găsească un album din anii șaizeci, despre care credeau că conține vocea uneia dintre suspecții grupării Copiii Edenului. După zile întregi de eforturi, a spus el, a găsit albumul, produs de o formație rock obscură, *Raining Fresh Daisies*”.

— Iisuse Hristoase! Aproape că am uitat de ei chiar și eu!

— FBI-ul nu confirmă și nici nu neagă că e în căutarea vocalistei Stella Higgins.

— Rahat! izbucni Star. Îmi știu numele!

Mintea lui Priest lucra. Cât de periculos era? Numele ei nu le era de prea mult folos. Star nu îl folosise de aproape treizeci de ani. Nimeni nu știa unde locuia Stella Higgins.

Ba da, știau.

El își abținu un geamăt de disperare. Numele Stella Higgins era pe contractul de concesiune al acestui teren. Și el le spusese asta celor doi agenți FBI care veniseră aici în ziua în care făcuseră razia la Los Alamos.

Asta schimba totul. Mai devreme sau mai târziu cineva din FBI o să facă legătura.

Și dacă din întâmplare FBI-ul nu-și dădea seama, era adjunctul șerifului din Silver City, în prezent în vacanță în Bahamas, care notase numele „Stella Higgins” într-un dosar care trebuia să apară în sala de judecată peste două săptămâni.

Valea Silver River nu mai era un secret.

Gândul îi aduse o tristețe de nesuportat.

Ce putea să facă?

Poate că *ar trebui* să fugă cu Star acum. Cheile erau în mașină. În două ore puteau să fie în Nevada. Până mâine la amiază puteau să fie la opt sute de kilometri distanță.

La naiba, *nu*. *Încă nu sunt învins*.

Încă putea menține lucrurile în ordine.

Planul său inițial fusese ca autoritățile să nu afle niciodată cine erau Copiii Edenului sau de ce ceruseră oprirea construirii de centrale electrice. Acum FBI-ul urma să afle – dar poate că puteau fi forțați să păstreze secretul. Asta putea să devină o

parte a solicitării lui Priest. Dacă puteau să ajungă la un acord privind oprirea planurilor de construcție, puteau să înghită și asta.

Da, era strigător la cer – dar toată chestia asta era strigătoare la cer. Putea s-o facă.

Dar va trebui să stea departe de ghearele FBI-ului.

El deschise portiera mașinii și se dădu jos.

— Hai să mergem, îi spuse lui Star. Am multe de făcut.

Ea se dădu jos încet.

— Nu vrei să fugi cu mine? spuse ea tristă.

— La naiba, nu.

El trânti ușa și plecă.

Ea îl urmă prin vie și înapoi în așezământ. Se duse în cabana ei fără să spună noapte bună.

Priest se duse în cabana lui Melanie. Ea dormea. O scutură puternic s-o trezească.

— Scoală-te, spuse el. Trebuie să plecăm. Repede.

•

Judy privea și aștepta în timp ce Stella Higgins plângea de mama focului.

Era o femeie masivă și deși poate fusese atrăgătoare în alte circumstanțe, acum arăta distrusă. Chipul ei era contorsionat de durere, machiajul demodat i se scurgea pe obraji și umerii ei mari tremurau de hohote.

Stăteau în cabana mică. Peste tot în jur erau consumabile medicale: cutii cu bandaje, cutii de aspirină și Rolaids, Tylenol și Trojan, sticle cu soluții împotriva colicilor, sirop de tuse și iod. Pereții erau decorați cu desenele cu Star care avea grijă de copiii bolnavi. Era o clădire primitivă, fără electricitate sau apă curentă, dar avea o atmosferă veselă.

Judy se duse la ușă și privi afară, dându-i lui Star un minut să își revină. Locul era frumos în lumina palidă a dimineții. Ultimele dungi de ceață ușoară dispăreau dintre arbori pe pantele abrupte ale dealurilor și râul strălucea în cotul văii. Pe pantele mai joase era o vie îngrijită, rândurile de viță având lăstarii legați de araci de lemn. Pentru o clipă Judy fu cuprinsă de un sentiment de pace spirituală, un sentiment că aici, în acest loc, lucrurile erau cum trebuie să fie și că restul lumii era ciudat. Ea se scutură să scape de senzația bizară.

Apăru Michael. Încă o dată voia să fie aici ca să aibă grijă de Dusty și Judy îi spusese lui Stuart Cleever că ar trebui să i se permită asta pentru că expertiza lui era atât de importantă pentru investigație. El îl ducea pe Dusty de mână.

— Cum e? întrebă Judy.

— E foarte bine, spuse Michael.

— Ai găsit-o pe Melanie?

— Nu e aici. Dusty spune că e o fată mai mare numită Flower care a avut grijă de el.

— Ai idee unde s-a dus Melanie?

— Nu.

El arătă spre Star.

— Ea ce spune?

— Nimic, încă. Judy se întoarse înăuntru și se așeză pe marginea patului.

— Spune-mi despre Ricky Granger, spuse ea.

— E și bine, și rău în el, spuse Star când i se domoli plânsul. A fost un huligan înainte, știu asta, chiar a ucis oameni, dar tot timpul cât am fost împreună, peste douăzeci și cinci de ani, nu a rănit niciodată pe nimeni, până acum, până când cineva s-a gândit la ideea acestui nenorocit de baraj idiot.

— Tot ce vreau să fac, spuse Judy cu blândețe, este să îl găsesc înainte să mai facă rău altor oameni.

Star încuviință.

— Știu.

Judy o făcu pe Star să se uite la ea.

— Unde s-a dus?

— Ți-aș spune dacă aș ști, spuse Star. Dar nu știu.

21.

Priest și Melanie merseră în San Francisco în camioneta comunității. Priest se gândi că un Cadillac îndoit era ușor de observat și că poliția s-ar putea să caute un Subaru portocaliu ca al lui Melanie.

Tot traficul se îndrepta în direcția opusă, așa că nu întârziară prea mult. Ajunseră în oraș la puțin după cinci, duminică dimineața. Câțiva oameni erau pe străzi: un cuplu de

adolescenți îmbrățișați într-o stație de autobuz, doi drogați nervoși care cumpărau o ultimă doză de la un dealer cu o haină lungă, un bețiv neajutorat care mergea în zigzag pe drum. Cu toate astea, cartierul de pe mal era părăsit. Peisajul industrial arăta sumbru și straniu în lumina dimineții. Găsiră depozitul Perpetua Diaries, iar Priest descuie ușa. Agentul imobiliar își ținuse promisiunea: curentul electric era pornit și curgea apă la toaletă.

Melanie intră cu camioneta înăuntru, iar Priest verifică vibratorul seismic. El porni motorul, apoi coborî și ridică placa. Totul funcționa.

Se întinseră să doarmă pe canapeaua din micul birou, apropiați unul de altul. Priest rămase treaz, revizuindu-și iar și iar poziția. Indiferent cum privea situația, singurul lucru inteligent pe care putea să-l facă guvernatorul Robson era să cedeze. Priest se trezi ținând discursuri imaginare la emisiunea lui John Truth, evidențiind cât de prost era guvernatorul. *Putea să stopeze cutremurele cu un singur cuvânt*! După o oră își dădu seama că era inutil. Întins pe spate, începu ritualul de relaxare pe care îl folosea pentru meditație. Trupul îi încremeni, bătaia inimii i se calmă și mintea i se goli, iar el adormi.

Când se trezi era zece dimineața.

Puse o oală cu apă pe plită. Adusese din comunitate o cutie de cafea organică măcinată și niște căni.

Melanie porni televizorul.

— Mi-e dor de știri. Cât am locuit în comunitate, spuse ea, mă uitam mereu la știri.

— De obicei urăsc știrile, spuse Priest. Te fac să te îngrijorezi despre un milion de lucruri pe care nu le poți influența.

Dar el privi împreună cu ea, ca să vadă dacă se difuzau știri despre el.

Erau *numai* despre el.

Autoritățile din California iau în serios amenințarea cu un cutremur azi, *întrucât termenul-limită al teroristului se apropie*, spuse prezentatorul pe fondul unor imagini cu angajații primăriei care ridicau un cort-spital în parcul Golden Gate.

Asta îl înfurie pe Priest.

— De ce nu ne dau ce vrem, pur și simplu? spuse el spre televizor.

Următorul clip îi arătă pe agenții FBI care făceau o razie în cabanele din munți. După o clipă Melanie spuse:

— Dumnezeule, este comunitatea noastră!

O văzură pe Star înfășurată în halatul ei vechi mov de mătase, cu durerea citindu-i-se pe chip, condusă afară din cabana ei de doi bărbați în veste antiglonț.

Priest înjură. Nu era surprins – posibilitatea unei razii îl determinase să plece atât de grăbit noaptea trecută –, dar în același timp fu cuprins de furie și disperare văzând asta. Casa lui fusese violată de acei ticăloși.

Ar fi trebuit să ne lăsați în pace. *Acum e prea târziu*.

O văzu pe Judy Maddox, cu o privire aprigă. *Sperai să mă prinzi în plasa ta*, *nu-i așa*? Azi nu era așa de drăguță. Avea doi ochi vineți și un bandaj mare peste nas. *M-ai mințit și ai încercat să mă prinzi în cursă*, *așa că ai primit un pumn în nas pentru asta*.

Dar în inima lui era descurajat. Tot timpul subestimase FBI-ul. Când începuse totul nici nu-și imaginase că o să vadă cum agenții îi invadează sanctuarul din vale, care atâția ani rămăsese un loc secret. Judy Maddox era mai deșteaptă decât crezuse el.

Melanie rămase cu gura căscată. Era o imagine cu soțul ei, Michael, purtându-l pe Dusty.

— O, nu! spuse ea.

— Nu-l arestează pe Dusty, spuse Priest nerăbdător.

— Dar unde o să-l ducă Michael?

— Contează?

— Contează dacă o să fie un cutremur!

— Michael știe mai bine ca oricine unde sunt liniile de falie! N-o să fie într-un loc periculos.

— O, Doamne, sper să nu, mai ales dacă Dusty e cu el.

Priest se uitase destul la televizor.

— Hai să ieșim, spuse el. Ia-ți telefonul.

Melanie conduse afară camioneta, iar Priest încuie depozitul în urma lor.

— Îndreaptă-te spre aeroport, îi spuse el când se sui în mașină.

Evitând autostrăzile, ei se apropiară de aeroport înainte să rămână blocați în trafic. Priest se gândi că trebuia să fie mii de oameni care foloseau telefoane în preajmă – încercând să prindă

zboruri, să-și sune familiile, să vadă cât de mare era blocajul în trafic. Sună la emisiunea lui John Truth.

Răspunse chiar John Truth însuși. Priest se gândi că el spera la acest apel.

— Am o nouă solicitare, așa că ascultă cu atenție, spuse Priest.

— Nu-ți face griji, înregistrez apelul, spuse Truth.

— Bănuiesc că o să fiu la emisiunea ta diseară, nu, John? spuse Priest cu un zâmbet.

— Sper că o să fii în închisoare, răspunse John cu răutate.

— Ei, atunci, du-te dracului și tu.

Nu era nevoie ca tipul acesta să devină certăreț.

— Noua mea solicitare este o amnistie prezidențială pentru toți Copiii Edenului.

— O să-l anunț pe președinte.

Acum păru că devine sarcastic. Nu înțelegea cât de important era totul?

— Asta pe lângă oprirea construirii de noi centrale electrice.

— Stai puțin, spuse Truth. Acum că toată lumea știe unde este comunitatea ta, nu ai nevoie de înghețarea construcțiilor în tot statul. Vrei doar să împiedici ca valea ta să fie inundată, nu?

Priest se gândi o clipă. Nu luase asta în calcul, dar Truth avea dreptate. Oricum, se decise să nu fie de acord.

— La naiba, nu, spuse el. Am principii. California are nevoie de mai puțină energie electrică, nu de mai multă, dacă vreau să fie un loc decent în care nepoții mei să crească. Solicitarea noastră inițială rămâne valabilă. Dacă guvernatorul nu este de acord, va mai fi încă un cutremur.

— Cum poți să faci asta?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Priest.

— Ce?

— Cum poți să faci asta? Cum poți să aduci atâta suferință și durere atâtor oameni – ucigând, rănind, distrugând bunuri, determinând oamenii să fugă din casele lor de frică... Cum dormi noaptea?

Întrebarea îl înfurie pe Priest.

— Nu încerca să faci *tu* pe eticul, spuse el. Vreau să salvez California.

— Ucigând oameni.

Priest își pierdu răbdarea.

— Taci dracului din gură și ascultă, spuse el. O să-ți spun despre următorul cutremur. Potrivit lui Melanie, fanta seismică se va deschide la șapte fără douăzeci seara. La ora șapte, spuse Priest. Va avea loc la șapte, în seara asta.

— Poți să-mi spui…

Priest opri conexiunea.

Rămase tăcut o vreme. Conversația îi dăduse o senzație de neliniște. Truth ar fi trebuit să fie speriat de moarte, dar aproape că se certase cu Priest. Îl tratase ca pe un ratat, asta era.

Ajunseră la o intersecție.

— Am putea să întoarcem aici ca să ajungem înapoi, spuse Melanie. Nu e trafic prin partea cealaltă.

— Bine.

Ea viră. Era gânditoare.

— Ne vom mai întoarce vreodată în vale? întrebă ea. Acum că FBI-ul și toată lumea știe despre asta?

— Da! spuse el.

— Nu țipa!

— Da, ne vom întoarce, spuse el mai încet. Știu că arată rău și că va trebui să stăm deoparte o vreme. Sunt sigur că vom pierde recolta de anul acesta. Presa va fi acolo cotrobăind săptămâni întregi. Dar în cele din urmă vor uita de noi. Va fi un război, sau un scandal sexual, vor fi niște alegeri undeva, și noi vom fi o știre veche. Apoi ne vom putea strecura încet înapoi și ne vom putea muta în casele noastre, vom readuce via la viață și vom cultiva o recoltă nouă.

Melanie zâmbi.

— Da, spuse ea.

Ea crede asta. *Eu nu sunt sigur*. *Dar nu o să mă mai gândesc la asta*. *Agitația îmi va obosi voința*. *Fără îndoieli acum*. *Doar acțiune*.

Melanie spuse:

— Vrei să ne întoarcem în depozit?

— Nu. O să înnebunesc încuiat în cutia aia toată ziua. Îndreaptă-te spre oraș și vezi dacă putem găsi un restaurant care servește gustări. Mor de foame.

•

Judy și Michael îl duceau pe Dusty în Stockton, unde locuiau părinții lui Michael. Zburau cu un elicopter și Dusty era încântat. Aterizară pe un teren de fotbal al unui liceu din suburbii. Tatăl

lui Michael era un contabil pensionat și împreună cu soția sa locuia în suburbii, într-o casă drăguță care dădea spre un teren de golf. Judy bea cafeaua în bucătărie în timp ce Michael îi aranja lucrurile lui Dusty. Doamna Quercus spuse îngrijorată:

— Poate că nebunia asta va da un impuls afacerii, oricum – este un vânt rău prevestitor care nu face nimănui bine.

Judy își aminti că ei investiseră bani în consultanța lui Michael și el își făcea griji cum să le înapoieze banii. Dar doamna Quercus avea dreptate – faptul că el era expertul FBI în cutremure putea să ajute.

Mintea lui Judy se concentră la vibratorul seismic. Nu era în valea Silver River. Nu fusese văzut de vineri seara, deși panourile care îl făceau să arate ca un carusel de carnaval fuseseră găsite pe marginea drumului de unul dintre sutele de muncitori în operațiunea de salvare care încă repara daunele din Felicitas.

Ea știa că Granger era la volan. Aflase întrebând unul dintre membrii comunității ce mașini aveau și verificând care lipsea. El folosea o camionetă și pusese un anunț pentru ea. În teorie, fiecare polițist din California ar fi trebuit s-o caute, deși majoritatea dintre ei ar fi prea ocupați să facă față urgenței.

O chinuia gândul că l-ar fi putut prinde pe Granger în comunitate, dacă s-ar fi luptat mai tare și l-ar fi convins pe Cleever să facă razia noaptea trecută în loc de azi-dimineață. Dar fusese pur și simplu prea obosită. Azi se simțea mai bine – raidul îi crescuse nivelul de adrenalină și îi dăduse energie. Dar era rănită fizic și psihic, iar rezervele îi erau pe sfârșite.

Un televizor mic de pe bufetul din bucătărie era pornit, cu sunetul oprit. Apărură știrile și Judy o rugă pe doamna Quercus să dea mai tare. Era un interviu cu John Truth, care vorbise la telefon cu Granger. El puse o parte din caseta cu conversația lor.

— La ora șapte, spuse Granger pe casetă. Va avea loc la ora șapte diseară.

Judy tremură. Vorbea serios. În vocea lui nu se citeau nici regrete, nici remușcări, niciun semn că ezita să riște viețile atâtor oameni. Părea rațional, dar avea un defect. Nu-i păsa de fapt de suferința altora. Era o caracteristică a psihopaților.

Se întrebă ce ar fi crezut Simon Sparrow despre vocea lui. Dar acum era prea târziu pentru o analiză psiholingvistică. Se duse la ușa din bucătărie și strigă:

— Michael! Trebuie să plecăm.

Ar fi vrut să-l lase pe Michael aici cu Dusty, unde amândoi ar fi fost în siguranță. Dar avea nevoie de el la postul de comandă. Expertiza lui ar putea fi crucială.

El veni cu Dusty.

— Sunt aproape gata, spuse el.

Sună telefonul și doamna Quercus răspunse. După o clipă ea întinse receptorul spre Dusty.

— E cineva pentru tine, spuse ea.

Dusty luă telefonul și spuse precaut:

— Alo?

Apoi chipul i se lumină.

— Bună, mami!

Judy îngheță.

Era Melanie.

— M-am trezit de dimineață și nu mai erai! Apoi tati a venit după mine! spuse Dusty.

Melanie era cu Priest și cu vibratorul seismic, aproape sigur. Judy luă mobilul și sună la postul de comandă. Dădu de Raja și spuse încet:

— Urmărește un apel.

Melanie Quercus sună un număr în Stockton.

Ea citi numărul de pe aparatul pe care îl folosea Dusty.

— Apelul a început cu un minut în urmă și încă se derulează.

— Mă ocup, spuse Raja.

Judy închise.

Dusty asculta, încuviința și din când în când dădea din cap, uitând că mama lui nu putea să îi vadă gesturile.

Apoi îi oferi brusc telefonul tatălui său.

— Vrea cu tine.

Judy îi șopti lui Michael:

— Pentru numele lui Dumnezeu, află unde e!

El luă telefonul de la Dusty și îl ținu la piept, astupându-l.

— Ridică receptorul din dormitor.

— Unde?

— Dincolo de hol, dragă, spuse doamna Quercus.

Judy țâșni în dormitor, se aruncă pe cuvertura înflorată și ridică telefonul de pe noptieră, acoperind receptorul cu mâna.

Îl auzi pe Michael spunând:

— Melanie, unde naiba ești?

— Nu contează, răspunse Melanie. Te-am văzut cu Dusty la televizor. E bine?

Se uită la televizor, oriunde s-ar afla.

— Dusty e bine, spuse Michael. Tocmai am ajuns aici.

— Speram să fii acolo.

Vocea ei se auzea slab și Michael spuse:

— Poți vorbi mai tare?

— Nu, nu pot, ascultă mai bine, da?

Nu vrea s-o audă Granger. *Asta e bine – poate fi un semn că începe să nu mai fie de acord*.

— Bine, bine, spuse Michael.

— O să stai acolo cu Dusty, da?

— Nu, spuse Michael. Mă duc în oraș.

— Ce? Pentru numele lui Dumnezeu, Michael, e periculos!

— Acolo o să fie cutremurul – în San Francisco?

— Nu pot să-ți spun.

— O să fie pe peninsulă?

— Da, pe peninsulă, așa că ține-l departe pe Dusty! Telefonul lui Judy sună. Ea puse telefonul mobil la cealaltă ureche, ținând receptorul telefonului din dormitor bine acoperit.

— Da.

Era Raja.

— Sună de pe mobil. Este în centru în San Francisco. Nu pot localiza mai bine de-atât un telefon digital.

— Pune niște oameni pe teren să caute camioneta aia!

— S-a făcut.

Judy întrerupse conexiunea.

— Dacă ești așa de îngrijorată, de ce nu îmi spui unde este vibratorul seismic? spuse Michael.

— Nu pot să fac asta! șopti ea. Ți-ai ieșit din minți!

— Ei, haide. *Eu* mi-am ieșit din minți? Tu ești cea care provoacă cutremure!

— Nu mai pot să vorbesc.

Se auzi un clic.

Judy puse receptorul la loc pe noptieră și se roti pe spate, cu mintea gonind. Melanie dezvăluise multe informații. Era undeva

în centru în San Francisco și deși asta nu o făcea ușor de găsit, era un car cu fân mai mic decât toată California. Ea spusese că cutremurul va fi declanșat undeva pe peninsula San Francisco, fâșia lată de pământ între oceanul Pacific și San Francisco Bay. Vibratorul seismic trebuia să fie undeva în acea zonă. Dar cel mai interesant pentru Judy era indiciul unui fel de diviziune între Melanie și Granger. Evident ea sunase fără să îi spună și părea să se teamă că el va auzi. Asta îi dădea speranță. Se întrezărea o cale prin care Judy putea să profite de o despărțire.

Ea închise ochii, concentrându-se. Melanie era îngrijorată în privința lui Dusty. Aceasta era slăbiciunea ei. Cum putea folosi asta împotriva ei?

Auzi pași și deschise ochii. Michael intră în cameră. El o privi ciudat.

— Ce e? spuse ea.

— Poate părea nepotrivit, dar arăți grozav întinsă pe pat.

Ea își aminti că era în casa părinților lui. Se ridică.

El o îmbrățișă. Era o senzație plăcută.

— Ce-ți face fața? spuse el.

Ea ridică privirea spre el.

— Dacă ești foarte blând…

El îi sărută ușor buzele.

Dacă vrea să mă sărute când arăt atât de rău, sigur mă place.

— Mm, spuse ea. Când toate astea se vor termina…

— Da.

Ea închise ochii pentru o clipă.

Apoi începu să se gândească din nou la Melanie.

— Michael…

— Încă aici.

Ea se desprinse din îmbrățișarea lui.

— Melanie se teme că Dusty ar putea fi în zona cutremurului.

— El o să fie aici.

— Dar tu nu ai confirmat asta. Ea te-a întrebat, dar ai spus că dacă era îngrijorată, ar trebui să îți spună unde este vibratorul seismic și tu nu ai răspuns la întrebarea ei cum trebuie.

— Totuși, implicația… Vreau să zic de ce l-aș pune în pericol?

— Spun doar că ea ar putea să aibă îndoieli. Și oriunde s-ar afla ea, este un televizor.

— Ea lasă știrile să meargă toată ziua uneori – o relaxează.

Judy simți un junghi de gelozie. *O cunoaște atât de bine*.

— Dacă am avea un reporter care să te intervieveze la centrul operațiunilor de urgență din San Francisco, despre ce faci să ajuți biroul FBI… și Dusty ar fi cumva undeva în fundal?

— Atunci ea ar ști că el e în San Francisco.

— Și ce ar face?

— M-ar suna și ar țipa la mine, bănuiesc.

— Și dacă nu ar reuși să dea de tine…

— Ar fi foarte speriată.

— Dar l-ar opri pe Granger să opereze vibratorul seismic?

— Poate. Dacă ar putea.

— Merită să încercăm?

— Avem de ales?

•

Priest avea un sentiment de totul sau nimic. Poate că guvernatorul și președintele nu-i vor ceda, chiar și după Felicitas. Dar în seara asta va fi un al treilea cutremur. Apoi el îl va suna pe John Truth și va spune: O s-o fac din nou! Data viitoare ar putea fi în Los Angeles, sau San Bernardino, sau San Jose. Pot să fac asta cât de des vreau. O să continui până cedați. Alegerea e a voastră!

San Francisco în centru era un oraș-fantomă. Puțini oameni voiau să meargă la cumpărături sau să viziteze, deși destui se duceau la biserică. Restaurantul era pe jumătate gol. Priest comandă ouă și bău trei Bloody Mary. Melanie era tăcută, își făcea griji pentru Dusty. Priest credea că puștiul o să fie bine, era cu tatăl lui.

— Ți-am spus vreodată de ce mă cheamă Granger? îi spuse el lui Melanie.

— Nu e numele părinților tăi?

— Mama mea își spunea Veronica Nightingale. Ea mi-a spus că pe tatăl meu îl chema Stewart Granger. El plecase într-o călătorie lungă, spusese ea, dar într-o zi se va întoarce într-o limuzină mare plină cu cadouri – parfum și ciocolată pentru ea și o bicicletă pentru mine. În zilele ploioase, când nu mă puteam juca pe străzi, stăteam la geam și îl așteptam, oră după oră.

Pentru un moment Melanie păru să uite de problemele ei.

— Bietul copil, spuse ea.

— Aveam cam doisprezece ani când mi-am dat seama că Stewart Granger era un mare star de cinema. El îl juca pe Allan Quatermain în *King Solomon's Mines* cam pe când m-am născut

eu. Bănuiesc că el era fantezia mamei mele. Mi-a frânt inima, îți spun. Toate acele ore privind pe nenorocita aia de fereastră.

Priest zâmbi, dar amintirea îl duru.

— Cine știe? spuse Melanie. Poate că *era* într-adevăr tatăl tău. Starurile de cinema se duc la prostituate.

— Bănuiesc că ar trebui să-l întreb.

— E mort.

— Da? Nu știam asta.

— Da, am citit în revista *People*, cu câțiva ani în urmă.

Priest simți o durere de pierdere. Stewart Granger reprezentase cel mai bine ideea de un tată pe care-l avusese vreodată.

— Ei bine, acum n-o să știu niciodată.

El ridică din umeri și ceru nota.

Când ieșiră din restaurant, Priest nu voi să se întoarcă la depozit. Când era în comunitate putea cu ușurință să stea și să nu facă nimic, dar într-o cameră dărăpănată într-un deșert industrial se simțea claustrofob. După douăzeci și cinci de ani de viețuire în valea Silver City nu mai putea trăi în oraș. Așa că el și Melanie se plimbară prin Fisherman’s Wharf, prefăcându-se că erau turiști, bucurându-se de briza sărată a golfului.

Ca măsură de precauție își modificară aspectul. Ea își strânse părul roșcat, lung, distinctiv și îl ascunse sub o pălărie și purta ochelari de soare. Priest își unse părul negru și și-l lipi de cap și pe obraji avea o barbă neagră de trei zile, ceea ce îi dădea un aer de *latin lover*, care era destul de diferit de aspectul lui obișnuit de hippiot bătrân. Nimeni nu se uita la ei de două ori.

Priest ascultă conversațiile puținilor oameni care se plimbau în jur. Toată lumea avea o scuză să nu plece din oraș.

— Nu-mi fac griji, clădirea noastră rezistă la cutremur…

— La fel și a mea, dar la ora șapte o să fiu în mijlocul parcului…

— Sunt un fatalist, fie cutremurul acesta are numele meu pe el, fie nu…

— Exact, ai putea să mergi spre Vegas și să mori într-un accident de mașină…

— Mi-am consolidat casa…

— Nimeni nu poate cauza cutremure, a fost o coincidență…

La câteva minute după ora patru se suiră înapoi în mașină.

Priest nu văzu polițistul până când era aproape prea târziu.

Bloody Mary-urile îl făcuseră straniu de calm și se simțea aproape invulnerabil, deci nu mai era atent la poliție. Se afla la doar doi, trei metri de camionetă când observă un polițist în uniformă de San Francisco care se uita la plăcuța de înmatriculare și vorbea într-un transmițător.

Priest se opri locului și o apucă pe Melanie de braț.

Un moment mai târziu își dădu seama că mișcarea inteligentă era să meargă în continuare, dar deja era prea târziu.

Polițistul ridică privirea de la plăcuța de înmatriculare și prinse privirea lui Priest.

Priest se uită la Melanie. Ea nu văzuse polițistul. Aproape că spuse *Nu te uita la mașină*, dar chiar atunci el își dădu seama că asta o va face să se uite cu siguranță. În schimb, el spuse următorul lucru care îi veni în minte.

— Uită-te la mâna mea.

El întoarse palma în sus.

Ea se uită la ea, apoi ridică privirea spre el din nou.

— Ce ar trebui să văd?

— Continuă să te uiți la mâna mea în timp ce explic.

Ea făcu cum îi spuse.

— Vom continua să mergem pe lângă mașină. Este un polițist care ia numărul. Ne-a observat, îl pot vedea cu coada ochiului.

Ea ridică privirea de la mână la fața lui. Apoi, spre uimirea lui, ea îl plesni.

Îl duru. El rămase cu gura deschisă.

— Și acum poți pur și simplu să te întorci la blonda ta proastă! strigă Melanie.

— Ce? spuse el furios.

Ea continuă să meargă mai departe.

El o privi uluit. Ea merse fix pe lângă camionetă.

Polițistul se uită la Priest cu un zâmbet slab.

Priest merse după Melanie, spunând:

— Ei, dar stai puțin.

Polițistul își întoarse atenția spre plăcuța de înmatriculare.

Priest o prinse pe Melanie din urmă și merseră după un colț.

— Foarte drăguț, spuse el. Dar nu trebuia să mă lovești așa tare.

•

O lumină portabilă puternică era îndreptată pe Michael și pe cămașa sa verde polo fu fixat un microfon în miniatură. O

cameră mică de televiziune fixată pe un trepied era îndreptată spre el. În spatele lui, tinerii seismologi pe care îi adusese lucrau la ecranele lor. În fața lui era Alex Day, un reporter de televiziune de douăzeci și ceva de ani, cu o tunsoare scurtă, modernă. El purta o jachetă de camuflaj, ceea ce lui Judy i se păru prea dramatic.

Dusty stătea lângă Judy, ținând-o de mână încrezător, uitându-se cum tăticul lui dădea un interviu.

Michael spuse:

— Da, putem identifica locațiile unde este cel mai probabil ca un cutremur să fie declanșat – dar din păcate nu putem spune care dintre ele a fost aleasă de teroriști până când nu vor porni vibratorul lor seismic.

— Și care este sfatul dumitale pentru cetățeni? întrebă Alex Day. Cum se pot proteja dacă are loc un cutremur?

— Sloganul este „ferește-te, caută adăpost și rezistă” și acesta este cel mai bun sfat, răspunse el. Caută adăpost sub o masă sau un birou, acoperă-ți fața ca să te protejezi de sticla spartă și rezistă pe poziție până când se oprește tremuratul.

Judy îi șopti lui Dusty:

— Bun, du-te la tati.

Dusty intră în cadru. Michael ridică băiatul pe genunchiul său. La semnal, Alex Day spuse:

— Putem face ceva special pentru a-i proteja pe cei mici?

— Ei bine, puteți exersa „ferește-te, caută adăpost și rezistă” chiar acum cu ei, ca să știe ce să facă dacă simt un cutremur. Asigurați-vă că poartă pantofi rezistenți, nu papuci sau sandale, pentru că va fi multă sticlă spartă în jur. Și țineți-i aproape, ca să nu trebuiască să-i căutați după aceea.

— Ceva ce ar trebui să evite oamenii?

— Nu fugiți din casă. Majoritatea rănilor de la cutremure sunt provocate de cărămizi căzute și alte resturi din clădiri afectate.

— Domnule profesor Quercus, vă mulțumim că sunteți cu noi azi.

Alex Day zâmbi la Michael și la Dusty pentru un moment îndelung, înghețat, apoi cameramanul spuse:

— Grozav.

Toată lumea se relaxă. Echipa începu să își împacheteze repede echipamentul.

— Când pot să mă duc la bunica cu elicopterul? întrebă Dusty.

— Chiar acum, îi răspunse Michael.

— Cât de repede va fi difuzat interviul, Alex? spuse Judy.

— Nu prea are nevoie de editare, deci va fi difuzat imediat. În jumătate de oră, aș zice.

Judy se uită la ceas. Era cinci și un sfert.

•

Priest și Melanie merseră cam jumătate de oră fără să vadă un taxi. Apoi Melanie sună la un serviciu de taxi de pe telefonul mobil. Așteptară, dar nu veni nicio mașină.

Priest se simți de parcă urma să înnebunească. După tot ce făcuse, marele lui plan era în pericol pentru că nu putea găsi un blestemat de taxi!

Dar în sfârșit un Chevrolet prăfuit opri la Pier 39. Șoferul avea un nume european imposibil de citit și părea drogat. Nu înțelegea engleză cu excepția „stânga” și „dreapta” și probabil era singura persoană din San Francisco care nu auzise de cutremur.

Ajunseră înapoi la depozit la șase și douăzeci.

•

La centrul de operațiuni de urgență, Judy era prăbușită pe scaunul ei, holbându-se la telefon.

Era șase și douăzeci și cinci. În treizeci și cinci de minute Granger avea să își pornească vibratorul seismic. Dacă funcționa la fel de bine ca ultimele două dăți, avea să fie un cutremur. Dar acesta avea să fie cel mai rău. Presupunând că Michael spusese adevărul și vibratorul era undeva pe peninsula San Francisco, cutremurul va lovi orașul aproape sigur.

Aproximativ două milioane de oameni fugiseră din zona metropolitană de vineri noaptea, când Granger anunțase la emisiunea lui John Truth că următorul cutremur va lovi San Francisco. Dar mai rămâneau peste un milion de bărbați, femei și copii care nu puteau sau nu voiau să-și părăsească locuințele: cei săraci, bătrâni și bolnavi, plus polițiștii, pompierii, asistentele și angajații orașului care așteptau să înceapă munca de salvare. Și asta îl includea și pe Bo.

Pe ecranul televizorului, Alex Day vorbea dintr-un studio instalat temporar în centrul de comandă de urgențe al primarului de pe Turk Street, la câteva cvartale distanță. Primarul purta o cască de protecție și o vestă mov și le spunea cetățenilor să se ferească, să caute adăpost și să reziste.

Interviul cu Michael rula la fiecare câteva minute pe toate canalele: editorii de televiziune știau scopul lui adevărat.

Dar se părea că Melanie nu se uita.

Camioneta lui Priest fusese găsită parcată la Fisherman’s Wharf la ora patru. Era sub supraveghere, dar el nu se întorsese la ea. Chiar acum, fiecare parcare și garaj din cartier era percheziționat în căutarea unui vibrator seismic.

Sala de bal a clubului ofițerilor era plină de oameni. Erau cel puțin patruzeci de costume la masa liderilor. Michael și ajutoarele lui erau adunați în jurul computerelor lor, așteptând avertizarea muzicală nepotrivit de veselă care ar putea fi primul semn al activității seismice de care se temeau cu toții. Echipa lui Judy era încă la telefoane, urmărind piste despre oameni care arătau ca Granger și Melanie, dar în vocile lor se citea un ton de disperare din ce în ce mai intens. Folosirea lui Dusty în interviul televizat cu Michael fusese ultima lor încercare și se părea că eșuaseră.

Majoritatea agenților aveau case în Bay Area. Biroul de administrare organizase evacuarea tuturor familiilor lor. Clădirea în care se aflau ei era considerată la fel de sigură ca oricare alta: fusese consolidată de armată ca să reziste la cutremur. Dar ei nu puteau fugi. La fel ca soldații, ca pompierii, ca polițiștii, trebuiau să se ducă acolo unde era pericolul. Era slujba lor. Afară, pe terenul de paradă, aștepta pregătită o flotă de elicoptere, cu rotoarele învârtindu-se, așteptând să o ducă pe Judy și colegii ei în zona cutremurului.

•

Priest se duse la baie. În timp ce se spăla pe mâini, o auzi pe Melanie țipând.

El alergă spre birou cu mâinile ude. O găsi holbându-se la televizor.

— Ce este? spuse el.

Era albă la față și își acoperea gura cu mâna.

— Dusty! spuse ea, arătând spre ecran.

Priest îl văzu pe soțul lui Melanie oferind un interviu. Fiul lor stătea pe genunchiul său. Peste un minut imaginea se schimbă și o prezentatoare spuse:

— A fost Alex Day, luând un interviu cu unul dintre cei mai buni seismologi din lume, profesorul Michael Quercus, la centrul operațiunilor de urgență FBI din Presidio.

— Dusty e în San Francisco! spuse Melanie isteric.

— Nu, nu este, spuse Priest. Poate că *a fost*, când a fost filmat interviul. Dar acum este la kilometri distanță.

— Nu știi asta!

— Ba bineînțeles că știu. La fel și tu. Michael o să aibă grijă de copilul lui.

— Aș vrea să pot fi sigură, spuse Melanie cu o voce tremurată.

— Fă o cană de cafea, spuse Priest, doar ca să îi distragă atenția.

— Bine.

Ea luă oala de pe plită și se duse să o umple cu apă la toaletă.

•

Judy se uită la ceas. Era șase și jumătate.

Îi sună telefonul.

În cameră se așternu tăcerea.

Ea luă casca, o scăpă, înjură, o ridică din nou și o ținu la ureche.

— Da?

Operatorul centralei spuse:

— Melanie Quercus cere cu soțul ei.

Slavă Domnului! Melanie îi făcu semn lui Raja.

— Urmărește apelul.

El deja vorbea la telefon.

— Fă-mi legătura, spuse Judy operatorului.

Toate costumele de la masa liderilor se adunară în jurul scaunului lui Judy. Toți stăteau în tăcere, străduindu-se să audă.

Acesta ar putea fi cel mai important apel telefonic din viața mea.

Se auzi un clic pe linie. Judy încercă să aibă o voce calmă și spuse:

— Aici agent Maddox.

— Unde e Michael?

Melanie părea atât de speriată și pierdută, încât Judy simți un fior de compasiune pentru ea. Părea doar o mamă imprudentă îngrijorată de copilul ei.

Revino-ți, *Judy*. *Femeia asta e o criminală*.

Judy se controlă.

— Unde ești *tu*, Melanie?

— Te rog, șopti Melanie. Spune-mi doar unde l-a dus pe Dusty.

— Hai să facem o înțelegere, spuse Judy. Eu mă voi asigura că Dusty e în regulă – dacă tu îmi spui unde este vibratorul seismic.

— Pot să vorbesc cu soțul meu?

— Ești cu Ricky Granger? Adică Priest?

— Da.

— Și aveți vibratorul seismic, oriunde ați fi?

— Da.

Atunci aproape că te-am prins.

— Melanie, chiar vrei să-i omori pe toți oamenii aceștia?

— Nu, dar trebuie…

— N-o să poți avea grijă de Dusty cât timp vei fi la închisoare. Nu-l vei vedea crescând.

Judy auzi un plânset la celălalt capăt al liniei.

— O să-l poți vedea doar printr-un geam de sticlă. Până când o să-ți dea drumul, el va fi un bărbat în toată firea care nu te va cunoaște.

Melanie plângea.

— Spune-mi unde ești, Melanie.

În sala mare de bal, tăcerea era totală. Nimeni nu se mișca. Melanie șopti ceva, dar Judy nu auzi.

— Vorbește mai tare!

La celălalt capăt al liniei, în fundal, un bărbat strigă:

— Pe cine dracului suni?

— Repede, repede! Spune-mi unde ești! spuse Judy.

— Dă-mi nenorocitul acela de telefon! urlă bărbatul.

Melanie spuse:

— Perpetua…

Apoi țipă.

Un moment mai târziu, conexiunea se întrerupse.

— E undeva pe Bay Shore, la sud de oraș, spuse Raja.

— Nu e suficient! strigă Judy.

— Nu pot să fie mai preciși de-atât!

— Rahat!

— Liniște, toată lumea. Vom reasculta apelul într-o clipă, spuse Stuart Cleever. În primul rând, Judy, ți-a dat vreun indiciu?

— A spus ceva la final. A sunat ca „Perpetual”. Carl verifică o stradă numită Perpetual.

— Ar trebui să verificăm și o companie, spuse Raja. Poate sunt în garajul unei clădiri de birouri.

— Fă asta.

— Ce a făcut-o să închidă? spuse Cleever, lovind cu pumnul în masă de frustrare.

— Cred că Granger a surprins-o și i-a luat telefonul.

— Ce vrei să faci acum?

— Aș vrea să văd totul de sus, spuse Judy. Putem zbura de-a lungul țărmului. Michael poate să vină cu mine și să arate pe unde trec liniile faliei. Poate vom vedea vibratorul seismic.

— Fă-o, spuse Cleever.

•

Priest o privea cu furie pe Melanie, iar ea se ghemui lângă chiuveta murdară. Încercase să-l trădeze. El ar fi împușcat-o chiar acolo și atunci dacă ar fi avut o armă.

Dar revolverul pe care îl luase de la paznicul din Los Alamos era în vibratorul seismic, sub scaunul șoferului.

El opri telefonul lui Melanie, îl băgă în buzunarul de la piept al cămășii și încercă să se calmeze. Era ceva ce îl învățase Star. Tânăr fiind, cedase furiilor sale, știind că asta îi înspăimânta pe alții, pentru că oamenii erau mai ușor de gestionat atunci când erau speriați. Dar Star îl învățase să respire și să se relaxeze și să *gândească*.

Acum el se gândea la daunele pe care le făcuse Melanie. Oare FBI-ul reușise să-i localizeze telefonul? Oare puteau să afle de unde suna un mobil? Trebuia să presupună că da. Dacă așa stăteau lucrurile, în curând ar putea să vină prin cartier, căutând un vibrator seismic.

Nu mai avea timp. Fanta seismică se deschidea la șase și patruzeci de minute. Se uită la ceas: era șase și treizeci și cinci de minute. La naiba cu termenul lui limită de la ora șapte: trebuia să declanșeze cutremurul chiar acum.

Ieși în goană din toaletă. Vibratorul seismic era în mijlocul depozitului gol, cu fața spre ușile mari de la intrare. Sări în cabina șoferului și porni motorul.

Durǎ un minut sau două ca presiunea să se acumuleze în mecanismul vibrator. El se uită la cadrane nerăbdător. *Haide*, *haide*! În final toate arătau verde.

Se deschise ușa pasagerului din dreapta și Melanie se sui în cabină.

— Nu face asta! strigă ea. Nu știu unde este Dusty!

Priest dădu să acționeze levierul care cobora placa vibratorului la sol.

Melanie îl lovi peste mână.

— Te rog, nu!

Priest o lovi cu dosul palmei peste față. Ea țipă și din buză îi țâșni sânge.

— Dă-te naibii la o parte! strigă el.

Trase levierul și placa se lăsă în jos.

Melanie se întinse și acționă levierul înapoi în poziția de start.

Priest văzu roșu în fața ochilor. O lovi din nou.

Ea strigă și își acoperi fața cu mâinile, dar nu fugi.

Priest dădu levierul înapoi în jos.

— Te rog, spuse ea. Nu face asta.

Ce-o să mă fac cu cățeaua asta proastă? Își aminti de pistol. Era sub scaun. Se întinse în jos și îl luă. Era o armă prea mare, grosolană, într-un spațiu atât de mic. O îndreptă spre Melanie.

— Dă-te jos din camion, spuse el.

Spre mirarea lui, ea se apropie din nou de el, apăsându-și trupul de țeava armei și acționă levierul.

El apăsă pe trăgaci.

Zgomotul fu asurzitor în cabina mică a camionului.

Pentru o fracțiune de secundă, o mică parte a minții lui simți un șoc de durere că îi distrusese trupul frumos, dar lăsă la o parte sentimentul.

Ea fu azvârlită din cabină prin ușa încă deschisă și trupul căzu și se prăbuși la pământ, lovind podeaua depozitului cu un zgomot dezgustător.

Priest nu se opri să vadă dacă era moartă.

Pentru a treia oară, apăsă levierul.

Încet, placa coborî la sol.

Când făcu contact, Priest porni aparatul.

•

Elicopterul avea patru locuri. Judy stătea lângă pilot, Michael era în spate. În timp ce zburau de-a lungul malului golfului San Francisco, Judy auzi în căști vocea unuia dintre asistenții studenți ai lui Michael, care suna de la postul de comandă.

— Michael! Paula aici! A pornit un vibrator seismic!

Judy îngheță de frică. *Credeam că mai am timp*! Ea se uită la ceas: era șapte fără un sfert. Termenul-limită al lui Granger era încă la cincisprezece minute distanță. Telefonul lui Melanie trebuie să-l fi convins să înceapă mai devreme.

Michael spuse:

— E vreun cutremur pe seismograf?

— Nu – până acum e doar vibratorul seismic.

Încă niciun cutremur. *Slavă Domnului*.

Judy strigă în microfon:

— Dă-ne locația, repede!

— Așteaptă puțin, coordonatele apar acum.

Judy luă o hartă.

Repede, *repede*!

După o clipă, Paula citi numerele de pe ecran. Judy găsi locația pe hartă. Îi spuse pilotului:

— Trei kilometri spre sud, apoi cam patru sute cincizeci de metri în interior.

Stomacul ei se strânse când elicopterul o luă în jos și căpătă viteză.

Zburau peste cartierul vechi de pe mal, plin de fabrici dezafectate și cimitire de mașini. Ar fi fost liniște într-o duminică normală: azi era gol.

Judy scană orizontul, căutând un camion care putea fi vibratorul seismic.

Spre sud văzu două mașini de poliție venind spre aceeași locație. Spre vest, ea văzu duba FBI SWAT apropiindu-se. Înapoi la Presidio, celelalte elicoptere aveau să decoleze, pline de agenți înarmați. În curând jumătate din vehiculele oamenilor legii din California de Nord se vor îndrepta spre coordonatele de pe hartă pe care le dăduse Paula.

Michael spuse în microfon:

— Paula! Ce se întâmplă pe ecranele tale?

— Nimic – vibratorul funcționează, dar nu are efect.

— Slavă Domnului! spuse Judy.

— Dacă urmează modelul anterior, va muta camionul la patru sute de metri și va încerca din nou, spuse Michael.

— Asta e, spuse pilotul. Am ajuns la coordonate.

Elicopterul începu să dea roată.

Judy și Michael se uitau, căutând frenetic cu privirea vibratorul seismic.

La sol nu se mișca nimic.

•

Priest înjură.

Mașinăria vibratoare funcționa, dar nu declanșa niciun cutremur.

Asta se întâmplase și înainte, de ambele dăți. Melanie spusese că ea nu înțelegea exact de ce funcționa în unele locuri și în altele nu. Probabil avea de-a face cu tipuri diferite de subsol. De ambele dăți vibratorul declanșase un cutremur la a treia încercare. Dar azi Priest chiar trebuia să aibă noroc din prima.

Nu avea.

Fierbând de frustrare, opri mecanismul și ridică placa.

Trebuia să mute camionul.

Sări afară din cabină. Pășind peste Melanie, care era ghemuită lângă perete, sângerând pe podeaua de beton, el alergă spre intrare. Erau două uși mari, înalte, care se pliau ca să permită intrarea vehiculelor mari. Într-un panou era o ușă mică, pentru oameni. Priest o deschise.

•

Deasupra intrării unui mic depozit Judy văzu un semn pe care scria „Perpetua Diaries”.

Ea se gândi că Melanie spusese „Perpetual”.

— Acesta e locul! strigă ea. Coboară!

Elicopterul cobora rapid, evitând un cablu de curent care se întindea de la un stâlp la altul pe o parte a drumului și ateriză în mijlocul străzii părăsite.

Imediat ce simți contactul cu solul, Judy deschise ușa.

•

Priest se uită afară.

Pe drum aterizase un elicopter. În timp ce privea, cineva sări afară. Era o femeie cu un bandaj pe față. O recunoscu pe Judy Maddox.

El urlă o înjurătură care se pierdu în zgomotul elicopterului.

Nu avea timp să deschidă ușile mari.

Fugi înapoi spre camion, se sui și dădu cu spatele. Merse cât de înapoi putu în depozit, oprindu-se când bara din spate lovi un perete.

Apoi băgă în viteză. Tură motorul cu putere, apoi acționă brusc ambreiajul. Camionul țâșni înainte.

Priest apăsă pedala până la capăt. Motorul vuia, camionul mare căpătă viteză pe lungimea depozitului, apoi se izbi de ușa veche de lemn.

Judy Maddox stătea chiar în fața ușii, cu arma în mână. Pe chipul ei se citi șocul și teama când camionul dădu buzna prin

ușă. Priest zâmbea sălbatic în timp ce se repezea spre ea. Ea se aruncă într-o parte, iar camionul o rată la centimetru.

Elicopterul era în mijlocul drumului. Se dădea jos un bărbat. Priest îl recunoscu pe Michael Quercus.

El viră spre elicopter, schimbă viteza și acceleră.

•

Judy se rostogoli, ținti spre ușa șoferului și trase două focuri. Ea crezu că ar fi putut lovi ceva, dar nu opri camionul.

Elicopterul se ridică repede.

Michael alergă spre marginea drumului.

Judy ghici că Granger spera să agațe șasiul elicopterului, așa cum făcuse în Felicitas, dar de data asta pilotul fu prea rapid pentru el și se ridică la înălțime în timp ce camionul goni spre spațiul unde se aflase aeronava.

Dar, în graba lui, pilotul uită de cablurile electrice de pe marginea drumului.

Erau cinci sau șase cabluri întinse între stâlpi înalți. Lama rotorului se prinse în cabluri, tăind o parte. Motorul elicopterului tremură. Unul dintre stâlpi se înclină sub tensiune și căzu. Lama rotorului începu să se învârtă liber din nou, dar elicopterul pierdu altitudine și se prăbuși la pământ cu un zgomot asurzitor.

•

Priest mai avea o singură speranță.

Dacă putea să conducă patru sute de metri, apoi să coboare placa din nou și să pornească vibratorul, ar putea declanșa încă un cutremur înainte ca FBI-ul să ajungă la el. Și în haosul unui cutremur, ar putea să scape, cum mai făcuse și înainte.

Întoarse volanul și o luă înainte pe drum.

•

Judy trase din nou în timp ce camionul se îndepărtă de elicopterul prăbușit. Spera să-l fi nimerit fie pe Granger, fie o parte esențială a motorului, dar nu avu noroc. Camionul se îndepărta pe drumul denivelat.

Se uită la elicopterul prăbușit. Pilotul nu se mișca. Se uită înapoi spre vibratorul seismic cum căpăta treptat viteză.

Ce-aș vrea să am o pușcă.

Michael alergă spre ea.

— Ești bine?

— Da, spuse ea.

Ea luă o decizie.

— Vezi dacă poți să-l ajuți pe pilot – eu mă duc după Granger.
— Bine, spuse el după ce ezită puțin.
Judy băgă pistolul în toc și alergă după camion.
Era un vehicul lent, care avea nevoie de ceva timp să accelereze. La început se apropie repede. Apoi Granger schimbă viteza, iar camionul căpătă viteză. Judy alergă cât de repede putu, inima bătându-i cu putere, ignorând durerea din piept. Camionul avea o roată uriașă de rezervă în spate. Aproape că îl prindea din urmă, dar nu atât de repede. Chiar când credea că n-o să-l mai ajungă, Granger schimbă din nou viteza și în încetinirea temporară, Judy luă viteză și sări spre hayon.
Ea puse un picior pe bara din spate și se agăță de roata de rezervă. Pentru un moment înspăimântător crezu că o să alunece și o să cadă și privi în jos, văzând drumul care gonea sub ea. Dar reuși să se țină. Se urcă pe platformă printre rezervoarele și valvele mașinăriei. Se strădui să-și mențină echilibrul, dar aproape căzu, apoi se îndreptă.
Ea nu știa dacă Granger o văzuse.
El nu putea opera vibratorul în timp ce camionul era în mișcare, așa că Judy rămase pe loc, cu inima bătând cu putere, așteptând ca el să oprească.
Dar el o văzuse.
Auzi sticla spărgându-se și văzu țeava unui pistol care ieșea prin luneta cabinei. Ea se aplecă din instinct. În clipa următoare auzi un glonț ricoșând de un rezervor de lângă ea. Se aplecă spre stânga astfel încât se poziționă exact în spatele lui Granger și se ghemui jos, cu inima cât un purice.
Mai auzi o împușcătură și se încordă, dar nu o nimeri. Apoi el păru că renunță.
Dar nu era așa.
Camionul frână cu putere. Judy fu azvârlită în față, lovindu-se dureros cu capul de o țeavă. Apoi Granger viră violent spre dreapta. Judy se legănă dintr-o parte în alta și pentru o clipă se îngrozi că o să fie aruncată mortal pe suprafața dură a drumului, dar reuși să se țină. Ea văzu că Granger se îndrepta suicidar direct spre zidul de cărămidă al unei fabrici dezafectate și se fixă bine de un rezervor.
În ultima clipă el frână cu putere și viră, dar fu cu o fracțiune de secundă prea târziu. Evită o coliziune directă, dar aripa dintr-o parte se lovi de cărămidă cu un trosnet de metal îndoit și

sticlă spartă. Judy simți o durere agonizantă în coaste, întrucât era strivită de rezervorul de care se agățase. Apoi fu aruncată în aer.

Pentru un moment ameți, complet dezorientată. Apoi se izbi de pământ, aterizând pe partea stângă. Rămase fără răsuflare, încât nici nu avu aer să țipe de durere. Se lovise cu capul de asfalt, nu-și mai simțea mâna stângă și mintea i se umplu de panică.

Se limpezi peste o secundă sau două. Simțea durere, dar se putea mișca. O protejase jacheta antiglonț. Pantalonii ei negri erau sfâșiați și un genunchi îi sângera, dar nu rău. Îi curgea sânge și din nas: rana pe care i-o făcuse Granger ieri se redeschisese.

Căzuse în colțul din stânga al camionului, aproape de roțile sale duble, enorme. Dacă Granger ar fi dat înapoi cu aproape un metru, ar fi ucis-o. Se rostogoli într-o parte, rămânând în spatele camionului, dar departe de cauciucurile uriașe. Efortul îi provocă dureri mari în coaste, iar ea înjură.

Camionul nu dădu înapoi. Granger nu încerca s-o calce. Poate că nu văzuse unde căzuse ea.

Ea se uită pe stradă. Îl vedea pe Michael cum se lupta să-l scoată pe pilot din elicopterul prăbușit, la patru sute de metri distanță. În direcția opusă, căuta cu privirea vreo mașină SWAT sau mașinile de poliție pe care le văzuse de sus sau alte elicoptere FBI. Erau probabil la secunde distanță – dar ea nu avea niciuna în plus.

Se lăsă în genunchi și scoase arma. Se aștepta ca Granger să sară din cabină și s-o împuște, dar nu o făcu.

Ea se ridică în picioare, efort care-i amplifică durerea.

Dacă se apropia de camion prin partea șoferului, în mod sigur el o va vedea în oglinda laterală. Se duse pe partea cealaltă și riscă să tragă cu ochiul prin colțul din spate.

Era o oglindă mare și pe partea aceea.

Se lăsă în genunchi, se întinse pe burtă și se târî pe sub camion.

Înaintă până ajunse aproape sub cabina șoferului.

Auzi un zgomot ciudat deasupra ei și se întrebă ce era. Ridică privirea și văzu o placă uriașă de oțel ce cobora spre ea.

Se rostogoli frenetic într-o parte. Își prinse piciorul de una din roțile din spate. Pentru câteva secunde groaznice se luptă să se

elibereze în timp ce placa masivă se deplasa în jos, fără ezitare. Avea să fie strivită ca o jucărie de plastic. În ultimul moment își scoase piciorul din pantof și se eliberă.

Era în câmp liber. Granger ar fi putut s-o vadă în orice secundă. Dacă se apleca acum peste ușa pasagerului, cu arma în mână, putea s-o împuște ușor.

Se auzi o detunătură ca o bombă și terenul de sub ea începu să tremure violent. El pornise vibratorul.

Ea trebuia să-l oprească. Se gândi pentru o clipă la casa lui Bo. Cu ochii minții o văzu cum se prăbușește și cade, apoi cum toată strada dispare sub dărâmături.

Apăsând cu mâna stângă într-o parte pentru a-și alina durerea, se forță să se ridice în picioare.

În doi pași era la ușa cealaltă. Ea trebuia s-o deschidă cu mâna dreaptă, așa că trecu arma în mâna stângă – putea să tragă cu oricare – și o îndreptă spre cer.

Acum.

Ea sări pe treaptă, apucă mânerul ușii și o deschise larg.

Era față în față cu Richard Granger.

El arăta la fel de speriat cum se simțea ea.

Îndreptă arma spre el cu mâna stângă.

— Oprește-l! țipă ea. *Oprește-l*!

— Bine, spuse el, zâmbind și dând să ajungă cu mâna sub scaun.

Zâmbetul o alertă. Ea știa că el nu avea de gând să oprească vibratorul. Se pregăti să-l împuște.

Ea nu mai împușcase pe nimeni până acum.

Mâna lui se ridică și ținea un revolver care părea ieșit din Vestul Sălbatic.

Când țeava lungă se îndreptă spre ea, ținti pistolul spre capul lui și apăsă pe trăgaci.

Glonțul îl nimeri în plină față, lângă nas.

El o împușcă o fracțiune de secundă mai târziu. Lumina și zgomotul dublului foc erau groaznice. Ea simți o durere arzătoare pe tâmpla dreaptă.

Anii de antrenamente își spuseră cuvântul. Fusese învățată să tragă mereu de două ori, iar mușchii ei își amintiră. Ea apăsă automat din nou pe trăgaci. De data asta îl nimeri în umăr. Sângele țâșni imediat. El se întoarse într-o parte și se izbi de ușă, scăpând arma din degetele înmuiate.

O, Iisuse, așa este să ucizi pe cineva?

Judy își simți propriul sânge care îi curgea pe obrazul drept. Își înăbuși un val de leșin și greață. Ținea arma îndreptată spre Granger.

Mașinăria încă vibra.

Ea privi mulțimea de comutatoare și ecrane. Tocmai împușcase singura persoană care știa să oprească chestia asta. O cuprinse panica. Și-o reprimă. *Trebuie să fie o cheie*.

Era.

Ea se întinse peste trupul inert al lui Ricky Granger și o întoarse.

Brusc se făcu liniște.

Ea privi peste stradă. Lângă depozitul Perpetua Diaries, elicopterul luase foc.

Michael!

Ea deschise ușa camionului, luptându-se să rămână conștientă. Știa că trebuia să facă ceva, ceva important, înainte să se ducă să-l ajute pe Michael, dar nu-i venea în minte ce anume. Renunță să încerce să-și amintească și se dădu jos din camion.

O sirenă de poliție se auzea discret și văzu o mașină de patrulă apropiindu-se. Îi făcu semn.

— FBI, spuse ea slăbită. Du-mă la elicopterul acela.

Ea deschise ușa și căzu în mașină.

Polițistul conduse cei patru sute de metri până la depozit și opri la o distanță sigură de aeronava în flăcări. Judy se dădu jos. Nu vedea pe nimeni în elicopter.

— Michael! strigă ea. Unde ești?

— Aici!

El era în spatele ușilor sparte ale depozitului, aplecat peste pilot. Judy alergă spre el.

— Tipul acesta are nevoie de ajutor, spuse Michael.

El se uită la fața ei.

— Iisuse, și tu la fel!

— Sunt bine, spuse ea. Ajutoarele sunt pe drum.

Ea scoase telefonul mobil și sună la centrul de comandă. Dădu de Raja.

— Judy, ce se întâmplă? spuse el.

— Tu să-mi spui, pentru numele lui Dumnezeu!

— Vibratorul s-a oprit.

— Știu, eu l-am oprit. Vreun cutremur?

— Nu. Nimic.

Judy respiră ușurată. Ea oprise mașinăria la timp. Nu va mai fi niciun cutremur.

Se sprijini de perete. Simți că leșină. Se strădui să rămână în picioare.

Nu simțea nicio senzație de triumf, de victorie. Poate că astea vor veni mai târziu, cu Raja și Carl și ceilalți, în barul Everton. Momentan era stoarsă de puteri.

O altă mașină de patrulă opri și un ofițer cobori.

— Locotenent Forbes, spuse el. Ce dracului s-a întâmplat aici? Unde e făptașul?

Judy arătă pe stradă spre vibratorul seismic.

— E în fața acelui camion, spuse ea. Mort.

— Vom arunca o privire.

Locotenentul se sui înapoi în mașină și porni pe stradă înainte.

Michael dispăruse. Căutându-l, Judy intră în depozit.

Ea îl văzu stând pe podeaua de beton, într-o baltă de sânge. Dar nu era rănit. În brațe o ținea pe Melanie. Fața ei era chiar și mai palidă ca de obicei și tricoul ei micuț era îmbibat de sânge de la o rană urâtă în piept.

Chipul lui Michael era contorsionat de durere.

Judy îngenunche lângă el. Căută pulsul la gâtul lui Melanie. Nu avea.

— Îmi pare rău, Michael, spuse ea. Îmi pare atât de rău.

El înghiți cu noduri.

— Bietul Dusty, spuse el.

Judy îi atinse fața.

— Totul va fi bine, spuse ea.

•

•

Peste câteva momente reapăru locotenentul Forbes.

— Mă scuzați, doamnă, spuse el politicos. Ați spus că e un bărbat mort în acel camion?

— Da, spuse ea. L-am împușcat.

— Ei bine, acum nu mai e acolo, spuse polițistul.

22.

Star fu încarcerată pentru zece ani. Existența înregimentată era iadul pentru cineva a cărui întreagă viață fusese dedicată libertății. Însă o gardiană drăguță pe nume Jane se îndrăgosti de ea și îi aduse machiaj și cărți și marijuana și lucrurile începură să fie mai bune.

Flower a fost plasată într-o familie adoptivă, un preot metodist și soția lui. Erau oameni buni la inimă, care nu puteau înțelege măcar de unde venea Flower. Îi era dor de părinții ei, nu se descurca bine la școală și avea din ce în ce mai multe probleme cu poliția. Apoi, după câțiva ani, și-a găsit bunica. Veronica Nightingale avusese treisprezece ani când îl născuse pe Priest, așa că atunci când Flower o găsise, avea doar șaizeci și ceva de ani. Deținea un magazin în Los Angeles unde vindea jucării sexuale, lenjerie și videoclipuri porno. Trăia într-un apartament în Beverly Hills și conducea o mașină sport roșie și îi spuse lui Flower povești despre tatăl ei de când era mic. Flower a fugit de la familia preotului și s-a mutat cu bunica ei.

Oaktree a dispărut. Judy știa că existase o a patra persoană în ’Cuda la Felicitas, iar ea reușise să pună cap la cap rolul lui în toată povestea. Ea făcu rost chiar și de un set complet de amprente din atelierul lui de tâmplărie din comunitate. Dar nimeni nu știa unde plecase. Cu toate astea, amprentele sale au apărut câțiva ani mai târziu, pe o mașină furată care fusese folosită într-un jaf armat în Seattle. Poliția nu îl bănuia, pentru că avea un alibi solid, dar Judy fu anunțată automat. Când îi revizui dosarul, împreună cu procurorul, vechiul ei prieten, Don Riley, acum însurat cu o vânzătoare de asigurări – și-au dat seama că aveau un caz slab împotriva lui Oaktree pentru rolul lui în gruparea Copiii Edenului și s-au decis să-l lase în pace.

Milton Lestrange a murit de cancer. Brian Kincaid s-a pensionat. Marvin Hayes și-a dat demisia și a devenit director de securitate pentru un lanț de supermarketuri.

Michael Quercus a devenit semicelebru. Pentru că arăta bine și se pricepea să explice seismologia, producătorii emisiunilor tv îl sunau pe el mai întâi când voiau informații despre cutremure. Afacerea lui a prosperat.

Judy a fost promovată pe postul de supervizor. S-a mutat cu Michael și Dusty. Când afacerea lui Michael a început să facă bani serioși, au cumpărat o casă împreună și s-au decis să facă un copil. O lună mai târziu ea a rămas însărcinată, așa că s-au căsătorit. Bo a plâns la nuntă.

Judy și-a dat seama cum a scăpat Granger.

Rana de pe față era urâtă, dar nu gravă. Glonțul care l-a nimerit în umăr îi înțepase o venă și pierderea bruscă de sânge l-a făcut să-și piardă cunoștința. Judy ar fi trebuit să-i verifice pulsul înainte să se ducă să-l ajute pe Michael, dar slăbită cum era de la răni și confuză din cauza pierderii de sânge, nu a urmat protocolul întocmai.

Poziția aplecată a lui Granger ajutase ca tensiunea să-i crească din nou și și-a revenit la câteva secunde după ce ea a plecat. S-a târât după colț spre Third Street, unde a fost suficient de norocos cât să găsească o mașină care aștepta la semafor. S-a urcat, l-a amenințat cu pistolul pe șofer și a cerut să fie dus în oraș. Pe drum a folosit telefonul lui Melanie să-l sune pe Paul Beale, îmbuteliatorul de vinuri care pe vremuri fusese asociatul criminal al lui Granger. Beale i-a dat adresa unui medic necinstit.

Granger l-a pus pe șofer să-l lase la un colț de stradă într-un cartier rău famat. (Cetățeanul traumatizat a condus spre casă, a sunat la poliția locală, a prins ocupat și nu a mai apucat să raporteze incidentul până a doua zi). Medicul, un chirurg exclus din profesie, care era și un dependent de morfină, l-a îngrijit pe Granger. Granger a rămas peste noapte la apartamentul medicului, apoi a plecat.

Judy nu a aflat niciodată unde s-a dus după aceea.

•

Apa crește repede. A inundat toate căsuțele de lemn. În spatele ușilor închise, paturile și scaunele artizanale plutesc. Bucătăria și templul sunt și ele sub ape.

El a așteptat săptămâni ca apa să ajungă în vie. Acum a ajuns și plantele lui prețioase se îneacă.

El sperase să îl găsească aici pe Spirit, dar câinele lui a plecat de mult.

A băut o sticlă din vinul său preferat. Este greu pentru el să bea sau să mănânce, din cauza rănii la față, care a fost cusută

prost de un medic drogat. Dar a reușit să toarne suficient pe gât cât să se îmbete.

Aruncă sticla și scoate din buzunar o țigară mare de marijuana, presărată cu suficient de multă heroină cât să-l lase lat. O aprinde, trage un fum și coboară dealul.

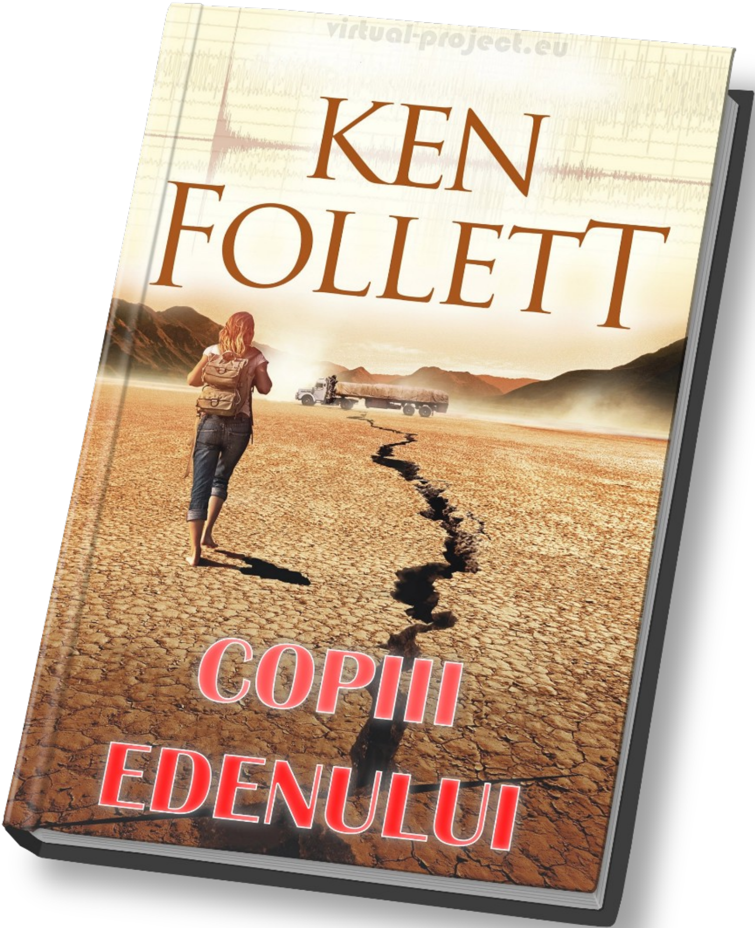
Când apa îi ajunge la pulpe, se așază jos.

Mai aruncă o ultimă privire spre valea lui. Este aproape de nerecunoscut. Nu mai este niciun pârâu. Se mai văd doar acoperișurile clădirilor și acestea arată ca niște epave răsturnate care plutesc pe suprafața unei lagune. Vițele pe care le-a plantat cu douăzeci și cinci de ani în urmă sunt acum sub apă.

Nu mai este o vale. A devenit un lac și tot ce era aici a fost ucis.

Trage puternic din țigara dintre degete. Trage fumul mortal adânc în plămâni. Simte fiorul de plăcere în timp ce drogul îi intră în sânge și chimicalele îi pătrund în creier. Micul Ricky, fericit în sfârșit, se gândește el.

Se rostogolește și cade în apă. Stă cu fața în jos, neajutorat, drogat. Încet cunoștința îi dispare, ca o lampă discretă a cărei lumină devine din ce în ce mai slabă până când, în final, se stinge.

virtual-project.eu
KEN FOLLETT
COPIII EDENULUI